Sandra Brown

ALIBI

Alma littera

ALIBI

Sandra Brown

ALIBI

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Irena Kupčinskienė

Alma littera
VILNIUS 200[illegible]

UDK 820(73)-3
Br291

Sandra Brown
THE ALIBI
Warner Books, New York

ISBN 978-9955-24-582-7

ŠEŠTADIENIS

PROLOGAS

Klyksmas pervėrė oro kondicionieriumi vėdinamo viešbučio koridoriaus tylą. Vos prieš kelias sekundes į apartamentus įėjusi kambarinė kūkčiodama išlėkė lauk ir šaukdamasi pagalbos ėmė belstis į kitų kambarių duris. Vėliau jos viršininkas išbars ją už tokią isterišką reakciją, bet tuo metu ją buvo apėmęs siaubas.

Nelaimei, tą popietę kambariuose buvo mažai gyventojų. Dauguma grožėjosi nepakartojamomis istorinėmis Čarlstono vietomis. Galiausiai kambarinei pavyko pažadinti viešbučio svečią iš Mičigano, kuris, iškankintas neįprasto karščio, buvo grįžęs į kambarį nusnūsti.

Nors netikėtai pabudintas vyriškis buvo dar apsnūdęs, jis iš karto suvokė, kad tik didelė nelaimė galėjo šitaip išgąsdinti kambarinę. Dar nevisiškai supratęs jos veblenimą, jis paskambino administratoriui ir pakvietė pagalbą į viršutinį aukštą.

Du Čarlstono policininkai, kurių patruliavimo rajone buvo neseniai atidarytas viešbutis „Plaza“, atvyko greit. Išsigandęs viešbučio apsaugos darbuotojas nuvedė juos į viršutinio aukšto apartamentus, kuriuos kambarinė ketino tvarkyti, bet to jau nereikėjo: gyventojas negyvas tysojo ant grindų.

Vienas policininkas atsiklaupė prie lavono ir aiktelėjo:

– Viešpatie! Juk tai...

– Taip, tai jis, – priblokštas patvirtino jo partneris. – Bus daug triukšmo, ar ne?

1 SKYRIUS

Jis pastebėjo moterį tą pačią akimirką, kai ši įėjo į paviljoną. Ji aiškiai išsiskyrė iš kitų moterų, apsirengusių aptemptais vasariškais drabužiais, minios. Keista, bet ji buvo viena. Kai ieškodama vietos atsisėsti moteris trumpam stabtelėjo, jos žvilgsnis užkliuvo už pakylos, kur grojo orkestras, slystelėjo šokių aikštele, ją supančiais staliukais ir kėdėmis. Pamačiusi neužimtą staliuką, ji nuėjo prie jo ir atsisėdo. Paviljonas buvo apvalus, maždaug trisdešimt metrų skersmens. Nors statinys buvo atviras, kūgio formos stogu, kurio pakraščiai buvo apvedžioti lempučių girliandomis, lubos sulaikė garsą viduje ir triukšmas buvo neįtikėtinai stiprus.

Muzikantai savo talento stoką mėgino pridengti garso stiprumu, tikriausiai manydami, kad decibelai paslėps praleistas gaidas. Tačiau jie grojo energingai ir artistiškai. Atrodė, jog vyrai tiesiog skelia natas iš savo gitarų ir elektrinių vargonų. Smaili akordeonisto barzdelė šokčiojo sulig kiekvienu staigiu galvos judesiu. Braukydamas stryku per stygas, smuikininkas geltonais kaubojiškais batais energingai trepsėjo džigą. Atrodė, kad būgnininkas moka tik vieną ritmą, bet jį kartoja labai nuoširdžiai.

Minia nekreipė dėmesio į šaižų garsą. Hamondas Krosas taip pat. Keista, bet apskrities mugės šurmulys jį veikė raminamai. Hamondas gėrė į save triukšmą – spygčiojimą, sklindantį nuo atrakcionų, šėlstančių paauglių švilpimą iš Velnio rato viršaus, pavargusių kūdikių verksmą, varpų, švilpukų, sirenų garsus, karnavalui būdingus šūksnius ir juoką.

Hamondas neketino šiandien apsilankyti mugėje. Apie ją tikriausiai iš anksto skelbė ir vietinis laikraštis, ir televizija, bet jis to nepastebėjo. Pavažiavęs maždaug pusvalandį nuo Čarlstono, Hamondas atsitiktinai atsirado mugėje. Jis nesuvokė, kodėl čia sustojo, juk visiškai nemėgo lankytis tokiose šventėse. Tėvai niekada nesivesdavo jo į panašias vietas ir kaip įmanydami stengėsi išvengti viešų pramogų: minios žmonės nepriklausė prie jų aplinkos. Paprastai ir Hamondas būtų stengęsis aplenkti tokius renginius. Žinoma, jis nebuvo snobas, tačiau ilgai ir sunkiai dirbdamas gailėjo savo laisvalaikio ir skrupulingai rūpinosi, kaip jį maloniai praleisti: žaisti golfą, žvejoti, eiti į kiną ar vakarieniauti ramiame restorane. Tačiau apsilankymas mugėje niekada nebūtų pakliuvęs į malonios laisvalaikio veiklos sąrašą.

Tačiau šią popietę jam patiko minia ir triukšmas. Likęs vienas jis tik būtų mąstęs apie savo rūpesčius ir nugrimzdęs į liūdesį, o kam to reikia, kai liko vos keli vasaros savaitgaliai? Važiuodamas greitkeliu Hamondas turėjo vis lėtinti greitį ir galiausiai pakliuvo į automobilių srautą, sukantį stovėjimo aikštelės link. Iš tiesų tai buvo ganykla, kurią fermeris per mugę pavertė automobilių aikštele. Atsidūręs tarp kitų automobilių ir sunkvežimukų, Hamondas sumokėjo du dolerius tabaką kramtančiam vaikinukui, kuris rinko mokestį už automobilio stovėjimą. Jam pasisekė pastatyti automobilį didelio medžio paunksnėje. Prieš išlipdamas Hamondas nusivilko švarką, nusirišo kaklaraištį ir pasiraitojo marškinių rankoves. Atsargiai žingsniuodamas tarp karvių paliktų blynų, jis troško mūvėti džinsus ir avėti sportinius batelius, o ne kostiumines kelnes ir batus, tačiau pajuto, kad nuotaika taisosi – čia jo niekas nepažįsta. Jei nenorės, jis galės su niekuo nesikalbėti. Nereikės su niekuo susitikti,

sėdėti susirinkime, atsakinėti į žinutes telefonu. Čia jis nebus nei specialistas, nei bendradarbis, nei sūnus. Jis pajuto, kaip tirpsta susikaupęs pyktis, įtampa, atsakomybė ir apima laisvės pojūtis.

Mugės teritorija buvo aptverta plastikine virve, apkabinėta įvairiaspalvėmis vėliavėlėmis, kurios suglebusios karojo kaitroje. Tvankiame ore kaupėsi gaminamo greito maisto kvapai. Iš toli muzika neatrodė tokia bloga. Hamondas net apsidžiaugė sustojęs. Jam reikėjo šitokios... vienatvės.

Nors ir atsidūręs minioje, plūstančioje pro sukamuosius vartelius, jis jautėsi nuo visko atsiribojęs. Įsimaišyti į didžiulį, triukšmingą žmonių būrį staiga pasirodė geriau, negu vienam praleisti vakarą savo užmiesčio namelyje, nors išvykdamas iš Čarlstono jis būtent tai ir ketino daryti.

Nuo to laiko, kai moteris kaštoniniais plaukais atsisėdo kitoje paviljono pusėje, orkestras pagrojo dvi dainas. Hamondas stebėjo moterį ir spėliojo, ko ji laukia – turbūt vyro ir vaikų. Atrodė jaunesnė už jį – gal kiek per trisdešimt. Tokio amžiaus moterys gali būti bet kas – automobilių lenktynių totalizatoriaus bilietų platintojos, skautų motinos, tėvų ir mokytojų draugijos narės ar namų šeimininkės, besirūpinančios vaikų skiepais, parodontoze, skalbinių balinimu ir jų spalvų atnaujinimu. Apie tokias moteris Hamondas žinojo iš televizijos reklamų, o ši moteris atitiko bendrą statistiką.

Išskyrus tai, kad ji atrodė šiek tiek per daug... per daug įsitempusi.

Ji nebuvo panaši į mažų vaikų motiną, besimėgaujančią keliomis laisvomis minutėmis, kol tėtis sukasi su jais karusele. Ji neatrodė tokia nepriklausoma ir pasitikinti savimi, kaip jo pažįstamų žmonos – jaunesniõsios beisbolo lygos ar panašių klubų narės, įvairiausių labdaros vakarėlių dalyvės, ruošiančios gimtadienius klubo narių vaikams ir pobūvius vyrų bendradarbiams. Neatrodo, kad ji kartą ar du per savaitę eitų žaisti teniso ar golfo po aerobikos treniruotės prieš Biblijos studijas.

Jos kūnas nesuglebęs kaip moters, pagimdžiusios du ar tris vaikus. Priešingai, standus, tvirtas. Kojos gražios, ne, tiesiog puikios – rau-

meningos, grakščios, įdegusios. Jas išryškino trumpas sijonėlis ir aukštakulnės basutės. Išgaubta berankovės palaidinukės apykaklė buvo panaši į tanko viršų. Iš pradžių ant pečių ji buvo užsimetusi pritaikytos spalvos megztuką ir laisvai surišusi jo rankoves po kaklu, tačiau vėliau jį nusiėmė. Jos drabužiai buvo gražūs ir elegantiški, išsiskyrė iš tos šortų ir sportinių batelių minios. Moters rankinuke, kurį ji pasidėjo ant stalo, galėjo tilpti raktų ryšulys, pakelis popierinių nosinaičių, galbūt lūpdažis, bet tik ne visa jaunos motinos manta – butelis mineralinio, servetėlės rankoms valyti, užkandžiai ir dar daug būtinų daiktų, be kurių neįmanoma apsieiti, kai keliauji su vaikais.

Hamondas turėjo analitinį protą. Dedukcinis mąstymas buvo jo stiprioji vieta. Taigi jis nusprendė, ir manė nesuklydęs, kad ši moteris neturi vaikų.

Žinoma, tai nereiškia, kad ji neištekėjusi ar kitaip neįsipareigojusi. Galbūt ji laukia čia kokio nors savo partnerio. Galbūt ji puiki firmos darbuotoja, atsidavusi karjerai, sėkminga verslininkė ar prekybos agentė, biržos maklerė, bankininkė.

Gurkšnodamas alų, kuris jau sušilo tokioje kaitroje, Hamondas ir toliau susidomėjęs stebėjo ją. Staiga jis suvokė, kad moteris taip pat pažvelgė į jį. Kai jų akys susitiko, jo širdis šoktelėjo tikriausiai dėl to, kad jis užkluptas suglumo. Tačiau Hamondas nenukreipė žvilgsnio kitur. Nors šokančios poros kartais atsidurdavo tarp jų, jie kelias sekundes žiūrėjo vienas į kitą.

Paskui moteris greit nuleido akis lyg susidrovėjusi, kad išskyrė jį iš minios. Suirzęs dėl tokios berniokiškos reakcijos į tokį nereikšmingą dalyką kaip žvilgsnis, Hamondas užleido savo stalą dviem poroms, mindžikuojančioms netoliese ir laukiančioms, kol atsilaisvins staliukas. Jis nuėjo prie baro, dirbančio tik per mugę, kad įkaitę šokėjai turėtų kur atsigaivinti. Baras buvo populiarus, čia susirinko daug karinių bazių darbuotojų. Nors jie ir nevilkėjo uniformų, juos buvo lengva atpažinti iš trumpai kirptų plaukų. Kareiviai gėrė, nužiūrinėjo merginas, vertino savo galimybes, spėliojo, kuriam pasiseks, o kuriam ne, ir demonstravo savo vyriškumą.

Barmenai kaip įmanydami stengėsi kuo greičiau pilstyti alų, bet vis tiek nespėjo. Hamondas kelis kartus mėgino atkreipti dėmesį į save, tačiau galiausiai liovėsi ir nusprendė, kad paprašys kito bokalo, kai minia praretės. Jausdamasis ne toks apgailėtinas, koks jis, be abejonės, atrodė sėdėdamas vienas už savo staliuko, Hamondas nužvelgė salę. Jo žvilgsnis stabtelėjo ties moterimi. Nuotaika sugedo. Trys vyrai buvo užėmę laisvas vietas prie jos. Platūs vieno iš jų pečiai netgi užstojo moterį. Nors tas trejetas nevilkėjo uniformų, trumpų plaukų šukuosenos ir įžūlus elgesys rodė, jog jie jūreiviai. Ką gi, Hamondas nenustebo. Nusivylė, bet nenustebo. Ji per daug graži, kad būtų viena šeštadienio vakarą. Ji tik laukė, kol draugas ateis į pasimatymą.

Netgi jei ji būtų atėjusi į mugę viena, neilgai sėdėtų be vyriškio. Tik jau ne tokiame turguje kaip šis. Kareivio, laisvą savaitgalį ištrūkusio iš bazės, panašaus į ryklį, turinčio nežabotus instinktus ir tvirtą tikslą, mintyse tik viena – vakarui rasti moterišką draugiją. O šis nė nesistengdamas atkreipia į save dėmesį.

Žinoma, *jis* pats neketino jos užkalbinti, įtikinėjo save Hamondas. Jis tam per senas. Jis nepasiduos žiurkiškam mentalitetui garsiai rėkti apie savo poreikius. Jis nelabai susidomėjo moterimi, tačiau neliko ir visiškai abejingas.

Staiga moteris atsistojo, pagriebė savo megztuką, persimetė per petį rankinuko dirželį ir pasisuko, ketindama nueiti. Trys šalia jos sėdėję vyrai pašoko iš vietų. Plačiapetis apkabino moterį per pečius ir pasilenkė prie jos veido. Hamondas matė, kaip jo lūpos sukrutėjo, ir jo bendražygiai griausmingai nusikvatojo. Tačiau moteriai visa tai neatrodė juokinga. Ji nusuko veidą ir Hamondas pamanė, kad ji nekeldama triukšmo mėgina išsisukti iš padėties: ji suėmusi jūreivio ranką nukėlė ją nuo savo kaklo, įtemptai šypsodamasi jam kažką pasakė ir vėl nusigręžė, ketindama pasitraukti.

Draugų skatinamas stambusis neketino pasiduoti ir nusekė iš paskos. Jis sugriebė moterį už rankos ir vėl prisitraukė prie savęs.

Hamondas nusprendė įsikišti. Vėliau jis neprisiminė, kaip perkirto šokių aikštelę, tikriausiai prasiskverbė lyg tankas, stumdydamas

siūbuojančias pagal lėtą muziką poreles, nes po kelių sekundžių jis, jau įsispraudęs tarp dviejų raumeningų jūreivių, nustūmė šalin atkakliausią ir išgirdo savo žodžius:

– Atleisk, mieloji. Susitikau Normą Blančardą, tu juk žinai, kad jis užsiveda tratėti kaip kulkosvaidis. Laimei, pradėjo groti mūsų dainą.

Hamondas apkabino moterį per liemenį ir nuvairavo į šokių aikštelę.

***

– Ar gavot mano nurodymus?

– Taip, pone detektyve. Niekas negali nei įeiti, nei išeiti. Mes užplombavome visas duris.

– Tai taikoma visiems. Jokių išimčių.

– Taip, sere.

Davęs įsakymą, detektyvas Roris Smilou linktelėjo neuniformuotam karininkui ir pro centrines duris įėjo į Čarlstono „Plazos" viešbutį. Daug architektūros žurnalų rašė, kad viešbučio laiptai – tai tikras architektūros triumfas. Jie jau tapo skiriamuoju naujojo statinio bruožu. Pabrėždamos pietietišką svetingumą, dvi plačių pakopų juostos kilo iš vestibiulio į viršų. Atrodė, kad jos apkabina neįtikėtinai gražų krištolo sietyną, o paskui susilieja su antrojo aukšto galerija. Abiejuose vestibiulio aukštuose policininkai maišėsi tarp viešbučio svečių ir tarnautojų, kurie visi jau buvo girdėję apie žmogžudystę penktajame aukšte.

Niekas kitas nesukuria tokios laukimo nuotaikos, kaip žmogžudystė, pamanė Smilou, įvertindamas padėtį.

Įdegę ir suprakaitavę turistai, nešini fotoaparatais, būriavosi aplink, klausinėjo, kalbėjosi tarpusavyje, spėliojo, kas ir kodėl tapo auka.

Vilkėdamas gerai pasiūtą kostiumą ir marškinius su sąsagomis rankogaliuose, Smilou atrodė įtartinai puošnus. Nepaisant alinančios kaitros lauke, jo drabužiai buvo nesusilamdę, sausi, netgi nesu-

drėkę. Susierzinęs pavaldinys kartą paklausė, ar Smilou kada nors prakaituoja. „Aišku, ne, – atsakė jo kolega policininkas. – Visi žino, kad ateiviai iš kosmoso neturi prakaito liaukų".

Smilou nuėjo prie lifto. Pareigūnas, su kuriuo jis kalbėjosi tarpduryje, jau tikriausiai pranešė apie jo atvykimą, nes kitas policininkas stovėjo lifte ir laikė jam duris. Neįvertinęs tokio mandagumo, Smilou įėjo į vidų.

– Ar blizgesys išlikęs, pone Smilou? – kažkas paklausė.

– O taip, Smiti. Ačiū, – atsigręžęs tarė Smilou.

Batų valytojui Smičiui – visi žinojo tik jo vardą – priklausė trys kėdės viešbučio vestibiulio nišoje. Kelis dešimtmečius jis dirbo batų valytoju kitame viešbutyje miesto centre. Neseniai Čarlstono „Plazos" viešbutis prisiviliojo Smitį ir visi klientai atėjo iš paskos. Jis gaudavo puikius arbatpinigius netgi iš kitų miestų gyventojų, nes geriau nei viešbučio administratorius žinojo, ką Čarlstone veikti, kur nueiti ir kur rasti tai, ko reikia.

Roris Smilou buvo vienas iš nuolatinių Smičio klientų. Paprastai jis sustodavo šnektelėti, tačiau dabar skubėjo ir negaišo.

– Pasimatysim vėliau, Smiti, – tarė jis. Lifto durys užsidarė.

Smilou ir uniformuotas policininkas tylėdami kilo į viršų. Detektyvas nesibičiuliavo su to paties, o ypač žemesniojo laipsnio bendradarbiais. Jis niekada nepradėdavo pokalbio, nesusijusio su jo tiriama byla. Skyriaus vyrai, kurie ryždavosi užmegzti pokalbį su Smilou, greit suprasdavo, kad jų pastangos bevaisės. Netgi dabitiška Smilou išvaizda turėjo tokį pat poveikį, kaip paliesta koncertinos styga.

Kai lifto durys atsidarė penktajame aukšte, Smilou pajuto pažįstamą jaudulį. Jis buvo matęs daugybę žmogžudysčių vietų. Vienos būdavo visiškai paprastos ir neįdomios, kitos ypač šiurpios, vienas jis greitai pamiršdavo, o kitas tikriausiai atsimins iki gyvenimo pabaigos dėl žudiko išradingumo, keistos aplinkos, kurioje rastas lavonas, dėl neįprasto nužudymo būdo ar ginklo, dėl aukos amžiaus.

Pirmas apsilankymas įvykio vietoje visada keldavo virpulį, kurio jis nesigėdijo. Smilou buvo gimęs tokiam darbui ir tuo mėgavosi.

Pamatę iš lifto išėjusį detektyvą, neuniformuoti policininkai nutilo. Kai Smilou priėjo prie durų apartamentų, kur šiandien mirė žmogus, jie, apimti pagarbos ar baimės, pasitraukė į šoną.

Smilou įsidėmėjo kambario numerį ir pažvelgė į vidų. Jis buvo patenkintas, matydamas, kad septyni policininkai, turėję tirti įvykio vietą, jau buvo ten ir darė savo įprastą darbą.

Apsidžiaugęs, kad jie viską atlieka gerai, Smilou atsigręžė į tris detektyvus, kuriuos atsiuntė kriminalinių tyrimų skyrius. Vienas iš jų, rūkęs cigaretę, skubiai ją užgesino. Smilou šaltai jį nužvelgė:

– Tikiuosi, kad šiame smėlyje nebuvo vertingo įkalčio, Kolinzai.

Detektyvas susikišo rankas į kišenes lyg trečiokas, išbartas už tai, kad, išėjęs iš tualeto, nenusiplovė rankų.

– Paklausykit, – kreipėsi Smilou į visą grupę. Jis niekada nekeldavo balso, nes jam nereikėjo to daryti. – Aš nepakęsiu nė vienos klaidos. Jei jūs užteršite šią nusikaltimo vietą, nors menkiausiai pažeisite procedūrą, nepastebėsite kad ir smulkiausio įkalčio ar dėl nerūpestingumo sunaikinsite jį, aš pats ištarkuosiu kaltininkui į užpakalį. – Jis pažvelgė į kiekvieną vyrą ir tarė: – Galim pradėti.

Įėję į kambarį, visi apsimovė plastikines pirštines. Kiekvienas vyriškis turėjo savo užduotį ir vykdė ją, vaikščiodamas atsargiai, neliesdamas nieko, ko nereikia. Smilou priėjo prie dviejų policininkų, kurie pirmieji atvyko į įvykio vietą, ir be įžangų paklausė:

– Lietėt jį?

– Ne, sere.

– Ar iš viso ką nors lietėt?

– Ne, sere.

– Durų rankeną?

– Kai mes atėjom, durys buvo atviros. Jas paliko lavoną radusi kambarinė. Gal rankeną lietė viešbučio apsaugos darbuotojas. Mes liepėm neliesti, bet... – Jis gūžtelėjo pečiais.

– O telefoną? – paklausė Smilou.

– Ne, sere, aš skambinau iš savo mobilaus. Bet gal apsaugininkas juo naudojosi, kol mūsų dar nebuvo.

– Ką jau apklausėte?

– Tik jį. Jis mus pakvietė.

– Ir ką jis pasakė?

– Kad kambarinė rado lavoną. – Jis mostelėjo į kūno pusę. – Štai šitaip. Veidu žemyn. Dvi šautinės žaizdos nugaroje po kairiąja mentimi.

– Ar apklausėt kambarinę?

– Mėginom, bet ji tokia sutrikusi, kad nieko iš jos neištraukėm. Be to, ji užsienietė. Nežinau iš kur, – atsakė policininkas, žiūrėdamas į klausiamai pakeltus Smilou antakius. – Iš akcento nesupratau. Ji vis kartojo „negyvas vyras“ ir šnypštė į nosinę. Mirtinai išsigandusi.

– Ar mėginot užčiuopti pulsą?

Policininkas pažvelgė į partnerį, tylėjusį iki šiol.

– Aš mėginau, – atsakė šis. – Kad įsitikinčiau, ar jis tikrai negyvas.

– Taigi jūs jį *lietėt?*

– Taip, bet tik pulsą.

– Tikriausiai neužčiuopėt?

– Pulso? – policininkas papurtė galvą. – Ne. Jis buvo negyvas. Be abejonės.

Iki šiol Smilou nekreipė dėmesio į lavoną. Dabar priėjo arčiau.

– Ar ką nors žinot apie teismo medicinos ekspertą?

– Jau važiuoja.

Smilou išgirdo atsakymą, bet jis įdėmiai žvelgė į lavoną. Kol nepamatė savo akimis, tol nepatikėjo, kad žmogžudystės auka – vietinė įžymybė Lutis Petidžonas. Be kitų pareigų, jis vadovavo plėtros firmai, kuri apleistą medvilnės sandėlį pavertė nauju, didingu Čarlstono „Plazos“ viešbučiu.

Be to, jis buvo Rorio Smilou svainis.

2 SKYRIUS

– Ačiū, – padėkojo ji.

– Nėra už ką, – atsakė Hamondas.

– Padėtis darėsi nemaloni.

– Džiaugiuosi, kad jie patikėjo mano melu. Jei ne, būtų tekę susiimti su visu trejetu.

– Vertinu jūsų drąsą.

– Arba kvailumą. Jie galėjo man neblogai įkrėsti.

Moteris nusišypsojo, ir Hamondas dar labiau apsidžiaugė, kad pakluso idiotiškam, riteriškam impulsui ją gelbėti. Moteris jam patiko nuo pat tos akimirkos, kai ją pamatė, tačiau žvelgti į ją per šokių aikštelę buvo visiškai ne tas pats, kaip matyti iš arti, niekieno neužstojamą. Moteris nusuko akis nuo įdėmaus Hamondo žvilgsnio ir pažvelgė per jo petį. Ji nepasidavė spaudimui. Be jokios abejonės.

– Kaip jūsų draugas? – paklausė ji.

– Koks draugas?

– Ponas Blančardas. Normas, ar ne?

– Ak, šitas, – nusijuokė Hamondas. – Tokio nepažįstu.

– Jūs jį išgalvojot?

– Taip. Nė nenutuokiu, iš kur tas vardas. Tiesiog šovė į galvą.

– Labai kūrybiška.

– Turėjau pasakyti ką nors įtikinamo, kad atrodytų, jog mes kartu ir abu žinom, apie ką kalbam, ir dar kad priversčiau jus eiti su manimi šokti.

– Galėjot paprasčiausiai mane pakviesti.

– Taip, bet tai būtų atrodę banalu. Be to, jūs būtumėte galėjusi ir nesutikti.

– Dar kartą jums ačiū.

– Dar kartą nėra už ką, – Hamondas apsuko ją aplink kitą porą. – Ar jūs kilusi iš šių vietų?

– Ne visai.

– Kalbate su pietietišku akcentu.

– Užaugau Tenesyje. Netoli Nešvilio.

– Tai puikus rajonas.

– Taip.

– Graži vieta.

– Aha.

– Ir gera muzika.

„Nuostabus pokalbis, Krosai, – pamanė jis. – Labai sąmojingas“.

Moteris netgi nesiteikė atsakyti į paskutinį bereikšmį sakinį, ir jis jos nekaltino. Jei jis ir toliau šitaip elgsis, ji pabėgs dar nesibaigus dainai. Hamondas apėjo dar vieną įmantriai besisukiojančią porą ir labai rimtu balsu uždavė patį banaliausią klausimą susipažįstant.

– Ar dažnai čia ateinat?

Ji suprato ir nusišypsojo taip, tarsi galėtų paversti jį visišku kvailiu, jei nebus atsargus.

– Tiesą sakant, nuo paauglystės nebuvau tokioje mugėje.

– Ir aš. Pamenu, kaip kartą ėjom su draugais. Mums buvo apie penkiolika. Tikėjomės mugėje nusipirkti alaus.

– Ar pavyko?

– Ne.

– Tai paskutinė mugė, kurioje buvote?

– Ne. Dar vieną kartą nuėjau su mergina. Nusivedžiau ją į Siaubo namą, kad galėčiau pagrabalioti.

– Ir kaip sekėsi?

– Maždaug taip pat sėkmingai, kaip ir alaus pirkimas. Dievas žino, aš mėginau. Bet visada pasitaikydavo tokia mergina, kuri... – Jo balsas nutilo, kai pajuto, kad moteris įsitempė.

– Jie taip lengvai nepasiduos, ar ne?

Moterį užkabinęs jūreivių trejetas stovėjo prie šokių aikštelės krašto, siurbčiojo alų ir svilino juos žvilgsniais.

– Na, jeigu jie greit pasiduotų, mūsų nacionaliniam saugumui kiltų pavojus. – Hamondas suktai nusišypsojo jaunuoliams, tvirčiau suspaudė moters liemenį ir valso žingsniu pasuko pro juos.

– Neprivalot manęs ginti, – tarė ji. – Pati būčiau radusi išeitį.

– Žinoma, kad būtumėt. Kiekviena moteris privalo mokėti nusikratyti jai nepatinkančio nenorimo vyro dėmesio. Tačiau jūs nenorėjot sukelti skandalo.

Moteris pažvelgė į jį:

– Jūs labai pastabus.

– Kadangi reikalas jau sutvarkytas, dabar galėtume paprasčiausiai pasišokti, ar ne?

– Tikriausiai.

Moteris sutiko šokti toliau, bet liko įsitempusi. Ji nežvilgčiojo per Hamondo petį, bet šis jautė, kad ji to norėtų. Hamondas svarstė, ką ji darys, kai šokis baigsis. Jis tikėjosi, kad moteris mandagiai pasitrauks. Laimei, orkestras grojo liūdną, saldžią baladę. Dainininko balsas buvo neišlavintas ir nestiprus, tačiau jis mokėjo visus žodžius. Hamondas manė, kad kuo šokis ilgesnis, tuo jam geriau.

Partnerė jam puikiai tiko. Jos viršugalvis siekė jo smakrą. Hamondas nepažeidė tos įsivaizduojamos ribos, kurią moteris nubrėžė tarp jų, kai jis ją apkabino. Bet jį viliojo mintis priglausti moterį prie savęs. Kol kas Hamondas pasitenkino tuo, kad jo dilbis liečia jos siaurą nugarą, kad jos ranka be sutuoktuvių žiedo guli ant jo peties, o jų kojos siūbuoja lėto šokio ritmu. Kartais, kai jų šlaunys vos susiliesdavo, vyrą persmelkdavo geismas, bet jis dar įstengė valdytis. Žvilgtelėjęs į moters palaidinukės iškirptę, Hamondas pasielgė džentelmeniškai ir nusuko akis. Tačiau jo galvoje tai išnirdavo, tai

sustingdavo įvairiausi vaizdai, kurie galiausiai atšokdavo, atsimušę į proto sieną lyg nuo kaitros pakvaišusios musės.

– Jie išėjo.

Moters balsas pažadino Hamondą iš svajonių. Suvokęs, ką ji pasakė, jis apsidairė ir pamatė, jog jūreivių nebėra. Daina baigėsi, muzikantai padėjo instrumentus ir vadovas paprašė žiūrovų neišsiskirstyti, nes po trumpos pertraukėlės jie vėl grosią. Šokėjų poros patraukė prie savo staliukų ar baro.

Moteris nuleido rankas. Suvokęs, kad vis dar ją apkabinęs, Hamondas neturėjo kitos išeities, kaip tik ją paleisti. Moteris atsitraukė ir tarė:

– Ką gi, tegul niekas nedrįsta sakyti, kad jau nebėra riterių.

– Bet jei į madą vėl grįš kova su drakonais, tada riterius pamirškit, – šyptelėjo jis.

Moteris šypsodamasi ištiesė ranką:

– Ačiū jums už viską.

– Man buvo malonu. Ačiū, kad pašokote su manimi, – Hamondas paspaudė jai ranką ir moteris pasisuko eiti.

– Palaukit, – Hamondas skverbėsi per minią iš paskos.

Kai jie priėjo paviljono pakylos kraštą, Hamondas nulipo ant žemės ir padavė moteriai ranką. Tai buvo nereikalingas mandagumo gestas, nes pakyla buvo ne aukštesnė kaip trisdešimt centimetrų. Hamondas žingsniavo šalia moters.

– Ar galėčiau jus pavaišinti alumi?

– Ačiū, ne.

– Skaniai kvepia tie kukurūzų spragėsiai.

Ji nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Gal pasisuktume Velnio ratu?

Moteris nesulėtino žingsnio, bet įsižeidusi pažvelgė į Hamondą:

– O kodėl nekviečiate į Siaubo namą?

– Nenoriu erzinti sėkmės, – nusišypsojo Hamondas, pajutęs, jog ji atsipalaiduoja. Tačiau optimizmas tuoj užgeso.

– Ačiū, bet man tikrai reikia eiti.

– Juk jūs ką tik atvykote.

Staiga ji sustojo, pasisuko į jį, atlošė galvą ir įdėmiai nužvelgė. Į akis smigo besileidžiančios saulės spinduliai. Moteris prisimerkė, daug tamsesnės už plaukus blakstienos uždengė akis. „Nuostabios akys, – pamanė Hamondas. – Atviros, tačiau seksualios“. Iš tiesų tą akimirką moters akys buvo veriančios ir tiriančios, norinčios įžvelgti, iš kur jis žino, kada ji atvyko.

– Pastebėjau jus, vos tik įėjote į paviljoną, – prisipažino jis.

Moteris kelias sekundes žvelgė jam į akis, paskui susimąsčiusi nuleido galvą. Aplink šurmuliavo minia. Kone kliudydami juos, prašvilpė keli berniukai ir sukėlė debesį dulkių. Maža mergaitė garsiai pravirko, kai helio pripildytas balionėlis išsiveržė iš jos kumštuko ir nuskrido medžių viršūnių link. Demonstratyviai degdamosi cigaretes, garsiai ir įžūliai kalbėdamosi pro šalį praplaukė kelios tatuiruotos paauglės. Jie nekreipė dėmesio. Mugės garsų kakofonija netrikdė jų tylos.

– Manau, kad ir jūs mane pastebėjote.

Keista, bet per visą mugės šurmulį ji puikiai išgirdo tylius Hamondo žodžius. Moteris nežiūrėjo į jį, tačiau Hamondas matė jos šypseną ir girdėjo jos sumišusį juoką.

– Taigi jūs mane pastebėjote?

Ji kilstelėjo petį, pripažindama, kad jis teisus.

– Na, ir puiku, – lengviau atsidusęs tarė jis. – Tada nematau priežasties, kodėl turėtume pasitenkinti vien tik šokiu. Žinoma, buvo šaunu. Jau seniai taip maloniai bešokau.

Moteris kilstelėjo galvą ir abejingai pažvelgė jį Hamondą.

– Aha, – tarė jis. – Kalbu kaip visiškas mulkis, ar ne?

– Taip, tikrai.

Jis plačiai išsišiepė, nes ji buvo velniškai patraukli ir nesmerkė jo už tai, kad flirtuoja su ja taip, kaip jau neflirtavo dvidešimt metų.

– O ką jūs atsakysite į tai, kad aš šįvakar neturiu ką veikti, o šitaip nebuvo jau nežinau kiek...

– Ką turite galvoje?

– Manau, kad aišku.

– Nelabai.

– Norėjau pasakyti, kad jei neturite kitų planų vakarienei...

Ji papurtė galvą.

– Tai galėtume kartu pasilinksminti mugėje.

Roris Smilou pažvelgė į negyvas Lučio Petidžono akis ir paklausė:

– Nuo ko jis mirė?

Teismo medicinos ekspertas, smulkaus sudėjimo, mąslus, jautraus veido ir tylaus balso vyriškis, buvo nusipelnęs labai sunkiai pasiekiamo dalyko – Smilou pagarbos.

Daktaras Džonas Madisonas buvo iš pietų kilęs juodaodis, kuris užsitarnavo savo pareigas ir autoritetą tikrame pietietiškame mieste. Smilou gerbė visus, kurie nepalankiomis aplinkybėmis tiek daug pasiekė.

Madisonas nuodugniai apžiūrėjo lavoną taip, kaip jis ir buvo rastas, – veidu žemyn. Tyrėjai apibrėžė lavoną kreida ir nufotografavo iš įvairių pusių. Madisonas apžiūrėjo aukos rankas, pirštus, ypač panages, patikrino, ar sustingę riešai. Nuo Petidžono švarko rankovės pincetu nuėmė neaiškios kilmės gabaliuką ir rūpestingai įdėjo į plastikinį maišelį.

Baigęs pirminę apžiūrą, jis paprašė pagalbos apversti aukai. Tada visų laukė pirmoji staigmena – bjauri žaizda Petidžono smilkinyje ties plaukų linija.

– Kaip manot, ar tai nusikaltėlis jam trinktelėjo? – atsitūpęs, kad geriau matytų žaizdą, paklausė Smilou. – Ar jis pirmiausia šovė ir Petidžonas susimušė galvą krisdamas?

Madisonas pasitaisė akinius ir sutrikęs tarė:

– Jei jums sunku apie tai kalbėti, galim viską aptarti vėliau.

– Ar todėl, kad kadaise jis buvo mano svainis?

Teismo medicinos ekspertas linktelėjo.

– Aš niekada nepainiojau savo asmeninio gyvenimo su profesiniu, – patikino Smilou. – Pasakyk, ką manai, Džonai, ir nenutylėk jokių nemalonių smulkmenų.

– Žinoma, dar turėsiu geriau apžiūrėti žaizdą, – pasakė Madisonas, nebeminėdamas giminystės ryšio tarp aukos ir detektyvo. – Tačiau manyčiau, kad galva sužeista jam dar esant gyvam, o ne po mirties. Žinoma, žaizda bjauri. Jau vien ji galėjo sukelti smegenų traumą ir mirtį.

– Bet tu taip nemanai.

– Tiesą sakant, Rori, nemanau. Neatrodo, kad trauma tokia sunki. Patinimas matyti iš išorės, o tai paprastai reiškia, kad viduje jis nedidelis arba jo visai nėra. Tačiau kartais ir aš klystu.

Smilou suprato, kad, neatlikęs skrodimo, ekspertas nenori daryti išvadų, ir paklausė:

– Greičiausiai Petidžonas mirė nuo šautinių žaizdų, ar ne?

Madisonas linktelėjo.

– Bet tai tik pirminis spėjimas. Panašu, kad prieš mirtį jis krito, buvo pastumtas arba gavo smūgį į galvą.

– Kiek laiko prieš mirtį?

– Tai nustatyti sunkiau.

– Hm.

Smilou greit nužvelgė kambarį. Kilimas. Sofa. Krėslai. Visur minkšti paviršiai, išskyrus stiklinį kavos staliuką. Jis apėjo stalą ir pasilenkė prie pat jo viršaus. Ant stalo anksčiau stovėjusią stiklinę ir butelį iš mažojo baro tyrėjai jau buvo paėmę ir sudėję į maišelius.

Smilou pastebėjo kelis jau išdžiūvusius apskritimus ant stalo, toje vietoje, kur Petidžonas buvo pastatęs stiklinę. Jo žvilgsnis lėtai slinko stiklo paviršiumi, colis po colio tirdamas stalą. Ieškodamas pirštų atspaudų, detektyvas rado rankos žymę staliuko briaunoje. Smilou pakilo ir pamėgino įsivaizduoti, kas čia vyko. Jis atsitraukė nuo stalo ir vėl žengė jo link.

– Tarkim, kad Lutis ketino pasiimti stiklinę, – balsu samprotavo jis, – ir griuvo kniūbsčias.

– Netyčia? – paklausė vienas iš detektyvų.

Nors kriminalinių tyrimų skyriaus darbuotojai nemėgo Smilou ir netgi prisibijojo, niekas nesiginčijo, kad jis puikiai sugeba atkurti nusikaltimo sceną. Visi buvę kambaryje sukluso.

– Nebūtinai, – pamąstęs atsakė Smilou. – Galbūt kas nors jį stumtelėjo iš nugaros, jis neteko pusiausvyros ir griuvo.

Smilou suvaidino tai, stengdamasis nieko nepaliesti, o ypač lavono.

– Jis pamėgino susilaikyti, stverdamasis už stalo krašto, ir tikriausiai taip stipriai trinktelėjo galvą į grindis, kad prarado sąmonę. – Smilou pažvelgė į Madisoną ir klausiamai kilstelėjo antakius.

– Įmanoma, – atsakė teismo medicinos ekspertas.

– Bent jau galima teigti, kad jis apsvaigo, ar ne? Jis turėtų būti kritęs štai čia. – Smilou ištiesė rankas, rodydamas apibrėžtus kontūrus, kur buvo rastas lavonas.

– O paskui tas, kuris jį pastūmė, įsegė jam dvi kulkas, – pasakė vienas iš detektyvų.

– Aišku, kad jį nušovė gulintį kniūbsčią, – tarė Smilou ir laukė, kad Madisonas patvirtintų.

– Panašu, – pritarė šis.

Detektyvas Maikas Kolinzas švilptelėjo:

– Šlykštu. Šauti į pargriuvusį žmogų. Tas kažkas turėjo būti labai įpykęs.

– Lutis garsėjo tuo, kad įsiutindavo žmones, – pasakė Smilou, – dabar tereikia atrinkti vieną iš jų.

– Jis pažinojo tą žmogų.

Smilou pažiūrėjo į šiuos žodžius ištarusį detektyvą ir paragino jį tęsti.

– Nėra jokių įsilaužimo žymių, durų spyna nepažeista. Taigi nusikaltėlis turėjo raktą arba Petidžonas jį įsileido.

– Petidžono kambario raktas buvo jo kišenėje, – pasakė vienas detektyvas. – Nusikaltimo tikslas – ne apiplėšimas, nebent tai užmaskuota. Priekinėje kišenėje po lavonu rasta piniginė. Atrodo, kad niekas nepaimta ir nieko netrūksta.

– Gerai, čia turim daug ką ištirti, – pasakė Smilou, – reikės padirbėti. Kol kas neturime nei ginklo, nei įtariamojo. Viešbutyje daugybė žmonių – darbuotojų ir svečių. Kas nors ką nors matė. Negaišdami laiko pradėkim apklausą.

Kai Smilou ėjo prie durų, vienas iš detektyvų sumurmėjo:

– Jau tuoj vakarienės metas. Jiems tai nepatiks.

– Man nerūpi! – atrėžė Smilou ir nė vienas iš aplinkinių tuo nesuabejojo.

– O kaip stebėjimo kameros? – dar paklausė jis. Viskas Čarlstono „Plazos" viešbutyje tobula. – Kur vaizdo juosta?

– Dėl jos kažkas neaišku.

Smilou atsigręžė į detektyvą, kuris buvo pasiųstas patikrinti viešbučio apsaugos sistemos.

– Kas neaišku?

– Na, žinot, čia kažkokia painiava. Jos kol kas neįmanoma paimti.

– Dingo?

– Ne, jie to nesako.

Smilou tyliai nusikeikė.

– Už ją atsakingas darbuotojas tikina, kad mes ją tuoj gausim, bet žinot... – detektyvas gūžtelėjo pečiais, lyg norėdamas priekaištingai ištarti: *Tie civiliai...*

– Iš karto man praneškit. Noriu kuo greičiau ją pamatyti, – kreipėsi Smilou į visą grupę. – Tai aukšto rango asmens žmogžudystė. Niekas, išskyrus mane, neturi teisės duoti interviu žiniasklaidai. Užčiaupkit burnas, aišku? Kiekvieną minutę nusikaltėlio pėdsakai vis labiau vėsta, taigi imkitės darbo.

Detektyvai pasklido klausinėti viešbučio svečių ir darbuotojų. Žmonės nevalingai vengia tokių apklausų, nes jaučiasi kalti, todėl ši užduotis nemaloni. Bendradarbiai iš patirties žinojo, kad Smilou – nenuilstantis ir negailestingas užduočių kūrėjas.

Smilou vėl atsigręžė į Madisoną:

– Ar greit viską atliksi?

– Per dvi dienas.

– Pirmadienį?

– Vadinasi, mano savaitgalis sugadintas.

– Ir mano, – negailestingai atkirto Smilou. – Man dar reikia ir toksikologinio tyrimo – visko.

– Tau visada reikia, – geraširdiškai nusišypsojo Madisonas. – Padarysiu viską, ką galiu.

– Tu visada padarai.

Išnešus lavoną, Smilou kreipėsi į vieną iš tyrėjų:

– Ką radot?

– Mums pasisekė, kad viešbutis naujas. Pirštų atspaudų mažai, todėl dauguma tikriausiai bus Petidžono.

– Arba nusikaltėlio.

– Per daug nesitikėčiau, – susiraukė technikas. – Švaru kaip niekada.

Kai visi išėjo, Smilou pats viską apvaikščiojo ir apžiūrėjo. Ieškodamas kokių nors užuominų apie Petidžono žudiko tapatybę, jis atidarė stalčius, patikrino spintą ir sienoje įtaisytą seifą, pažiūrėjo po čiužiniais ir po lova, atidarė vonios kambario vaistinėlę, kilstelėjo tualeto bakelio dangtį.

Tačiau beieškodamas rado tik Gideono Bibliją ir Čarlstono telefonų knygą. Nebuvo jokių Petidžono daiktų – užrašų knygelės, kvitų, bilietų, raštelių, maisto produktų pakuočių – nieko.

Smilou pastebėjo, kad bare trūksta dviejų butelių viskio, bet naudota tik viena stiklinė. Nebent žudikas buvo toks protingas, kad savąją išsinešė. Pasiteiravęs kambarinių, Smilou sužinojo, kad paprastai kambaryje yra keturios aukštos stiklinės. Petidžono kambaryje buvo likusios trys švarios.

Kaip ir daugelyje nusikaltimo vietų, aplinka atrodė sterili, išskyrus kraujo dėmę ant svetainės kilimo.

– Detektyve?

Mąsliai stebėjęs krauju permirkusį kilimą Smilou pakėlė galvą.

Tarpduryje stovintis policininkas nukreipė nykštį į koridorių ir tarė:

– Ji reikalauja, kad įleisčiau.

– Ji?

– Aš! – moteris nustūmė sargybinį, lyg jis būtų visiškai nesvarbus, nuplėšė nuo durų policijos užklijuotą juostą ir įėjo į vidų. Jos žvit-

rios tamsios akys perbėgo kambarį. Pamačiusi kraujo dėmę, moteris aiktelėjo iš nusivylimo ir pasibjaurėjimo.

– Madisonas jau pasiėmė lavoną? Velnias!

Smilou, sulenkdamas ranką, pažvelgė į laikrodį ir tarė:

– Sveikinu, Stefi. Viršijai savo pačios greičio rekordą.

3 SKYRIUS

– Pamaniau, kad jūs laukiate vyro ir vaikų.

– Kada?

– Kai įėjote į paviljoną.

– O!

Moteris neužkibo ant Hamondo jauko ir toliau laižė ledus. Kai ant pagaliuko jau nieko nebeliko, ji paklausė:

– Šitaip mėginate sužinoti, ar aš ištekėjusi?

Jo veide pasirodė skausmo išraiška.

– O aš maniau, kad esu toks subtilus...

– Ačiū už šokoladinius ledus su riešutais.

– Ar šitaip mėginate išvengti atsakymo?

Juokdamiesi jie priėjo prie nelygių medinių laiptelių, vedančių į prieplauką. Dešimties kvadratinių metrų platforma buvo pastatyta maždaug metro aukštyje virš vandens paviršiaus. Vanduo švelniai plakėsi į polius. Pakylos pakraščiuose buvo įrengti mediniai suoliukai, kurių atlošai sudarė aptvarą. Hamondas paėmė iš moters ledų pagaliuką, popierėlį ir kartu su savaisiais išmetė į šiukšlių dėžę, paskui jie nuėjo prie vieno iš suoliukų.

Kiekviename pakylos kampe stovėjo šviestuvo stulpas, tačiau lempos švietė blausiai. Tarp stulpų, kaip ir paviljone, kabojo ryškių lempučių girliandos. Dėl to nepatraukli prieplauka pavirto romantiška vietele.

Pūtė šiltas, bet gana stiprus vėjas, ir uodai nepuolė taip įkyriai. Tankiai apžėlusiose upės pakrantėse kurkė varlės. Ant nusvirusių, samanomis apžėlusių ąžuolų šakų čirškė cikadų choras.

– Čia visai puiku, – pasakė Hamondas.

– Keista, kad daugiau niekas nerado šios vietos.

– Aš ją užsakiau, kad mes pabūtume vieni.

Moteris nusijuokė. Per pastarąsias dvi valandas jie daug juokėsi, be tikslo vaikščiodami nuo vienos palapinės prie kitos ir ragaudami kaloringus greito maisto patiekalus, pirktus iš vaikščiojančių pardavėjų. Jie gėrėjosi namuose konservuotais persikais bei šparaginėmis pupelėmis, pasimokė naudoti naujausius prietaisus, išbandė minkštas modernių traktorių sėdynes. Mėtydamas į taikinį beisbolo kamuoliukus, Hamondas laimėjo mažytį meškutį ir padovanojo jį moteriai. Ji atsisakė pasimatuoti peruką, nors pardavėja labai stengėsi ją įkalbėti.

Dar jie sukosi Velnio ratu. Kai jų kabina sustojo pačiame viršuje ir ėmė smarkiai siūbuoti, Hamondui apsvaigo galva. Tai buvo pačios nerūpestingiausios akimirkos jo gyvenime nuo... Ne, jis neprisiminė, kada jautėsi toks atsipalaidavęs.

Dingo visi varžę barjerai – žmonės, darbas, įsipareigojimai. Kelias minutes Hamondui atrodė, kad jis laisvai plaukia pasroviui. Vyrą apėmė džiugus virpulys, kad jie įstrigo aukštai virš mugės. Jis galėjo nerūpestingai mėgautis jau seniai patirta laisve ir vos prieš dvi valandas sutiktos moters draugija.

Hamonas spontaniškai atsigręžė į ją ir paklausė:

– Ar jūs ištekėjusi?

Moteris nusijuokė ir papurtė panarintą galvą:

– Atrodo, kad nusprendėte nebebūti subtilus.

– Subtilumas ne man.

– Ne, aš netekėjusi. O jūs vedęs?

– Ne. Džiaugiuosi, kad pagaliau išsiaiškinome.

Moteris pakėlė galvą ir šypsodamasi pažvelgė į Hamondą.

– Ir aš.

Paskui jie liovėsi šypsojęsi ir tik žiūrėjo vienas į kitą. Tai truko kelias, o gal keliolika ilgų akimirkų, tylių ir ramių iš šalies, bet iš tiesų audringų viduje, kur slypi jausmai.

Hamondui atrodė, kad tokių akimirkų pasitaiko tik kartą gyvenime, ir tai, jei žmogui sekasi. Tokių momentų nepajėgia sukurti netgi talentingiausi filmų režisieriai ir aktoriai. Juos bando aprašyti poetai ir dainų kūrėjai, bet ir jiems nevisiškai pasiseka. Iki šiol Hamondas manė, kad jiems pavyksta neblogai, bet dabar suprato labai klydęs. Kaip pavaizduoti akimirką, kai viskas tampa viena? Kaip aprašyti tą apėmusį aiškumą, kai žmogus suvokia, kad jo gyvenimas tik dabar prasidėjo, o viskas, kas įvyko praeityje, buvo visiškai nereikšminga, palyginti su dabartimi, ir kad nuo šiol niekas jo gyvenime nebebus taip kaip anksčiau. Staiga prarado prasmę sukti atsakymai ir jis suvokė, kad vienintelė tiesa, kurią reikia sužinoti, slypi čia ir dabar, šią akimirką.

Hamondas dar niekad gyvenime šitaip nesijautė.

Niekas šitaip nesijautė.

Jis vis dar siūbavo viršutinėje Velnio rato kabinoje ir nenorėjo nusileisti žemyn.

Tuo pačiu metu, kai jis paklausė: „Ar pašoksite dar kartą su manimi?“, moteris ištarė: „Man tikrai reikia eiti“.

– Eiti? Šokti? – ir vėl abu ištarė vienu metu, bet Hamondas ją aplenkė.

– Dar vieną šokį. Kai tie jūreiviai sekė kiekvieną mano žingsnį, nebuvau geriausios formos.

Moteris pasuko galvą ir pažvelgė į automobilių aikštelę tolimame mugės krašte.

Hamondas nenorėjo jos spausti. Bet koks mėginimas priversti baigsis tuo, kad ji pabėgs, o to jis negalėjo leisti. Tik ne dabar.

– Prašau.

Ji dvejodama pažvelgė į jį ir pagaliau šyptelėjo:

– Gerai. Vieną šokį.

Jie atsistojo ir žengė laiptelių link, tačiau Hamondas ją paėmė už rankos ir prisitraukė:

– O kuo blogai čia?

Ji įkvėpė, lėtai ir silpnai atsiduso, paskui tarė:

– Tikriausiai neblogai.

Hamondas nesilietė prie moters po jų paskutinio šokio. Tiesa, buvo trumpai uždėjęs ranką jai ant nugaros, kai jie brovėsi pro minią, prilaikė, kai lipo į Velnio rato kabiną ir iš jos. Jų alkūnės ir šlaunys susiglaudė, kai jie sukosi ratu, bet visą kitą laiką jis stengėsi įveikti pagundą paliesti moterį, nes bijojo išgąsdinti ar įžeisti.

Dabar jis švelniai, bet tvirtai prisitraukė ją, kol susilietė kojų pirštais, paskui apkabino liemenį ir prisiglaudė dar arčiau. Arčiau negu pirmą kartą. Moteris pakluso dvejodama, bet nemėgino išsisukti. Ji uždėjo ranką jam ant peties ir Hamondas pajuto, kaip jos ranka įsispaudė į jo sprandą.

Orkestras jau baigė savo programą. Dabar didžėjus leido įvairiausius įrašus, pradėdamas Kridensais ir baigdamas Barbara Streizand. Hamondas atpažino melodiją, sklindančią iš paviljono, bet neatsiminė, kas ją dainuoja. Tačiau tai nesvarbu. Baladė buvo lėta, graži, romantiška. Iš pradžių jis mėgino pakartoti jaunystėje išmoktus šokio žingsnius, kai motinos verčiamas lankėsi vakarėliuose. Tačiau kuo ilgiau buvo apsikabinęs moterį, tuo sunkiau buvo susitelkti į ką nors kitą, išskyrus ją.

Vieną dainą pakeitė kita, tačiau jie nepaleido vienas kito, nors buvo susitarę tik vieną šokį. Tiesą sakant, nė vienas nepastebėjo, kad muzika pasikeitė. Jų akys ir mintys buvo nukreiptos vienas į kitą.

Hamondas priglaudė jų sunertas rankas sau prie krūtinės ir uždengė savo delnu. Moteris kraipė galvą į priekį ir atgal, kol pagaliau kakta prisispaudė prie Hamondo raktikaulio. Hamondo skruostas lietė jos plaukus. Vyriškis labiau pajuto negu išgirdo, kaip moteris aistringai sudejavo. Jo geismas iš karto atsiliepė.

Jie judėjo vis lėčiau ir lėčiau, kol galiausiai sustojo ir sustingo, tik vėjelis šiureno moters plaukų sruogas ties Hamondo veidu.

Kiekvienas švelnus prisilietimas persmelkdavo juos nauju geismu. Hamondas palenkė galvą, ketindamas pabučiuoti moterį, nes atrodė, kad kitaip neįmanoma.

– Man reikia eiti, – moteris staiga atsitraukė ir žengė suolelio link, kur buvo palikusi savo rankinę ir megztinį.

Kelias akimirkas Hamondas buvo per daug priblokštas, kad įstengtų reaguoti. Susirinkusi savo daiktus, moteris pamėgino praeiti pro jį ir skubiai ištarė:

– Ačiū už viską. Buvo malonu. Tikrai.

– Palaukit!

Ji išsisuko nuo jo rankos ir ėmė greit leistis laipteliais.

– Turiu važiuoti.

– Kodėl dabar?

– Aš negaliu... negaliu to daryti.

Metusi per petį šį sakinį, moteris ėmė skubėti automobilių aikštelės link. Ji ėjo palei sukabintas gaireles, vengdama centrinio tako, paviljono ir prekybininkų palapinių. Kai kurie atrakcionai jau baigė darbą, parodos dalyviai griovė palapines ir dėjosi savo gaminius. Apsikrovusios suvenyrais ir prizais, šeimos traukė prie savo automobilių. Triukšmas nebebuvo toks džiaugsmingas kaip anksčiau. Muzika paviljone atrodė labiau liūdna negu romantiška.

Hamondas neatsiliko nuo moters.

– Aš nieko nesuprantu, – tarė jis.

– O ko čia nesuprasti? Aš jums sakiau, kad privalau eiti. Štai ir viskas.

– Netikiu. – Hamondas, beviltiškai mėgindamas ją sulaikyti, sugriebė jos ranką. Moteris sustojo, kelis kartus įkvėpė ir atsigręžė veidu į jį, nors nežiūrėjo į akis.

– Aš maloniai praleidau laiką, – neišraiškingu balsu pasakė ji, lyg kartodama išmoktą tekstą. – Bet vakaras baigėsi ir man reikia važiuoti.

– Bet...

– Neprivalau jums nieko aiškinti. Aš jums nieko neskolinga. – Ji trumpai pažvelgė jam į akis, vėl nukreipė žvilgsnį į šalį ir tarė: – O dabar prašau manęs nebelaikyti.

Hamondas paleido jos ranką, žengtelėjo atgal ir lyg pasiduodamas pakėlė rankas.

– Sudie, – pasakė ji, nusigręžė ir nelygiai suplūkta žeme nuėjo į pažymėtą automobilių aikštelės vietą.

Stefanija Mandel metė Smilou savo automobilio raktelius.

– Tu vairuok, o aš persirengsiu.

Jie išėjo iš viešbučio į Rytinės Įlankos gatvę ir skubėjo šaligatviu, kur būriavosi ne tik įprasta šeštadienio vakaro minia, bet ir smalsuoliai, kuriuos atviliojo prie viešbučio sustoję specialiųjų tarnybų automobiliai.

Smilou ir Stefanija praėjo neatkreipdami į save dėmesio, nes išvaizda neišdavė, jog jie pareigūnai.

Smilou kostiumas buvo nesulamdytas, rankogaliai nesutepti. Nors Petidžono nužudymas ir sukrėtė detektyvą, jis visiškai nesuprakaitavo.

Niekas nebūtų įtaręs, kad Stefi – apygardos prokuroro pavaduotoja. Ji mūvėjo bėgikės kelnaitėmis ir vilkėjo sportine liemenėle. Jos drabužiai buvo permirkę prakaitu, kurio neišdžiovino nė viešbučio oro kondicionavimo sistema. Stangrūs speneliai, grakščios raumeningos kojos atkreipė kelių praeinančių vyrų dėmesį, bet ji, skubėdama su Smilou prie savo automobilio, pastatyto neleistinoje vietoje, nė nepastebėjo veriančių žvilgsnių.

Smilou atrakino automobilio dureles, tačiau neatidarė durelių Stefi. Ji nebūtų leidusi to daryti. Stefi įsmuko ant užpakalinės sėdynės. Smilou sėdo prie vairo, užvedė variklį ir laukė, kol galės įsilieti į transporto srautą.

– Ar tai buvo tiesa? Turiu galvoje, ką tu pasakei policininkams, kai mes išėjom lauk?

– Ką būtent?

– Aha, vadinasi, kai ką melavai.

– Tik ne tai, kad mes kol kas nežinome motyvo, neturime ginklo ir jokio įtariamojo.

Smilou prašė policininkų nieko nesakyti žurnalistams, kai šie ims klausinėti. Jis paskelbė spaudos konferenciją vienuoliktą valandą. Numatęs tokį laiką, Smilou užsitikrino, kad vietiniai televizijos kanalai savo žinių laidose transliuos gyvai ir daugiau žmonių jį matys per televiziją.

Praradęs kantrybę, kad niekaip nepavyksta įsiskverbti į nesibaigiantį automobilių srautą, Smilou suktelėjo Stefi automobilį į siaurą tarpą ir susilaukė garsaus paskui važiuojančiojo signalo.

Stefi nekantriai nusitraukė per galvą sportinę liemenėlę.

– Klausyk, Smilou, dabar tavęs niekas negirdi. Pasakok. Čia aš.

– Matau, – atsakė jis, pažvelgęs į veidrodėlį.

Nesutrikusi Stefi išsiėmė iš sportinio krepšio rankšluostį ir išsišluostė pažastis.

– Mūsų namuose buvo du tėvai, devyni vaikai ir tik vienas vonios kambarys. Jei būčiau buvusi bailė ar drovuolė, būčiau vaikščiojusi murzina ir prakaituota, – paaiškino ji.

Norėdama pateisinti savo netaktišką elgesį, Stefi dažnai primindavo savo darbininkišką kilmę tiems, kurie jos nepripažino.

– Greičiau renkis. Mes nuvažiuosim per penkias minutes, nors tavęs iš viso ten nereikia. Aš susitvarkyčiau ir vienas, – pasakė Smilou.

– Aš *noriu* ten eiti.

– Gerai, bet nenorėčiau, kad pakeliui mane suimtų, todėl pasilenk, kad tavęs nematytų nuogos.

– Rori, tu doruolis, – koketiškai pasakė Stefi.

– O tu ištroškusi kraujo. Kaip taip greit užuodei žmogžudystę? – atkirto Smilou.

– Aš bėgiojau. Prabėgdama pro viešbutį pamačiau policijos automobilius ir paklausiau vieno iš policininkų, kas čia vyksta.

– O aš įsakiau jiems tylėti.

– Aš moku įtikinėti. Be to, jis mane atpažino. Kai jis man pasakė, nepatikėjau savo ausimis.

– Aš taip pat.

Stefi užsisegė įprastą liemenėlę, nusimovė šortus ir išsitraukė iš krepšio kelnaites.

– Liaukis keitęs temą. Ką sužinojai?

– Viena iš švariausių nusikaltimo vietų, kokią esu matęs. Galbūt netgi pati švariausia.

– Tu rimtai? – akivaizdžiai nusivylusi paklausė ji.

– Tas, kas jį nužudė, žinojo, ką daro.

– Šovė į nugarą, kai auka gulėjo ant grindų?

– Būtent taip.

– Hm.

Smilou vėl pažvelgė į Stefi. Ji sagstėsi berankovę suknelę, tačiau mintys lakstė kitur. Ji žvelgė į naują erdvę ir Smilou kone matė, kaip sukasi jos žvitrių smegenų ratukai.

Stefanija Mandel dirbo apygardos prokuratūroje šiek tiek ilgiau negu dvejus metus, tačiau per tą laiką ji spėjo pasižymėti ir ne visada iš gerosios pusės. Kai kas ją laikė bjaurybe ir ji tikrai sugebėjo tokia būti. Ji turėjo aštrų liežuvį ir talentingai juo naudojosi. Stefi niekada nenusileisdavo ginčuose, todėl teisme buvo puiki kaltintoja, tikras gynėjų siaubas, ir dėl to bendradarbiai jos nemėgo.

Bet Stefanijos geidė bent pusė vyrų ir kai kurios moterys, dirbusios kartu policijos nuovadoje ir apygardos prokuratūroje. Nuėję išgerti po darbo, jie karštai aptarinėdavo savo įsivaizduojamus romanus su Stefi. Žinoma, jai negirdint, nes nė vienas netroško, kad Stefanija Mandel apkaltintų juos seksualiniu priekabiavimu.

Jei Stefanija žinojo apie tai, niekada neišsiduodavo, tačiau ne dėl to, jog būtų nerimavusi ar sutrikusi, kad vyrai gašliai į ją žiūri. Ji laikė juos per daug nesubrendusiais ir banaliais, kad eikvotų savo laiką ir energiją.

Roris slapta stebėjo veidrodėlyje, kaip Stefanija apsijuosė ploną diržėlį ir delnais susiglostė plaukus. Stefi Rorio fiziškai netraukė. Stebėdamas jos veiksmus, jis nejautė jokio pašėlusio kūniško geismo, tik vertino jos aštrų protą ir tikslus. Šios savybės buvo panašios į jo paties.

– Tas tavo *hm* labai reikšmingas, Stefi. Apie ką mąstai?

– Kad nusikaltėlis turėjo būti labai įtūžęs.

– Tą sakė ir vienas iš detektyvų. Tai šaltakraujiška žmogžudystė. Teismo medicinos ekspertas mano, kad kai į Lutį šovė, jis galėjo būti be sąmonės. Šiaip ar taip, jam negrasino. Žudikas tiesiog norėjo, kad jis mirtų.

– Jei sudarytum sąrašą tų, kurie norėjo matyti Lutį Petidžoną negyvą...

– Neužtektų popieriaus ir rašalo.

Stefi pažvelgė į Smilou akis veidrodėlyje ir nusišypsojo.

– Teisingai. Ar mėginsi spėti?

– Dar ne.

– O gal tik nenori pasakyti?

– Stefi, juk žinai, kad nieko neatnešu į tavo biurą, kol nesu tikras.

– Tik pažadėk man...

– Jokių pažadų.

– Pažadėk man, kad daugiau niekas negaus pirmojo šūvio.

– Nežaisk žodžiais.

– Labai gerai žinai, ką turiu galvoje, – supyko ji.

– Meisonas skirs atsakingąjį už bylą, – pasakė Smilou, galvodamas apie Čarlstono apygardos prokurorą Meisoną Monro. – Pati pasirūpink, kad ją gautum.

Žvelgdamas į Stefi veidrodėlyje ir matydamas jos degančias akis, Smilou neabejojo, kad Stefi iš visų jėgų stengsis. Jis privažiavo prie šaligatvio krašto.

– Štai ir atvykom.

Jie sustojo prieš Lučio Petidžono namą. Tai buvo didingas įvairiausių architektūros stilių pastatas, derantis prestižiniame Pietų Baterijos rajone. Puošniu karaliaus Jurgio epochos stiliumi pastatytas namas, veikiamas revoliucinių nepriklausomybės karo idėjų, supaprastėjo. Vėliau taikiu pokario laikotarpiu buvo pristatytos graikiškos kolonos, o Viktorijos epocha įnešė savo neskoningų lipdinių.

Šis architektūros stilių mišinys buvo būdingas istoriniam rajonui ir, ironiškai tariant, darė Čarlstoną dar vaizdingesnį.

Triaukštis pastatas turėjo gilius dvigubus balkonus, kuriuos įrėmino kolonos ir grakščios arkos. Stogą vainikavo kupolai. Per du šimtus metų namas atlaikė karus, ekonomikos nuosmukius, uraganus, vėtras, kol užgriuvo paskutinis išbandymas – Lutis Petidžonas.

Jis kruopščiai parengė dokumentus ilgus metus užtrukusiems pertvarkymams. Pirmąjį architektą ištiko nervinis smūgis ir jis atsisakė dirbti toliau. Antrąjį pargriovė infarktas ir kardiologas privertė mesti projektą. Trečiasis užbaigė darbus, tačiau išsiskyrė su žmona.

Pradedant įmantrios kalybos vartais ir istoriniais žibintais, baigiant užpakalinių durų vyriais, Lutis negailėjo pinigų, kad paverstų savo namus labiausiai aptarinėjamais Čarlstone. Tai jam pavyko. Ne visi žmonės žavėjosi pertvarkymais, bet visi apie juos kalbėjo.

Petidžonas susikovė su Čarlstono paminklų saugojimo draugija, Čarlstono istorinio paveldo fondu ir architektūros valdyba, pasiūlęs paversti seną ir griūvantį sandėlį Čarlstono „Plazos“ viešbučiu. Organizacijos, kurių paskirtis buvo uoliai saugoti Čarlstono išskirtinumą, apsaugines zonas bei riboti komercijos plėtrą, iš pradžių priešinosi jo pasiūlymui. Petidžonas negavo leidimo, kol visi neįsitikino, kad pirminės raudonų plytų sandėlio sienos išliks, amžių padarytos žaizdos nebus užmaskuotos, jokie nauji elementai ar šiuolaikiniai ženklai nenuslėps to, kas čia buvo anksčiau.

Tuos pačius reikalavimus dėl namų pakeitimų paveldo apsaugos organizacijos kėlė ir Petidžonui, nors valdininkai buvo patenkinti, kad kažkas nupirko ir nori deramai pertvarkyti nuosavybę, kuri buvo beviltiškai apleista.

Petidžonas sutiko su griežtais reikalavimais, nes neturėjo iš ko rinktis. Tačiau žmonės vieningai manė, kad sumodernintas namas, o ypač jo interjeras rodo, koks vulgarus būna žmogus, turintis daugiau pinigų negu skonio. Bet visi sutiko, kad sodui šiame mieste nėra lygių.

Paspaudęs skambučio mygtuką prie vartų, Smilou gėrėjosi vešliu, gerai prižiūrėtu sodu.

Stefi pažvelgė į jį ir paklausė:

– Ką ketini jai pasakyti?

Laukdamas atsakymo iš namo vidaus, Smilou pamąstęs atsakė:

– Sveikinu.

4 SKYRIUS

Tačiau netgi Roris Smilou nebuvo toks beširdis ir ciniškas.

Kai Deivė Petidžon pažvelgė nuo suktų laiptų viršaus į vestibiulį, detektyvas stovėjo sunėręs rankas už nugaros, žvelgdamas į savo nublizgintus batus arba į itališkas grindų plyteles po jais. Atrodė, kad visas jo dėmesys sutelktas į plotą aplink kojas.

Paskutinį kartą buvusį savo vyro svainį Deivė matė policijos departamento pagerbimo pobūvyje. Tą vakarą Smilou buvo apdovanotas. Po iškilmių Lutis priėjo jo pasveikinti. Smilou paspaudė Lučiui ranką, bet tik todėl, kad šis jį privertė. Smilou elgėsi su jais mandagiai, bet Deivė matė, kad detektyvas būtų daug meiliau perkandęs Lučiui gerklę, negu spaudęs ranką.

Šįvakar Roris Smilou atrodė toks pat griežtai susitvardęs, kaip ir tada. Jo laikysena ir išvaizda buvo kariškai nepriekaištinga. Plaukai viršugalvyje išretėję, tačiau tai matėsi tik todėl, kad Deivė žvelgė iš viršaus.

Deivė nepažino kartu su Smilou atėjusios moters. Ji visada įvertindavo moteris, su kuriomis tekdavo susidurti, todėl jei kada nors būtų susitikusi Smilou palydovę, būtų ją prisiminusi.

Smilou nepakėlė akių, o moteris atrodė labai susidomėjusi. Ji nuolat sukiojo galvą, šaudė aplink akimis, stengėsi atkreipti dėmesį į visas smulkmenas. Pro jos žvilgsnį nepraslydo jokie iš Europos atvežti daiktai. Moters akys buvo žvitrios ir plėšrios. Deivei ji nepatiko iš pirmo žvilgsnio.

Tik didelė nelaimė galėjo atvesti Smilou į Deivės namus, tačiau ji mėgino tai kuo ilgiau neigti. Ji išgėrė taurę, stengdamasi nebarškinti ledo kubelių, pastatė ant stalelio ir tik tada kreipėsi į juos.

– Norėjote su manimi pasikalbėti?

Išgirdę Deivės balsą, jie abu atsigręžė ir pamatė ją antrojo aukšto galerijoje. Ji palaukė, kol atėjusieji ją pamatys, ir tik tada ėmė leistis žemyn. Deivė buvo basa, susitaršiusiais plaukais, bet kai ji laikydamasi už turėklo leidosi laiptais į apačią, atrodė, jog princesė vakarine suknele eina priimti savo paklusnių pavaldinių duoklės. Deivės šeima priklausė Čarlstono aukštuomenei, abiejų tėvų giminės buvo kilmingi. Ji pati niekada to nepamiršo ir tikėjosi, kad ir kiti atsimena.

– Laba diena, ponia Petidžon.

– Neturėtume būti tokie oficialūs, Rori, ar ne? – Deivė prisiartino ir palenkusi į šoną galvą nusišypsojo. – Juk mes beveik giminės.

Deivė ištiesė ranką. Smilou delnas buvo sausas ir šiltas, Deivės – šiek tiek drėgnas ir labai šaltas. Ji mąstė, ar jis suvokia, kad tai nuo šaltos degtinės stiklinės.

Smilou paleido Deivės ranką ir mostelėjo į moterį šalia:

– Čia Stefanija Mandel.

– Stefi, – pasakė moteris ir agresyviai ištiesė ranką Deivei.

Moteris buvo smulkutė, trumpais juodais plaukais ir tamsiomis akimis. Tai buvo gyvos ir alkanos akys. Ji buvo be kojinių, nors avėjo aukštakulnius batelius. Deivei tai atrodė daug baisiau už basas jos kojas.

– Labas vakaras, – Deivė paspaudė Stefi Mandel ranką, bet tuoj pat paleido. – Atnešėte kvietimą į policininkų pobūvį ar panašiai?

– Ar mes galėtume kur nors prisėsti ir pasikalbėti?

Slėpdama sumišimą plačia šypsena, Deivė pasakė: „Žinoma“ ir nusivedė juos į svetainę. Apie svečius Deivei pranešusi ir juos įleidusi tarnaitė vaikščiojo po kambarį ir degiojo šviestuvus.

– Ačiū, Sara.

Stambi ir tamsi lyg juodmedžio spinta moteris suprato Deivės padėką ir išėjo pro šonines duris.

– Ar galiu pasiūlyti jums ko nors išgerti?

– Ačiū, ne, – atsakė Smilou.

Stefi Mandel taip pat atsisakė ir tarė:

– Koks gražus kambarys, kokios nuostabios spalvos!

– Jūs taip manote? – Deivė vertindama nužvelgė kambarį lyg pirmą kartą. – Tiesą sakant, tai pats nemėgstamiausias mano kambarys visame name, nors iš jo atsiveria puikus Baterijos vaizdas ir tai gražu. Vyras atkakliai reikalavo, kad sienas išdažytume šia spalva. Ji vadinama terakota ir turėtų priminti Italijos pajūrio vilas. Bet man primena futbolininkų marškinėlius. – Ji pažvelgė į Stefi, meiliai nusišypsojo ir kalbėjo toliau: – Mano mama sakydavo, kad oranžinė – tai neišsilavinusių ir netašytų žmonių spalva.

Stefi skruostai paraudo iš pykčio.

– Kur jūs buvote šiandien po pietų, ponia Petidžon? – puolė ji.

– Ne jūsų šuniškas reikalas! – nė nemirktelėjusi atrėžė Deivė.

– Ponios! – Smilou metė griežtą žvilgsnį į Stefi, tyliai įsakydamas užsičiaupti.

– Kas čia vyksta, Rori, – griežtai paklausė Deivė. – Kodėl jūs atėjot?

Jis šaltai, ramiai ir pagarbiai tarė:

– Siūlau mums prisėsti.

Deivė kelias akimirkas nenuleido nuo jo akių, paskui niekinamai pažvelgė į moterį ir staigiu judesiu mostelėjo į arčiausiai prie jų stovinčią sofą. Pati atsisėdo į krėslą šalia.

Smilou pasakė, kad jų apsilankymas neįprastas.

– Bijau, kad turiu jums blogą žinią.

Deivė žvelgė į jį, laukdama, kol jis baigs.

– Šiandien po pietų Lutį rado negyvą Čarlstono „Plazos“ viešbučio viršutinio aukšto apartamentuose. Atrodo, kad jį nužudė.

Deivės veidas sustingo. Nereikia viešai rodyti savo jausmų. Taip niekas nesielgia.

Deivė išmoko valdytis, kai jos tėvas lakstė paskui kitas moteris, o motina gėrė ir visi žinojo, kodėl ji geria, bet apsimetė, kad tai ne bėda. Tik jau ne *jų* šeimoje.

Maksinė ir Klaivas Burtonai buvo puiki pora. Abu kilę iš Čarlstono aukštuomenės šeimų. Abu puikios išvaizdos, baigę elito mokyklas. Jų vestuvės dar iki šiol laikomos etalonu. Jie nuostabiai tiko vienas kitam.

Trims žavingoms dukterims tėvai davė vyriškus vardus. Gal dėl to, kad kiekvieną kartą prasidėjus gimdymui Maksinė būdavo girta, gal todėl, kad sutrikusi sumaišydavo kūdikio lytį, o gal tai darė sąmoningai, kad įgeltų Klaivui, kuris troško vyriškosios lyties palikuonio ir kaltino žmoną, kam ši gimdanti vien mergaites. Chromosomos čia niekuo dėtos. Taigi mažosios Klensė, Džerė ir Deivė* užaugo namuose, kur rimtos šeimõs bėdos sušluojamos po brangiais persiškais kilimais. Mergaitės iš mažumės įprato slėpti savo reakciją į bet kokią padėtį, kad ir kokia liūdna ji būtų. Šitaip jautėsi saugesnės. Namų aplinka atrodė nepatikima ir nenuspėjama. Abu tėvai buvo kaprizingi, prarasdavo savitvardą, imdavo kovoti tarpusavyje ir tai nuolat trikdė namų ramybę. Visos seserys turėjo emocinių randų. Klensė išsigydė savuosius vos peržengusi trisdešimt – mirdama nuo gimdos kaklelio vėžio. Pikti liežuviai plakė, kad jis išsivystęs nuo daug kartų persirgtų venerinių ligų.

Džerė nuėjo priešinga kryptimi: mokydamasi pirmame universiteto kurse įstojo į krikščionių fundamentalistų grupę, pasiaukojo sunkiam gyvenimui ir atsisakė visų jo teikiamų malonumų, o ypač alkoholio ir sekso. Ji augino daržoves ir skelbė evangeliją indėnų rezervate Pietų Dakotoje.

* Clanton, Jerremy, David – angliški vyriški vardai (*vert. past.*).

Jauniausioji Deivė vienintelė liko Čarlstone ir nekreipė dėmesio į šeimos gėdą bei apkalbas, netgi kai Klaivą meilužės lovoje ištiko infarktas tarp rytinio valdybos susirinkimo ir popietinės arbatos. Maksinę išvežė į slaugos namus dėl „Alzheimerio ligos", bet visi žinojo tiesą – jos smegenys permirkusios degtine.

Nors Deivė atrodė švelni ir minkšta kaip dar šiltas irisas, ji iš tiesų buvo kieta kaip geležis – pakankamai tvirta, kad neparodytų savo jausmų. Ji pajėgs viską ištverti, tai jau ne kartą įrodė.

– Ką gi, – tarė ji keldamasi iš vietos, – nors jūs ir nenorite išgerti, aš neatsisakysiu.

Ji priėjo prie vežimėlio su gėrimais, įmetė į stiklinę kelis ledo gabaliukus ir užpylė degtine. Išgėrė beveik pusę vienu gurkšniu, įsipylė dar ir grįžo prie jų.

– Kas ji?

– Atsiprašau?

– Liaukis, Rori. Nepūsk man miglos. Jei Lutį nušovė jo karališkuose naujojo viešbučio apartamentuose, tai jis tikriausiai ten linksminosi su drauge. Manau, kad jį nužudė arba draugė, arba pavydus vyras.

– Kas jums pasakė, kad jį nušovė? – puolė Stefi Mandel.

– Ką?

– Smilou neminėjo, kad jūsų vyras nušautas, tik kad nužudytas.

Deivė vėl gurkštelėjo degtinės.

– Aš pamaniau, kad jį nušovė. Ar neatspėjau?

– Ar tikrai spėjot?

Deivė taip plačiai skėstelėjo rankomis, kad dalis degtinės išsiliejo ant kilimo.

– Po velnių! Kas jūs tokia?

Stefi atsistojo:

– Aš iš apygardos prokuratūros. Arba, kaip Pietų Karolinoje vadinama, iš apskrities prokuroro biuro.

– Aš žinau, kaip tai vadinama Pietų Karolinoje, – atkirto Deivė.

– Aš būsiu kaltintoja jūsų vyro nužudymo byloje, todėl ir reikalavau, kad Smilou pasiimtų mane kartu.

– Aišku! Kad pažiūrėtumėt, kaip aš reaguosiu į šią žinią.

– Taip! Ir turiu pasakyti, kad jūs nelabai nustebot. Taigi grįžkime prie klausimo, kurį jau pateikiau: kur jūs buvote šiandien po pietų? Ir nekartokite, kad tai ne mano reikalas, ponia Petidžon, nes, kaip matot, tai tikrai mano reikalas.

Slopindama įniršį, Deivė ramiai pakėlė stiklinę prie lūpų ir neskubėjo atsakyti.

– Norite žinoti, ar turiu alibi?

– Mes atėjome čia ne apklausti jūsų, Deive, – pasakė Smilou.

– Nieko, Rori. Neturiu ko slėpti. Tik manau, kad ji elgiasi labai netaktiškai, – Deivė niekinamai pažvelgė į Stefi, – įsiveržusi į mano namus, pradėjusi įžeidinėti ir kaltinti mane praėjus kelioms sekundėms, kai sužinojau, jog mano vyrą nužudė.

– Toks mano darbas, ponia Petidžon. Man nesvarbu, ar jums tai patinka, ar ne.

– Man tai nepatinka, – pasakė Deivė ir parodydama, kad daugiau nelaiko jos svarbia, atsigręžė į Smilou. – Aš mielai atsakysiu į tavo klausimus. Ką nori sužinoti?

– Kur jūs buvote šiandien po pietų tarp šeštos ir septintos valandos.

– Čia.

– Viena?

– Taip.

– Ar kas nors gali tai paliudyti?

Deivė nuėjo prie staliuko ir paspaudė vienintelį telefono mygtuką. Per garsintuvą pasigirdo tarnaitės balsas:

– Klausau, ponia Deive.

– Sara, prašau ateiti čia. Ačiū.

Visi tylėdami laukė. Deivė šaltai ir paniekinamai žiūrėjo į prokurorę ir žaidė puikiai suderintu perlų vėriniu ant kaklo. Perlus dovanojo tėvas, kurį ji ir mylėjo, ir nekentė. Jos psichoterapeutas teigė, jog vėrinys simbolizuojąs nepasitikėjimą žmonėmis, kilusį dėl tėvo neištikimybės žmonai ir dukterims. Deivė nesuvokė, ar tai tiesa, ar jai paprasčiausiai patinka tie perlai. Kad ir kaip ten bebūtų,

ji dėvėjo vėrinį prie visko – netgi šortų ir apkritusių medvilninių marškinėlių kaip šį vakarą.

Šią kartu gyvenančią tarnaitę Deivė paveldėjo iš savo motinos. Sara pradėjo dirbti pas jos tėvus dar prieš gimstant Klensei ir matė visas šeimą ištikusias bėdas.

Įėjusi į kambarį, Sara priešiškai pažvelgė į Smilou ir Stefi.

Deivė oficialiai juos supažindino:

– Ponia Sara Birč, čia detektyvas Smilou ir moteris iš apygardos prokuratūros. Jie atėjo man pranešti, kad ponas Petidžonas rastas nužudytas šiandien po pietų.

Sara, kaip ir Deivė, neparodė jokios reakcijos.

– Aš jiems pasakiau, kad buvau namie tarp penktos ir šeštos valandos, – kalbėjo Deivė. – Tu tai patvirtinsi, ar ne?

Stefi Mandel vos neužspringo iš pasipiktinimo:

– Kaip jūs galite...

– Stefi!

– Bet juk ji ką tik sugadino visą apklausą!

Deivė nužvelgė Smilou nekaltu žvilgsniu.

– Rori, juk tu sakei, kad čia ne apklausa.

Smilou akys tapo ledinės, tačiau jis atsigręžė į tarnaitę ir mandagiai paklausė:

– Ponia Birč, ar, kiek jums žinoma, tuo laiku ponia Petidžon buvo namie?

– Taip, pone, ji visą dieną ilsėjosi savo kambaryje.

– O Viešpatie! – sumurmėjo Stefi.

Smilou, nekreipdamas į ją dėmesio, padėkojo tarnaitei. Sara Birč priėjo prie Deivės ir suėmė už rankų.

– Užjaučiu.

– Ačiū, Sara.

– Ar tau viskas gerai, mažyte?

– Taip, viskas.

– Gal ko nors atnešti?

– Vėliau.

Deivė nusišypsojo, Sara meiliai paglostė susitaršiusius šviesius jos plaukus, apsigręžė ir išėjo iš kambario. Deivė, dėbčiodama į Stefi pro stiklines briauną, baigė gerti degtinę.

– Ar jūs patenkinta? – paklausė nuleidusi stiklinę.

Netverdama pykčiu Stefi nesiteikė atsakyti.

Eidama vežimėlio su gėrimais link, Deivė paklausė:

– Kur jis... Kur jį nuvežė?

– Teismo medicinos ekspertas atliks skrodimą.

– Taigi laidotuves teks atidėti...

– Kol atiduosim kūną, – užbaigė Smilou.

Deivė vėl įsipylė degtinės, sugrįžo prie jų ir paklausė:

– Nuo ko jis mirė?

– Jį nušovė. Dviem šūviais į nugarą. Manom, kad mirė iš karto ir galbūt netgi buvo be sąmonės, kai į jį šovė.

– Jis buvo lovoje?

Žinoma, Smilou žinojo, kaip mirė Deivės tėvas. Čarlstone visi žinojo skandalingąsias aplinkybes. Deivė buvo dėkinga Smilou, kad jis kiek sutrikęs atsakė į jos klausimą:

– Lutį rado ant grindų. Jis buvo apsirengęs. Lova nesujaukta. Nepastebėjome jokių romantiško pasimatymo žymių.

– Na, bent jau kai kas ne taip, – pasakė Deivė ir išgėrė iki dugno.

– Kada paskutinį kartą matėte Lutį?

– Gal vakar vakare? O gal šįryt? Neprisimenu. Tikriausiai šįryt. – Deivė nekreipė dėmesio į apstulbusios Stefi veido išraišką ir nenuleido akių nuo Smilou. – Kartais mes nesusitinkame ištisas dienas.

– Jūs kartu nemiegojote? – paklausė Stefi.

Deivė atsigręžė į ją:

– Iš kokios šiaurinės valstijos jūs kilusi?

– Kodėl klausiat?

– Todėl, kad jūs labai netaktiška ir šiurkšti.

– Stefi, mes klausinėsime apie asmeninį Petidžonų gyvenimą tik tada, kai to reikės tyrimui, – įsiterpė Smilou. – Kol kas to ne-

reikia. – Jis vėl kreipėsi į Deivę: – Ar nežinojote, ką Lutis ketino šiandien veikti?

– Nei šiandien, nei kurią kitą dieną.

– Ar jis neminėjo, su kuo ketina susitikti?

– Lyg ir ne, – Deivė padėjo tuščią stiklinę ant kavos staliuko, išsitiesė ir truktelėjo pečiais. – Ar įtariat mane?

– Šiuo metu galim įtarti kiekvieną Čarlstono gyventoją.

Deivė įdėmiai pažvelgė į jį:

– Daugybė žmonių turėjo priežasčių nužudyti Lutį.

Smilou neatlaikė jos skvarbaus žvilgsnio ir nukreipė akis į šoną.

Stefi Mandel žengė į priekį, lyg norėdama priminti Deivei, kad ji vis dar čia ir kad ji svarbus asmuo, su kuriuo reikia skaitytis.

– Atsiprašau, kad elgiausi kiek per griežtai, ponia Petidžon.

Ji nutilo, bet Deivė neketino jai atleisti daugelio gero elgesio pažeidimų. Jos veido išraiška nepasikeitė.

– Jūsų vyras buvo svarbus asmuo, – toliau kalbėjo Stefi. – Jo verslas davė dideles pajamas miestui, grafystei ir valstijai. Jo rūpinimasis visuomenės reikalais...

– Ar visa tai kur nors veda?

Stefi nepatiko, kad Deivė ją nutraukė, tačiau ji nepasidavė:

– Ši žmogžudystė paveiks mūsų miesto bendruomenę, ir ne tik ją. Prokuratūra sutelks visas jėgas, kad surastų nusikaltėlį, patrauktų jį atsakomybėn ir nuteistų. Aš asmeniškai garantuoju jums, kad teisingumas bus įvykdytas greitai ir tiksliai.

Deivė nusišypsojo pačia žavingiausia šypsena:

– Panele Mandel, jūsų asmeninė garantija man nieko nereiškia. Turiu jums blogą žinią. Jūs nebūsite kaltintoja mano vyro žmogžudystės byloje. Nukainotos prekės man niekada nekėlė pasitikėjimo. – Aiškiai bjaurėdamasi ji nužvelgė Stefi suknelę.

Paskui ji atsigręžė į Smilou ir įsakė:

– Noriu, kad šią bylą tirtų geriausi specialistai. Pasirūpink tuo, Rori. Arba tuo pasirūpinsiu aš, Lučio Petidžono našlė.

5 SKYRIUS

– Šimtą stambiais štai čia, – girtas vyras trinktelėjo per dėmėtą žalią audinį ir įžūliai išsiviepė, priversdamas Bobą Trimblą sudrebėti iš pasibjaurėjimo.

Bobas išsitraukė piniginę iš užpakalinės kelnių kišenės, išėmė du banknotus po penkiasdešimt ir atidavė tam kvailam šunsnukiui, tikriausiai krekeriui*.

– Gerai žaidei, – lakoniškai pasakė jis.

Vyriškis susikišo banknotus į kišenę, energingai patrynė rankas ir paklausė:

– Nori atsilošti?

– Kitą kartą.

– Išsigandai? Nagi! Nebijok.

– Gal vėliau.

– Dvigubą arba nieko?

– Vėliau.

Jis prisimerkė, iššovė netikru pistoletu kitam vyrukui į atsikišusį pilvą ir palengva nuėjo, nešdamasis stiklą viskio.

* *Cracker* – neturtingas baltasis iš pietrytinių JAV valstijų.

Iš tiesų Bobas norėtų pamėginti atsilošti, tačiau kad ir kaip liūdna, jis nebeturi pinigų. Keli paskutiniai pralaimėti lošimai jį nuskurdino keliais šimtais dolerių. Kol neįsigis grynųjų pinigų, negalės nei lošti, nei kitų malonumų patirti. Ši paskutinė šimtinė visiškai išsekino jo nervus. Nieko ypatingo. Tik kelios raukšlės. O gal padės tabletė ar dvi. Gerai, kad jis dar turi suklastotą kredito kortelę. Galės padengti kasdienines išlaidas, tačiau nenumatytiems atvejams reikia grynųjų. Tai truputėlį sunkiau. Bet įmanoma. Tik reikės daugiau padirbėti. Bobui visada patiko kuo mažiau dirbti ir kuo daugiau ilsėtis. „Aš ilgai neužtruksiu", – tarė jis sau ir nusišypsojo taurei. Kai investicijos atsipirks, jis galės ilsėtis daugelį metų.

Tačiau šypsena greit išnyko. Abejonių debesis apgaubė svajas apie saulėtą ateitį. Deja, sėkmė, nešanti jam pinigus, priklausė nuo partnerės, o jis jau ėmė abejoti, ar ji patikima. Iš tiesų dvejonės skaudžiai degino vidurius kaip ir pigus viskis, kurį visą vakarą siurbė. Tiesą pasakius, jis nepasitikėjo ja taip, kad nebijojo prarasti. Bobas atsisėdo ant aukštos kėdutės baro pakraštyje ir užsisakė dar vieną viskio. Kaštoninės spalvos dirbtinės odos kėdutė kadaise buvo aptraukta spausta oda, kuri visiškai nusitrynė, dešimtmečius glausdama baro lankytojų sėdynes. Jei dabar nereikėtų išlaikyti žemojo sluoksnio įvaizdžio, jis niekada nesilankytų tokios prastos klasės užeigoje kaip ši. Bobas nuėjo ilgą kelią nuo to laiko, kai trindavosi tokiose užeigose. Jis daug pasiekė. Kylantis aukštyn – štai tikrasis Bobas Trimblas.

Bobas susikūrė naują įvaizdį ir visiškai neketino pasiduoti. Žmogus nekaltas, kad yra toks, koks gimė, bet jei jam tai nepatinka ir jis instinktyviai suvokia, kad yra skirtas didesniems bei geresniems dalykams, reikia pasistengti sunaikinti vieną įvaizdį ir susikurti kitą. Taip Bobas ir pasielgė. Įgijęs miestietiško žavesio, jis įsitaisė šiltoje vietelėje Majamyje. Naktinio klubo savininkui reikėjo vyro, sugebančio užimti svečius ir dirbti konferansjė. Bobas buvo gražus, jo sugebėjimas malti liežuviu traukė moteris. Ėmęsis šio darbo, Bobas pasijuto lyg žuvis vandenyje. Klube labai padaugėjo

lankytojų ir netrukus klubas „Gaidys ir bulius“ tapo vienu iš populiariausių Majamyje, garsėjančiame naktiniu gyvenimu.

Kiekvieną vakarą į klubą susirinkdavo daugybė moterų, kurios mokėjo linksmintis. Bobas susikūrė gašlūno reputaciją, siekdamas konkurencijos su kitais moterų klubais.

„Gaidys ir bulius“ neatsiprašinėjo už vulgarią programą, skirtą ne manieringoms ponioms, o *moterims*, kurios nebijo atsipalaiduoti. Dažniausiai šokėjai nusirengdavo visiškai. Bobas likdavo su smokingu, tačiau jo šnekos sukeldavo moterims seksualinę ekstazę. Jo žodžių tirados veikė labiau už apatinę šokėjų kūno dalį. Moterys dievino jo gašlias kalbas. Tačiau kartą viena ypač entuziastinga gerbėja užlipo į sceną su vienu šokėju, atsiklaupė ant kelių ir ėmė jam čiulpti. Minia pašėlo. Jai tai patiko.

Deja, reginys visiškai nepatiko dorovės policininkėms, atėjusioms į klubą be uniformų.

Jos slapta iškvietė pastiprinimą. Žmonės dar nesuspėjo suvokti, kas čia darosi, o salė buvo pilna policininkų. Bobui pavyko pasprukti pro užpakalines duris. Prieš tai jis dar spėjo ištuštinti klubo seifą.

Dėl savo pomėgio lošti lenktynėse ir dėl daugybės nesėkmių jis buvo skolingas vienam lupikautojui, kuris tikrai nebūtų supratęs, kad, užsidarius klubui, Bobas laikinai neteko pajamų, bet reikalai greit susitvarkys. Lupikautojo žodyne nebuvo žodžio „greit“.

Taigi bėgdamas nuo klubo savininko, policijos ir lupikautojo, Bobas su dešimčia tūkstančių dolerių smokingo kišenėse paliko saulėtąją valstiją. Savo mersedesą pakeliamu stogu jis perdažė, pakeitė jo numerius ir iš lėto patraukė pakrante, leisdamas vogtus pinigus. Tačiau jie baigėsi. Bobui vėl teko imtis vienintelio darbo, kurį išmanė. Apsimesdamas prabangių viešbučių gyventoju, jis tūnodavo baseinuose ir savo žavesiu viliodavo vienišas turistes. Jam atrodė, kad iš jų pavogti pinigai – tai teisingas atlyginimas už laimę, kurią jis joms suteikdavo lovoje.

Bet vieną vakarą, kai Bobas gurkšnojo šampaną ir meiliai įkalbinėjo nepasiduodančią išsiskyrusią moterį patikėti jam kambario raktą, kitame restorano pakraštyje jis pastebėjo pažįstamą iš Ma-

jamio. Atsiprašęs, kad jam reikia į tualetą, Bobas grįžo į viešbutį, greit susidėjo daiktus į mersedesą ir spruko iš miesto.

Per kelias savaites jis puolė taip žemai, kad netgi ėmė verstis prostitucija. Jo pinigų atsargos išseko iki pavojingos ribos. Nors jis apsimetinėjo ir įgijo gerų manierų, pažvelgęs į veidrodį pamatė save tokį, koks buvo prieš kelerius metus: akiplėšiškas, žemo sluoksnio prostitutas, aptarnaujantis antrarūšes klientes. Abejonės savimi ypač sustiprėjo, kai visiškai nebeliko pinigų, ir jam kilo noras keršyti. Vieną vakarą, praradęs viltį ir įbaugintas, jis pasigėrė bare ir įsivėlė į peštynes su kitu lankytoju. Tai buvo geriausia, kas galėjo įvykti. Baro peštynes pastebėjo tinkamas asmuo. Ir tai nulėmė jo dabartinę padėtį. Atomazga jau visai netoli. Jei viskas pavyktų taip, kaip Bobas tikėjosi, jis uždirbtų daug pinigų, įsigytų turto, kaip ir dera tokiam Bobui Trimblui, koks jis dabar yra. Tada jis nebegrįžtų į tuos laikus, kai jam nesisekė.

Tačiau – ir šis „tačiau“ buvo labai svarbus – jo sėkmė priklauso nuo moters. O jis jau seniai žino, kad moterimis pasitikėti negalima. Vienintelis dalykas, kurį jos sugeba – tai būti moterimi.

Bobas išgėrė iki dugno ir mostelėjo barmenui:

– Norėčiau pakartoti.

Tačiau barmenas spoksojo į televizoriaus ekraną. Vaizdas buvo neryškus, bet Bobas iš savo vietos matė vyrą, kalbantį į mikrofoną. Bobas jo nepažino. Tačiau aišku, kad šis tipas niekada nesišypsojo. Jam terūpėjo tik reikalai, kaip ir tiems socialiniams darbuotojams, kurie ateidavo į Bobo namus, kai jis buvo dar vaikas. Jie klausinėdavo asmeniškų klausimų apie jį ir jo šeimą, kišdavosi į jo reikalus.

Vyras ekrane atrodė ramus, nors ir buvo apsuptas daugybės žurnalistų. Jis kalbėjo:

– Kūną rado šiandien po šeštos valandos vakaro. Jis atpažintas.

– Ar jūs turit?..

– O kokiu ginklu?

– Ar yra įtariamųjų?

– Pone Smilou, ar galit pasakyti?..

Praradęs susidomėjimą, Bobas pakartojo garsiau:

– Įpilkit dar vieną.

– Aš jus girdėjau, – irzliai atsakė barmenas.

– Galėtumėt aptarnauti geriau.

Skundas nutilo Bobo lūpose, kai ekrane išvydo vyro šaltomis akimis nuotrauką. Šį veidą Bobas gerai pažinojo – Lutis Petidžonas. Bobas ištempė ausis, kad išgirstų kiekvieną žodį.

– Nėra požymių, kad į pono Petidžono apartamentus įsilaužta. Apiplėšimo versija atmesta. Kol kas įtariamųjų neturim.

Ypatingasis reportažas iš įvykio vietos buvo baigtas, toliau rodė vienuoliktos valandos žinių tęsinį.

Bobas atgavo pasitikėjimą savimi, nusišiepė nuo ausies iki ausies ir pakėlė stiklą, lyg sveikindamas savo partnerę. Matyt, ji padarė tai, ko jam reikėjo.

***

– Tai viskas, ką galiu dabar pasakyti.

Smilou nusigręžė nuo mikrofonų, tačiau už nugaros jų buvo dar daugiau.

– Atsiprašau, – pasakė jis, braudamasis pro žurnalistų minią.

Jis nekreipė dėmesio į išrėktus klausimus ir toliau skverbėsi pro žurnalistus, kol jie suprato, kad daugiau nieko neišpeš, ir ėmė skirstytis. Smilou apsimetinėjo, kad nekenčia žiniasklaidos dėmesio, tačiau iš tiesų jam patiko gyva transliacija iš įvykio vietos. Ne dėl prožektorių ir kamerų, nors jis žinojo, kad atrodo neįbauginamas. Ir ne dėl dėmesio ar viešumo. Jo darbo vieta buvo saugi ir jam nereikėjo visuomenės pritarimo, kad ją išlaikytų.

Jam patiko, kad jį filmuoja ir cituoja.

Tačiau priėjęs prie grupės detektyvų, susirinkusių prie registracijos stalo viešbučio fojė, jis suniurnėjo:

– Džiaugiuosi, kad viskas baigta. Ką naujo pasakysit?

– Visiškai nieko, – pasakė Maikas Kolinzas, o kiti pritardami linktelėjo.

Smilou pasistengė sugrįžti į Čarlstono „Plazos" viešbutį iš Petidžono namų kaip tik prieš vienuoliktos valandos žinių laidą. Kaip jis ir numatė, visos vietinės stotys ir tolimesnės, Savanoje bei Šarlotėje, tiesiogiai transliavo iš viešbučio fojė. Smilou pateikė esminius faktus žurnalistams ir televizijos žiūrovams. Jis netuščiažodžiavo. Pirmiausia todėl, kad, išskyrus esminius faktus, daugiau nieko nežinojo. Jis visai neišsisukinėjo, atsisakydamas suteikti daugiau informacijos. Smilou pats, kaip ir žiniasklaida, troško gauti daugiau informacijos. Todėl jį pritrenkė detektyvo pareiškimas, kad jie nieko daugiau nesužinojo.

– Ką turite galvoje sakydamas „visiškai nieko"?

– Tik tai, – Maikas Kolinzas buvo veteranas. Jis Smilou bijojo mažiau negu kiti, todėl dažniausiai kalbėdavo. – Kol kas nieko nesužinojom. Mes...

– Tai neįmanoma, detektyve.

Įdubusias Kolinzo akis supo tamsūs ratilai, rodantys, koks įtemptas buvo jam šis vakaras. Jis atsigręžė į jį pertraukusią Stefi Mandel, pažvelgė taip, lyg būtų norėjęs pasmaugti, ir visiškai nebekreipdamas dėmesio toliau kalbėjosi su Smilou.

– Kaip jau sakiau, mes apklausėme visus. – Viešbučio svečiai ir tarnautojai dar ir dabar sėdėjo didžiojoje viešbučio pokylių salėje. – Iš pradžių jiems tai visiškai patiko – jaudino kaip kino filme, tačiau greitai žavesys išblėso. Jie kelis kartus pakartojo tuos pačius atsakymus ir dabar darosi irzlūs. Mes nieko gero iš jų neišgirdome, išskyrus daugybę priekaištų, kodėl jiems neleidžiama išeiti.

– Aš negaliu patikėti...

– Kas čia jus pakvietė? – Kolinzas puolė Stefi, kai ji vėl įsiterpė.

– Kad iš tokios daugybės žmonių, – nežiūrėdama į jį toliau kalbėjo Stefi, – niekas nieko nematė.

Smilou iškėlė ranką, tildydamas jau beužsiplieskiantį ginčą tarp suglumusio detektyvo ir iškalbingos prokurorės.

– Pakaks. Mes visi pavargę, Stefi. Nematau prasmės, kodėl turėtum čia likti. Kai mes ką nors sužinosim, tau pranešim.

– Mažai vilčių, – ji susikryžiavo rankas ant krūtinės ir iššaukiamai pažvelgė į Kolinzą. – Aš lieku.

Smilou nenoriai leido viešbučio gyventojams grįžti į savo kambarius. Paskui jis pakvietė detektyvus į vieną iš mansardos konferencijų salių ir užsakė picų. Kol jie valgė, Smilou peržvelgė negausią informaciją, surinktą per varginančios apklausos valandas.

– Petidžoną masažavo sveikatingumo klube? – paklausė jis, skaitydamas pranešimus.

– Taip, – vienas iš detektyvų nurijo didelį kąsnį picos. – Netrukus po to, kai jis atėjo į viešbutį.

– Ar apklausėte masažuotoją?

Vyriškis linktelėjo:

– Jis sakė, kad Petidžonas paprašė viso kūno masažo, trunkančio pusantros valandos. Paskui nusiprausė po dušu, esančiu persirengimo kambariuose, štai kodėl jo apartamentų vonia buvo sausa.

– Ar šis vaikinas kelia įtarimą?

– Man taip nepasirodė, – sumurmėjo detektyvas vėl atsikandęs picos. – Anksčiau dirbo sveikatingumo klube Kalifornijoje. Čarlstone neseniai. Šiandien susitiko su Petidžonu pirmą kartą.

Smilou peržvelgė užrašus apie apklaustus svečius. Nė vieno įtartino. Visi teigė niekada nesusitikę su Petidžonu, nors keli jį buvo matę per televiziją, kai jis prieš kelis mėnesius atidarė Čarlstono viešbutį. Dauguma viešbučio gyventojų buvo paprasti žmonės, atvykę su savo šeimomis. Trys poros atvažiavo į povestuvinę kelionę. Kelios kitos buvo panašios į slaptus meilužius, pabėgusius nuo šeimos praleisti romantiško savaitgalio svetimame mieste. Tos poros nervingai atsakinėjo į detektyvų klausimus, tačiau jas galėjo apkaltinti svetimavimu, o ne žmogžudyste. Visuose, išskyrus tris, ketvirto aukšto kambariuose gyveno mokytojos iš Floridos. Dvejuose apartamentuose susigrūdo vaikinų krepšinio komandos nariai, baigę vidurinę mokyklą ir, prieš išvažinėdami po skirtingus universitetus, nusprendę paskutinį kartą pabūti kartu. Vienintelis jų nusikaltimas – alkoholio vartojimas nesulaukus pilnametystės. Visų siaubui, vienas jų savanoriškai atidavė detektyvui dėžutę hašišo.

Visi sutiko, kad jei ne Petidžono nužudymas, tai būtų įprastas vasaros šeštadienis.

– Ilgas, karštas ir drėgnas, – žiovaudamas pasakė vienas iš detektyvų.

– Tu čia kalbi apie dieną ar apie mano daiktą? – pajuokavo kitas.

– Norėtum.

– O kaip vaizdo kamerų įrašai? – paklausė Smilou ir visi nutilo. Detektyvai šaipydamiesi susižvalgė. Matyt, tai buvo jiems žinomas pokštas.

– Ką tai reiškia? – griežtai paklausė Smilou.

– Ar norit pamatyti? – paklausė Kolinzas.

– Ar ten yra ką žiūrėti?

Visi vėl pasikeitė pašaipiomis šypsenomis ir Kolinzas pasiūlė Smilou pasižiūrėti vaizdajuostę, netgi pakvietė Stefi.

– Jums bus naudinga, – pasakė jis jai.

Smilou ir Stefi nusekė paskui detektyvus per platų mansardos vestibiulį į vieną mažesnį susirinkimų kambarį, kur vaizdajuosčių leistuvas buvo prijungtas prie spalvoto televizoriaus.

Kolinzas pakeliui pasakojo apie vaizdajuostę:

– Iš pradžių vyrukas, stebintis apsaugos kameras, sakė, kad šio aukšto kameros vaizdajuostė kažkur padėta.

Smilou žinojo, kad sekimo kameros paprastai sujungtos su laiko skaitiklius turinčiais monitoriais, kurie penkias dešimt sekundžių rodo vieną kadrą, pasirinktą naudotojo. Todėl kai vaizdajuostės peržiūrimos, kadrai šokinėja. Paprastai kameros ištisas dienas filmuoja, kol vaizdajuostės atsukamos atgal.

– O kodėl juosta buvo išimta? Argi juostos nepaliekamos leistuvuose, o vėliau, jei nėra reikalo peržiūrėti, nenaudojamos iš naujo?

– Todėl ir pamaniau, kad jis meluoja, – pasakė Kolinzas. – Taigi nepalikau jo ramybėje ir jis pagaliau išėmė man tą juostą. Pasiruošę?

Smilou linktelėjo ir Kolinzas paspaudė vaizdajuosčių leistuvo mygtuką. Nors ir nebuvo jokio vaizdo, sklindantys garsai rodė, jog čia pornografinė juosta. Pora, atliekanti lytinį aktą, dūsavo ir dejavo.

– Tai trunka maždaug penkiolika minučių, – paaiškino Kolinzas. – O po kulminacijos pradeda rodyti dvi paukštytes, besiglamonėjančias vonioje. Vėliau pagrindinė scena apie...

– Viskas aišku! – atrėžė Smilou. – Išjunk, – jis nekreipė dėmesio į kitų kambaryje buvusių vyrų šūksnius ir šnabždesį. – Atsiprašau, Stefi.

– Nereikia atsiprašinėti. Man skirtas detektyvo Kolinzo pokštas tik patvirtina mano teoriją, kad fazė „suaugęs patinas" ateina labai skirtingu laiku.

Kiti vyrai nusijuokė, bet Kolinzas nepritariamai sumykė, nekreipdamas dėmesio į pažeminimą:

– Esmė ta, – tarė jis, – kad Petidžono pasigyrimai apie aukščiausios klasės apsaugą buvo iš piršto laužti. Kameros koridoriuose yra netikros. Jos neveikia.

– Ką?! – suriko Stefi.

– Vienintelė visame viešbutyje veikianti kamera yra buhalterijoje. Petidžonas nenorėjo, kad jį apvaginėtų. Manau, kad jam visai nerūpėjo, ar neapiplėšinėja ir nežudo jo svečių. Pats prisižaidė, ar ne?

– Kodėl tas vaikinas melavo? – paklausė Smilou.

– Jam taip liepė. Pats didysis Petidžonas. Mes čia kalbame ne apie mokslininką, kuriantį raketas. Taigi vaikinas laikėsi savo nuomonės netgi tada, kai užtikrinome, kad Petidžonas negyvas ir kad dabar reikia bijoti tik mūsų. Kai jis galiausiai pasidavė, mes patikrinome visas kameras. Jos butaforinės.

– Kiek žmonių tai žinojo?

– Spėju, kad nedaug.

– Patikrinkit. Pradėkit nuo administracijos.

– To pakaks.

Smilou kreipėsi į visą grupę:

– Rytą pirmiausia pradėsime nuo Petidžono priešų. Sudarysime sąrašą...

– O gal geriau nevargti ir pasinaudoti telefonų knyga? – pasiūlė vienas iš detektyvų. – Kiek pažįstu, visi džiaugsis, kad tas kalės vaikas negyvas.

Smilou nusvilino jį žvilgsniu.

– Atleiskit, – sumurmėjo šis ir nustojo šypsotis. – Aš pamiršau, kad jūs giminės.

– Mes ne giminės. Jis buvo vedęs mano seserį. Labai neilgai. Tai viskas. Aš tikriausiai jį mėgau dar mažiau negu kiti.

Stefi palinko į priekį ir paklausė:

– Smilou, tu jo nenušovei, ar ne?

Visi nusijuokė, bet juos nutildė griežtas Smilou atsakymas: „Ne nenušoviau", lyg detektyvas būtų labai rimtai sureagavęs į šį klausimą.

– Atleiskit, pone Smilou.

Tarpduryje stovėjo batų valytojas Smitis. Smilou pažvelgė į savo laikrodį – po pusiaunakčio.

– Maniau, jog jūs jau išėjot namo, – pasakė Smilou.

– Kad mus tik dabar paleido, pone Smilou.

– Ak, taip. – Smilou net nepagalvojo, kad viešbučio tarnautojus klausinėjo taip ilgai, nors jis pats buvo įsakęs. – Aš atsiprašau, kad jus užlaikė.

– Nieko blogo, pone Smilou. Aš tik norėjau paklausti, ar jums kas nors sakė apie tuos žmones, kuriuos vakar nuvežė į ligoninę?

– Į ligoninę?

6 SKYRIUS

Automobilio prietaisų skydelyje užsidegė raudona lemputė.

Moteris nusivylusi sudejavo. Ji mažiausiai troško sustoti ir prisipilti benzino, bet iš patirties žinojo, kad jei lemputė praneša apie tuščią baką, tai tiesa.

Šiame kaimo vietovių ruože kolonėlės buvo toli viena nuo kitos. Todėl pavažiavusi kelias mylias ir pamačiusi kolonėlę ji lėtai įsuko į aikštelę ir išlipo iš automobilio. Paprastai pildamasi benzino moteris mokėdavo kredito kortele prie kolonėlės. Tačiau šiame rajone technika buvo atsilikusi. Moteris nemėgo mokėti iš anksto. Ji nuėmė siurblio antgalį, atsuko benzino bako dangtelį, padėjo jį ant automobilio stogo, įstatė antgalį ir mostelėjo tarnautojui įjungti. Šis stebėjo imtynes per nespalvotą televizorių. Moteris vos įžiūrėjo jį pro neoninę reklamą ir plakatus, skelbiančius apie jau praėjusius įvykius ir paklydusius naminius gyvūnus. Tarnautojas nematė moters arba laikėsi savo principų nejungti siurblio, kol negaus pinigų, ypač sutemus.

– Velnias! – moteris nenoromis nuėjo prie pastato, įkišo banknotą pro nešvarų langelį ir padėjo ant dar nešvaresnio padėkliuko.

– Už dvidešimt dolerių? Daugiau nieko? – paklausė tarnautojas, įsmeigęs akis į ekraną.

– Ačiū, ne.

Benzinas tekėjo lėtai, bet pagaliau siurblys išsijungė. Moteris ištraukė antgalį ir pakabino atgal į vietą ant kolonėlės. Kai ji ištiesė ranką į bako dangtelį, staiga į aikštelę įvažiavo kitas automobilis. Moterį apšvietė ryškūs žibintai ir ji prisimerkė. Automobilis sustojo vos už kelių pėdų nuo jos. Vairuotojas užgesino žibintus, bet neišjungęs variklio atidarė duris ir išlipo.

Moters lūpos prasivėrė iš nuostabos, bet ji nepajudėjo ir neištarė nė žodžio, nepriekaištavo vyrui, kad ją sekė, neklausė kodėl, nereikalavo, kad paliktų ją ramybėje. Ji tik neatitraukė nuo jo akių. Dabar, kai saulė nusileido, jo plaukai atrodė tamsesni, ne tokie rudi kaip dienos šviesoje. Ji pastebėjo, kad jo akys pilkšvai mėlynos, tačiau dabar jas dengė šešėlis. Vienas antakis buvo aukščiau ir labiau išlenktas už kitą, bet ši asimetrija kėlė susidomėjimą. Jo smakre buvo negilus vertikalus brūkšnys. Vyriškis metė ilgą šešėlį, nes buvo aukštas. Jis niekada neturės bėdų dėl antsvorio, nes vien dėl kūno sudėjimo nepakels papildomų kilogramų. Kelias sekundes jie žiūrėjo vienas į kitą, skiriami pakeliamojo automobilio stogo. Paskui vyriškis apėjo atvertas dureles. Moteris žvilgsniu sekė, kaip jis artinasi. Ryžtingai suspausti žandikauliai rodė tvirtą charakterį. Jis lengvai nepasiduoda ir nebijo siekti to, ko nori. Vyras sustojo tiesiai prieš ją, suėmė jos veidą rankomis, kilstelėjo, palenkė savąjį ir pabučiavo ją.

„O Dieve!“ – pagalvojo ji.

Jo lūpos buvo putlios, geidulingos ir teikė tai, ką siūlė. Bučinys buvo šiltas, mielas ir nuoširdus. Jis bučiavo tvirtai, nepalikdamas abejonių, kad tikrai ją bučiuoja, bet neverčia jaustis nugalėta ar įbauginta. Bučinys buvo toks tobulas, kad jos lūpos pačios prasivėrė. Kai jo liežuvis palietė jos liežuvį, jai suvirpėjo širdis, o rankos apkabino vyriškio liemenį.

Jis viena ranka apglėbė jos pečius, o kitą uždėjo ant nugaros virš liemens ir prispaudė moterį prie savęs. Vyriškis palenkė galvą,

moteris pasviro prie jo. Lūpos spaudėsi dar stipriau, jo liežuvis klaidžiojo po jos burną. Kuo ilgiau jie bučiavosi, tuo aistringesnis darėsi bučinys.

Staiga vyras atsitraukė. Jis sunkiai alsavo. Rankos vėl atsidūrė ant moters veido.

– Tą ir norėjau sužinoti. Ne tik aš to norėjau.

Moteris papurtė galvą tiek, kiek leido jo rankos.

– Ne, – pasakė ji nustebinta kimaus jo balso. – Ne tik jūs.

– Važiuokit man iš paskos.

Pasipriešinimas užgeso, dar neišsprūdęs pro lūpas.

– Aš turiu namelį užmiestyje. Netoli, maždaug už dviejų trijų mylių.

– Aš...

– Nesakykit „ne“, – jo kuždesys buvo trūkčiojantis, aistringas. Rankos dar tvirčiau suspaudė jos veidą. – Nesakykit „ne“.

Ji pažvelgė jam į akis ir vos pastebimai linktelėjo. Vyras iš karto ją paleido, apsigręžė ir nuėjo į savo automobilį. Skubėdama užsukti benzino baką, moteris išmetė dangtelį. Pagaliau jį suradusi, užsuko baką ir įsėdo į automobilį. Ji užvedė variklį, vyriškio mašina sustojo šalia. Jis pažvelgė į ją, norėdamas įsitikinti, kad ji tokia pat ryžtinga kaip ir jis, kad ji neketina apgauti ir pasprukti vos gavusi progą. Ji žinojo, kad turėtų šitaip padaryti. Bet buvo tikra, kad to nepadarys. Bent jau ne dabar.

Hamondas lengviau atsikvėpė tik tada, kai jos automobilis sustojo šalia jo. Jis išlipo, priėjo atidaryti jos durelių ir tarė:

– Atsargiai, čia tamsu.

Jis paėmė moters ranką ir skalda išpiltu takeliu nusivedė prie namelio. Nedidelė lemputė priebutyje skleidė tik tiek šviesos, kad jis pataikytų į spyną raktą, atsivežtą iš Čarlstono.

Hamondas atidarė duris ir įsivedė ją į vidų. Viena moteris iš kaimo valydavo namelį, kai to reikėdavo. Hamondas buvo susitaręs, kad šiandien ji ateitų sutvarkyti. Todėl viduje nebuvo juntamas negy-

venamų patalpų kvapas, dvelkė švara, tarsi neseniai būtų išskalbti užtiesalai. Hamondas buvo prašęs moterį palikti įjungtą kondicionierių, todėl viduje buvo maloniai vėsu.

Hamondas uždarė duris ir jie atsidūrė visiškoje tamsoje. Jis tikrai ketino būti geras šeimininkas, džentelmenas, aprodyti viešniai namelį, pasiūlyti ko nors išgerti, papasakoti apie save ir leisti jai apsiprasti su mintimi, kad atsidūrė viena pas vyriškį, praėjus vos kelioms valandoms nuo pažinties pradžios. Bet užuot tai padaręs, ištiesė į ją rankas. Moteris nesipriešindama atsidūrė jo glėbyje. Atrodė, kad ji trokšta bučinio taip pat kaip ir jis. Jos burna nesipriešino jo įsiveržusiam liežuviui, kuris tyrinėdamas ir ragaudamas klaidžiojo po jos burną, kol jie atsitraukė vienas nuo kito, kad atgautų kvapą. Hamondas palenkė galvą, prisispaudė veidu prie moters kaklo. Jos rankos apglėbė jo sprandą, pirštai paniro į jo plaukus.

Hamondas slinko lūpomis jos kaklu iki ausies.

– Tai beprotiška, – sukuždėjo jis.

– Labai.

– Tu bijai?

– Taip.

– Manęs?

– Ne.

– Turėtum bijoti.

– Žinau, bet nebijau.

Jo lūpos palietė moters lūpas, bet dar nebučiavo.

– Ar bijai šios padėties?

– Siaubingai, – pasakė ji ir prigludo prie jo lūpų.

Pagaliau atsitraukęs jis sumurmėjo:

– Visa tai skubota, neapdairu ir...

– Visiškai neatsakinga.

– Bet aš nepajėgiu sustoti.

– Ir aš ne.

– Aš labai noriu...

– Ir aš to noriu, – atsiduso ji, kai jo rankos palindo po palaidinuke ir suėmė jos krūtis.

Bet kokios abejonės išsisklaidė, kai ji atlošė galvą, kad jis galėtų glamonėdamas bučiuoti jos kaklą. Ji sulaikė kvėpavimą, kai jis mėgino atsegti priekinę liemenėlės sagtelę, ir sumurmėjo iš malonumo, kai jo pirštų galai palietė jos nuogą odą.

Moters rankos slinko Hamondo nugara. Jis pajuto, kaip visi dešimt jos pirštų sminga į raumenis, tyrinėja šonkaulius ir stuburą. Jos delnai nuslydo pro diržą, sustojo ant sėdmenų ir prisitraukė jį.

Jie vėl ėmė ilgai, aistringai bučiuotis.

Jis paėmė ją už rankos ir per svetainę nusivedė į miegamąjį. Namelis nebuvo prabangus, bet turėjo visus būtinus dalykus, kad šeimininkas jaustųsi patogiai. Į kambarėlį, kuris atrodė per mažas netgi vienam, jis sugebėjo įgrūsti didžiulę dvigulę lovą. Jie krito ant jos, atsidūrė pačiame viduryje ir apsikabino, apimti aklo, beprotiško naujų meilužių įkarščio.

***

Ji gulėjo ant šono nusigręžusi nuo jo.

Hamondas mėgino sugalvoti, ką protingo galėtų pasakyti, bet visų minčių tuoj atsikratydavo. Viskas, kas ateidavo į galvą, atrodė netikra, melaginga, nuvalkiota ar visi išvardyti dalykai kartu. Jis netgi pamanė, kad reikėtų pasakyti jai tiesą.

O Viešpatie, tai buvo nuostabu. Tu buvai nuostabi.

Aš gyvenime šitaip nesijaučiau. Nenoriu, kad ši naktis baigtųsi.

Bet žinojo, kad ji nepatikės. Tyla vis labiau slėgė. Galiausiai jis apsivertė ant šono ir uždegė naktinę lemputę. Moteris į šviesą sureagavo priešiškai: pritraukė kelius prie krūtinės ir atrodė dar labiau nutolusi, neliečiama.

Suglumęs jis atsisėdo. Jo marškiniai buvo atsagstyti ir sulamdyti, kelnių užtrauktukas atitrauktas. Hamondas atsistojo ir nusivilko viską, išskyrus glaudes. Kai jis vėl pažvelgė į lovą, moteris gulėjo ant nugaros ir plačiai atmerktomis akimis jį stebėjo.

– Nesmagios minutės, ar ne?

Hamondas atsisėdo ant lovos krašto.

– Tiesą sakant, taip.

Moteris aplaižė lūpas, papūtė jas, nusuko akis ir linktelėjusi paklausė:

– Ar mėgini sugalvoti, kaip gražiai manimi nusikratyti?

– Ką?! – tyliai šūktelėjo jis. – Ne! Ne! – Jis ištiesė ranką, norėdamas paliesti moters plaukus, tačiau, jų nepasiekusi, ranka nusviro.

– Aš kaip tik mėginu sugalvoti, kaip įtikinti tave pasilikti nakčiai, bet taip, kad nepasirodyčiau visiškas mulkis.

Jis pastebėjo, kad moteriai tai patiko. Ji vėl pažvelgė į jį ir droviai nusišypsojo. Ji vis dar buvo išraudusi po patirtos aistros, lūpos patinusios nuo stiprių bučinių, plaukai išsidraikę aplink veidą, drabužiai sulamdyti dar labiau negu jo. Ji atrodė neįtikėtinai gundanti. Krūtys, nevaržomos liemenėlės, laisvai gulėjo po palaidinuke, tačiau speneliai buvo matomi ir per audeklą. Hamondas pajuto, kaip jį vėl apėmė geismas.

– Man reikia susitvarkyti, – moteris nusmaukė sijoną žemyn ant šlaunų. Abu stengėsi nekreipti dėmesio į jos kelnaites, nusviestas ant lovatiesės kojūgalyje. – Ar galiu užeiti į tavo vonios kambarį?

– Štai šios durys. – Hamondas atsistojo, ketindamas išeiti ir palikti ją vieną. – Atnešiu ko nors atsigerti. Ar nori valgyti?

– Po viso to greito maisto, kurio prisikimšom mugėje?

Jis taip pat nusišypsojo:

– O ko nors gaivinančio? Sulčių, arbatos, limonado, alaus?

– Vandens.

Hamondas smakru parodė vonios kambario duris.

– Jei ko nors reikės, pasakyk.

– Ačiū.

Atrodė, kad moteris nenori lipti iš lovos, kol vyras dar kambaryje, todėl jis nusišypsojo ir paliko ją vieną. Gerai, kad namų tvarkytoja paliko šaldytuve gėrimų, ir vandens. Naudodamasis proga, Hamondas apžvelgė maisto atsargas. Keli kiaušiniai, pusė kilogramo

šoninės, kelios akytos bandelės, kava. Grietinėlės nebuvo. Reikėjo tikėtis, kad ji geria juodą kavą. Apelsinų sultys? Taip. Šaldiklyje stovi skardinė koncentrato.

Hamondas retai pusryčiaudavo, nebent per dalykinius susitikimus. Tačiau užmiestyje, kai šeštadienio rytai būdavo ilgesni ir tingesni, mėgdavo prisikirsti iki soties. Jis gana gerai gamino ypač nesudėtingus patiekalus, pavyzdžiui, kiaušinienę su šonine. Galbūt jie kartu galėtų pasigaminti pusryčius – pasidalytų darbais, juos atlikdami atsitrenktų vienas į kitą, juoktųsi, bučiuotųsi. Paskui išsineštų lėkštes į verandą ir valgytų. Įsisvajojęs apie rytojų, Hamondas nusišypsojo.

„Ne rytojų, o šį rytą“, – pasitaisė jis, pažvelgęs į laikrodį ir pamatęs, kad jau po vidurnakčio.

Vakar diena buvo bjauri. Hamondas išvyko iš Čarlstono piktas ir nusivylęs. Viskas jo gyvenime buvo blogai. Jis nė už ką nebūtų patikėjęs, kad tokia bloga diena galėtų baigtis mylėjimusi su moterimi, kurios prieš kelias valandas nė nepažinojo, ir kad jam tai būtų taip reikšminga.

Hamondas svarstė apie likimo išdaigas, kol išgirdo, kad vanduo vonios kambaryje liovėsi tekėjęs. Jis prisivertė palaukti dar porą minučių, kad nepasirodytų per greit ar netinkamu laiku, paskui pasiėmė du butelius vandens ir nuėjo į miegamąjį.

– Beje, – tarė, basa koja pastūmęs duris, – manau, kad mums laikas susipažinti...

Jis sustojo, pamatęs, kaip moteris, stovėdama prie tualetinio staliuko, greit atsigręžė į jį, laikydama rankoje telefono ragelį. Ji iš karto išjungė telefoną ir sumurmėjo:

– Tikiuosi, tu neprieštarausi.

Iš tiesų jis prieštaravo. Netgi labai. Tik ne todėl, kad ji skambino neatsiklaususi, o todėl, kad jos gyvenime buvo žmogus, kuriam svarbu paskambinti tokią vėlyvą valandą, praėjus vos kelioms minutėms po to, kai jie pasimylėjo. Hamondas nustebo, kad taip susierzino. Jis delsė virtuvėje, svajodamas, kaip jie kartu pusryčiaus, skaičiuodamas minutes, kada bus padoru grįžti. Dabar jis stovėjo

čia, suglumęs ir beveik pasirengęs mylėtis vėl, o tuo metu ji kažkam skambino. Jis pastatė butelius ant naktinio stalelio.

Hamondas jautėsi kvailai ir juokingai. Tai buvo nepažįstamas pojūtis. Paprastai jis pasitikėdavo savimi ir valdydavo bet kokią padėtį, o dabar jautėsi kaip tikras asilas ir tai jam labai nepatiko.

– Gal tave palikti vieną? – šaltai paklausė jis.

– Ne, viskas gerai, – moteris padėjo ragelį. – Aš neprisiskambinau.

– Gaila.

– Tai nebuvo svarbu, – ji susidėjo rankas ant liemens, paskui nervingai nuleido.

„Jei tai nebuvo svarbu, tai kokio velnio tu mėginai skambinti tokią vėlyvą valandą?“ – norėjo paklausti jis, tačiau susilaikė.

– Ar nieko, kad aš šitą apsivilkau?

– Ką? – išsiblaškęs paklausė jis.

Moteris perbraukė senus išblukusius sportinius marškinėlius. Hamondas suprato, kad tai draugystės vakarėlio marškiniai iš studijų laikų. Jie dengė moteriai pusę šlaunų.

– Ak, taip. Žinoma.

– Radau komodoje tavo vonios kambaryje. Aš nešniukštinėjau, aš tik...

– Viskas gerai, – jo šiurkštus tonas buvo labai iškalbingas.

Moteris suspaudė delnus į kumščius prie šonų, paskui atleido ir papurtė.

– Klausyk, gal man tikrai būtų geriau išvažiuoti? Mes abu šiek tiek praradom protą. Galbūt pasivažinėjimas Velnio ratu mums apsuko galvas, – jos mėginimas pajuokauti nepavyko. – Vis dėlto tai buvo... – Ji nutilo pažvelgusi į lovą. Žvilgsnį sulaikė ilgiau negu ketino. Sulamdytos paklodės priminė, kas čia ką tik įvyko. Atrodė, kad pakuždomis ištarti žodžiai aidu grįžta atgal.

Vonios kambaryje moteris nusiprausė. Hamondas užuodė vandens ir muilo kvapą ant jos odos. O jis dar nebuvo vonioje. Jis kvepėjo seksu ir ja. Todėl kai moteris skubiai ištarė: „Aš tik persirengsiu

ir išvažiuosiu“ ir pamėgino praeiti pro jį, Hamondas apkabino jos liemenį.

Moteris sustingo, bet neatsigręžė į jį. Ji žvelgė tiesiai prieš save:

– Kad ir ką tu apie mane galvotum, noriu, kad žinotum, jog paprastai aš šitaip nesielgiu.

– Nesvarbu, – tyliai pasakė jis.

Moteris pasuko galvą ir pažvelgė į jį:

– *Man* svarbu. Aš noriu, kad tu tai žinotum.

Hamondas atsargiai perkėlė rankas ant moters pečių ir atgręžė ją veidu į save.

– Negi tu tikrai manai, kad mes atsidūrėme kartu dėl to, kad sukomės Velnio ratu?

Moteris prikando apatinę lūpą, lyg norėdama sustabdyti virpėjimą, ir papurtė galvą.

Hamondas apkabino ją ir prisitraukė. Taip jie stovėjo ilgai, jis skruostu glaudėsi prie jos plaukų, jų kojų pirštai lietėsi, jausdami kūnų karštį. Basa, vilkėdama Hamondo sportinius marškinėlius, moteris atrodė mažesnė ir smulkesnė negu anksčiau. Ją šitokią apkabinęs, Hamondas jautėsi stiprus ir sugebantis apginti. Iš tiesų nuo pat jų susitikimo jis jautėsi kaip tas prakeiktas karžygys Konanas. Pagalvojęs apie tai, Hamondas susijuokė. Moteris pakėlė galvą nuo jo krūtinės ir paklausė:

– Kas tau?

– Nieko, tik mąstau, kaip man su tavim gera, – paskui jis susirūpinęs susiraukė: – O kaip tu? Ar tau viskas gerai?

Ji suglumusi atlošė galvą.

– Taip.

– Na, aš turėjau galvoje... Tu žinai ką.

– Ak šitą, – jos žvilgsnis nukrypo į Hamondo Adomo obuolį. – Taip, ačiū, kad elgeisi apdairiai.

Hamondas laikė dėžutę su prezervatyvais naktinės spintelės stalčiuje. Bet jam dar niekada nebuvo taip sunku atplėšti pakelį ir

užsimauti prezervatyvą. Sumišęs dėl savo pastangų tuo metu, kai troško kuo geriau pasirodyti, jis sumurmėjo:

– Bet vos vos spėjau.

Jis nustebo, kai moteris uždėjo rankas ant jo krūtinės, paglostė ją ir sukuždėjo:

– Man irgi buvo labai gera.

Jo geismas prasiveržė kimia dejone. Hamondas suėmė jos smakrą, atlošė jos galvą ir pabučiavo. Aistros vėl įsiliepsnojo. Dar karščiau negu pirma.

Jų kuždesiai didino intymumą.

– Tau tai patinka?

– Taip.

– Per šiurkščiai?

– Ne.

– Aš nesuvokiau...

– Aš taip pat...

– Atsiprašau.

– Nesvarbu.

– Bet jei tave įskaudinau.

– Ne. Tu niekada to nepadarytum.

– Ar neprieštarausi, jei...

– Ne.

– O Dieve! Kokia tu graži. Tu jau...

– Taip...

– Tai...

– O!

– Drėgna.

– Aš labai atsiprašau.

– Atsiprašai?

– Na, turiu galvoje... tu...

– Neatsiprašinėk.

– Leisk man liesti tave.

– Ne, leisk *man* liesti tave.

7 SKYRIUS

Stefi ir Smilou pasiekė Roperio ligoninę per rekordiškai trumpą laiką. Vairavo Stefi.

– Kiek jie sakė? – paklausė ji, kai jie bėgo pastato link per priėmimo skyriaus automobilių aikštelę. Anksčiau išėjusi iš viešbučio konferencijų salės parvairuoti automobilio, Stefi ne viską girdėjo. Smilou laukė jos prie centrinių viešbučio durų.

– Šešiolika. Septyni suaugusieji ir devyni vaikai. Visi Džordžijos valstijos Makono miesto bažnyčios choro nariai. Jie anksti pavalgė pietus viešbučio restorane ir išėjo pasižiūrėti miesto centro. Kai po dviejų valandų visi sugrįžo, vaikai pasijuto blogai.

– Skaudėjo skrandžius? Vėmė? Viduriavo?

– Tinka visi išvardyti požymiai.

– Jei kada apsinuodijai maistu, to tikrai neužmirši. Kartą man taip buvo. Grybų sriuba prabangiame restorane.

– Nustatyta, kad tai dėl marinuotos mėsos padažo, užpilto ant picos, kurią valgė vaikai. To padažo buvo užpilta ir ant firminio makaronų patiekalo.

Jie beveik bėgte pasiekė priėmimo skyrių. Nors buvo šeštadienio vakaras, laukiamajame tvyrojo ramybė: sėdėjo keli ligoniai, unifor-

muotas policininkas saugojo antrankiais surakintą vyriškį. Kruvinas rankšluostis aplink jo galvą atrodė lyg turbanas. Vyras užsimerkęs dejavo, o žmona trumpai atsakinėjo į standartinius seselės klausimus apie įvykį. Jauni tėvai nesėkmingai mėgino nuraminti verkiantį kūdikį. Pagyvenęs vyriškis sėdėjo vienas ir be akivaizdžios priežasties kūkčiojo į nosinę. Kita moteris sėdėjo sulinkusi, pasidėjusi galvą ant kelių. Atrodė, kad ji miega.

Dar per anksti tikriems nelaimingiems atsitikimams.

Smilou ir Stefi, nekreipdami dėmesio į žmones laukiamajame, nuėjo tiesiai į registratūrą, kur Smilou prisistatė seselei, parodė jai savo ženklelį ir paklausė, ar žmonės, atvežti iš Čarlstono „Plazos" viešbučio, dar priimamajame, ar perkelti į palatas.

– Jie dar čia, – atsakė seselė.

– Nedelsdamas turiu su jais pasikalbėti.

– Na, aš... Aš pranešiu gydytojui. Sėskitės.

Jie nesisėdo. Stefi nenustovėjo vietoje.

– Nesuprantu, kaip tavo darbuotojai nepastebėjo neatitikimo. Ar jie neturėjo palyginti registruotų svečių skaičiaus su apklaustųjų skaičiumi?

– Būk atlaidesnė, Stefi. Žmonės, kelias valandas nebuvę viešbutyje, visą laiką pareidavo. Juk kalbame apie šimtus gyventojų, be to, keitėsi darbuotojų pamainos. Beveik neįmanoma nustatyti tikslaus skaičiaus.

– Žinau, žinau, – nekantriai pasakė ji. – Bet po vidurnakčio? Kai beveik visi sugrįžę. Maniau, kad nors vienas imsis suskaičiuoti. O gal jie buvo per daug įsigilinę į filmą?

– Jie buvo labai užsiėmę, – šaltai paaiškino Smilou.

– Taigi, žiūrėjo pornografiją.

Jei nusikaltimo tyrėjas suklysdavo, pirmas puldavo kritikuoti Smilou. O dabar kritikavo pašalietė. Jis įtūžęs suspaudė lūpas.

– Klausyk, atsiprašau, – jau daug švelniau pasakė Stefi. – Nenorėjau to pasakyti.

– Žinoma, norėjai. Bet leisk man rinkti įkalčius, gerai?

Stefi žinojo, kada atsitraukti. Būtų neprotinga pyktis su Smilou. Nors moteris, neseniai tapusi našle, liepė ją nušalinti nuo bylos, Stefi vis tiek ketino kreiptis į apygardos prokurorą Meisoną Monro ir paprašyti, kad ją paskirtų vyriausiąja bylos prokurore. O kai ją paskirs, reikės policijos departamento paramos, o ypač iš Smilou. Ji leido jam kelias minutes nusiraminti ir pasakė:

– Bijau, kad tie apsinuodiję žmonės irgi nieko nežinos. Juos atvežė į ligoninę dar prieš Petidžono nužudymą.

– Simptomai išryškėjo vėliau, – nesutiko Smilou. – Viešbučio valdytojas prisipažino išvežęs juos tik aštuntą valandą vakaro.

– Kodėl jis tau nepasakė apie tai?

– Bijojo dėl viešbučio reputacijos. Žmonių apsinuodijimas maistu sudavė smūgį naujai blizgančiai valdytojo virtuvei. O tai jam atrodė daug svarbiau nei Petidžono nužudymas.

– Norėjot su manimi susitikti?

Abu atsigręžė. Gydytojas buvo per jaunas, kad turėtų didelę patirtį, tačiau jo akys už akinių stiklų atrodė senos ir pavargusios nuo nemigos. Jo žalios kelnės ir baltas chalatas buvo sulamdyti ir prakaituoti. Ant atpažinimo kortelės buvo užrašyta Rodnis C. Arnoldas. Smilou vėl parodė savo ženklą.

– Privalau apklausti žmones, apsinuodijusius maistu Čarlstono „Plazos“ viešbutyje.

– Dėl ko apklausti?

– Galbūt jie matė žmogžudystę, įvykdytą viešbutyje šiandien po pietų.

– Naujajame viešbutyje? Jūs juokaujat?

– Deja, ne.

– Šią popietę? Vakar?

– Kol teismo medicinos ekspertas nenustatys tikslesnio laiko, manysim, kad auka mirė tarp ketvirtos ir šeštos valandos po pietų.

Rezidentas liūdnai šyptelėjo:

– Detektyve, tuo metu šie žmonės arba viduriavo, arba vėmė, arba darė abu dalykus iš karto. Vienintelis daiktas, kurį jie matė, – tai klozetas. Girdėjau, kad kai kurie nespėjo net iki jo nueiti.

– Suprantu, kad jiems buvo labai blogai.

Stefi žengė žingsnį į priekį ir prisistatė.

– Daktare Arnoldai, manau, kad jūs nesuprantate, kaip mums svarbu apklausti šiuos žmones. Kai kurie iš jų gyvena penktajame aukšte, kur ir buvo įvykdyta žmogžudystė. Bet kas gali turėti labai svarbios informacijos, nė pats to nežinodamas. Vienintelis būdas ką nors sužinoti yra juos apklausti.

– Gerai, – gūžtelėjo pečiais gydytojas. – Rytoj pasiteiraukite registratūroje. Manau, kad kai kurie apsinuodijusieji vis dar bus ligoninėje, tačiau jau perkelti į palatas, – gydytojas pasisuko eiti.

– Palaukit! – riktelėjo Stefi. – Mes privalome apklausti juos dabar.

– Dabar? – gydytojas Arnoldas apstulbęs pažvelgė į juos. – Atleiskit, bet tai neįmanoma. Kai kuriuos vis dar kamuoja stiprūs skrandžio sutrikimai. Labai stiprūs, – pabrėždamas pakartojo jis.

– Jiems pastatytos lašinės. Tie, kuriems pasisekė įveikti krizę, jau miega. Po tokio didelio išsekimo jiems būtinas poilsis. Ateikite rytoj. Galite ankstyvą popietę. O dar geriau vakare. Tada...

– Mums reikia anksčiau!

– Niekuo negaliu padėti! – griežtai ištarė gydytojas. – Šiąnakt aš niekam neleisiu su jais kalbėtis. Dabar atsiprašau, manęs laukia ligoniai. – Tai pasakęs, jis pastūmė suveriamas duris, skiriančias vestibiulį nuo apžiūros kambarių.

–Velniava! – įtūžo Stefi. – Negi ketini jam nusileisti?

– Nori, kad įsiveržčiau į priėmimo skyrių ir imčiau pulti ligonius, kuriems labai... ir taip toliau? Pagalvok apie mūsų reputaciją, – jis atsigręžė į medicinos seserį, padavė savo vizitinę kortelę ir paprašė perduoti ją gydytojui Arnoldui. – Jei kuris nors iš ligonių pasijus geriau, tegul jis man paskambina. Bet kada.

– Nemanau, kad tas gydytojas norės padėti, – pasakė Stefi, kai Smilou priėjo prie jos.

– Ir aš. Atrodo, kad jam labai malonu būti šios mažos karalystės valdovu.

Stefi pažvelgė į jį ir nusišypsojo:

– Ir tu norėtum būti su tuo susijęs.

– O tu ne? – atkirto jis. – Manai, nesuprantu, kodėl tau taip reikia šios bylos?

Smilou turėjo nuojautą, todėl buvo puikus detektyvas. Tačiau kartais tai versdavo aplinkinius pasijusti nejaukiai.

– Ar galim lukteleti? Man reikia kofeino. – Stefi priėjo prie automato ir sumetė monetas. – Ar tau nupirkti kokos?

– Ačiū, ne.

Ji nuplėšė skardinės dangtelį.

– Nagi, pažvelkim iš kitos pusės. Jei tie žmonės iš Meikono tokie ligoniai, tai tikriausiai nepasakys nieko įdomaus ar naudingo. Kai buvo šitaip apsinuodiję, ką jie galėjo pastebėti? Nieko neatsitiks, jei apklausi juos rytoj, bet manau, kad liksi aklavietėje.

– Galbūt. – Smilou atsisėdo į tuščią kėdę, įrėmė į kelius alkūnes ir smiliais patapšnojo per lūpas. Stefi atsisėdo šalia. Jis mostelėjo ranka, atsisakydamas gurkštelėti iš jos skardinės.

– Vienà nusikaltimą tiriančių detektyvų taisyklė yra tokia: kas nors ką nors matė.

– Manai, kad žmonės slepia informaciją?

– Ne. Tik nesuvokia, kad matė ką nors svarbaus.

Jie abu patylėjo, paskendę savo mintyse. Galiausiai Stefi paklausė:

– Kaip manai, kas įvyko viršutiniojo aukšto apartamentuose?

– Mėginu nekurti teorijos. Dar per anksti. Jei sukurčiau, tai paveiktų tyrimą. Tada aš pradėčiau ieškoti įrodymų, galinčių paremti mano spėjimą, ir nepastebėčiau tikrų įkalčių.

– Maniau, kad visi policininkai pasikliauja nuojauta.

– Taip, pasikliauja. Bet ji remiasi įkalčiais. Surinkti įrodymai paremia nuojautą arba ją išsklaido. – Smilou atsilošė ir, neslėpdamas nuovargio, giliai atsiduso, tai jam nebuvo būdinga. – Vienintelis dalykas, ką manau, yra tas, kad daugelis norėjo šį žmogų pamatyti negyvą.

– Tarp jų ir tu.

Jo akys susiaurėjo:

– Meluočiau sakydamas „ne“. Aš nekenčiau šito šunsnukio ir to neslėpiau. Kita vertus, ir tu...

– *Aš?*

– Petidžonas darė didelę įtaką vietos politikai. Apygardos prokuratūra – ne išimtis. Dabar, kai Meisonas ketina išeiti į pensiją...

– Bet dar ne visi tai žino.

– Greitai žinos. Jis atsisakė kandidatuoti dar kartą ir kovoja su prostatos vėžiu...

– Gydytojai sakė, kad jis dar gyvens apie šešias savaites.

– Taigi lapkričio mėnesį visi ims plėšytis dėl šios vietos. Žinoma, kad Petidžonas mėgdavo šitaip vilioti siekiančius karjeros ir paperkamus žmones. Pagalvok, kaip naudinga būtų tokiam sukčiui, kad apygardos prokurorė būtų jauna, miela mergytė kaip tu.

– Aš ne miela. O dėl jaunystės, keturiasdešimtmetis artinasi baisiai greit.

– Keista, kad tu sureagavai į tai, o ne į „karjeros siekiančius ir paperkamus“.

– Sutinku su pirmuoju teiginiu ir atmetu antrąjį. Be to, jei Petidžonas man būtų buvęs kaip raudonasis kilimas, vedantis į apygardos prokurorės kėdę, kodėl turėčiau jį žudyti?

– Geras klausimas, – tarė jis, žiūrėdamas į ją viena akimi.

– Tu tikras nenaudėlis, Smilou. – Stefi papurtė galvą ir nusijuokė. – Suprantu, kur tu lenki. Tačiau jei apsvarstysime visas Petidžono suktybes, įtariamųjų sąrašas taps begalinis.

– Tai nepalengvins mano darbo.

– Galbūt tu per daug stengiesi, – ji mąsliai siurbčiojo koka-kolą. – Kokie du pagrindiniai žmogžudystės motyvai?

Smilou žinojo atsakymą ir jis rodė vieną žmogų.

– Ponia Petidžon?

– Kurpaitė tinka Pelenei, ar ne? – Stefi iškėlė smilių. – Jai nusibodo, kad vyras ją nuolat apgaudinėja. Net jeigu Petidžon ir nemylėjo jo, ją žemino faktas, kad jis nuolat vaikosi sijonų.

– Jos tėvas lygiai taip pat elgėsi su jos motina.

– Tai ir paaiškina antrąjį šūvį, kai Petidžonas tikriausiai žuvo jau nuo pirmojo. – Stefi pakėlė dar vieną pirštą. – Po Lučio Petidžono mirties ji paveldėjo krūvą pinigų. Pakanka vieno iš šių motyvų. O jei abu kartu... – Ji kilstelėjo pečius, lyg išvada būtų savaime suprantama.

Valandėlę pagalvojęs Smilou susiraukė:

– Pernelyg akivaizdu, ar ne? Be to, ji turi alibi.

Stefi paniekinamai prunkštelėjo:

– Ištikima šeimos tarnaitė? Taip, panele Skarlet. Ne, panele Skarlet. Trenkit man dar kartą, panele Skarlet?

– Sarkazmas tau netinka, Stefi.

– Aš ne sarkastiška. Tik jų santykiai atrodo archajiški.

– Tik ne poniai Petidžon. Esu tikras, kad ir Sarai Birč jie atrodo normalūs. Jos dievina viena kitą.

– Kol panelė Deivė jos šeimininkė.

Smilou papurtė galvą.

– Kad tai suprastum, turėtum būti čia užaugusi.

– Ačiū Dievui, kad aš ne iš šių vietų. Vidurio Vakaruose...

– Kur žmonės labiau apsišvietę ir visi sukurti būti lygūs?

– Tai pasakei tu, Smilou, o ne aš.

– O tu ne tik sarkastiška, bet ir pakanti, ir neklystanti. Jei tu taip niekini mus ir mūsų archajišką elgesį, tai kodėl čia atsikraustei?

– Dėl man siūlomų galimybių.

– Ištaisyti mūsų ydas? Apšviesti mus vargšus, atsilikusio mąstymo piliečius?

Stefi susiraukė.

– O gal pavydi mums mūsų gyvenimo būdo? – Ir provokuodamas pridūrė: – Ar tu įsitikinusi, kad nepavydi Deivei Petidžon?

– Eik tu po velnių, Smilou! – įtūžo Stefi. Ji baigė gerti kokakolą, atsistojo ir išmetė tuščią skardinę į metalinę šiukšliadėžę. Žvangesys atkreipė visų buvusių vestibiulyje dėmesį, išskyrus miegančią moterį.

– Aš negaliu pakęsti tokių moterų kaip Deivė Petidžon. Tas akivaizdus pietietiškos gražuolės pasipūtimas mane verčia vemti.

Smilou mostelėjo durų link. Jie išėjo į šiltą drėgną orą. Rytuose dangus jau įgavo pilkšvai rausvą aušros spalvą. Smilou tęsė pokalbį:

– Garantuoju, kad toks ponios elgesys – tai tikras menas.

– Manau, jog ji gana gera artistė ir sugebės išsisukti nuo kaltinimo žmogžudyste.

– Šalta širdis, Stefi.

– Tu ne geresnis. Jei būtum indėnas, tavo vardas būtų Ledinis Kraujas.

– Tu teisi, – neįsižeidęs pripažino jis. – Bet aš ne toks tikras dėl tavęs.

Stefi priėjo prie vairuotojo durelių, tačiau į vidų neįlipo, o sustojo ir pažvelgė per automobilio stogą.

– Ką tu turi galvoje?

– Niekas neabejoja, kad tu atkakliai sieki savo tikslo, Stefi. Tačiau girdėjau, kad pastaruoju metu tavo kraują kaitina ne tik darbas.

– Ką tu apie mane girdėjai?

– Apkalbas, – pasakė jis.

– Kokias apkalbas?

– Nieko ypatingo, – pasakė jis, šaltai šypsodamasis.

***

Loreta But pakėlė nulenktą galvą ir stebėjo, kaip Roris Smilou ir Stefanija Mandel eina per aikštelę prie automobilio, sustoja pasikalbėti, sulipa ir nuvažiuoja.

Turėdami aiškų tikslą jie energingai įsiveržė į priėmimo kambarį. Loreta žinojo, kad jie susiurbia visą aplinkos deguonį. Loreta nemėgo jų abiejų, bet dėl skirtingų priežasčių.

Jau kelerius metus ji jautė asmeninę nuoskaudą Roriui Smilou. O apie Stefi Mandel ji žinojo tik iš jos reputacijos. Apygardos prokuroro padėjėją visi laikė didele bjaurybe, manančia, kad jos pačios išmatos nedvokia.

Loreta nežinojo, kodėl su jais nepasikalbėjo, kodėl net nepasirodė. Kažkas vertė nepakelti galvos ir apsimesti miegančia. Aišku, jie nebūtų jos išviję, bet Smilou būtų paniekinamai ją nužvelgęs, o Stefi Mandel tikriausiai būtų neatpažinusi ar bent jau neprisiminusi pavardės. Tikriausiai jie būtų pasakę ką nors mandagaus, o paskui nekreipę į ją dėmesio.

Kodėl Loreta nė žodžio neištarė? Gal todėl, kad nepastebėta galėjo klausyti, ką jie kalba su gydytoju, vėliau tarpusavyje.

Tą vakarą, prieš pasijusdama blogai ir atvažiuodama į priėmimo skyrių, Loreta išgirdo apie Petidžono nužudymą per televiziją. Ji matė Smilou spaudos konferenciją. Detektyvas kalbėjo tvirtai, nesiblaškydamas. O Stefi Mandel peržengdama visas ribas veržėsi ten, kur jai nereikėjo ir niekas jos nenorėjo. Šitai ji moka.

Loreta susijuokė. Širdyje darėsi gera matant, kaip jie, ieškodami įtariamųjų, atsidūrė aklavietėje. Tikriausiai tyrimas sekėsi prastai todėl, kad vieninteliai įmanomi liudininkai – maistu apsinuodiję ligoniai. Aišku tik viena: įtariamojo nėra, nes kitaip nebūtų persekiojami priėmimo skyriaus pacientai.

Loreta pažvelgė į sieninį laikrodį. Ji laukė daugiau nei dvi valandas, jautėsi vis prasčiau ir vylėsi, kad netrukus bus suteikta pagalba.

Norėdama prastumti laiką ir nukreipti mintis nuo savo nelaimių, ji žvelgė pro langą į tuščią vietą aikštelėje, kur anksčiau stovėjo automobilis. Roris Smilou ir Stefi Mandel. Viešpatie, koks pavojingas derinys. Dieve, padėk tam nelaimingajam žudikui, kai jį sučiups.

– Ką tu čia veiki?

Išgirdusi dukters balsą, Loreta atsigręžė. Susidėjusi rankas ant klubų Bju stovėjo šalia ir nepatenkinta žiūrėjo į ją. Loreta pamėgino nusišypsoti, tačiau pajuto, kaip lūpos išsitempdamos skeldėja.

– Labas, Bju. Ar tau tik dabar pranešė, kad aš čia?

– Ne, bet aš buvau užsiėmusi ir negalėjau ateiti anksčiau.

Bju dirbo sesele reanimacijos skyriuje, bet Loreta manė, kad, jeigu duktė būtų norėjusi, galėjo pasiprašyti išleidžiama penkioms

minutėms. Aišku, jei būtų norėjusi. Ji nervingai aplaižė suskeldėjusias lūpas.

– Pagalvojau, kad aplankysiu tave... Galėtume kartu papusryčiauti.

– Kai mano pamaina baigsis septintą ryto, būsiu išdirbusi dvylika valandų. Aš eisiu namo miegoti.

– Aišku, – viskas klostėsi dar blogiau, negu Loreta tikėjosi. Praradusi viltį, kad reikalai pasitaisys, ji čiupinėjo nešvarios palaidinukės sagas.

– Juk ne pakviesti pusryčių atėjai čia, ar ne? – Bju balse pasigirdo valdingos gaidelės, atkreipusios administratorės dėmesį. Loreta pastebėjo, kaip ši smalsiai nužvelgė jas. – Nebeturi pinigų alkoholiui, todėl atėjai prašyti manęs.

Loreta nuleido galvą, kad išvengtų pikto, smerkiančio dukters žvilgsnio.

– Jau kelias dienas nieko negėriau. Bju, prisiekiu, negėriau.

– Aš užuodžiu.

– Aš sergu. Tikrai...

– Oi, nereikia! – Bju atsivertė užrašų knygutę, išėmė dešimties dolerių banknotą, tačiau Loretai nepadavė, o privertė ją pačią ištiesti ranką, kad jaustųsi dar labiau pažeminta.

– Daugiau niekada netrukdyk manęs darbe. Jei ateisi, paprašysiu, kad apsauga tave išvarytų. Supratai?

Pamynusi savo gėdą ir išdidumą, Loreta linktelėjo. Guminiai Bju batelių padai sucypė, kai ji pasisuko ant grindų plytelių. Išgirdusi atsidarančias lifto duris, Loreta pakėlė galvą ir maldaudama pašaukė:

– Bju, ne...

Durys užsidarė, jai nespėjus ištarti, tačiau Loreta spėjo išvysti nusuktas į šoną Bju akis, lyg ši nenorėtų matyti savo motinos.

SEKMADIENIS

8 SKYRIUS

Tai beprasmiška.

Tu netikėtai susipažįsti su moterimi. Jautiesi lyg be jokios progos būtum gavęs dovaną. Abu žaibiškai pajuntate stiprią trauką. Kartu juokiatės, šokate, valgote kukurūzų spragėsius, ledus. Paskui mylitės taip, kad tau atrodo, jog nieko panašaus anksčiau neteko patirti. Užmiegate apsikabinę ir tau gera kaip niekada gyvenime. O rytą tu nubundi vienas.

Ji išvažiavo. Nei sudie, nei iki pasimatymo. Nei *hasta la vista,* mielasis. Nieko.

Niršdamas ant jos Hamondas spaudė automobilio vairą, bet dar labiau tūžo ant savęs, kodėl jam taip rūpi. Kodėl jis jaudinasi, kad ji išvažiavo? Šeštadienio vakaras buvo nuostabus. Jis pasimylėjo su nuostabia nepažįstamąja, kuri suteikė jam paslaugą lovoje, o paskui dar didesnę – dingo ir nepaliko jokių įpareigojimų. Ne pasimatymas, o svajonė, ar ne? Ko geresnio galima norėti? Paklausk bet kurio viengungio, kokia pati didžiausia jo svajonė. Jis papasakos tą patį.

„Taigi nesiraukydamas susitaikyk su viskuo, kas buvo, mulki, – subarė jis save. – Ir neišgyvenk. Geriau visai pamiršk, kad tai įvyko“.

Tačiau tai nepadėjo. Viskas buvo nuostabu ir būtent taip jis viską prisiminė.

Hamondas nusikeikė ir aplenkė kitą automobilį, kuris važiavo per lėtai ir veikė nervus. Šiandien viskas erzino. Pabudęs rytą, Hamondas ėmė lieti savo nusivylimą ir nepasitenkinimą ant negyvų daiktų. Pirmiausia jį supykdė rašomasis stalas, į kurį susimušė nykštį, kai šoko iš lovos ir bėgo į gyvenamąją namelio dalį, karštai tikėdamas, kad ji triūsia virtuvėlėje, ieško sausų pusryčių dėžutės, varto žurnalą svetainėje ar sėdi supamojoje kėdėje verandoje, geria kavą ir stebi lėtai tekančią upę, laukdama, kol jis pabus.

Jo svajonės spindėjo lyg sveikinimo atvirukai, reklamuojami per televizorių. Tačiau tai buvo tik svajonės.

Svetainėje ir virtuvėje tùščia, automobilio irgi nebebuvo, o ant supamojo krėslo verandoje voras skubiai nėrė tinklą nuo vieno ranktūrio iki kito. Nekreipdamas dėmesio į tai, kad nemūvi glaudžių, Hamondas nubraukė vorą, atsisėdo į krėslą ir sukišo pirštus į plaukus lyg žmogus, praradęs viltį ir vos besitvardantis.

Kada ji išvažiavo? Kiek dabar valandų? Ar seniai ji išvyko?

O gal ji grįš? Gal jis be reikalo jaudinasi?

Pusvalandį Hamondas puoselėjo viltį, kad ji išvažiavo nupirkti spurgų arba sluoksniuotų pyragaičių, grietinėlės kavai arba sekmadienio laikraščio.

Tačiau ji nesugrįžo.

Pagaliau jis paliko krėslą vorui ir įėjo į vidų. Mėgindamas užsiplikyti kavos, Hamondas išpylė tirščius ant stalo. Įniršęs dėl to, įskėlė kavos aparato indą. Galiausiai kavos aparatas nukrito ant grindų, sudužo, vanduo išsiliejo.

Hamondas apieškojo namelį, tikėdamasis rasti kokį nors jos užmirštą daiktą. Jis troško, kad tai būtų vizitinė kortelė, o dar geriau – raštelis, tačiau nieko nerado. Vonios kambaryje Hamondas pažiūrėjo į šiukšliadėžę po kriaukle, bet ir čia nieko nepamatė, išskyrus naudotą įklotą. Grįždamas atgal, jis atsimušė galva į spintelę, įtūžęs užtrenkė dureles ir, prisivėręs pirštą, bjauriai nusikeikė.

Nors lova moterį priminė labiausiai, Hamondas priėjo artyn, išsidrėbė ir užsidengė ranka akis, stengdamasis ką nors suprasti. Jis klausė savęs, kas jam darosi. Šiandien jo niekas neatpažintų – slampinėja nuogas, nesiskutęs ir nekreipia dėmesio, kad atrodo baisiai ir elgiasi kaip pavojingas beprotis. Hamondas Krosas elgiasi kaip mulkis, kaip pakvaišęs dėl meilės pienburnis. *Mūsų* Hamondas Krosas? Jūs juokaujate. Palaukit, jūs sakėte *pakvaišęs dėl meilės?*

Hamondas lėtai nuleido ranką, atsigręžė į moters pagalvę ir palietė įdubą, kurią paliko jos galva. Paskui jis apsivertė ant šono, prispaudė pagalvę prie krūtinės, priglaudė prie veido ir įkvėpė jos aromato.

Jį apėmė geismas, bet visa tai ne dėl sekso. Gerai, dėl sekso, bet ne tik. Tai ne tas įprastas geidulys, kurį lengvai atpažintų, nes buvo patyręs daugybę kartų. Dabar viskas kitaip. Giliau, jausmingiau. Jis kažko... ilgisi.

„Velnias! – sušnibždėjo jis. – Įsiklausyk į save. Tu ilgiesi?"

Hamondas apsivertė ant nugaros, pažvelgė į lubas ir nusiminė suvokęs, kad jis nesugeba apibūdinti jį apėmusio nepažįstamo jausmo. Niekada nebuvo to patyręs, todėl nepajėgė įvardyti, tik žinojo, kad tai visa apimantis, gluminantis jausmas. Jis niekad šitaip nesijautė, nors mylėjosi su daugybe gražių, gundančių, aistringų moterų.

Hamondas nuklydo į prisiminimus, kaip mylėjosi su ja, ir tada atsiminė, kad ji kažkam skambino. Jis susiraukė ir pažvelgė į telefoną kitame kambario gale. Kai užtiko moterį skambinančią, ji atrodė išsigandusi ir tarsi nusikaltusi. Kam ji galėjo skambinti?

Staiga jis pašoko nuo lovos, smarkiai plakančia širdimi pasilenkė prie telefono ir perbėgo pirštais skydelio mygtukus. Jis nebuvo įsitikinęs, kad šis telefono aparatas turi tą savybę. *Taip!* Turi. Automatinis perrinkimas.

Padvejojęs sekundę, jis spustelėjo mygtuką. Po kelių pyptelėjimų aparatas automatiškai surinko numerį ir jis pasirodė ekrane. Hamondas sugriebė pieštuką bei vienintelį po ranka buvusį po-

pierių – praėjusio sezono maudymosi kostiumėlių reklamą – ir užrašė numerį ant merginos pilvo.

– Lados priimamasis.

Hamondas nežinojo, ko tikisi, bet kai po dviejų pyptelėjimų išgirdo dalykiškos moters balsą, jis apstulbo.

– Atsiprašau?

– Ar norite užsiregistruoti pas gydytoją Ladą?

– Ė-ė-ė. Aš... Tikriausiai ne čia pataikiau, – Hamondas pakartojo užsirašytą numerį.

– Teisingai. Čia registratorė. Ar norite užsirašyti pas gydytoją?

– Taip, – sutrikęs atsakė Hamondas.

– Sakykite savo pavardę ir telefono numerį, kuriuo jums paskambinti.

– Žinot, verčiau paskambinsiu darbo laiku.

Hamondas greit padėjo ragelį, tačiau po to ilgai sėdėjo ant lovos krašto svarstydamas, kas tas gydytojas Lada ir kodėl moteris jam skambino vidurnaktį.

Hamondas mintyse peržvelgė keletą veidų ir pavardžių. Jis pažinojo daug gydytojų, nes dalyvaudavo dviejuose klubuose, kurie knibždėte knibždėdavo įvairiausių specializacijų daktarų, tačiau neprisiminė, kad būtų sutikęs gydytoją Ladą.

O gal jis susipažino su daktaro Lados žmona? Gal su ja intymiai bendravo?

Supykęs dėl tokios liūdnos, bet įmanomos galimybės, Hamondas prisivertė nusiprausti po dušu. Ne dėl to, kad karštas dušas jam kažką priminė, ne dėl to, kad jautėsi kaltas ir norėjo apsišvarinti. Jei ta moteris ištekėjusi ir jam pamelavo, jis nekaltas, ar ne? Nekaltas. Apsirengęs Hamondas nuėjo į virtuvę, išgėrė du puodelius tirpios kavos be kofeino, netgi prisivertė suvalgyti pusę bandelės. Kramtydamas jis mąstė. Ji sakė, kad netekėjusi, bet, velniai griebtų, kaip galima tikėti moterimi, kuri netgi nepasakė savo vardo.

Viešpatie! Jis nežino netgi jos vardo. Ji daug ką kalbėjo. Pavyzdžiui, kad paprastai iš karto nesigula su vyrais, su kuriais ką tik

susipažino. Ar tai ne jos žodžiai? Bet kaip žinoti, ar tai tiesa? Iš kur žinoti, kad ji ne melagė ir ne kekšė, ištekėjusi už vargšo nevykėlio, turinčio medicinos daktaro laipsnį? Ji galėjo būti neištikima žmona, tiek apgaudinėjusi savo vyrą, kad jo daugiau nebestebino telefono skambučiai vidurnaktį. Kuo daugiau Hamondas galvojo, tuo labiau niršo. Tvarkydamas virtuvę, jis pažvelgė į sieninį laikrodį ir pamatė, kad jau po pusiaudienio. Kaip jis tiek ilgai miegojo? Na, aišku. Jie mylėjosi iki... Jie užmigo beveik šeštą ryto. Hamondas ketino grįžti į Čarlstoną tik sutemus. Sekmadienį žadėjo pažvejoti ar tiesiog pasėdėti verandoje, pasigrožėti peizažu ir negalvoti apie rimtus dalykus. Tačiau dabar jis nenorėjo nei likti namelyje, nei mąstyti, todėl užrakino duris ir išvažiavo daug anksčiau negu ketino. Pervažiavęs Memorialo tiltą, vedantį į miestą, jis svarstė, ar moteris taip pat gyvena Čarlstone, ar ji pasirinko tą patį maršrutą.

O kas, jei jie susitiks kokiame nors kokteilių vakarėlyje? Ar prisipažins praleidę naktį, ar tik mandagiai pasisveikins kaip svetimi ir apsimes, kad anksčiau nebuvo pažįstami. Tikriausiai priklausys nuo to, ar aplink bus kitų žmonių. Kaip reikės jaustis, kai jį pristatys iš pažiūros laimingai sutuoktinių porai: daktarui Ladai ir jo žmonai? Kaip reikės žiūrėti jos vyrui į akis, paspausti ranką, plepėti niekus ir apsimesti, kad niekad nebuvo kūniškai pažinęs šalia stovinčios moters.

Hamondas labai norėjo tikėti, kad niekada neatsidurs tokioje padėtyje, tačiau jei taip įvyktų, jis sugebėtų deramai susitvarkyti. Jis vylėsi nepasirodysiąs kaip mulkis. Jis vylėsi atsuksiąs jai nugarą ir nueisiąs šalin. Tačiau jis nebuvo tikras, kad pasiseks. Tai kėlė nerimą. Spręsdamas moralinę dilemą, Hamondas paprastai pasirinkdavo teisingąjį variantą. Jo elgesys buvo nepriekaištingas, išskyrus nekaltas vaikiškas išdaigas, kelis mokyklinius nusižengimus ir ūžavimą universitete. Nors kiti keikė jį už pernelyg didelį dorybingumą ar tiesiog bailumą, jis paprastai laikydavosi taisyklių. Ne visada būdavo lengva. Iš tiesų nepajudinamas įsitikinimas, kas teisinga ir kas ne, nuolat išprovokuodavo ginčus su draugais, ben-

dradarbiais, netgi tėvais, o ypač su tėvu. Hamondo tėvas laikėsi skirtingų elgesio taisyklių. Prestonui Krosui tokie išgyvenimai dėl moters sukeltų tik juoką.

Pasukęs į sienomis sujungtų namų rajoną, kuriame gyveno, Hamondas svarstė, kas būtų buvę, jei jis būtų įėjęs į kambarį keliomis sekundėmis anksčiau ir išgirdęs: „Mielasis, kadangi jau taip vėlu, aš nusprendžiau likti pas draugę [įterpti moters vardą]. Aišku, jei tu neprieštarauji. Pamaniau, kad būtų pavojinga taip vėlai važiuoti namo. Gerai, pasimatysim iš ryto. Ir aš tave myliu".

Kai automatinės siauro garažo durys atsidarė, Hamondas įvairavo automobilį, išjungė variklį ir dar šiek tiek pasėdėjo, spoksodamas prieš save ir svarstydamas, kaip jis būtų išlaikęs šį moralinį išmėginimą. Galiausiai pasipiktinęs savimi, kad įsileido į tokius beprasmiškus apmąstymus, jis išlipo iš automobilio, atsidarė savo namo duris ir iš garažo pateko tiesiai į virtuvę. Kaip buvo įpratęs, pirmiausia žengė prie telefono patikrinti balso pašto, tačiau apsigalvojo. Aišku, bus bent viena žinutė iš tėvo. Hamondas nebuvo nusiteikęs atnaujinti vakarykštį ginčą. Jis apskritai nenorėjo su niekuo kalbėtis.

Galbūt reikėtų eiti paplaukioti jachta? Dar kelias valandas bus šviesu. Penkių metrų ilgio jachta – tėvų dovana, kai jis įstojo į advokatūrą, – buvo prišvartuota prieplaukoje, esančioje kitoje gatvės pusėje. Hamondas nusipirko butą šiame rajone dėl to, kad netoli eiti iki prieplaukos.

Šiandien puiki diena buriuoti. Galbūt pavyktų prasiblaškyti. Hamondas pagreitino žingsnį, perėjo virtuvę, prieškambarį, svetainę ir žengė laiptų link, kai išgirdo, kaip kažkas rakina lauko duris. Jis vos spėjo atsigręžti, kai įėjo Stefi Mandel, prispaudusi prie ausies mobilųjį telefoną.

– Negaliu patikėti, kad jie tokie kietašikniai, – žongliruodama raktais, telefonu, lagaminėliu ir rankinuku, ji išskėtė pirštus pasisveikinti. – Noriu pasakyti, kad apsinuodijimas maistu – tai ne kaulų vėžys... Gerai, pranešk man... Žinau, kad man nereikia ten būti, bet

aš noriu. Turi mano mobilaus numerį? Gerai, iki! – Ji išjungė telefoną ir susierzinusi pažvelgė į Hamondą. – Po velnių, kur tu buvai?

– O kas pasisveikins?

Jo bendradarbė niekaip nenustojo dirbusi. Jos lagaminėlis su dokumentais prilygo nedideliam rašomajam stalui. Pradėjusi dirbti Čarlstono apygardos prokuratūroje, savo automobilyje ji įsirengė policijos radijo ryšį ir klausėsi pranešimų, kaip kiti vairuotojai muzikos ar pokalbių laidų. Kiti teisininkai ir policininkai juokavo, kad Stefi – lyg greitoji prokuratūros pagalba, persekiojanti gynybos advokatus.

Stefi nusviedė savo daiktus ant krėslo, nusiavė aukštakulnius, ištraukė palaidinukę iš po sijono ir ėmė vėduotis jos skvernais.

– Viešpatie, lauke tokia kaitra. Aš visai nuleipau. Kodėl tu nekėlei ragelio?

– Juk sakiau, kad važiuoju į namelį.

– Aš ten skambinau milijoną kartų.

– Buvau išjungęs garsą.

– Bet kodėl?

„Todėl, kad buvau užsiėmęs su moterimi ir visiškai nenorėjau, kad man kas nors trukdytų“, – pamanė jis, bet garsiai pasakė:

– Tu jautri kaip šikšnosparnis. Aš ką tik įėjau pro užpakalines duris. Iš kur žinojai, kad aš namie?

– Nežinojau. Tavo namai arčiau nuo centrinio policijos departamento negu mano. Maniau, jog tu neprieštarausi, kad aš čia palauksiu, kol ką nors sužinosiu.

– Apie ką? Su kuo tu kalbėjai? Kas čia skubaus?

– Skubaus? Hamondai! – ji įsirėmė rankomis į klubus ir suglumusi pažvelgė į jį. Paskui jos veide pasirodė nuostaba. – O Viešpatie! Juk tu nežinai.

– Matyt, kad ne.

Stefi dramatizavimas nepadarė jam jokio įspūdžio. Ji buvo linkusi viską per daug sureikšminti.

Atrodė, kad paplaukioti nepavyks. Jis visai nenorėjo pasikviesti Stefi, be to, ja sunku nusikratyti, ypač kai ji tokia susijaudinusi. Hamondas staiga pasijuto labai pavargęs.

– Aš noriu atsigerti. Ko tau atnešti? – Jis nuėjo į virtuvę ir atsidarė šaldytuvą. – Vandens ar alaus?

Ji atsistojo jam už nugaros.

– Negaliu patikėti. Tu tikrai nežinai. Tu nieko negirdėjai. Kur tas tavo namelis? Mongolijoje? Ten nėra televizoriaus?

– Gerai, gersim alų.

Hamondas išėmė iš šaldytuvo du butelius, atkimšo pirmąjį ir padavė Stefi. Ji paėmė, tačiau ir toliau spoksojo, lyg jo veidas būtų nusėtas negyjančiomis opomis. Hamondas atkimšo antrąjį butelį ir pakėlė prie lūpų.

– Įtampa mane nužudys. Tai kas ten nepaprasto įvyko?

– Kažkas vakar po pietų „Plazos“ viešbutyje nužudė Lutį Petidžoną.

Hamondas taip ir negurkštelėjo alaus. Jis lėtai nuleido butelį ir apstulbęs pažvelgė į Stefi. Po kelių sekundžių kimiai ištarė:

– Tai neįmanoma.

– Tai tiesa.

– Negali būti.

– Kodėl turėčiau meluoti?

Sustingęs nuo šoko, Hamondas kiek laiko nepajudėjo. Paskui jis ranka perbraukė per įsitempusį sprandą. Jis automatiškai pastatė alų ant nedidelio staliuko, prisitraukė nuo jo krėslą ir atsisėdo. Kai Stefi įsitaisė priešais, Hamondas sutelkė dėmesį į ją.

– Tu sakai *nužudė?*

– Taip, nužudė.

– Kaip? – kimiu balsu paklausė jis. – Kaip tai įvyko?

– Ar tau viskas gerai?

Jis pažvelgė į Stefi, lyg nebesuprasdamas žmonių kalbos, ir išsiblaškęs linktelėjo:

– Taip, viskas gerai. Aš tik... – Jis ištiesė rankas.

– Nežinai ką pasakyti.

– Netekau žado, – Hamondas atsikrenkštė. – Kaip jį nužudė?

– Nušovė. Dviem šūviais į nugarą.

Hamondas pažvelgė į granitinį stalo paviršių ir svarstydamas tą pritrenkiančią žinią įsistebeilijo į lašelius, besirenkančius ant šalto alaus butelio.

– Kada tai įvyko?

– Kambarinė rado jį šiek tiek po šeštos valandos.

– Vakar?

– Hamondai, aš kalbu aiškiai. Taip. Vakar.

– Atleisk.

Jis išklausė Stefi pasakojimą ape tai, ką pamatė kambarinė.

– Žaizda galvoje buvo gana didelė, tačiau Džonas Medisonas mano, kad Petidžonas mirė nuo kulkų. Aišku, neatlikęs skrodimo, Medisonas negali paskelbti oficialios mirties priežasties. Po skrodimo sužinosim visas smulkmenas.

– Kalbėjai su teismo medicinos ekspertu?

– Aš pati ne. Smilou mane apšvietė.

– Tai jis tiria bylą?

– Tu rimtai?

– Žinoma, kad jis, – sumurmėjo Hamondas. – Ir kaip jam atrodo, kas atsitiko?

Dar penkias minutes Hamondas klaūsė, kol Stefi išpasakojo viską, ką žinojo.

– Aš maniau, kad prokuratūra turi dalyvauti iš pat pradžių, todėl praleidau su Smilou visą naktį – aišku, tik šnekėjausi, – jos išdykėliška šypsena pasirodė visai netinkama. Hamondas tik linktelėjo ir nekantriai mostelėjo jai kalbėti toliau. – Aš buvau su juo, kai jis sekė kai kuriais pėdsakais, tačiau jų labai nedaug, todėl jie labai brangūs.

– O kaip viešbučio apsauga?

– Petidžonas mirė tyliai. Nėra jokių įsilaužimo žymių. Galim atmesti vaizdo įrašus, nes vaizdajuostėje tik monotoniški garsai ir besidulkinantys nuogi žmonės.

– Ką?

Kai Stefi papasakojo apie neveikiančias kameras, Hamondas nusivylęs papurtė galvą.

– O Viešpatie! Petidžonas visiems išūžė ausis savo šnekomis apie apsaugos sistemą ir apie tai, kiek ji kainavo. Tai bent įžūlumas.

Hamondas gerai žinojo apie nemalonius Lučio Petidžono asmenybės bruožus ir jo nesąžiningus sandėrius. Jis jau pusę metų slaptai tyrinėjo Petidžono veiklą apygardos prokuroro prašymu. Kuo daugiau jis žinojo apie Petidžoną, tuo labiau jo nemėgo.

– Ar yra liudininkų?

– Kol kas ne. Vienintelis žmogus, bendravęs su Petidžonu, – sveikatingumo klubo masažuotojas. Ir viskas.

Paskui Stefi papasakojo apie apsinuodijusius maistu.

– Be vaikų, yra septyni suaugusieji, kuriuos Smilou nori apklausti. Tačiau nei jis, nei aš iš to nieko gero nesitikim. Smilou pažadėjo paskambinti, kai tik gydytojas leis apklausti ligonius. Aš irgi noriu dalyvauti.

– Tu labai asmeniškai įsitraukei į šį reikalą, ar ne?

– Tai bus didelė byla.

Šiuo teiginiu Stefi lyg sviedė dvikovos pirštinę. Jie nekalbėjo apie konkurenciją, tačiau visada ją jautė. Hamondas kukliai pripažindavo turįs pranašumą prieš Stefi, tačiau ne todėl, kad buvo už ją protingesnis. Universitete jis paprastai būdavo antras pagal pažangumą studentas kurse, tačiau Stefi visada pirmavo savajame. Jų asmenybės labai skyrėsi. Hamondo būdas jam padėdavo darbe, o Stefi visada sau kenkdavo. Žmonės nemėgo jos šiurkštaus ir agresyvaus elgesio.

Aiškus Hamondo privalumas tas, kad jį akivaizdžiai mėgo Meisonas Monro. Netrukus, kai Stefi pradėjo dirbti apygardos prokuratūroje, atsirado laisva ypatingojo prokuroro pavaduotojo vieta. Hamondas ir Stefi buvo vienodai patyrę ir komisija svarstė abiejų kandidatūras, tačiau tikro konkurso, kurį paaukštinti, nebuvo. Šias pareigas užėmė Hamondas.

Stefi labai nusivylė, nors to neparodė. Ji mokėjo pralaimėti ir užmiršdavo nuoskaudas. Jų dalykiniai santykiai visada labiau rėmėsi bendradarbiavimu negu konkurencija. Tačiau kartais jie vienas kitam mesdavo tylų iššūkį – kaip ir dabar. Kurį laiką nė vienas jo nepriėmė.

Hamondas pakeitė temą:

– Kaip Deivė Petidžon?

– Kokiu atžvilgiu? Ar turi galvoje Deivę Petidžon kaip įtariamąją ar kaip sielvartaujančią našlę?

– Įtariamąją? – nustebęs pakartojo Hamondas. – Ar kas nors mano, jog ji nužudė Lutį?

– Aš manau.

Stefi papasakojo, kaip ji kartu su Smilou apsilankė Petidžonų namuose ir kodėl ji įtaria našlę.

Išklausęs Stefi, Hamondas atmetė jos teoriją.

– Pirma, Deivei nereikia Lučio pinigų. Niekada nereikėjo. Jos šeima...

– Aš pasidomėjau. Bertonai turėjo pinigų kaip šieno.

Hamondas pastebėjo paniekinamą Stefi toną.

– Kas tave erzina?

– Niekas! – atkirto ji. Paskui giliai įkvėpė ir lėtai išsakė: – Gerai, gal ir erzina. Mane siutina, kai subrendę, pasiekę gerą padėtį protingi vyrai virsta apgailėtinais drebučiais, susidūrę su tokia moterimi kaip ji.

– Moterimi kaip ji?

– Nagi, Hamondai, – dar labiau paniekinamai negu anksčiau pasakė Stefi, – pūkuotas kačiukas iš išorės, o pantera viduje. Juk pažįsti tokį moterų tipą, apie kurį kalbu.

– Tu perpratai Deivę vos po vieno susitikimo?

– Matai, tu ją jau gini!

– Aš nieko neginu.

– Iš pradžių Smilou praskysta. Ar gali tuo patikėti? O dabar dar ir tu.

– Vargu ar aš praskydau. Tik nesuprantu, kaip tu pajėgei susidaryti išsamų Deivės paveikslą, vos...

– Užtenka! Man nerūpi! – nekantriai nutraukė jį Stefi. – Aš nebenoriu kalbėti apie Lutį Petidžoną, žmogžudystę ir motyvus. Pastarąsias dvidešimt keturias valandas negalvojau apie nieką kitą. Man reikia pertraukos.

Ji pakilo iš krėslo, prispaudė kumščius prie nugaros ir pasirąžė. Paskui apėjo stalą, atsisėdo Hamondui ant kelių, apkabino jo kaklą ir pabučiavo.

9 SKYRIUS

Po kelių trumpų bučinių Stefi atsitraukė ir paglostė Hamondui plaukus.

– Pamiršau paklausti: kaip sekėsi užmiestyje?

– Puikiai, – tiesą atsakė Hamondas.

– Darei ką nors ypatingo?

Ypatingo? Labai. Netgi kvaili jų pokalbiai buvo nepaprasti.

– Žinai, aš žaidžiau futbolą Nacionalinėje lygoje.

– Tikrai?

– Taip, bet laimėjęs antrąją Supertaurę pradėjau dirbti CŽV.

– Pavojingas darbas?

– Kasdieniniai špagos ir apsiausto reikalai.

– Oho!

– Iš tiesų tai buvo nuobodybė, todėl įstojau į Taikos korpusą.

– Nuostabu.

– Ten nebuvo blogai. Iki tam tikros ribos. Bet kai mane apdovanojo Nobelio taikos premija už tai, kad pamaitinau vis badaujančius Afrikos ir Azijos vaikus, aš ėmiau ieškoti ko nors kito.

– Įdomesnio?

– Taip. Nusprendžiau tapti prezidentu ir tarnauti savo šaliai arba atrasti, kaip išgydyti vėžį.

– Ar tavo antrasis vardas Pasiaukojimas?

– Ne, Grieras.

– Man jis patinka.

– Juk supranti, kad aš meluoju.

– Tavo antrasis vardas ne Grieras?

– Tai tiesa, o visa kita – melas.

– O ne!

– Aš norėjau tave nustebinti.

– Žinai ką?

– Ką?

– Tau pavyko mane nustebinti.

Hamondas prisiminė jos rankos prisilietimą, privertusį vėl geisti jos.

– Hmmm, – sumurkė Stefi. – Taip ir maniau, tu manęs pasiilgai.

Hamondo varpa sukietėjo, bet ne dėl tos moters, kuri sėdėjo ant jo kelių ir glamonėjo jį per kelnes. Jis nustūmė jos ranką.

– Stefi...

Ji pasilenkė ir šiurkščiai jį pabučiavo. Paskui pasmaukė sijoną į viršų, apglėbė šlaunimis Hamondo klubus ir, bučiuodama jį, ėmėsi jo diržo sagties.

– Aš nemėgstu to daryti greit, gaudydama orą tarp bučinių, – kalbėjo ji. – Bet kai Smilou paskambins, reikės bėgti. Bijau, kad turėsim pasiskubinti.

Hamondas suspaudė jos rankas savosiomis.

– Stefi, mums reikia...

– Eiti į viršų? Gerai, bet nedelskim, Hamondai.

– Stefi!

Ji atsigręžė ir suglumusi stebėjo, kaip Hamondas atsistojo ir užsitraukė užtrauktuką.

– Aš pasiruošusi išmėginti beveik viską, bet bus sunku, jei tu jo neištrauksi iš kelnių.

Hamondas nuėjo į kitą virtuvės pusę, pasirėmė į granitinį stalo paviršių, kelias sekundes žvelgė į nepriekaištingai švarią kriauklę ir vėl atsigręžė į ją.

– Tai manęs nebeveikia, Stefi.

Tai pasakius, jam nežmoniškai palengvėjo. Vakar jis išvažiavo iš miesto dėl daugelio priežasčių. Viena iš jų, pati menkiausia, buvo noras išsiaiškinti savo romaną su Stefi. Nebuvo tikras, ar nori jį nutraukti. Jų santykiai buvo labai patogūs. Vienas iš kito per daug nereikalavo. Jie turėjo daug bendrų interesų, vienas kitam tiko seksualiai.

Tačiau jie niekada nekalbėjo, kad reikėtų gyventi kartu, ir Hamondui tai patiko. Jei tokia tema būtų iškilusi, jam būtų tekę sugalvoti daugybę pasiteisinimų, kodėl gyventi kartu negerai. Tačiau tikroji priežastis buvo ta, kad Stefi energija būtų labai greit išsekusi. Matyt, ji taip pat nenorėjo, kad jis nuolat būtų šalia. Jie slėpė savo romaną, susitikinėdavo tik tada, kai abu to norėdavo. Beveik metus tai buvo puiku. Bet vėliau Hamondui ėmė atrodyti, kad visa tai ne taip ir šaunu. Jis nemėgo slėptis, išsisukinėti nuo dalykų, ypač susijusių su asmeniniais santykiais, kur jis laikėsi pasenusių pažiūrų, kad čia viskas turi būti sąžininga.

Jų intymumas Hamondui nepatiko todėl, kad, tiesą sakant, jo nė nebuvo. Nors Stefi buvo energinga ir gera meilužė, bet per visą tą laiką jie netapo emociškai artimesni negu pirmąjį kartą, kai ji pasikvietė Hamondą vakarienės, kuri baigėsi tuo, kad jie nusimetė drabužius ant sofos Stefi svetainėje. Kelias savaites svarstęs visus pliusus ir minusus, Hamondas nusprendė, kad jų santykiai pasiekė ribą, kuri vertė jį trokšti daugiau. Užuot laukęs vakarų kartu su Stefi, ėmė jų vengti. Jis neskubėdavo atsakyti į Stefi skambučius. Netgi lovoje, kai jie mylėdavosi, jis galvodavo apie ką nors kitą. Jie mylėdavosi energingai, tačiau įprastai. Suartėdavo fiziškai, bet ne emociškai. Atrodė, geriau viską nutraukti dabar, kol abejingumas dar nevirto priešiškumu.

Jis gerai nesuvokė, ko trokšta iš santykių su moterimi. Tačiau buvo tikras, kad to neras su Stefanija Mandel. Kažką panašaus jis

buvo pajutęs su ta moterimi, kurios net vardo nežinojo. Tai liūdnas santykių su Stefi paaiškinimas, bet svarus įrodymas, kad laikas juos nutraukti. Sprendimą pasirinkti – tai tik pusė rūpesčio, o dar reikia jį įgyvendinti. Hamondas norėjo baigti meilės romaną kaip įmanoma gražiau ir išvengti triukšmo, prilygstančio šimtamečiam karui. Geriausia, ko galima tikėtis, – tai viską užbaigti, nesukėlus didesnių fejerverkų, nei buvo pradžioje. Tačiau nepanašu. Atrodo, kad scenos išvengti nepavyks. Jis to bijojo ir dabar matė, kaip ji artinasi.

Stefi ne iš karto suprato, ką jis norėjo pasakyti, o supratusi nurijo seiles, sukryžiavo rankas ant atsagstytos palaidinukės, o paskui su iššūkiu vėl jas nuleido.

– Sakydamas „tai“, tu turi galvoje...

– Mus.

– Štai kaip? – Ji palenkė galvą į šoną ir kilstelėjo antakius – labai pažįstamas gestas, rodantis, kad ji taip įsiutusi, jog net pasiryžusi suplėšyti į gabalus jaunesnįjį tarnautoją, blogai paruošusį jai informaciją, policininką, pranešime praleidusį svarbų faktą apie įvykį, ar bet ką kitą, išdrįsusį jai sutrukdyti, kai ji nusprendė elgtis savaip. – Nuo kada tai tavęs neveikia?

– Pastaruoju metu man atrodo, kad mes einame skirtingais keliais.

Ji nusišypsojo ir gūžtelėjo pečiais:

– Mes abu buvom nutolę, bet tai lengvai pataisoma. Mes turime daug bendro ir galime rasti išeitį...

Hamondas papurtė galvą:

– Ne tik skirtingais keliais, Stefi, bet visiškai priešingais.

– Ar negalėtum apibrėžti aiškiau?

– Gerai, – Hamondas kalbėjo ramiai, nors jam nepatiko Stefi tonas, rodantis, kad ji laiko jį kvailesniu už save.

– Norėčiau vesti, turėti vaikų. O tu man daug kartų aiškiai parodei, kad šeima tavęs nedomina.

– Bet mane labai stebina, kad *tave* domina.

Jis liūdnai nusišypsojo.

– Ir mane stebina.

– Sakei, kad nenori būti savo vaikui toks, koks tavo tėvas buvo tau.

– Ir nebūsiu, – sausai pasakė jis.

– Tu neseniai persigalvojai.

– Neseniai, tačiau tai vyko nuosekliai. Kurį laiką mūsų santykiai man patiko, bet vėliau...

– Naujovės nebedomina?

– Ne.

– Tai kas tada nebejaudina? Miegojimas su apygardos prokuratūros skandaliste prarado žavesį? Nebekelia virpulio tai, kad esi slaptas Stefi Mandel meilužis?

Hamondas panarino galvą ir papurtė:

– Nesielk šitaip, Stefi.

– Aš nieko nedarau! – suspigo ji. – Pats pradėjai šį pokalbį! – jos tamsios akys susiaurėjo. – Ar žinai, kiek vyrų norėtų mane dulkinti?

– Taip, – piktai atrėžė jis. – Girdžiu, kaip jie apie tave rūbinėje kalba.

– Anksčiau tave jaudindavo, kai jie spėliodavo, kas tas paslaptingas mano meilužis, o pats žinojai, jog tai tu. Mes dar abu juokdavomės.

– Tikriausiai pasidarė nebejuokinga.

Neturėdama ką atsakyti, Stefi stovėjo ir tyliai niršo.

– Beje, šį savaitgalį aš išvažiavau apmąstyti mūsų santykių...

– Nesiteikęs pirmiausia pasikalbėti su manim? Niekad nešovė į galvą pasikviesti manęs ir apsvarstyti kartu?

– Nemačiau prasmės.

– Taigi tu žinojai atsakymą dar prieš išvažiuodamas į savo mieląjį namelį *apmąstyti*, – sušnypštė Stefi.

– Ne, Stefi. Tada dar nebuvau apsisprendęs. Išvažiavęs aš viską svarsčiau iš įvairių pusių ir vis prieidavau tą pačią išvadą.

– Kad nori mane mesti.

– Ne...

– Nemesti? O kokį žodį tu pavartotum?

– Ši scena būtent tokia, kokios aš norėjau išvengti! – galiausiai suriko jis. – Žinojau, kad tu ginčysies, kad žūtbūt kovosi, lyg sakydama paskutiniąją kalbą prisiekusiesiems. Neigsi viską, ką aš pasakiau, tik dėl to, kad ginčytumeis, ir nė kiek nenusileisi, nes tu visada paprasčiausius dalykus paverti varžybomis. Stefi, čia ne varžybos ir ne teismo procesas. Tai mūsų gyvenimas.

– O Dieve, nereikia melodramų!

– Būtent! – paniekinamai nusijuokė jis. – Man reikia melodramos. Mūsų santykiams kaip tik jos ir trūksta. Melodrama – tai žmogiška. Tai...

– Po velnių, Hamondai, ką čia šneki?

– Gyvenimo negalima apibendrinti suvestine. Teisinėse knygose nerasi visų atsakymų. – Nusivylęs, kad nesugeba jai išaiškinti, Hamondas mintyse nusikeikė ir pamėgino dar kartą ją įtikinti. – Tu esi puiki, bet nepajėgi sustoti. Tu nepaliaudama ginčijiesi, nes nuolat turi būti tavo viršus. Neleidi kitam atsipūsti.

– Atleisk, nežinojau, kad būti su manimi tau tokia kančia.

– Klausyk, – griežtai pasakė jis, – aš nebūsiu melodramatiškas, jei tu liausies vaidinti vargšelę. Tu įpykusi, bet neįskaudinta.

– Nustok man aiškinti, kokia aš esu ir kokia nesu. Tu nežinai, ką aš jaučiu.

– Žinau, kad tai ne meilė. Juk tu manęs nemyli, ar ne? Jei dabar reikėtų rinktis arba karjerą, arba mane, ką nuspręstum?

– Ką? – riktelėjo Stefi. – Nemaniau, kad tu kaip jaunikliss iškelsi tokį ultimatumą. Jei man reikėtų rinktis! Kokia čia nesąmonė? Kodėl turėčiau rinktis? Juk tau nereikia rinktis, o kodėl aš negaliu turėti ir karjeros, ir tavęs?

– Gali. Bet jei žmonės nori, kad jiems pavyktų būti kartu, jie turi mokėti ką nors paaukoti. Žmonės, kurie vienas kitą myli, yra atsidavę vienas kitam ir abiejų laimei. O tai, ką mes su tavim darom, – jis parodė į miegamąjį antrame aukšte, – nėra meilė. Tai tik atsipalaidavimas.

– Bet mes puikiai sugebėdavom linksmintis.

– Neneigiu. Bet tai buvo tik pramoga, ir beprasmiška ieškoti ko nors daugiau. – Jis nutilo, norėdamas atsikvėpti. Stefi niūriai žvelgė į jį.

Hamondas nuėjo prie stalo, pasiėmė alų, gerai atsigėrė ir galiausiai vėl pažvelgė į Stefi.

– Neapsimesk, kad nesutinki su manim. Žinau, kad sutinki.

– Mes puikiai sutariame.

– Sutarėme ir sutariame. Buvo gerų valandų. Nė vienas nekaltas dėl to, kas įvyko. Mes abu teisūs, tik skirtingai įsivaizduojam ateitį.

Stefi, kiek pamąsčiusi, tarė:

– Hamondai, aš niekada neslėpiau, ko noriu. Jei būčiau troškusi namų židinio, būčiau likusi savo gimtajame mieste, paklususi tėvui ir ištekėjusi vos baigusi vidurinę mokyklą, jei ne dar anksčiau. Būčiau gimdžiusi vaikus kaip mano seserys. Dabar nereikėtų patirti jų paniekos, klausytis pamokslų. Nebūčiau siekusi pakliūti į tą vietą, kur esu dabar. Manęs laukia dar ilgas kelias, kad pasiekčiau savo tikslą. Aš iš pat pradžių pasakiau tau, kas man buvo svarbiausia.

– Dėl to aš tavimi ir žaviuosi.

– Atsiprašau: kas man *yra* svarbiausia.

– Tikiuosi, kad pasieksi visus tikslus, kuriuos išsikėlei. Sakau nuoširdžiai. Tik tavo asmeniniai tikslai nepalieka vietos niekam kitam. Jie nesuderinami su tuo, ko aš noriu iš savo gyvenimo partnerės.

– Tikrai nori Gerosios namų dvasios?

– Viešpatie, ne! – Jis nusijuokė, paskui papurtė galvą, įsižiūrėjo prieš save ir pridūrė: – Tiesą sakant, nė pats nežinau, ko noriu.

– Tik žinai, kad nenori manęs.

Jis ir vėl suvokė, kad Stefi ne tiek įskaudinta, kiek įpykusi. Aišku, nė vienai moteriai nepatinka, kai ją atstumia. Hamondas gerbė Stefi ir nenorėjo išsiskirti skausmingai.

– Ne tu kalta, Stefi. Viskas dėl manęs. Aš noriu tokios partnerės, kuri pajėgtų nusileisti bent jau dėl kai kurių dalykų.

– Aš niekada nenusileidžiu.

– Suklydai, Stefi. Ką tik padėjai man laimėti bylą, – švelniai tarė Hamondas.

– Ne, aš tau atidaviau kitą.

– Ačiū, aš ją paimsiu.

Paskui jie nusišypsojo vienas kitam, nes, be fizinio potraukio, jie visada žavėjosi vienas kito įžvalgumu.

– Tu labai protingas, Hamondai, – pasakė Stefi. – Mėgstu protingus, žaviuosi intelektualais. Tavo aštrus protas. Sugebi būti kietas, kai to reikia. Netgi moki būti bjaurus, o tai mane tikrai užveda. Be to, tu gražus.

– Liaukis, aš raustu.

– Tik jau nesikuklink. Juk žinai, kad priverti širdį plakti smarkiau ir sukeli hormonų audras.

– Ačiū už komplimentą.

– Tu sumanus ir dėmesingas lovoje, niekad neimi daugiau negu duodi. Trumpai tariant, turi viską, ko aš trokštu iš vyro.

Hamondas priglaudė ranką prie širdies:

– Patikėk, daug ilgiau užtruktų, jei pradėčiau vardyti visas tavo savybes, kuriomis žaviuosi.

– Aš neprašau komplimentų. Šią moterišką silpnybę paliksiu garsiajai Deivei Petidžon.

Hamondas nusijuokė.

– Aš tik noriu pasakyti... – ji giliai įkvėpė, – tikriausiai tu nenorėsi, kad viskas liktų kaip anksčiau, kol...

Jis nutildė ją, tvirtai papurtydamas galvą:

– Tai būtų negerai. Tai būtų nesąžininga.

– Ar nėra kito varianto?

– Manau, kad geriausia būtų viską nutraukti iš karto, ar ne?

Ji rūgščiai nusišypsojo:

– Truputį vėloka klausti mano nuomonės. Tačiau, aišku, jei tu taip manai... Nenorėčiau, kad miegotum su manim iš gailesčio.

Hamondas nusikvatojo:

– Tu visai nepanaši į gailesčio vertą objektą.

– Tau manęs trūks, – taikiai pasakė Stefi.

– Labai.

Stefi iškišo liežuvio galiuką, prispaudė prie viršutinės lūpos vidurio ir praskleidė palaidinukę. Hamondas nenustebo, kad jos speneliai buvo sustandėję ir patamsėję iš susijaudinimo. Ginčas labiausiai sužadindavo Stefi. Jie visada aistringiausiai mylėdavosi po ginčo. Geriausias stimuliatorius būdavo žodinė dvikova. Hamondas suvokė, kad ji užsitikrindavo laimėjimą per kiekvieną ginčą. Jo orgazmą Stefi laikydavo savo pergale. Vien dėl to vertėjo apsispręsti.

– Gal paskutinį kartą? Už senus gerus laikus. O gal tu per daug principingas, kad dulkintum moterį, kurią ką tik metei? – gudriai šyptelėjo Stefi.

– Nelabai romantiška priežastis, Stefi.

– Tai dabar jau nori ir melodramos, ir romantikos? Kas tau darosi, Hamondai?

Hamondą beveik suviliojo Stefi pasiūlymas, tačiau ne todėl, kad jos geistų, bet todėl, kad seksas padėtų nuslopinti tokius ryškius, bet saldžiai skausmingus praėjusios nakties prisiminimus. Galbūt suartėjęs su kita moterimi mažiau jaustų netekties skausmą.

Šitaip besvarstant, suskambo telefonas. Stefi nelinksmai nusijuokė, užsisagstė palaidinukę.

– Tau pasisekė, kalės vaike. Likimas ir vėl tau šypsosi. Tave išgelbėjo skambutis. – Stefi pasisuko ant kulno ir nuėjo į svetainę susirinkti daiktų.

Hamondas pakėlė ragelį:

– Klausau.

– Čia Monro.

Apygardos prokurorui nereikėjo prisistatyti. Jis visada kalbėdavo vienodu tonu. Atrodė, kad jo balsas sklinda iš vidinio megafono. Hamondas iš karto pareguliavo ragelio garsą.

– Labas, Monro, kas čia pas jus darosi? Vos tik vienai nakčiai išvažiuoju iš Čarlstono, čia užkuria pragarą.

– Tai tu girdėjai?

– Stefi pasakė.

– Kiek žinau, ji jau visiškai įsitraukė į šią košę.

Hamondas pažvelgė į svetainę, kur Stefi avėsi batelius ir tvarkėsi palaidinukę. Hamondas atsuko nugarą į duris ir ėmė kalbėti tyliau.

– Atrodo, kad ji māno jau turinti šią bylą.

– Ar tu nori, kad ji ją gautų?

Hamondas pajuto, kaip marškiniai limpa jam prie kūno. Kada pradėjo prakaituoti? Jis patrynė kaktą – ji drėgna. Viskas dėl to, kad vakar po pietų Hamondas susitiko su Lučiu Petidžonu jo apartamentuose Čarlstono „Plazos" viešbutyje. Monro turėtų tai žinoti. Dabar pats laikas jam pasakyti. Tačiau kam užsikrauti sau bėdą? Juk tai nesusiję su Petidžono nužudymu. Jų susitikimas buvo trumpas. Jis įvyko prieš nustatytą mirties laiką. Nedaug prieš, bet vis dėlto... Jis nemanė, kad reikia apie tai papasakoti Monro. Nepapasakojo to ir Stefi, kai ši išklojo žinią apie žmogžudystę. Šis sutapimas jiems nieko gero neduos, gali tik pakenkti.

Nusišluostęs kaktą rankove, Hamondas pasakė:

– Aš noriu šios bylos.

Jo mokytojas nusijuokė:

– Tai imk ją, berniuk.

– Ačiū.

– Nedėkok. Gavai šią bylą, jos dar nepaprašęs.

– Ačiū už pasitikėjimą.

– Nustok laižęsis, Hamondai. Ne aš vienas taip nusprendžiau. Paskyrėm bylą tau, nes Petidžono našlė skambina man kas valandą nuo dešimtos vakaro.

– Dėl ko?

– Ji prašo, ne, reikalauja, kad tu būtum kaltintojas jos vyro nužudymo byloje.

– Aš dėkingas jai...

– Liaukis tauškęs niekus, Hamondai. Aš viską užuodžiu per mylią. Aš jau toks senas, kad imsiu manyti, jog pats tai išradau. Apie ką aš čia kalbėjau?

– Apie našlę.

– Ak, taip. Lutis negyvas, bet atrodo, kad Deivė ketina perimti jo reikalus. Ji gali sukelti didelį triukšmą apygardoje. Taigi, norėdamas apsaugoti mūsų prokuratūrą nuo bėdų ir spaudimo, aš sutikau atiduoti bylą tau.

Ši byla turės didelį poveikį Hamondo karjerai. Kaip nė viena kita. Nužudytas aukšto rango pilietis. Didelis žiniasklaidos dėmesys. Tai tokia byla, kurios trokšta kiekvienas karjeros siekiantis prokuroras. Žinoma, būtų buvę geriau, jei Monro būtų atidavęs bylą jam be Deivės įsikišimo, tačiau Hamondas neketino svyruoti dėl tokios nereikšmingos smulkmenos. Nesvarbu, kokiu būdu byla pas jį pateko, bet dabar ji jo nuosavybė. Jis nori šios bylos, jam labai jos reikia ir jis tinka šiam darbui. Hamondas prieš tai vedė penkias žmogžudystės bylas ir nuteisimu baigė visas, išskyrus vieną, kai kaltinamasis padavė apeliaciją. Nuo tos dienos, kai tapo kaltintoju, Hamondas ruošėsi tokiai svarbiai bylai, jos troško ir žinojo, kaip ją laimėti. Lučio Petidžono byla nuves jį karjeros laipteliais ten, kur jis nori būti, – į apygardos prokuroro kėdę.

Kadangi byla jam jau paskirta, viršininkas juo pasitiki, našlė remia, Hamondas svarstė, ar nereikėtų prisipažinti Meisonui, kad buvo susitikęs su Petidžonu. Jis nenorėjo imtis tokio svarbaus dalyko, matydamas nors ir menkiausią kliūtį. Jei kas nors anksčiau ar vėliau atskleis šį faktą, Hamondas bėdos neišvengs.

– Monro?

– Nedėkok, berniuk. Tavęs laukia daug bemiegių naktų.

– Man patinka sunkumai, bet aš norėčiau jums kai ką...

– Ką?

Truputį padvejojęs, jis atsakė:

– Ne, nieko, Monro. Aš nekantrauju kuo greičiau pradėti.

– Tai ir puiku, – atsakė Meisonas ir kalbėjo toliau: – Tu dirbsi su Roriu Smilou. Ar labai blogai?

– Ne.

– Meluoji.

– Mums nereikės bučiuotis. Aš tik noriu garantijos, kad jis su mumis bendradarbiaus.

– Jis jau metė iššūkį.

– Ką tai reiškia?

– Man šiandien skambino vyriausiasis pareigūnas Kreinas. Smilou reikalauja, kad kaltintoja būtų Stefi Mandel. Bet aš pasakiau Kreinui apie našlės norus.

– Ir ką?

Monro nusijuokė. Meisonas Monro politikoje nardė dar geriau negu įstatymuose. Hamondui nepatiko, kad prokuratūros veiklą būtina derinti su apygardos valdžia, bet šį darbą atlikdavo Meisonas.

– Deivė jau pati kalbėjosi su mūsų policijos šefu. Ji pasakė norinti, kad Smilou surastų žudiką, o tu jį patupdytum už grotų. Štai kaip viskas susiklostė.

Hamondas susiraukė, lyg sėdėtų pas stomatologą, pasiruošusį sušvirkšti nuskausminamųjų ir įspėjantį, kad šiek tiek skaudės.

– Kol baigsim šią bylą, jūs su Smilou turėsit pamiršti savo nesutarimus. Aišku?

– Mes abu profesionalai. – Hamondas nepajėgė žadėti nieko, kas susiję su Roriu Smilou, tačiau manė, kad paliaubos įmanomos. Paskui Meisonas iškėlė dar vieną sąlygą:

– Aš paskyriau Stefi referente.

– Ką? – Hamondas pasistengė nuslopinti pyktį ir nekeldamas balso pasakė: – Bjauriai sugalvojot, Monro. Man nereikia registratorės.

– Tokios sąlygos, Hamondai. Nori – sutik, nori – ne.

Hamondas girdėjo, kaip kitame kambaryje Stefi kalbasi mobiliuoju telefonu.

– Ar jai jau sakėt apie savo sprendimą? – paklausė Hamondas.

– Pasakysiu rytoj rytą. Ar viskas aišku, berniuk?

– Taip, viskas.

Tačiau Monro vis tiek dar kartą suriko:

– Stefi tau padės ir bus kaip amortizatorius tarp tavęs ir Smilou. Tikiuosi, kad jai pavyks neleisti jums vienam kito užmušti, kol mes rasim Lučio Petidžono žudiką ir jį nuteisim.

10 SKYRIUS

Atrodė, kad plaučiai tuoj sprogs. Raumenys degė, sąnariai rėkte rėkė, kad juos atpalaiduotų, tačiau užuot sulėtinusi greitį, ji bėgo greičiau nei bet kada, smarkiau nei sveikata leido. Reikėjo sudeginti kelis šimtus mugėje gautų kalorijų ir dar nuraminti sąžinės graužimą. Prakaitas varvėjo ant akių, jos ėmė peršėti. Ji sunkiai ir garsiai alsavo, burna išdžiūvo. Širdis daužėsi sulig padų tauškėjimu. Netgi manydama, kad daugiau nebepajėgs žengti nė žingsnio, ji užsispyrusi stūmėsi toliau. Aišku, kad jau viršijo savo didžiausią greitį ir ištvermę.

Iš visų aerobikos pratimų bėgimą moteris mėgo labiausiai. Ji bėgiodavo kelis kartus per savaitę, dažnai dalyvaudavo varžybose, kai reikėjo surinkti pinigų kokiam nors projektui. Ji padėjo organizuoti varžybas kuriant krūties vėžio tyrimų fondą. Tačiau šį vakarą ji bėgo ne dėl kitų, ne dėl savo sveikatos ir ne dėl to, kad atsikratytų darbo įtampos.

Šį vakarą sportas jai buvo bausmė. Žinoma, neprotinga manyti, kad šios dienos fizinis išsekimas ištaisys vakarykščius nusižengimus. Atleidžiama tik tiems, kurie nuoširdžiai atgailauja. Nors ji gailėjosi, kad jų susitikimas buvo surežisuotas, o ne atsitiktinis, kaip jis manė,

nors sąžinė vertė ją pamėginti užbaigti viską, kol jie dar nepradėjo mylėtis, ji visiškai nesikrimto, kad šitaip atsitiko.

Moteris nė akimirką nesigailėjo praleidusi naktį su juo.

– Iš kairės.

Ji mandagiai pasitraukė į dešinę ir praleido kitą bėgiką. Pėsčiųjų takas Baterijoje šį vakarą buvo pilnas žmonių. Tai populiari pasivaikščiojimo vieta, kurią taip pat mėgo bėgikai, riedlentininkai.

Šis istorinę reikšmę turintis pusiasalio smaigalys, kur Ešlio ir Kuperio upės susiliedamos įteka į Atlanto vandenyną, buvo įtrauktas į lankytinų Čarlstono vietų sąrašą.

Baterijoje, aprėpiančioje Baltojo Smaigalio parką ir jūros pakrantę, kaip ir visame mieste, liko karų, mūšių, klimato nelaimių pėdsakai. Kadaise čia buvo kartuvių vieta, vėliau strateginės gynybos postas, o šiandien – poilsiavietė.

Kitoje gatvės pusėje nuo krantinės, parke, augo seni, išdidūs ąžuolai, atlaikę smarkias audras, netgi uraganą Hugo. Jų paunksnėje stovėjo paminklai, konfederatų patrankos, tėvai stumdė vežimėlius su vaikais. Visur tvyrojo alinanti kaitra ir drėgmė, o krantinėje ties Čarlstono uostu ir tolumoje dunksančiu Samterio fortu pūtė vėjelis. Jis buvo lyg balzamas žmonėms, išėjusiems pasigrožėti vakaro žara savaitgalį.

Sulėtinusi žingsnį, moteris nusprendė, kad laikas sukti atgal. Grįžtant skausmas vėrė blauzdas, šlaunis, juosmenį, bet kentėti buvo galima. Ji vis dar trūkčiodama gaudė orą, tačiau raumenis deginantis skausmas sumažėjo.

Sąžinė vis dar graužė.

Visą laiką plūdo mintys apie vyriškį ir kartu praleistą naktį. Moteris neleido sau ilgiau mėgautis šiais prisiminimais, nes atrodė, kad jie didina jos nusikaltimą. Ji jautėsi lyg įsilaužėlis, kuris ne tik įsiveržia į savo aukos namus, bet ir sunaikina jos brangiausius asmeninius daiktus.

Bet moteris nepajėgė nuvyti tų minčių. Baigusi mankštintis, ji vėl ėmė viską iš eilės prisiminti. Ji vėl pajuto mugės maisto skonį, kai jie

kartu valgė, nusišypsojo prisiminusi kvailą jo anekdotą, įsivaizdavo, kaip jis kvėpuoja jai į ausį, kaip jo pirštų galai liečia jos odą.

Jis miegojo taip kietai, kad nepabudo, kai ji išslydo iš lovos ir tamsoje apsirengė. Prie miegamojo durų ji sustojo ir pažvelgė į jį. Jis gulėjo ant nugaros, viena koja neužklota, paklodė susisukusi iki liemens.

Jo nuostabios rankos – stiprios ir vyriškos, bet gerai prižiūrimos. Viena plaštaka sugniaužusi paklodę, kita guli ant pagalvės. Pirštai šiek tiek sulenkti, dar taip neseniai jie buvo jos plaukuose.

Ji stebėjo ritmingai besikilnojančią jo krūtinę ir kovojo su pagunda prižadinti jį ir viską prisipažinti. Bet ar jis būtų supratęs? Ar būtų padėkojęs, kad ji jam atvira? Gal būtų pasakęs, kad tai nesvarbu, ir vėl įsitempęs ją į lovą, bučiavęs. Ar jis būtų apie ją galvojęs blogiau, kai būtų sužinojęs, ką ji padarė?

Ką jis pamanė pabudęs ir jos neberadęs? Be abejonės, iš pradžių išsigando ir pamanė, kad jį apvogė. Tikriausiai vos išlipęs iš lovos pasižiūrėjo, ar piniginė vis dar ant rašomojo stalo. O gal lyg pokerio žaidėjas išsklaidė savo kredito korteles ir patikrino, ar nė vienos netrūksta? Ar nustebo, pamatęs, kad visi pinigai vietoje? Ar pajuto didžiulį palengvėjimą? O paskui, pamatęs, kad niekas nedingo, ar svarstė, kodėl ji išvažiavo? O gal jis supyko? Tikriausiai supyko. Galbūt net įsižeidė, kad ji pabėgo.

Vis dėlto ji nenorėjo tikėti, kad, pabudęs ir neradęs jos, jis gūžtelėjo pečiais, apsivertė ant kito šono ir vėl užmigo. Kad ir kaip liūdna, bet tai visiškai įmanoma. Kažin ar jis iš viso šiandien apie ją pagalvojo? Ar jis taip pat prisiminė visą kartu su ja praleistą vakarą nuo pat tos akimirkos, kai jų žvilgsniai susidūrė skirtingose šokių aikštelės pusėse, iki paskutiniojo pasimylėjimo?

Jis apibėrė jos veidą bučiniais ir sukuždėjo:

– Kodėl man taip gera?

– Bet juk visada būna gera, ar ne?

– Taip, bet ne šitaip. Ne šitaip gera.

– Tai...

– Kas? – jis atlošė galvą ir pažvelgė jai į akis.

– Taip beveik geriau.

– Turi galvoje gulėti ramiai?

Ji apglėbė šlaunimis jo klubus, apkabino jį ir prisispaudė arčiau.

– Šitaip. Tik jausti tave...

– Hmm, – jis įkniaubė veidą į jos kaklą. Bet vėliau sudejavo: – Atleisk, bet nebegaliu gulėti ramiai.

Ji kilstelėjo klubus ir aiktelėjo:

– Ir aš nebegaliu.

Staiga ji sustojo, tarsi būtų užkliuvusi, susilenkė ir, įkvėpusi nepakankamai oro, palietė rankomis kelius. Ranka nubraukė nuo akių sūrų prakaitą, tačiau suvokė, kad ši taip pat šlapia.

Reikėjo liautis galvoti apie kartu praleistą vakarą, kuris jai atrodė toks romantiškas, o jam tikriausiai visai įprastas, nors jis ir pasakė daug poetiškų dalykų. Žinoma, ji priminė sau, kad tai nieko nereiškia. Nesvarbu, ką jis apie ją galvoja. Nesvarbu, ar apskritai galvoja. Jie jau niekada nesusitiks. Ji atgavo kvapą, širdies ritmas sulėtėjo. Paskui ji nubėgo krantinės laipteliais žemyn. Energija dingo ne nuo alinančio bėgimo, bet nuo minties, kad jie daugiau niekada nesusitiks. Ji gyveno už kelių kvartalų nuo Baterijos, bet šis atstumas atrodė ilgesnis už visą nubėgtą kelią.

Rakindama geležinius vartelius, ji vis dar galvojo apie tą patį ir krūptelėjo išgirdusi šaižų automobilio signalą. Ji atsigręžė ir pamatė mersedesą nuleistu stogu, sukantį į aikštelę ties namu. Vairuotojas nusmaukė žemyn juodus akinius ir pažvelgė į ją.

– Labas vakaras! – ištarė Bobas Trimblas. – Aš tau skambinau visą dieną ir jau ketinau pranešti, kad tu dingai.

– Ką čia veiki?

Jo dygi šypsena privertė ją pašiurpti.

– Dink nuo mano namų ir palik mane ramybėje.

– Tu verčiau manęs neerzink. Kur buvai visą dieną?

Ji neatsakė.

Jos užsispyrimas jį pralinksmino ir jis ironiškai nusišypsojo.

– Nesvarbu. Lipk į mašiną.

Jis pasilenkė per sėdynę ir atidarė dureles. Moteris atšoko, kad besiveriančios durelės netrinktelėtų jai į blauzdą.

– Jei manai, kad kur nors su tavim važiuosiu, tu beprotis.

Jis ištraukė raktelį.

– Gerai, tada aš užeisiu.

– Ne!

Jis nusikvatojo:

– Taip ir maniau. – Jis paplekšnojo per keleivio sėdynę ir įsakė: – Dėk čia savo mažą mielą užpakaliuką. Tuoj pat!

Ji suprato, kad jis lengvai nepasiduos ir nenuvažiuos. Anksčiau ar vėliau jai reikės su tuo susidurti, todėl galima viską baigti dabar. Ji įlipo į automobilį ir piktai užtrenkė dureles.

Hamondas nusprendė nedelsti ir pareikšti užuojautą Petidžono našlei. Baigęs kalbėtis su Monro ir išleidęs Stefi, jis nusiprausė po dušu ir persirengė. Po kelių minučių jis jau važiavo į Petidžono namus.

Laukdamas, kol jam atidarys vartus, jis išsiblaškęs stebėjo žmones, besidžiaugiančius sekmadienio vakaru Baterijoje. Du turistai kitoje gatvės pusėje fotografavo Petidžono namą, nekreipdami dėmesio į Hamondą. Kaip visada krantine šmėžavo bėgiojančių ir vaikštančių žmonių siluetai.

Įleidusi Hamondą į vidų, Sara Birč paprašė palaukti vestibiulyje, kol ji pranešianti, kad jis atėjo. Greitai sugrįžusi tarnaitė tarė:

– Pone Krosai, panelė Deivė prašė užlipti į viršų.

Stambi moteris vedė jį laiptais į viršų, per galeriją, plačiu koridoriumi, o paskui per miegamąjį į vonios kambarį. Panašaus Hamondas nebuvo matęs. Po stikliniu stogo vitražu į grindis buvo įleista kaskadinė vonia, į kurią galėjo sutilpti visa tinklinio komanda. Baseinas buvo pilnas vandens, tačiau kaskados neveikė. Ramiame paviršiuje plūduriavo didžiuliai lyg lėkštės kreminiai magnolijų žiedai.

Veidrodinėse sienose atsispindėjo kvepiančios žvakės įmantriose žvakidėse. Viename kambario kampe stovėjo šilku aptraukta sofa su daugybe dekoratyvinių pagalvėlių, o auksinė kriauklė dydžiu prilygo

voniai. Krištoliniai čiaupai derėjo prie nesuskaičiuojamos daugybės indelių ir kvepalų buteliukų, išdėstytų ant tualetinio stalelio.

Hamondas suvokė, kad žmonės, kalbėdami apie tai, kiek Lutis išleidęs namo remontui, minėjo pernelyg kuklią sumą. Nors jis daug kartų lankėsi name įvairiais visuomeniniais reikalais, į viršų užlipo tik pirmą kartą. Jis buvo girdėjęs kalbų apie prabangą, tačiau tokio išlaidumo nesitikėjo.

Taip pat nesitikėjo, kad ką tik tapusią našle moterį ras nuogą, murkiančią iš malonumo, kai raumeningas masažuotojas glostė jai šlaunį.

– Hamondai, ar tu neprieštarausi? – paklausė Deivė Petidžon, kai masažuotojas paklode užklojo viską, išskyrus pečius ir koją, kurią tuo metu masažavo.

Hamondas paspaudė jai ranką ir tarė:

– Ne, jei tau pačiai patogu.

Ji šelmiškai nusišypsojo:

– Juk tu pažįsti mane geriau negu kas nors kitas. Neturiu nė gramo kuklumo. Tokia yda būtų išvariusi mano motiną iš proto. Žinoma, ji ir taip buvo pamišusi.

Deivė sunertomis rankomis pasirėmė smakrą ir atsiduso, kai masažuotojas ėmė maigyti jos sėdmenis.

– Dabar pats devyniasdešimties minučių masažo seanso vidurys. Tai taip dieviška, kad negaliu prisiversti liepti Sandrui liautis.

– Aš tave suprantu. Tačiau keista.

– Kas?

– Vakar Lutį taip pat masažavo viešbučio sveikatos klube.

– Prieš žmogžudystę ar po? – pamačiusi, kad Hamondas susiraukė, Deivė nusikvatojo. – Juokauju. Įsipilk šampano. – Ji nerūpestingai mostelėjo į sidabrinį ledų kibirėlį šalia tualetinio staliuko. Butelis jau buvo atkimštas, tačiau greta kibirėlio stovėjo dar viena nenaudota taurė. Hamondui dingtelėjo, kad tikriausiai Deivė tikėjosi, jog jis šį vakarą ateis. Ši mintis kėlė nerimą.

– Ačiū, bet verčiau negersiu.

– Dėl Dievo meilės! – irzliai pasakė ji. – Nebūk toks doruolis. Mes juk niekada nesilaikėm etiketo, kodėl turėtume pradėti dabar? Be to, manau, kad šampanas puikiai tinka, kai tavo vyrą nušauna jo paties išsigimusio viešbučio apartamentuose. Įsipilk sau ir man įpilk.

Jos taurė stovėjo ant grindų šalia masažo stalo. Žinodamas, kad su Deive beviltiška ginčytis, Hamondas papildė jos taurę ir įsipylė pusę taurės sau. Kai padavė šampaną Deivei, ji su juo susidaužė.

– Į sveikatą. Už laidotuves ir kitas linksmybes.

– Aš ne visai pritariu tavo pasirinkimui, – tarė jis gurkštelėjęs šampano.

Deivė apsilaižė, ragaudama gėrimą.

– Gal tu ir teisus. Tikriausiai šampaną reikia gerti tik per vestuves.

Kai Deivė pakėlė akis į Hamondą, jis pajuto, kad rausta. Atspėjusi, apie ką jis galvoja, ji nusijuokė.

Šiaip ji juokėsi tą liepos vakarą prieš daugelį metų, kai jie dalyvavo draugo vestuvėse. Pokylio vietą nuotakos namų sode puošė gardenijos, Kasablankos lelijos, bijūnai ir kitos kvepiančios gėlės. Sodrus gėlių aromatas skverbėsi visur ir svaigino lyg šampanas, kurį smokingo varžomas Hamondas gėrė, tuščiai vildamasis atsigaivinti.

Visos aštuonios pamergės lyg atsiųstos iš modelių agentūros buvo įspūdingos blondinės. O Deivė, vilkinti ilga, pūsta rožine suknele su gilia iškirpte, atrodė gražiausiai.

– Pažiūrėjus į tave, norisi suvalgyti, – pasakė Hamondas Deivei prieš ceremoniją. – O gal išgerti. Tau virš galvos turėtų būti popierinis skėtukas, kokiais puošia kokteilius.

– Prie visos šios bjaurasties trūksta tik popierinio skėčio, – atšovė ji.

– Tau nepatinka? – paklausė jis ir dar labiau ją suerzino.

Ji parodė jam vieną pirštą.

Vėliau per pobūvį, kai jie po greito šokio paliko aikštelę, Deivė ėmė vėduotis veidą ir skųstis:

– Ši suknelė ne tik idiotiškas, bet ir pats karščiausias drabužis, kokį kada nors esu vilkėjusi.

– Tai nusivilk.

Burtonai ir Krosai draugavo dar tada, kai nei Deivė, nei Hamondas nebuvo gimę. Todėl jo pirmieji prisiminimai apie Kalėdų pobūvius ar piknikus paplūdimyje buvo susiję su Deive. Kai, vaikus suguldę, suaugusieji vėl išeidavo švęsti, Hamondas ir Deivė krėsdavo pokštus nelaimingoms auklėms, pasamdytoms jų prižiūrėti.

Jie kartu surūkė pirmąją cigaretę. Deivė jam išdidžiai pasigyrė, kad jai prasidėjo mėnesinės. Kai ji pirmą kartą pasigėrė, privėmė jo automobilyje. Praradusi nekaltybę, ji paskambino Hamondui, vos tik grįžo namo, ir su visomis smulkmenomis papasakojo apie šį įvykį. Nuo pat vaikystės jie abu vartojo tuos pačius keiksmažodžius, per visą paauglystę kalbėjosi vulgariai. Iš pradžių todėl, kad tai buvo linksma ir nė vienas neįsižeisdavo. Vėliau, paauglystėje, jų plepalai tapo seksualesni, priminė flirtą, tačiau iš tikrųjų tos kalbos jiems nieko nereiškė, todėl buvo nepavojingos. Kai Hamondas ir Deivė liepos mėnesį susitiko vestuvėse, abu jau studijavo prestižiniuose universitetuose: jis – Klemsone, ji – Vanderbilte. Jie buvo seniai nesimatę.

Šampanas ir romantiška vestuvių nuotaika paveikė juos abu. Taigi kai Hamondas metė įžūlų pasiūlymą, Deivė pažvelgė į jį padūmavusiomis akimis ir atsakė:

– Gal ir nusivilksiu.

Kai visi svečiai susirinko stebėti, kaip jaunieji pjausto tortą, Hamondas iš baro nugvelbė butelį šampano ir sugriebė Deivę už rankos. Jie įsmuko į užpakalinį kaimyno kiemą, žinodami, kad jis taip pat vestuvėse. Abiejų namų vejas skyrė aukšta, tanki daugiametė gyvatvorė, suteikusi Deivei ir Hamondui taip trokštamą nuošalumą.

Hamondui atkemšant butelį, kamštis pokštelėjo lyg patrankos sviedinys. Jie ėmė isteriškai kvatotis. Hamondas pripylė taures ir jie išgėrė, paskui pakartojo.

Gerdama trečią taurę, Deivė paprašė, kad Hamondas padėtų atsagstyti suknelės nugarą. Deivė nusimetė suknelę, paskui liemenėlę be petnešėlių, korsetą ir kojines.

Ji užkišo nykščius už kelnaičių gumelės ir sudvejojo, tačiau Hamondas sukuždėjo:

– Ot ir neišdrįsi, Deive.

Taip jis ją erzindavo vaikystėje ir paauglystėje, ir Deivė nesitraukdavo. Tą vakarą taip pat.

Ji nusimovė kelnaites, leido jam pasigrožėti savimi, o paskui nulipo baseino laipteliais į vėsų vandenį.

Hamondas per sekundę išsinėrė iš smokingo, išbarstydamas sagas, kurių daugiau niekada nebematė. Kai jis atsistojo ant baseino krašto, Deivė iš nuostabos ir pasigėrėjimo išplėtė akis:

– Hamondai, mielasis, tu labai išgražėjai nuo tų laikų, kai užtiko mus žaidžiančius gydytojus.

Jis nėrė į baseiną.

Išskyrus kelis vaikiškus bučinius, kai abu nusprendė, kad tai „labai šlykštu“, nors nepravėrė lūpų ir nesilietė liežuviais, jie nebuvo bučiavęsi. Tą vakarą jie taip pat nesibučiavo. Negaišo laiko. Pavojus, kad juos gali užtikti, jaudino taip, kad nereikėjo paruošiamųjų glamonių. Vos palietęs Deivę, Hamondas pasisodino ją ant klubų ir įėjo į ją. Baseine buvo slidu. Viskas įvyko labai greit. Jie visą laiką juokėsi.

Po tos nakties jie porą metų nesimatė. O kai susitiko, Hamondas elgėsi taip, lyg to nuotykio baseine nebūtų buvę. Deivė taip pat. Tikriausiai abu nenorėjo, kad kažkoks seksualinis eksperimentas sugadintų viso gyvenimo draugystę. Iki šiol jie niekada apie tai vienas kitam neužsiminė. Hamondas netgi neatminė, kaip jie apsirengė ir kaip pasiaiškino kitiems vestuvių svečiams, ir ar iš viso reikėjo ką nors aiškinti.

Bet jis prisiminė gyvą Deivės juoką – kimų, geidulingą, gundantį, seksualų, kuris nepasikeitė. Tačiau šypsena atrodė liūdnoka, kai ji ištarė:

– Buvo linksma vaikystėje, ar ne?

– Taip.

Paskui ji nuleido akis ir įsižiūrėjo į burbuliukus savo taurėje:

– Deja, mes suaugome ir gyvenimas tapo šlykštus.

Jos ranka nusviro per masažo stalo kraštą. Hamondas paėmė iš jos rankos taurę, kol ji nenukrito ant marmurinių grindų ir nesubyrėjo į šukes.

– Užjaučiu dėl Lučio, Deive. Todėl atėjau pasakyti tau, jog suprantu, kad tai, kas įvyko, baisu. Manau, kad mano tėvai rytoj tau paskambins arba aplankys.

– O, rytoj čia bus visas užjaučiančiųjų paradas. Aš šiandien nieko nepriėmiau, bet rytoj nepavyks jų išvengti. Susirinks čia, nešini puodais su vištienos troškiniais ir salotomis, pažiūrėti, kaip aš laikausi.

– O kaip tu laikaisi?

Pastebėjusi, kad jo tonas kiek pasikeitė, Deivė apsivertė ant šono, užsitraukė paklodę ir atsisėdo, nuleisdama kojas.

– Ar tu klausi kaip draugas ar kaip kandidatas į apygardos prokuroro kėdę?

– Dėl pastarojo galėčiau ginčytis, bet aš atėjau čia kaip draugas ir nemanau, kad turėčiau tau tai patvirtinti.

Ji giliai įkvėpė:

– Na, nesitikėk gedulo drabužių, pelenų plaukuose ar ašutinių marškinių. Nebus nieko iš to biblinio šlamšto. Neketinu nusipjauti piršto ar panašiai kaip našlės iš indų filmų. Ne, aš elgsiuos tinkamai. Ačiū Lučiui, apkalbų ir taip užteks, jei aš ir nerodysiu, ką iš tikrųjų jaučiu.

– O ką tu jauti?

Ji akinamai nusišypsojo, tarsi nusilenkdama per debiutančių balių:

– Man labai palengvėjo, kad tas šunsnukis negyvas. – Jos medaus spalvos akys kvietė Hamondą ką nors atsakyti į tai. Tačiau jis tylėjo. Deivė tik nusijuokė ir kreipėsi į masažuotoją: – Sandrai, būk geras, pamaigyk man sprandą ir pečius.

Nuo tada, kai Deivė atsisėdo, masažuotojas stovėjo prieš veidrodinę sieną, susikryžiavęs rankas ant mėsingos krūtinės. Sandras buvo gražus ir raumeningas. Juodi lygūs plaukai buvo sušukuoti nuo kaktos atgal ir tirštai sutepti žele. Jo akys buvo tamsios lyg prisirpusios alyvuogės.

Priėjęs prie Deivės ir uždėjęs plaštakas ant jos nuogų pečių, jis įsmeigė tamsias Viduržemio jūros pakrantės gyventojo akis į Hamondą, lyg vertindamas varžovą. Akivaizdu, kad į jo paslaugas įeina ne tik masažas. Hamondas norėjo pasakyti, kad jis nesijaudintų, jiedu su Deive tik seni draugai, ir viskas. Pavydėti nereikėjo. Taip pat jis norėjo įspėti Deivę, kad dabar ne metas laužyti papročius ir dulkintis su masažuotoju. Nors kartą gyvenime ji turėtų būti diskretiška. Jei Hamondas teisingai suprato iš Stefi pastabų, Deivės vardas yra Rorio Smilou įtariamųjų sąrašo pradžioje. Visi jos veiksmai bus atidžiai sekami.

– Žaviuosi tavo atvirumu, Deive, bet...

– Kam meluoti? Ar tau patiko Lutis?

– Visai ne, – nedvejodamas nuoširdžiai atsakė jis. – Buvo sukčius, niekšas ir šiurkštus prisitaikėlis. Skaudino visus, kuriuos tik galėjo, ir naudojosi tais, kurių nepajėgė įskaudinti.

– Tu irgi toks pat atviras, Hamondai. Dauguma žmonių jautė tą patį kaip tu. Ne tik aš jį niekinau.

– Ne, bet tu jo našlė.

– Taip, aš esu jo našlė, – pašaipiai sutiko ji. – Aš esu daug kas, bet tik ne veidmainė. Aš neliūdėsiu dėl to šunsnukio.

– Deive, jei netinkami žmonės išgirs tave taip kalbančią, prisišauksi bėdą.

– Pavyzdžiui, Roris Smilou ir ta kalė, kurią jis vakar atsivedė kartu?

– Taigi.

– Ta Stefi dirba su tavim, ar ne? – Kai Hamondas linktelėjo, Deivė pridūrė: – Man ji pasirodė siaubinga.

– Stefi mažai kam patinka, – nusišypsojo Hamondas. – Ji blogai elgiasi su žmonėmis, bet nekreipia į tai dėmesio. Ji neketina dalyvauti konkurse Metų asmenybė.

– Todėl kad pralaimėtų.

– Kai ją geriau pažįsti, ji atrodo gana maloni.

– Aš pasiduodu.

– Turi suprasti, iš kur ji kilusi.

– Kažkur iš Šiaurės.

– Aš turėjau galvoje ne vietovę, Deive, – nusikvatojo Hamondas, – o paskatas. Darbe jai keliskart nepasisekė, todėl stengiasi nesėkmes kompensuoti ir kartais daro tai per daug agresyviai.

– Jei nesiliausi jos gynęs, aš supyksiu.

Deivė pakėlė ranką už galvos ir suėmė nuo sprando plaukus, kad Sandras galėtų geriau prieiti. Tokia poza buvo provokuojanti: apnuogintas Deivės žastas ir dalis krūties. Hamondas suvokė, kad ji supranta, jog provokuoja, ir svarstė, ar Deivė sąmoningai nori išblaškyti jo dėmesį.

– Ar tu tikrai manai, kad jie įtaria mane žmogžudyste, – paklausė ji.

– Dabar tu paveldėsi didelį turtą.

– Taip, tikrai, – mąsliai sutiko ji. – Bet visi žino, kad svarbiausias mano velioniui vyrui gyvenimo tikslas buvo išdulkinti tiek mano draugių, kiek įmanoma. Žinoma, draugė – sąlygiškas pavadinimas. Aš nežinau, ar jis taip stengėsi dėl jų, nes jos, apskritai tariant, yra geidžiamiausios Čarlstono moterys, ar geidė jų tik todėl, kad jos mano draugės. Tikriausiai dėl pastarosios priežasties, nes Džordžijos Arendeil užpakalis didesnis už karo laivą, tačiau tai nesutrukdė jam nusivežti jos į Kajavą ir praleisti dieną paplūdimyje. Lažinuosi, kad ji labai nusvilo saulėje, nes reikėtų sunaudoti visą tūbelę apsauginio kremo, norint ištepti tą kalną celiulito. Emilės Saterland veido oda tokia, kad net laikrodį sustabdytų. Vargšelė be galo daug kartų ją valė įvairiausiais chemikalais, bet Lutis vis tiek per Naujuosius metus užlaužė ją tame šlykščiame jos pirmojo aukšto tualete su dirbtiniu kailiu ant unitazo dangčio.

Hamondas nusikvatojo, nors Deivė nesistengė jo prajuokinti.

– Aišku, tu buvai visiškai ištikima savo vedybiniams įžadams.

– Žinoma, – ji leido paklodei dar žemiau nuslysti ir sukrutino blakstienas, tuo parodydama, kad meluoja.

– Tavo santuoka nebuvo rojus, Deive.

– Niekada nesakiau, kad myliu Lutį. Jis žinojo, kad nemyliu, bet jam buvo gerai, nes ir jis manęs nemylėjo. Susituokėm dėl savų tikslų. Jam reikėjo manęs, kad galėtų pasigirti. Jis buvo vienintelis vyras Čarlstone, išdrįsęs pasiimti Deivę Burton. Aš... – Ji nutilo su skausminga išraiška. – Aš turėjau savo priežastį, dėl kurios už jo tekėjau. Tačiau tai nebuvo laimės troškimas.

Ji nuleido ranką ir papurtė plaukus, o Sandras masažavo apatinę nugaros dalį.

– Tu raukaisi, Hamondai. Kas atsitiko?

– Viskas, ką tu sakai, skamba kaip motyvas nužudyti.

Deivė paniekinamai nusijuokė:

– Jei būčiau ketinusi nužudyti Lutį, būčiau pasielgusi kitaip. Tikrai nebūčiau kaip baltoji kekšė su pistoletu karštą šeštadienio popietę trenkusis į miesto centrą, kai ten knibždėte knibžda dvokiančių prakaitu jankių turistų, ir šovusi jam į nugarą.

– Galėjai taip pasielgti, kad apmautum policiją.

– Priešinga psichologija? Aš ne tokia protinga, Hamondai.

Jis metė žvilgsnį, sakantį: „O ne, tu protinga“.

– Na, gerai, – sutiko ji, teisingai supratusi jo veido išraišką. – Aš protinga, bet tam man būtų reikėję didelių pastangų. Visi žino, kad aš dėl jokios priežasties neprisidarau sau sunkumų ir neatsisakau komforto. Tiesiog nesu tokia gyvybinga.

– Aš tavimi tikiu, – nuoširdžiai pasakė jis. – Bet manau, kad nėra jokio teisinio pagrindo paremti gynybą tingumu.

– Gynybą? Tu tikrai manai, kad man jos reikės? Ar detektyvas Smilou tikrai mane įtaria? Tai beprotybė! – suriko ji. – Jis turėjo daugiau priežasčių nužudyti Lutį negu aš. Smilou niekad neatleido Lučiui už savo seserį.

Hamondas suraukė antakius.

– Ar atsimeni? Smilou sesuo Margarita buvo pirmoji Lučio žmona. Tikriausiai ji sirgo nenustatyta maniakine depresija ir smarkiai suklydo tekėdama už Lučio. Vieną dieną ji peržengė ribą ir per pietus išgėrė visą buteliuką tablečių. Kai ji nusižudė, Smilou kaltino Lutį, sakė, kad tas nekreipęs dėmesio į žmoną, blogai su ja elgęsis, niekada nepaisęs ypatingų Margaritos poreikių. Per laidotuves jie pasakė vienas kitam daug nemalonių žodžių, kilo didelis triukšmas. Argi neprisimeni?

– Dabar, kai papasakojai, prisiminiau.

– Nuo to laiko Smilou nekenčia Lučio. Dėl jo aš nesijaudinu, – pasakė Deivė ir, Sandro padedama, patogiai įsitaisė ant stalo. – Jei jis apkaltins, kad nužudžiau Lutį, aš viską pasuksiu prieš jį, primindama, kiek kartų jis Lučiui grasino.

– Daug atiduočiau, kad tai pamatyčiau, – šypsodamasis pasakė Hamondas.

Ji taip pat nusišypsojo ir tarė:

– Jau išgėrei šampaną. Gal dar?

– Ačiū, ne.

– O aš išgersiu. – Kol Hamondas pylė, ji paklausė: – Ar Meisonas Monro tau skambino? Kai sugaus žudiką, tu būsi kaltintojas?

– Taip numatyta. Ačiū už rekomendaciją.

Deivė nugėrė iš paduotos taurės.

– Kad ir kokia būčiau, Hamondai, bet aš esu ištikima draugė. Niekada tuo neabejok.

Verčiau ji nebūtų to sakiusi. Apygardos prokuroras pranešė savo darbuotojams ketinąs išeiti į pensiją. Prokuroro pavaduotojas Valisas serga nepagydoma liga, jis nesieks prokuroro posto per lapkričio mėnesio rinkimus. Hamondas trečias pagal rangą. Jis buvo įsitikinęs, kad Meisonas jį rekomenduos kaip savo įpėdinį. Tačiau tai, kad Deivė kalbėjosi su Meisonu Hamondo naudai, privertė jį pasijusti nejaukiai. Jis vertino jos rekomendaciją, bet vėliau, jei ją teis dėl vyro nužudymo, tai gali sukelti interesų konfliktą.

– Deive, aš privalau paklausti, ar turi gerą alibi?

– Geležinį.

– Tai gerai.

Ji atlošė galvą ir nusijuokė:

– Hamondai, mielasis. Tu toks šaunus. Juk iš tiesų bijai, kad turėsi man pareikšti kaltinimą žmogžudyste, ar ne?

Deivė nuslydo nuo masažo stalo ir žengė jo link. Ji laikė prispaudusi prie kūno paklodę, kurios kraštas vilkosi žeme. Prisiartinusi ant pirštų galų, ji pabučiavo Hamondui į skruostą.

– Mesk savo dvejones. Jei būčiau ketinusi nužudyti Lutį, nebūčiau šovusi į nugarą. Prieš paspausdama gaiduką tikrai būčiau žiūrėjusi tam niekšui į akis.

– Tai ne ką geresnis argumentas negu tingėjimas, Deive.

– Man nereikės gintis. Galiu persižegnoti, kad nenužudžiau Lučio, – ji nubrėžė nematomą kryžių ant krūtinės. – Aš nieko negalėčiau nužudyti.

Hamondas aprimo, kai Deivė taip karštai paneigė. Tačiau ji tuoj pat viską sugadino pareikšdama:

– Tos kalėjimo uniformos tokios baisios, kad neįmanoma apsakyti.

***

Deivė užsimerkusi gulėjo ant nugaros. Jos kūnas buvo suglebęs ir atsipalaidavęs po Sandro masažo bei sekso, nes jai nereikėjo nieko daryti, tik mėgautis orgazmu. Ji jautė, kaip jo nepatenkintas geismas spaudžia jai šlaunį, bet nekreipė dėmesio. Sandras liežuviu švelniai glamonėjo jos spenelį.

– Keista, – burbtelėjo jis su akcentu.

– Kas?

– Kad tavo draugas tik užsiminė, bet nepaklausė, ar tu nužudei savo vyrą.

Deivė atstūmė Sandrą ir pažvelgė į jį:

– Ką tu turi galvoje?

Jis gūžtelėjo pečiais:

– Todėl, kad jis tavo draugas ir nenori tiksliai žinoti, jog tu nužudei.

Deivės akys įsistebeilijo į tuštumą už Sandro pečių ir ji nevalingai balsu išsakė savo mintį:

– O gal jis tiksliai žino, kad aš to nepadariau.

11 SKYRIUS

Nuvažiuodamas nuo Petidžonų namo, Hamondas prašė Dievo, kad jam niekada nereikėtų apklausti Deivės kaip liudytojos dėl dviejų svarių priežasčių. Pirma, Deivė yra jo draugė ir jam patinka. Aišku, ji nėra dorybės įsikūnijimas, bet Hamondas ją gerbė už tai, kad ši neapsimetinėjo. Pareiškusi, kad ji ne veidmainė, ji nesigyrė. Hamondas pažinojo daugybę moterų, kurios apkalbinėjo Deivę, bet nebuvo už ją doresnės, tik jos nusidėdavo slapta, o Deivė – atvirai. Kiti ją laikė tuščiagarbe ir savanaude, tokia ji ir dėjosi. Tačiau šią reputaciją ji susikūrė pati. Ji tyčia suteikdavo savo kritikams daug peno krūpčioti dėl jos elgesio, tačiau nė vienas nesuprato, kad Deivė ne tokia, kokia ją žmonės laikė. Ji kruopščiai slėpė savo tikrąją asmenybę. Hamondui atrodė, jog Deivė susikūrė tokį savigynos mechanizmą, kad jos neįskaudintų labiau negu vaikystėje. Ji atstumdavo nuo savęs žmones, kol jie dar nespėdavo atstumti jos.

Maksinė Burton buvo bloga motina. Deivė ir jos seserys nesulaukdavo Maksinės dėmesio ir meilės. Ji nieko nedarė, kad dukterys ją pamiltų ir prie jos prisirištų. Tačiau Deivė kas savaitę lankydavo motiną prestižiniuose slaugos namuose, kur ji dabar gyveno.

Deivė ne tik rūpinosi motinos slauga ir už ją mokėjo, bet ir pati prižiūrėjo. Lankydama motiną padarydavo viską, ko tuo metu reikėdavo. Tikriausiai vienintelis Hamondas apie tai žinojo, tačiau tik todėl, kad jam pasakė Sara Birč.

Antroji priežastis, dėl kurios Hamondas nenorėtų apklausti Deivės teisme, ta, kad ji sugebėjo talentingai meluoti. Klausytis Deivės buvo taip malonu, kad žmonėms nerūpėjo, ar tai tiesa, ar ne.

Prisiekusiesiems labai patikdavo tokie liudytojai. Jei Deivę pakviestų liudyti, ji atvyktų pritrenkiamai apsirengusi. Ir vien išvaizda priverstų prisiekusiuosius suklusti, atidžiai sekti parodymus. Nors jie apsnūstų klausydamiesi kitų liudytojų, bet kalbant Deivei visi gaudyte gaudytų kiekvieną meilų žodį, išsprūstantį iš jos lūpų.

Jei ji tikintų, kad nors pati ir nenužudė Lučio, bet visai nesigaili, kad jis negyvas, tai teigtų, jog jis buvęs neištikimas vyras, apgavęs ją daugybę kartų, jis buvęs žiaurus niekšas, tikrai nusipelnęs mirti. Abiejų lyčių prisiekusieji tikriausiai pritartų. Deivė juos įtikintų, kad tą kalės vaiką reikėjo nužudyti jau vien dėl jo elgesio ir būdo.

Ne, Hamondas nenorėtų, kad Deivė būtų kaltinama nužudžiusi vyrą, bet jei tai pasirodys tiesa, jis iškels jai bylą. Ši byla – vienas geriausių dalykų Hamondo karjeroje. Jis vylėsi, kad Smilou grupė pateiks jam pakankamai medžiagos, kaltinamasis neišsisuks ir byla pateks į prisiekusiųjų teismą. Tai bus byla, kuria jis tikrai gardžiuosis. Žinoma, bus sunku, reikės labai susitelkti, tačiau pergalė suteiks jam svarų pagrindą per rinkimus į apygardos prokuroro postą lapkričio mėnesį. Hamondas norėjo laimėti, tačiau ne todėl, kad buvo patrauklesnis, kilęs iš geresnės šeimos ar turėjo geresnes pajamas negu kiti kandidatai. Jis norėjo nusipelnyti šių pareigų.

Retai pasitaikydavo tokia svarbi byla kaip Lučio Petidžono nužudymas. Štai kodėl jam jos reikėjo. Todėl Hamondas ir neprisipažino Meisonui Monro, kad buvo susitikęs su Petidžonu. Jis privalėjo gauti šią bylą ir nenorėjo, kad kas nors pastotų kelią į teismą. Ši byla – tai puiki priemonė pasirodyti visuomenei prieš lapkričio mėnesio rinkimus. Ir dar – tai tobula priemonė įpykinti tėvui.

Ši priežastis pati patraukliausia. Prieš kelerius metus Hamondas nusprendė iš gynėjo tapti kaltintoju. Prestonas Krosas įnirtingai tam priešinosi, kalbėjo apie atlyginimo skirtumą ir tikino Hamondą, jog šis elgiasi beprotiškai, siekdamas gyventi iš valstybės tarnautojo atlyginimo. Neseniai Hamondas sužinojo, kad prokuroro pajamos nebuvo pagrindinė tėvo užsispyrimo priežastis.

Šis pasikeitimas pastatė tėvą ir sūnų į priešingas barikados puses. Prestonas ir Lutis Petidžonas buvo partneriai tam tikrais, nelabai švariais reikalais dėl žemės, ir Prestonas bijojo, kad jo paties sūnus nebūtų kaltintojas byloje prieš tėvą. Hamondas sužinojo tai visiškai neseniai. Tai jam sukėlė šleikštulį. Ginčas su tėvu buvo skausmingas ir dar labiau sustiprino priešiškumą tarp jų.

Tačiau dabar Hamondas nepajėgė apie tai galvoti. Kai tik susimąstydavo apie tėvą, jautėsi moraliai sužlugdytas. Tarpusavio santykių lukštenimas sekino emociškai ir nedavė jokios naudos. Maža vilties, kad tėvas ir sūnus kada nors susitaikys.

Hamondas laikinai atidėjo šią problemą ir susitelkė į tai, kas dabar svarbiausia, – bylą.

Jis labai laiku nutraukė romaną su Stefi, išsilaisvino nuo ryšių, kurie vertė jaustis nelaimingą ir būtų trukdę atiduoti visas jėgas darbui. Stefi įtūš, sužinojusi, kad ją perkėlė į antrojo piloto kėdę, tačiau reikalui esant jis pajėgs susidoroti su jos pykčiu.

Šiandien Hamondas Krosas įėjo į naują gyvenimo etapą, kuris iš tiesų prasidėjo vakar.

Vairuodamas automobilį iš didžiulio Petidžonų kiemo, jis viena ranka iš priekinės kišenės išsitraukė popierėlį ir pasitikrino adresą, kurį buvo užsirašęs anksčiau.

Stefi uždususi įsiveržė į ligoninės palatą:

– Atlėkiau kiek galėdama greičiau. Ką aš praleidau?

Smilou paskambino jai į mobilųjį telefoną, vos tik ji spėjo išeiti iš Hamondo namų. Kaip ir buvo žadėjęs, jis pranešė vos tik gydytojas leido apklausti jo ligonius.

– Noriu dalyvauti, Smilou, – pasakė Stefi telefonu.

– Aš negaliu tavęs laukti. Jei delsiu, gydytojas gali apsigalvoti.

– Gerai, bet neskubėk. Aš jau ateinu.

Rajonas, kuriame gyveno Hamondas, buvo netoli ligoninės, tačiau Stefi viršijo greitį, kur tik galėjo. Ji nekantravo sužinoti, ar apsinuodiję maistu ligoniai matė ką nors netoli Petidžono viešbučio apartamentų.

Įsiveržusi į palatą, ji akimirką stabtelėjo prie durų, paskui per plytelėmis išklotas grindis nuėjo prie lovos. Ligonis buvo apie penkiasdešimt metų vyriškis mielių spalvos veidu, su juodais ratilais aplink įdubusias akis.

Prie jo dešinės rankos buvo prijungta lašinė. Šalia spintelės stovėjo naktipuodis ir inksto formos dubenėlis.

Moteris, Stefi nuomone, to vyriškio žmona, sėdėjo ant kėdės prie lovos. Ji neatrodė ligonė, tik pavargusi. Moteris buvo išsiruošusi į ekskursiją po miestą – sportiniai bateliai, šortai, marškinėliai su žibančiu užrašu „Merginos užaugusios pietuose“.

Stovėjęs šalia lovos Smilou juos supažindino:

– Ponas ir ponia Danielsai – Stefi Mandel. Panelė Mandel dirba apygardos prokuratūroje. Ji taip pat tiria įvykį.

– Sveiki, pone Danielsai.

– Labas.

– Ar gerai jaučiatės?

– Jau nustojau šauktis mirties.

– Tikriausiai tai reiškia, kad jums geriau, – Stefi pažvelgė į ponią Daniels. – O jūs nesusirgote, ponia Daniels?

– Aš valgiau krabų sriubą, – šyptelėjusi atsakė ji.

– Danielsai paskutiniai, su kuriais kalbuosi, – pasakė Smilou. – Kiti niekuo negalėjo padėti.

– O šitie gali?

– Ponas Danielsas mano, kad galbūt.

Neatrodė, kad gulintis lovoje žmogus būtų tuo džiaugęsis.

– Gal aš kai ką mačiau, – suniurnėjo jis.

Nepajėgdama nuslopinti nekantrumo, Stefi spaudė pasakyti tiksliau:

– Tai matėt ką nors ar ne?

Ponia Daniels atsistojo:

– Jis labai išvargęs. Ar negalima palaukti iki rytojaus? Kai jis bus pailsėjęs?

Stefi iš karto pripažino suklydusi ir prisivertė atsiprašyti:

– Atsiprašau. Atleiskit, kad aš tokia griežta. Bijau, kad perėmiau blogas manieras iš tų, kurių bylose būnu kaltintoja. Aš įpratusi bendrauti su žmogžudžiais, vagimis, prievartautojais, dažniausiai recidyvistais, o ne su tokiais mielais žmonėmis kaip jūs. Nedažnai tenka kalbėtis su tais, kurie sąžiningai moka mokesčius, laikosi įstatymų ir bijo Dievo.

Tai išsakiusi, ji neišdrįso pažvelgti į Smilou, žinodama, kad jo veide pamatys pašaipą.

Ponia Daniels prikando apatinę lūpą ir pasitarė su vyru.

– Kaip nori, brangusis. Ar pajėgsi kalbėti dabar?

Stefi įvertino juos ir iš karto nusprendė, kad tarp jos ir Danielsų intelekto koeficientų negali būti jokių varžybų. Ji pasinaudojo jų neryžtingumu ir ėmė dar labiau spausti:

– Žinoma, pone Danielsai, jei norite atsakinėti į mūsų klausimus rytoj, puiku. Bet prašau suprasti ir mus. Šaltakraujiškai nužudytas vienas iš įtakingiausių mūsų miesto žmonių. Jį nušovė į nugarą be jokių skrupulų. Kol kas žudikas nesurastas. – Ji leido jiems suvokti šiuos žodžius ir pridūrė: – Tikimės sugauti tą žiaurųjį žudiką, kol jis nesmogė dar kartą.

– Tada aš jums negaliu padėti.

Visus pribloškė netikėtas pono Danielso atsakymas. Smilou pirmasis atgavo žadą ir paklausė:

– Iš kur žinot, kad negalėsit padėti?

– Todėl, kad panelė Mandel pasakė, kad žudikas „jis“, o aš mačiau moterį.

Stefi ir Smilou susižvalgė.

– Aš pavartojau įvardį „jis“ apibendrintai, – paaiškino Stefi.

– Taip, aš mačiau moterį, – pasakė Danielsas, atsilošdamas ant pagalvės. – Bet ji nebuvo panaši į žudikę.

– Ar galėtumėt paaiškinti plačiau? – paprašė Stefi.

– Turit galvoje, kaip ji atrodė?

– Pradėkit iš pradžių ir papasakokit viską iš eilės, – pasiūlė Smilou.

– Na, mes, tai yra mūsų choras, išėjo iš viešbučio tuoj po pietų. Pavaikščiojus maždaug valandą, man pasidarė bloga. Iš pradžių maniau, kad dėl kaitros. Bet keliems vaikams jau buvo sutrikę skrandžiai, tai ėmiau įtarti, kad čia kažkas negerai. Mano savijauta vis prastėjo. Galiausiai pasakiau žmonai, kad einu į viešbutį išgerti vaistų nuo skrandžio sutrikimų ir pasivysiu juos vėliau.

Ponia Daniels tai patvirtino linktelėdama.

– Kai grįžau į viešbutį, man jau buvo labai bloga. Bijojau, kad apsivemsiu nespėjęs pasiekti kambario.

– Kada matėte tą moterį? – paklausė Stefi, nesulaukdama pasakojimo esmės.

– Kai priėjau prie mūsų kambario.

– Kuris yra penktame aukšte? – pasitikslino Smilou.

– Penktame ar šeštame, – atsakė Danielsas. – Aš pastebėjau žmogų koridoriaus gale ir pažvelgiau į tą pusę. Ji stovėjo prie kitų durų.

– Ką ji veikė? – paklausė Smilou.

– Nieko. Tik stovėjo priešais duris, lyg būtų pasibeldusi ir lauktų kvietimo užeiti.

– Ar ji buvo toli nuo jūsų?

– Nelabai, bet gana toli. Aš neatkreipiau dėmesio. Žinot, kaip nepatogu, kai susitinkat nepažįstamą žmogų ir esat tik dviese. Jūs nenorit būti nei per daug abejingas, nei per daug draugiškas. Šiais laikais reikia atsargiai elgtis su žmonėmis.

– Ar ką nors jai pasakėt?

– Ne, nieko, tik pažvelgiau į ją. Tiesą sakant, mąsčiau tik apie tai, kaip greičiau pasiekti tualetą.

– Bet jūs ją gerai matėt?

– Nelabai.

– Galėtumėt pasakyti, kiek jai metų?

– Ne sena, bet ir ne mergaitė. Maždaug jūsų metų, – jis pasakė Stefi.

– Juodaodė?

– Ne.

– Aukšta, žema?

Danielsas susiraukė ir pamaigė pilvo apačią.

– Mielasis, – žmona susirūpinusi pakėlė naktipuodį ir pakišo jį vyrui po smakru.

Jis nustūmė naktipuodį.

– Ne, čia tik spazmai.

– Nori spraito?

– Tik gurkšnelį.

Ponia Daniels prinešė prie vyro lūpų uždengtą puoduką ir jis patraukė per šiaudelį. Baigęs vėl pažvelgė į Smilou.

– Ko jūs klausėt? Ak taip, apie jos ūgį. – Jis papurtė galvą. – Nepastebėjau. Nieko ypatingo. Nei aukšta, nei žema. Tikriausiai vidutinio ūgio/

– Plaukų spalva? Ar moteris blondinė? – paklausė Stefi.

– Nelabai.

– Nelabai? – paklausė Smilou.

– Nelabai šviesi. Man nepasirodė, kad ji būtų Merlin Monro tipo. Suprantat, ką aš noriu pasakyti? Bet jos plaukai nebuvo tamsūs. Vidutinio tamsumo.

– Pone Danielsai, ar galėtumėt apibūdinti jos figūrą?

– Turit galvoje, ar ji stora?

– Taip, ar stora?

– Ne.

– Liekna?

– Taip, veikiau liekna. Na, gana liekna. Matot, aš tikrai nelabai atkreipiau dėmesį. Aš tik stengiausi neapsivemti koridoriuje.

– Manau, kad tai viskas, ką jis gali papasakoti, – pasakė ponia Daniels. – Jei norėsit dar ko nors paklausti, ateikit rytoj.

– Dar vienas klausimas, – pasakė Smilou. – Ar matėt ją įeinančią į Petidžono kambarį?

– Ne. Aš kaip įstengdamas greičiau atsirakinau savo kambarį su ta kortele ir įėjau į vidų, – jis pasitrynė skruostą. – Aš net nežinau, ar tai buvo tas kambarys, kur nužudė tą vyriškį. Galėjo būti bet kuris kambarys koridoriuje.

– Tai apartamentai, – pasakė Stefi. – Durys yra nedidelėje nišoje. Jos skiriasi nuo kitų. Jei parodytume jums pono Petidžono apartamentų duris, gal tada galėtumėt pasakyti, ar prie jų matėte moterį?

– Tikrai abejoju. Kaip jau minėjau, aš tik žvilgtelėjau į koridorių ir įsidėmėjau, kad moteris stovi prie durų ir laukia, kol ją įleis. Tai viskas.

– Esate tikras, kad ji neišėjo iš kambario?

– Ne, aš nesu tikras, – Danielsas ėmė irzti. – Bet man susidarė toks įspūdis. Nei moteris, nei situacija neatrodė neįprastai. Atvirai kalbant, jei jūs nebūtumėt paklausę, aš niekada gyvenime nebūčiau jos prisiminęs. Jūs klausėt, ar vakar aš nieko nemačiau koridoriuje. Tai viskas, ką aš mačiau.

Ponia Daniels vėl įsiterpė. Stefi ir Smilou atsiprašė už sutrukdymą, padėkojo už informaciją, palinkėjo greitai pasveikti ir atsisveikino.

Išėjęs į ligoninės koridorių, Smilou niūriai pasakė:

– Šaunu! Turim liudininką, mačiusį moterį, kuri stovėjo nelabai toli nuo jo, bet gana toli, kad net negalima pasakyti, prie Petidžono durų ar ne. Ji buvo nei jauna, nei sena, vidutinio ūgio, maždaug vidutinio tamsumo plaukų ir gana liekna.

– Aš nusivylusi, bet nenustebusi, – pasakė Stefi. – Abejojau, ar jis iš viso ką nors prisimins, turint galvoje jo tuometinę savijautą.

– Velnias! – nusikeikė Smilou.

– Aha.

Jie pažvelgė vienas į kitą ir nusikvatojo. Jie vis dar juokėsi, kai ponia Daniels išėjo iš vyro palatos ir tarė:

– Jis įkalbėjo mane grįžti į viešbutį. Nebuvau ten nuo tada, kai greitoji mus čia atvežė. Važiuojate žemyn? – mandagiai paklausė ji, kai atsidarė lifto durys.

– Dar ne, – pasakė Stefi. – Reikia dar kai ką aptarti su detektyvu Smilou.

– Sėkmės nagrinėjant bylą.

Jie padėkojo moteriai už pagalbą ir Stefi mostelėjo visiškai tuščio laukiamojo link. Abu susėdo į krėslus vienas prieš kitą ir Smilou tiesiai pasakė Stefi, kad Petidžono byloje kaltintojas bus Hamondas Krosas.

– Meisonas apdovanojo savo auksinį berniuką.

Nemėgindama slėpti nusivylimo ir pykčio, Stefi paklausė, kada jis tai sužinojęs.

– Šį vakarą. Viršininkas Kreinas paskambino ir pasakė, nes buvau jo prašęs, kad paskirtų tave.

– Ačiū už viską, ką dėl manęs padarei, – karčiai pasakė ji. – O kada man apie tai praneš?

– Manau, kad rytoj.

Hamondas nežinojo, kad Petidžonas nužudytas, kol Stefi nepasakė. Tikriausiai Meisonas skambino Hamondui, kol ji dar buvo pas jį. Kartėlį dar labiau sustiprino tai, kad praėjus vos kelioms minutėms po jų nutrūkusio romano Hamondas nugalėjo ją ir karjeros srityje.

– Deivė Petidžon paspaudė kur reikia, – pasakė Smilou.

– Kaip ir žadėjo.

– Ji sakė, kad niekada neima antrarūšių produktų. Matyt, ji tave tokia laiko.

– Ne visai. Ji visada pasirinks, kad jai dirbtų vyras, o ne moteris.

– Logiška. Geresnis tarpusavio ryšys. Be to, jos šeima ir Krosai – seni draugai.

– Taigi svarbu ne tai, ką tu moki, o kokį žmogų pažįsti.

Stefi tylėdama pasvarstė, paskui atsistojo ir persimetė per petį savo sunkios rankinės diržą.

– Kadangi aš nebe...

Smilou mostelėjo jai vėl atsisėsti:

– Meisonas numetė kauliuką ir tau. Apsimesk nustebusi, kai jis tau oficialiai praneš rytoj.

– Kokį kauliuką?

– Būsi Hamondo padėjėja.

– Nieko nuostabaus. Tokiai bylai reikia bent dviejų gerų galvų. – Supratusi, kad Smilou daugiau nieko nepasakys, ji kilstelėjo antakius. – Ir ką?

– Tu turėsi būti barjeras tarp mūsų ir pasistengti, kad mes draugiškai bendrautume. Jei nepavyks, turėsi bent padėti išvengti kraujo praliejimo.

– Čia Meisono žodžiai tavo viršininkui?

– Aš perfrazavau, – jis niūriai šyptelėjo. – Bet nesijaudink. Abejoju, ar mes praliesim kraują.

– Aš nesu tokia įsitikinusi. Mačiau, kai jūs abu vos neįsivėlėt į žūtbūtinę dvikovą. Kas jums darosi?

– Mes negalim vienas kito pakęsti.

– Tą aš žinau, Smilou. O kodėl?

– Ilgai pasakoti.

– Gal kitą kartą?

– Gal.

Stefi nusiminė, kad Smilou nieko nepapasakojo. Ji labai norėjo žinoti, kodėl Hamondas ir Smilou taip nekenčia vienas kito. Žinoma, jie labai skirtingi. Smilou atsiribojimas atstumdavo žmones, tačiau Stefi manė, kad Smilou taip elgiasi tyčia, nebent ji blogai kitus pažinojo. O Hamondas žmones traukė. Jo artimą bičiulystę reikėjo nusipelnyti, bet jis buvo draugiškas ir prieinamas. Smilou pedantiškai tvarkingas ir rengėsi nepriekaištingai, Hamondo žavesys natūralus ir nereikalaujantis jokių pastangų. Universitete Smilou buvo vienintelis vaikinas kurse, kuris geriausiai išlaikydavo egzaminą ir sugadindavo visų kitų vertinimo skalę. Hamondas taip pat mokėsi labai gerai, bet jis buvo populiarus studentų lyderis, puikus sportininkas. Jie abu pasiekė daug, tačiau vienas viską įgijo sunkiu darbu, o kitas pasiėmė be didelių pastangų.

Stefi buvo panašesnė į Smilou. Ji suprato, kad Smilou nemėgsta Hamondo, nes šis niekino savo laimėjimus, nesinaudojo jais, netgi atmetė. Atsisakęs advokatūros, jis gyveno tik iš atlyginimo. Jo butas

buvo gražus, tačiau jis būtų įstengęs turėti daug geresnį. Vieninteliai prabangos dalykai – tai jachta ir užmiesčio namelis, bet jis niekada nesigyrė juos turįs. Būtų daug lengviau jo nekęsti, jei jis didžiuotųsi savo privilegijomis. Būtų labai įdomu, jau nekalbant, kad naudinga, sužinoti, kodėl Hamondas ir Smilou vienas kito taip nemėgsta. Jie abu saugojo įstatymą, dirbo vienu tikslu, tačiau atrodė, kad vienas kito nekenčia labiau negu nusikaltėlių.

– Tikriausiai nelengva, – pratarė Smilou, atitraukdamas Stefi nuo jos minčių.

– Kas?

– Nuolat varžytis su Hamondu profesinėje srityje ir su juo miegoti? O gal ši konkurencinė kova labiausiai sujaudina?

Stefi visiškai prarado savitvardą ir priblokšta įsispoksojo į Smilou.

– Nustebai, iš kur žinau? – Smilou šypsena buvo tokia šalta, kad Stefi per nugarą perbėgo šiurpuliukai. – Pasinaudojau atmetimo metodu. Jis – teismo rūmuose vienintelis vyriškis, kuris nesigyrė buvęs ten, – Smilou išraiškingai pažvelgė į Stefi šlaunis. – Aš sugretinau faktus, o tavo apstulbimas, mano nuomone, tai visiškai patvirtino.

Smilou pasipūtimas nepakenčiamas, bet Stefi prisivertė nepasirodyti nuliūdusi ar supykusi, nes tai jam būtų nepaprastai patikę. Jos veido išraiška liko abejinga, o balsas šaltas:

– O kodėl tu, Smilou, taip domiesi mano seksualiniu gyvenimu? Pavyduliauji?

– Flirtas tau netinka, Stefi, – nusikvatojo Smilou.

– Eik po velnių!

– Dedukcinis mąstymas – mano darbas, – nesuglumęs paaiškino Smilou. – Jis man gerai sekasi.

– Ką ketini daryti su šia sensacinga naujiena?

– Nieko, – gūžtelėjo pečiais jis. – Man tik smagu, kad auksinis berniukas pažeidė profesinę etiką. Ar jo spindintys šarvai pradėjo juosti? Nors truputėlį?

– Miegojimas su kolega – nedidelis nusikaltimas. Tai prilygsta antausiui.

– Tiesa, bet Hamondui Krosui tai mirtina nuodėmė. Jeigu ne, tai kam viską slėpti?

– Gali liautis džiūgavęs. Tai jau ne paslaptis. Romanas baigtas. Tikrai, – patvirtino ji, kai jis įtariai pažvelgė į ją.

– Kada?

Stefi pažvelgė į laikrodį:

– Prieš dvi valandas ir aštuoniolika minučių.

– Štai kaip? Prieš tai, kai Meisonas atidavė bylą jam, ar po to?

– Tai visiškai nesusiję, – atsargiai atsakė ji.

Smilou lūpų kampučiai suvirpėjo:

– Tu tuo tikra?

– Visiškai. Galiu tau, detektyve, pasakyti tiesą, visišką tiesą ir vien tik tiesą. Hamondas mane pametė. Viskas. Diskusija baigta.

– Kodėl?

– Gavau standartinį paaiškinimą, kad mes einame priešingomis kryptimis. Tai paprastai išverčiama taip: aš ten buvau, viską mačiau, dabar norėčiau išmėginti kitą atostogų vietą.

– Hmm. Ar žinai, kokius *kurortus* jis ketina aplankyti?

– Ne. O moteris paprastai žino.

– Vyras taip pat.

Jo intonacija pasakė daugiau negu tie trys žodžiai. Stefi atidžiai nužvelgė jį.

– Rori! Ar įmanoma, kad ponas Ledkalnis kitados buvo įsimylėjęs?

– Atsiprašau, – jie nepastebėjo priėjusios seselės, kol ji jų neužkalbino. – Mano ligonis... – ji parodė nykščiu per petį į pono Danielso palatos duris, – klausė, ar jūs dar neišėjot. Kai pasakiau, kad jūs dar čia, jis paprašė pasakyti, kad prisiminė kai ką, kas jums būtų naudinga.

Jai dar nebaigus kalbėti, Smilou ir Stefi pakilo eiti palatos link.

12 SKYRIUS

Hamondas pasižiūrėjo į adresą, kurį paskubomis užsirašė ir įsidėjo į marškinių kišenę prieš važiuodamas pas Deivę. Suabejojęs, kad daktaro Lados registratūra gali būti ne Čarlstone, jis akimis perbėgo gydytojų sąrašą „Geltonuosiuose puslapiuose“ ir rado „Dr. A. E. Lad“. Jis iš karto suprato, kad tai tas gydytojas, nes numeris, kuriuo galima skambinti po darbo valandų, atitiko Hamondo surinktąjį namelyje rytą.

Gydytojas Lada buvo vienintelis žmogus, galintis padėti surasti moterį, su kuria jis praleido praėjusią naktį. Žinoma, Hamondas neketino su juo kalbėtis. Dabar jis tik norėjo surasti gydytojo kabinetą ir pažiūrėti, ką galima iš to sužinoti. Vėliau jis pasvarstys, kaip susitikti su tuo daktaru.

Nors jis daug mąstė apie nutrauktą romaną su Stefi, apie neramų pokalbį su Deive, apie Petidžono nužudymą ir apie viską, kas su tuo susiję, mintys vis grįždavo prie moters, kurią sekė iš mugės ir pabučiavo degalinėje. Beviltiška buvo mėginti jas vyti šalin. Hamondas Krosas nemėgo neatsakytų klausimų. Netgi vaikystėje migloti atsakymai jo nenuramindavo. Jis tol neduodavo ramybės savo tėvams, kol jie nepateikdavo jam tinkamo paaiškinimo. Ta savybė

išliko ir suaugus. Troškimas sužinoti ne tik bendrus faktus, bet ir smulkmenas padėjo jam darbe. Jis kasdavosi tol, kol sužinodavo tiesą, kartais tuo labai nuvildamas kolegas. Kartais ir pats nusivildavo savo uolumu.

Mintys apie tą moterį nepaliks ramybėje, kol jis nesužinos, kas ji ir kodėl po tos neįtikėtinos nakties kartu ji išėjo iš jo namelio ir iš jo gyvenimo.

Surasti gydytoją Ladą – tai vaikiškas, liūdnas ir beviltiškas mėginimas ką nors sužinoti apie ją. Ypač – ar ji ponia Lad. Jei taip, tuo viskas ir baigsis. O jei ne... Jis neleido sau svarstyti įvairių to „ne“ galimybių.

Užaugęs Čarlstone, Hamondas žinojo bendrą miesto planą. Ieškoma gatvė buvo vos už kelių kvartalų nuo Deivės namų. Jis atvažiavo per kelias minutes. Tai buvo trumpa ir siaura gatvelė, kurios pastatus supo vijokliai ir istorija. Į ją buvo galima lengvai patekti pėsčiomis iš judraus prekybinio rajono, tačiau atrodė, kad ji – visai kitas pasaulis. Didžioji šio rajono dalis tarp Plačiosios gatvės ir Baterijos turėjo istorinę reikšmę. Kai kurių namų numeriai, užsibaigiantys skaičiais ½, rodė, kad pagalbinės patalpos, pavyzdžiui, karietinė ar lauko virtuvė, buvo paverstos atskiru gyvenamuoju namu. Nekilnojamasis turtas – didelė vertybė. Šiame rajone namai brangūs. Čionykščius gyventojus vadindavo „kalės vaikais“*.

Hamondo nestebino, kad gydytojo kabinetas įkurtas gyvenamajame rajone. Daug nekomercinių profesionalų senus gyvenamuosius namus paversdavo biurais. Jie patys įsikurdavo viršutiniuose aukštuose. Tai buvo sena Čarlstono tradicija.

Hamondas pastatė automobilį pagrindinėje gatvėje ir pėsčias nuėjo akmenimis grįstu skersgatviu. Jau sutemo. Savaitgalis baigėsi, žmonės užsidarė savo namuose. Jis buvo vienintelis pėsčiasis. Gatvė buvo tamsi ir rami, bet atrodė draugiška ir svetinga. Atidarytos langinės neslėpė apšviestų kambarių, kviečiančių užeiti.

* *South of Broad* – „į pietus nuo Plačiosios gatvės“, pirmosios raidės *S. O. B.* – vulg. sutrumpinimas *Son of bitch* „kalės vaikas“ (*vert. past.*).

Visi namai buvo tvarkingi ir gerai prižiūrėti. Turbūt gydytojui Ladai gerai sekėsi.

Vakaro oras buvo tvankus ir tirštas. Atrodė, galima jį apčiuopti kaip antklodę, kuri vyniojo Hamondą, keldama uždaros erdvės baimę. Po kelių minučių marškiniai prilipo prie kūno. Jį nervino netgi lėtas žingsniavimas, ypač kai jis ir taip buvo susinervinęs. Hamondas kvėpavo giliai, įtraukdamas į šnerves egzotiškų gėlių kvapus ir sūrų vandenyno aromatą, ateinantį iš už kelių kvartalų esančio uosto. Jis užuodė ir medžio anglį, ant kurios kažkas kepė mėsą sekmadienio vakarienei. Nuo šio kvapo burnoje ėmė rinktis seilės ir Hamondas prisiminė, kad visą dieną nevalgė nieko, išskyrus bandelę namelyje.

Eidamas jis svarstė, kaip geriau susitikti su gydytoju. O kas, jeigu jis paprasčiausiai prieitų prie durų ir paskambintų. Jei atidarytų gydytojas Lada, galėtų apsimesti, kad jam davė neteisingą adresą ir jis ieško kito žmogaus, po to atsiprašytų už sutrukdymą ir nueitų.

O jei pasirodytų ji... Ką daryti tada? Jis sužinotų atsakymą į svarbiausią klausimą, apsisuktų, neatsigręždamas nueitų šalin ir toliau ramiai gyventų.

Visos šios galimybės rėmėsi prielaida, kad ji – gydytojo žmona. Hamondui tai atrodė logiškiausias paaiškinimas, kodėl ji skambino ir po to jautėsi lyg sugauta nusikaltimo vietoje. Kadangi moteris atrodė pats sveikatos įsikūnijimas ir nesimatė jokių ligos požymių, jam nė į galvą nešovė, kad ji galėtų būti gydytojo *pacientė*. Kol nepriėjo nãmo. Mažame kvadratiniame kiemelyje, atskirtame geležine tvorele, stovėjo nedidelis baltas stendas su juodomis raidėmis.

Dr. A. E. Lad – psichologas. Ar ta moteris buvo jo pacientė? Jei taip, šiek tiek trikdė, kad meilužė, vos išlipusi iš lovos, pajuto poreikį pasikonsultuoti su savo psichologu. Hamondas mėgino save įtikinti, kad šiais laikais įprasta lankytis pas psichologą. Šie specialistai lyg patikėtiniai pakeisdavo sutuoktinius, vyresnius giminaičius, dvasininkus. Keli Hamondo draugai ir bendradarbiai kas savaitę lankydavosi pas psichologą, norėdami sumažinti kasdieninio gyvenimo įtampą. Visi manė, kad tai normalu ir visiškai negėdinga.

Iš tiesų Hamondui nepaprastai palengvėjo. Nieko blogo miegoti su gydytojo Lados paciente, bet visiškai neleistina su jo žmona. Tačiau mažą vilties spindulėlį užgožė debesis. Jei ji pacientė, tai kas tada? Bus beveik neįmanoma sužinoti, kas ji.

Gydytojas Lada neteiks informacijos apie savo ligonius. Netgi jei Hamondas pasisakytų esąs iš apygardos prokuratūros, gydytojas tikriausiai laikytųsi profesinės etikos ir atsisakytų rodyti savo užrašus, jei nėra prokuroro sankcijos. O Hamondas niekada nenueis taip toli. To neleis jo profesinės nuostatos. Be to, kaip jis galėtų klausinėti apie moterį, kurios nė vardo nežinojo.

Stovėdamas kitoje gatvės pusėje Hamondas svarstė savo dilemą ir tyrinėjo mūrinį pastatą, kuriame buvo gydytojo Lados kabinetas. Namą buvo galima priskirti unikaliam architektūros stiliui: iš gatvės pusės jis tokio pločio kaip vienas kambarys, tačiau išilgai išsidėsčiusios dar kelios patalpos. Namas dviejų aukštų. Abiejuose aukštuose plačios verandos per visą pastato ilgį. Takelis už dekoratyvinių vartelių vedė į dešinę kiemo pusę, prie durų, nudažytų Čarlstonui būdinga tamsiai žalia, beveik juoda spalva. Durų viduryje buvo įtaisytas varinis belstukas. Durys, kaip ir daugumos namų, atsidarė ne į išorę, bet į priebutį, iš kurio buvo galima patekti į vidų.

Tvarkingai apkarpyta ties keturiais aukštais langais ir priekinėmis durimis vijoklinė figa dengė beveik visą fasadą. Po kiekvienu langu kabojo lovelis su paparčiais ir baltomis gėlėmis. Name buvo tamsu.

Kai Hamondas lipo nuo šaligatvio, norėdamas pereiti gatvę ir apsidairyti iš arčiau, atsidarė kito namo durys, pro kurias išbėgo didžiulis aviganis, tempdamas paskui save šeimininką.

– Vintropai, palauk.

Bet Vintropas nenorėjo, kad jį tramdytų, ir veržėsi į priekį, tempdamas pavadėlį. Pasiekęs tako galą, jis puolė ant vartelių. Hamondas instinktyviai atsitraukė kelis žingsnius atgal.

Juokdamasis iš tokios jo reakcijos, šuns šeimininkas atidarė vartelius ir Vintropas išlėkė pro juos.

– Atleiskit. Tikiuosi, kad jis jūsų neišgąsdino. Jis nekanda, bet jei leistume, gali mirtinai užlaižyti.

– Nieko baisaus, – nusišypsojo Hamondas.

Vintropas, visai nesidomėdamas juo, pakėlė koją prie tvoros stulpo. Tikriausiai Hamondas atrodė nepavojingas, bet suglumęs, nes vyriškis paklausė:

– Ar galiu kuo nors padėti?

– Taip, mėginau rasti gydytojo Lados kabinetą.

– Jau radot, – vyriškis smakru parodė namą kitoje gatvės pusėje.

– Taip, radau.

Nesupratęs vyriškis į jį mandagiai pažvelgė.

– Aš prekiauju medicininiais blankais, – sumurmėjo Hamondas. – Iškaboje nenurodyta, nuo kelių dirba.

– Manau, kad nuo dešimt. Galit paskambinti ir paklausti.

– Taip, žinoma... Tikrai turėjau paskambinti, bet pamaniau, kad aš... – Vintropas uostė po kamelijos krūmu. – Ačiū už pagalbą. Nesijaudink, Vintropai.

Tikėdamasis, kad kaimynas nesupras, jog tas nerišliai mikčiojantis praeivis yra tas pats apygardos prokuroro padėjėjas, dažnai kalbantis per televiziją, Hamondas paglostė šuniui gauruotą galvą ir ėmė eiti šaligatviu ten, iš kur atėjo.

– Tiesą sakant, jūs ką tik su ja prasilenkėt.

Hamondas staiga atsigręžė:

– Su *ja?*

Kai Smilou ir Stefi sugrįžo į palatą, ponas Danielsas vengė pažvelgti jiems į akis. Jie susėdo iš abiejų lovos pusių. Smilou atrodė, kad ligonis dabar dar labiau suglumęs negu prieš penkiolika minučių, bet ne dėl sutrikusio skrandžio. Panašu, kad jį graužė sąžinė.

– Seselė sakė, kad prisiminėt, kas padėtų tyrimui.

– Galbūt, – Danielso akys nervingai šokinėjo nuo Smilou prie Stefi. – Matot, reikalas tas, kad po to, kai aš nukrypau į šoną...

– Nukrypot į šoną?

Danielsas pažvelgė į jį pertraukusią Stefi.

– Nuo savo santuokos...

– Turėjot romaną?

„Tik leisk Stefi vadovauti ir lenktynės bus baigtos“, – pamanė Smilou. Jos žodyne tikrai nebuvo žodžio „taktas“. Ponas Danielsas visiškai sutrikęs sumurmėjo:

– Taip. Tai buvo... moteris iš mano darbo. Mes... na, jūs žinot, – jis pasimuistė ant kieto čiužinio. – Bet tai tęsėsi neilgai. Aš supratau suklydęs. Žinot, iš pradžių padarai, o tik po to pagalvoji... Paskui vieną rytą atsibudęs pamaniau, ką, po velnių, aš čia veikiu? Juk aš myliu žmoną.

Smilou, kaip ir Stefi, labai nekantravo nutraukti ištęstą Danielso išpažintį, troško, kad vyriškis kuo greičiau išdėstytų esmę. Tačiau jis išraiškingu žvilgsniu įspėjo Stefi neskubinti Danielso.

– Aš jums tai pasakoju todėl... kad ji, mano žmona, labai susinervina, jei aš atkreipiu dėmesį į kitą moterį. Ne, aš jos tikrai nekaltinu, – paskubomis pridūrė jis. – Ji turi teisę įtarinėti. Pats to nusipelniau, kai buvau jai neištikimas. Menkiausia smulkmena, netgi malonus žodis kitai moteriai, ją išmuša iš vėžių. Suprantat, ką turiu galvoje? Ji ima verkti ir šnekėti, kad ji man netinkama, neįstengia patenkinti mano poreikių, – jis pavargusiomis akimis pažvelgė į Smilou. – Žinot, kokios tos moterys.

Ir vėl Smilou žvilgsniu įsakė Stefi nenutraukti paklydėlio vyro išpažinties.

– Aš jums išsamiai nepasakojau apie tą moterį, nes nenorėjau nuliūdinti žmonos. Pastaruoju metu mums gerai sekėsi. Ji netgi į šią kelionę pasiėmė tam tikrų sekso priemonių, kad labiau sujaudintų mane. Ji laiko tai antruoju mūsų medaus mėnesiu. Žinoma, važiuodamas autobusu su bažnyčios choru daug nenuveiksi, tačiau kai mes grįždavome į savo kambarį, kiekvieną naktį... O! – Jis šyptelėjo, tačiau paskui jo šypsena dingo ir veidas vėl priminė guminę kaukę. – Jei žmona sužinotų, kad aš atkreipiau dėmesį į kitos

moters veidą ar figūrą, pamanytų, kad aš ir vėl geidžiu kitų. Kiltų daug triukšmo dėl nieko.

– Mes jus suprantam, – Stefi spustelėjo Danielso ranką, parodydama retą ir, Smilou buvo tikras, nenuoširdžią užuojautą.

– Pone Danielsai, ar norite pasakyti, kad galite geriau apibūdinti moterį, kurią matėte viešbučio koridoriuje?

Danielsas pažvelgė į Smilou ir paklausė:

– Ar turit kuo rašyti?

***

Jis lėtai nuvilko jai per galvą senus sportinius marškinėlius. Prieš tai lietė ją tamsoje, žinojo, koks jos kūnas, bet norėjo pamatyti tai, ką jautė jo rankos. Jis nenusivylė. Moteris tikrai buvo graži. Jam patiko žiūrėti į savo rankas ant jos krūtų, stebėti, kaip šios reaguoja į glamones, patiko, kai ji sudejavo iš malonumo, jo lūpoms palietus jos krūtis.

– Tau patinka?

– Taip.

Jis apžiojo spenelį ir ėmė čiulpti. Ji suspaudė jo galvą rankomis ir tyliai sudejavo.

– Per šiurkščiai? – paklausė jis.

– Ne.

Bet jis susirūpino, ypač kai pamatė rausvas dėmes ant blyškios moters odos. Jis palietė dėmę pirštu:

– Aš nejutau.

Ji pažvelgė į nedidelį nubrozdinimą, paskui pakėlė jo pirštą prie savo lūpų ir pabučiavo:

– Aš taip pat.

– Atsiprašau.

– Nieko blogo.

– Bet jei tau skauda.

– Ne, neskauda. Tu negalėtum įskaudinti. – Ji apkabino jo kaklą ir norėjo vėl prisitraukti jo galvą. Tačiau jis neleido.

– Ar neprieštarautum, jei... – Jis linktelėjo į lovos pusę.

– Ne.

Jie atsigulė, neištiesinę paklodžių. Jis pasilenkė, apgaubė delnais jos veidą ir taip aistringai pabučiavo, kad ji išsilenkė, norėdama prisiglausti prie jo.

Jo rankos nušliaužė jos krūtimis, šonkauliais, plokščiu pilvu.

– Viešpatie! Kokia tu graži!

Jis įkišo ranką tarp jos šlaunų, apglėbė kalnelį ir pirštu įsmuko gilyn į jos švelnias gelmes.

– Tu jau...

– Taip.

– Tokia miela, tokia...

Ji aiktelėjo.

– Drėgna.

Jis vėl palinko virš jos ir pabučiavo. Tai buvo švelnus, geidulingas bučinys, nutrūkęs tik tada, kai ji tyliai riktelėjo ir pasiekė orgazmą nuo jo pirštų glamonių.

Po kelių akimirkų ji atsimerkė ir pamatė, kad jis šypsosi palinkęs virš jos.

– Aš labai atsiprašau.

– Atsiprašai? – pakartojo jis, nusijuokė ir pabučiavo jos šlapią kaktą.

– Turiu galvoje, kad tu...

Jo lūpos prisilietė prie jos lūpų. Jis tyliai ir įsakmiai sukuždėjo:

– Nereikia atsiprašinėti.

Jis nustebęs kimiai aiktelėjo, kai jos ranka apglėbė jo varpą. Jis norėjo pasipriešinti ir vos nepasakė, kad ji neturi jaustis skolinga, kad nereikia jo stimuliuoti, nes kietesnė jau nebus. Tačiau kai ji ėmė tyrinėti ir glamonėti, jis pajėgė tik tyliai dejuoti, apimtas nepaprasto malonumo. Nevisiškai suvokdamas, ką darąs, jis apglėbė moters ranką ir sustiprino jos judesius. Ji prisiglaudė nosimi prie jo kaklo, apibėrė bučiniais apžėlusią krūtinę ir kelis kartus krimstelėjo odą. Netyčia, o gal ir tyčia, jos spenelis pasitrynė į jo spenelį. Tai labai jaudino. Buvo velniškai erotiška, jis vos neišsiliejo. Kai jis ati-

traukė jos ranką, ji išsilenkė ir ėmė pašėlusiai bučiuoti jo skruostus ir lūpas murmėdama:

– Leisk man liesti tave.

Bet buvo per vėlu. Jis pakeitė padėtį ir įėjo į ją, atsitraukė, vėl paspaudė giliau, dar giliau, paskui jis prisilietė kakta prie jos kaktos, sukando dantis ir stipriai užsimerkė, jausdamas didesnę ekstazę negu per visus anksčiau buvusius lytinius aktus...

– Ne, leisk man tave liesti...

...jis išsiliejo.

Telefono skambutis nutraukė jaudinančius Hamondo prisiminimus. Jis susigėdo, suvokęs, kad patyrė erekciją ir visas išprakaitavo. Kiek laiko jis mėgavosi tais prisiminimais? Jis pažvelgė į prietaisų skydelio laikrodį. Nieko sau – net dvidešimt minučių.

Telefonas suskambo trečią kartą, jis prisidėjo jį prie ausies ir paklausė:

– Ką?

– Po velnių, kur tu buvai?

– Žinai, Stefi, – susierzinęs pasakė Hamondas, – tau reikia gauti naujos medžiagos. Šiandien antrą kartą to klausi ir tokia pačia intonacija.

– Atsiprašau, bet aš jau valandą skambinu tau į namus ir palikinėju žinutes. Pagaliau nusprendžiau pamėginti į mobilųjį. Tu automobilyje?

– Taip.

– Kur nors išsiruošei?

– Ir vėl atspėjai.

– Aš nemaniau, kad tu šįvakar kur nors eisi.

Stefi leido suprasti laukianti, kol jis paaiškins, kur išėjęs ir kodėl, tačiau Hamondas jau nebeprivalėjo nieko pasakoti. Tikriausiai ji pasijuto įžeista, kad, vos metęs ją, jis tą patį vakarą su kažkuo susitiko.

Stefi būtų dar labiau įskaudinta sužinojusi, kad jis lyg iškrypėlis tykojo tamsioje gatvėje, permirkęs prakaitu nuo lytinio susijaudinimo, ir laukė, norėdamas sužinoti, ar daktarė A. E. Lad – ta pati

moteris, kuri vakar maždaug tokiu pat laiku nuoga gulėjo šalia Hamondo, o jo lyties simbolis buvo jaukiai įsitaisęs tarp jų pilvų, jo rankos glostė jos sėdmenis, ir ji klausė, ar jis žinąs, jog jo akys audrų debesų spalvos.

Hamondą apėmė piktdžiugiškas noras papasakoti apie tai Stefi, bet, žinoma, jis to nepadarė.

Jis nusišluostė veidą marškinių rankove.

– Kas atsitiko?

– Iš pradžių prisipažink, kodėl man nepasakei, kad Meisonas tau atidavė Petidžono bylą?

– Tai ne mano pareiga.

– Nesąmoninga priežastis, Hamondai.

– Ačiū tau, Rori Smilou, – sumurmėjo Hamondas.

– Jis man pasakė kaip draugas.

– Kurgi ne! Pirmiausia pranešė tau todėl, kad jis man visiškai ne draugas. Ar pagaliau pasakysi, kas atsitiko?

– Dar nežinodama, kad turėsiu griežti antruoju smuiku, – saldžiai prašneko Stefi, – aš kartu su Smilou nuėjau į Ruperto ligoninę ir mums pavyko.

– Kaip?

– Vienas iš tų žmonių, apsinuodijusių maistu.

– Taip?

Iš priešingo gatvės galo pasirodė automobilio šviesos. Jis užvedė variklį.

– Kur tu, Hamondai? – nekantriai pasiteiravo Stefi. – Ar tu mane girdi? Atrodo, kad ryšys trūkinėja.

– Aš tave girdžiu. Kalbėk. Vienas iš tų apsinuodijusių maistu...

– Prie Petidžono apartamentų matė moterį. Na, jis negali prisiekti, kad būtent prie Petidžono. Bet tai tik techninis dalykas, kurį bus galima išsiaiškinti, jei visa kita tiks.

Automobilis sustojo priešais daktarės Lad kabinetą. „Ji nuvažiavo su kažkokiu vyru atviru automobiliu“, – sakė Vintropo šeimininkas.

– Taigi po ilgo pasakojimo apie jo meilės romaną... – kalbėjo Stefi.

Hamondas lėtai privažiavo ir pamatė, kad automobilis atviras.

– Kita vertus, tas romanas mums visai nesvarbus, – toliau šnekėjo Stefi. – Patikėk. Ponas Danielsas daug geriau įsižiūrėjo į moterį, tik nepasakojo to girdint žmonai.

Automobilio žibintai apakino Hamondą ir jis nieko daugiau nematė. Tačiau automobiliui visiškai privažiavus jis pasuko galvą ir įžvelgė jame buvusius žmones – vyrą prie vairo ir moterį ant keleivio sėdynės. Be jokios abejonės, tai buvo jo moteris.

– Dabar Ponas Danielsas teigia, kad maždaug prisimena jos ūgį, svorį, plaukų spalvą ir taip toliau.

Hamondas visai nebegirdėjo Stefi. Pavažiavęs į priekį, jis įsmeigė akis į veidrodėlį ir pamatė, kaip vyras ištiesė ranką, apkabino moters kaklą ir prisitraukė jos veidą prie savojo.

Hamondas paspaudė akceleratorių ir pasuko už kampo taip greit, kad net padangos sucypė. Žinoma, tai buvo nesubrendusio, pavydo apakinto jauniklio reakcija, bet jis norėjo pasielgti būtent taip. Jis troško kam nors trinktelėti ir vos neliepė Stefi užsičiaupti.

– Taip ir padaryk, Stefi, – staiga pasakė jis, nutraukdamas ją sakinio viduryje.

Ji priblokšta greit įkvėpė:

– Ką padaryti?

Hamondas nežinojo. Jis jos beveik nesiklausė, bet nenorėjo to pripažinti. Ji jam pasakojo apie galimą liudininką, kuris kažką matė prie Petidžono durų ir gali gana tiksliai apibūdinti, kaip tas kažkas atrodė.

Galbūt Stefi siūlė, kad dailininkas nupieštų portretą. Ji kalbėjo apie tai, kai Hamondas pravažiavo nedengtą automobilį ir jam į galvą plūstelėjęs kraujas užtemdė jos šnekas. Jis suvokė Stefi pasakojimo esmę, bet didžiąją jos dalį užspaudė laukinis troškimas grįžti atgal ir pasmaugti tą tipą iš automobilio. Aišku buvo viena: Hamondas privalėjo susivaldyti, kitaip būtų pratrūkęs. Dabar. Tuojau

pat. Reikėjo įrodyti, kad Hamondas Krosas sugeba susitvardyti dėl vieno dalyko.

– Noriu, kad dailininkas ateitų iš ryto kuo anksčiau.

– Jau vėlu, Hamondai.

Jis ir pats žinojo, kiek dabar laiko. Jis kelias valandas sėdėjo tvankiame automobilyje ir mėgavosi seksualinėmis fantazijomis. Ir ko sulaukė? Pamatė gydytoją Lad kito vyriškio draugijoje.

– Aš žinau, kiek dabar laiko.

– Noriu pasakyti, nežinau, ar man pavyks...

– Kokioje palatoje guli tas vyras?

– Ponas Danielsas. Jis...

– Noriu pats su juo pasikalbėti.

– To tikrai nereikia. Mes su Smilou jį išsamiai apklausėm. Be to, manau, kad rytą jį išleis iš ligoninės.

– Tada verčiau pradėkim anksti. Pusę aštuonių. Ir tegul ateina dailininkas iš policijos.

PIRMADIENIS

13 SKYRIUS

Kitą rytą, pusę aštuonių, Hamondas įėjo į ligoninę, nešinas *Post and Courier* laikraščiu ir lagaminėliu. Sužinojęs prie informacijos langelio palatos numerį, kurio jam nepasakė Stefi, jis išgėrė puodelį kavos iš automato.

Hamondas ryšėjo kaklaraištį, bet, atsižvelgdamas į orų prognozės žadamą karštą dieną, paliko švarką automobilyje, atsiraitojo marškinių rankoves ir atsisegė apykaklės sagutę. Jo laikysena buvo kariška, o veidas – pajuodęs lyg audros debesis.

Kai jis atvyko, kiti jau buvo susirinkę: Stefi, Roris Smilou, senamadiška moteris su prastai pasiūta policininkės uniforma ir vyriškis lovoje. Stefi akys buvo paburkusios lyg nuo nemigos. Kai visi pasisveikino, Stefi paklausė:

– Hamondai, ar prisimeni kapralę Merę Endikot? Mes esam dirbę kartu.

Hamondas numetė lagaminėlį ir laikraštį ant kėdės, kad galėtų paspausti ranką policininkei dailininkei.

– Kaprale Endikot.

– Pone Krosai.

Paskui Stefi supažindino jį su ponu Danielsu, atvykusiu į jų miestą iš Džordžijos valstijos Meikono miesto. Ligonis knibinėjo pusryčiams atneštą maistą.

– Man labai gaila, kad jūsų apsilankymas mūsų mieste nebuvo malonus, pone Danielsai. Ar jaučiatės geriau?

– Gana gerai, kad dingčiau iš čia greičiau, negu žmona ateis manęs pasiimti.

– Ar mes greitai baigsim, priklausys nuo to, kaip tiksliai jūs apibūdinsit tą moterį. Kapralė Endikot puikiai atlieka savo darbą, bet ir jūs privalot pasistengti.

Danielsas atrodė sunerimęs:

– Ar turėsiu liudyti teisme? Turiu galvoje, jei jūs surasite tą moterį ir pasirodys, jog tai ji nužudė, ar aš turėsiu ją atpažinti teisme?

– Visko gali būti, – pasakė Hamondas.

Vyriškis liūdnai atsiduso:

– Na, jei reikės, atliksiu savo pilietinę pareigą, – jis filosofiškai gūžtelėjo pečiais. – Ką gi, imkimės darbo.

– Pirmiausia norėčiau išgirsti jūsų pasakojimą, pone Danielsai, – pasakė Hamondas.

– Jis jau kelis kartus pasakojo mums, – paaiškino Smilou. – Tikrai nereikia kartoti.

Nuo tos akimirkos, kai jis pasisveikino, iki šiol Smilou tylėjo lyg driežas, besikaitinantis saulėje. Smilou dažnai atrodydavo neutralus, tačiau Hamondui jis buvo panašus į gyvatę, tykančią grobio ir nuolat pasiruošusią gelti.

Hamondas lygino Smilou su ropliu tik todėl, kad jo labai nemėgo, tačiau tai buvo nesąžininga gyvačių atžvilgiu.

Pilkas Smilou kostiumas buvo gerai pasiūtas ir išlygintas, balti marškiniai taip iškrakmolinti, kad nuo jų atšoktų dvidešimt penkių centų moneta, kaklaraištis parištas nepriekaištingai. Kiekvienas plaukelis buvo savo vietoje. Skaidrios ir budrios akys tiesiog švietė. Po bjaurios nemigos nakties, kai Hamondas vartėsi nuo šono ant šono, jį nervino vitrininė Smilou išvaizda ir geležinė savitvarda.

– Žinoma, elkis kaip išmanai, – mandagiai pasakė Hamondas. – Tai tavo tyrimas.

– Tu visiškai teisus.

– Bet iš pagarbos tau...

– Tu man neparodei jokios pagarbos, kai nepasitaręs su manimi suorganizavai šį susitikimą. Sakai, kad tai mano tyrimas, bet iš šalies atrodo, kad tavo, Hamondai. Tavo veiksmai kaip visada prieštarauja žodžiams.

Tik leisk Smilou įsibėgėti ir nuo pat ryto įsivelsi į kovą, tuo labiau kad Hamondas ir taip susierzinęs.

– Klausyk, kai Petidžoną nužudė, manęs nebuvo namie, taigi aš turiu pasivyti. Aš skaičiau pranešimus laikraščiuose, bet žinau, kad tu visko nepasakojai žurnalistams. Prašau tik pasidalyti su manimi tuo, ką žinai.

– Kai tam ateis laikas.

– O kodėl ne dabar?

– Gerai, vaikinai, užtenka. – Stefi stojo tarp jų ir smiliais nubrėžė kryžių. – Juk visai nesvarbu, kas susitarė dėl šio susitikimo, ar ne? Iš tiesų, Hamondai, kai aš vakar susisiekiau su kaprale Endikot, Smilou jau buvo jai skambinęs.

Apvali, motiniškos išvaizdos kapralė linktelėjo.

– Taigi Smilou pirmam kilo ši mintis, kaip ir turėjo būti, nes kol byla neperduota mums – ji jo kūdikis, ar ne? Smilou, jei Hamondas taip pat nutarė pakviesti dailininkę, tai tik rodo, kad jūs mąstote panašiai, o šiai bylai reikia kuo daugiau protingų žmonių. Taigi imkimės darbo ir negaišinkime žmonių ilgiau negu reikia.

Smilou linktelėjo. Danielsas vėl papasakojo, ką matęs šeštadienį po pietų.

Kai Danielsas baigė, Hamondas paklausė, ar jis tikrai daugiau nieko nesutiko.

– Turit galvoje, kai atėjau į penktą aukštą? Ne.

– Jūs įsitikinęs?

– Ten buvau tik aš ir ta moteris, bet aš negalėjau būti vestibiulyje daugiau nei dvidešimt trisdešimt sekundžių, kai išėjau iš lifto.

– Lifte dar kas nors buvo?

– Ne.

– Ačiū, pone Danielsai, kad pakartojote man savo pasakojimą.

Nekreipdamas dėmesio į Smilou išraišką „ar aš tau nesakiau“, Hamondas perleido Danielsą Merei Endikot. Smilou atsiprašė, nes jam reikėjo kai kam paskambinti. Stefi pasilenkė per dailininkės petį ir sekė, kaip toji klausinėja Danielsą. Hamondas nusinešė savo atvėsusią kavą prie lango ir pažvelgė į lauką. Diena buvo per daug saulėta ir nederėjo prie jo nuotaikos. Pagaliau Stefi priėjo prie jo.

– Tu pernelyg tylus.

– Labai blogai miegojau naktį.

– Ar tavo nemigai yra priežasčių?

Supratęs paslėptą jos klausimo prasmę, jis atsigręžė į ją ir tarė:

– Tiesiog negalėjau užmigti.

– Tu žiaurus, Hamondai.

– Kodėl?

– Bent jau galėjai prisigerti ir permąstyti savo sprendimą nutraukti ryšius su manim.

Jis nusišypsojo, tačiau atsakė rimtai:

– Tai vienintelis mums tinkamas sprendimas, Stefi. Tu ir pati labai gerai žinai.

– Ypač po Meisono pasiūlymo.

– Tai jo pasiūlymas, o ne mano.

– Bet aš neturėjau jokio šanso gauti šią bylą. Meisonas myli tave ir to neslepia. Taip bus visada. Ir tu žinai *tai* ne blogiau už mane.

– Aš seniau dirbu čia, Stefi. Mano pareigos aukštesnės.

– Taip, tu teisus, – jos intonacija prieštaravo žodžiams.

Hamondui nespėjus atsakyti, grįžo Smilou.

– Įdomu. Vienas iš mano vaikinų klausinėjo Petidžonų kaimynus, ar nėra girdėję, kaip Lutis ginčijasi su prekeiviais ar kaimynais, tačiau nieko gero.

– Tikiuosi, kad yra *bet,* – tarė Stefi. Smilou linktelėjo.

– Bet Sara Birč šeštadienį po pietų buvo prekybos centre. Ji prašė mėsininko išmušti kelis kiaulienos gabaliukus, nes sekmadienį ketino juos kepti pietums. Šis buvo užsiėmęs, todėl užtruko ilgiau. Tuo metu ji nuėjo į kitus skyrius. Parduotuvėje buvo daug žmonių

ir mėsininkas sakė, kad Sara sugrįžo tik po valandos. Vadinasi, ji melavo, kad visą popietę buvo namie su ponia Petidžon.

– Jei ji meluoja, kalbėdama apie tokį nereikšmingą įvykį, kad buvo apsipirkti, tai pradedi galvoti, kad ji gali slėpti tikrai svarbius dalykus.

– Bet tas melas nėra toks nereikšmingas, – pasakė Smilou. – Atitinka laikas. Mėsininkas prisimena atidavęs muštinukus Sarai Birč prieš pasibaigiant jo pamainai – pusę septynių.

– Vadinasi, Sara buvo parduotuvėje nuo, tarkim, penktos valandos iki pusės septynių, – garsiai svarstė Stefi. – Maždaug tuo metu nužudė Petidžoną. O parduotuvė vos už dviejų kvartalų nuo viešbučio. Po velnių! Negi viskas taip paprasta.

– Žinoma, ne, – nenoriai atsakė Smilou. – Ponas Danielsas sakė, kad moteris, kurią matė viešbučio koridoriuje ne juodaodė. O Sara Birč, aišku, tokia.

– Tačiau ji gali dengti Deivę.

– Ta moteris nebuvo blondinė, – priminė Smilou. – O Deivė Petidžon, aišku, blondinė.

– Tu juokauji? Ji tikra apsimetinėjimo karalienė.

Hamondo nestebino, kad ištikima Deivės tarnaitė sumelavo, tačiau jį pritrenkė gudrus Stefi komentaras, kad jie abejoja jo vaikystės draugės alibi, kuris, kaip ji teigė, geležinis.

– Deivė nebūtų žudžiusi Lučio, – pasakė Hamondas, o Stefi ir Smilou atsigręžė į jį. – Koks būtų motyvas?

– Pavydas ir pinigai.

Hamondas prieštaraudamas papurtė galvą.

– Ji turi savo meilužių, Stefi. Kodėl jai pavyduliauti Lučiui? Be to, ji pati turtinga, gal net turtingesnė už Lutį.

– Na, aš dar neketinu išbraukti jos iš sąrašo.

Palikęs juos svarstyti toliau, Hamondas nuėjo prie lovos. Ant Danielso kelių gulėjo atverstas eskizų bloknotas, kuriame buvo daugybė įvairiausių formų akių.

Hamondas pažvelgė į Endikot darbą, kol kas ji atrinkinėjo veido formą.

– Galbūt kiek ploniau čia, – tarė ponas Danielsas, paliesdamas savo skruostą. Dailininkė pataisė pagal jo nurodymą.

– Taip, dabar panašiau.

Kai jie ėmėsi antakių ir akių, Hamondas grįžo prie Stefi ir Smilou.

– O kaip jo buvusieji verslo partneriai? – paklausė jis Smilou.

– Žinoma, juos apklausė, – šaltai atsakė Smilou. – Aišku, tik ne tuos, kurie turi alibi, nes sėdi kalėjime.

Kai bylą nagrinėdavo ne federalinis teismas, Hamondas padėjo patupdyti už grotų kelis nusikaltusius tarnautojus. Lutis Petidžonas gana dažnai nesilaikydavo taisyklių ir vos per plauką išvengdavo atsakomybės. Jis flirtavo su įstatymu, tačiau niekada neperžengdavo ribos.

– Viena iš naujausių Petidžono aferų – sala jūroje, – pasakė Smilou.

– O kas dar naujo? – prunkštelėjo Stefi.

– Čia viskas kitaip. Speklio sala yra maždaug už dviejų kilometrų nuo kranto. Ji viena iš nedaugelio išlikusi nepaliesta.

– To pakanka užvesti Petidžonui, – pasakė Stefi.

– Jis ten viską sujudino, – pritardamas linktelėjo Smilou. – Jo vardas neminimas jokiuose partnerystės dokumentuose, bent jau tuose, kuriuos mes radome. Bet būk tikras, kad mes patikrinom nuodugniai, – pridūrė jis, žvelgdamas į Hamondą.

Hamondui širdis lyg švino gabalas ėmė spausti krūtinę. Smilou nepasakė nieko naujo apie Petidžonui priklausiusią Speklio salą. Hamondas ir taip žinojo daugiau, negu norėtų.

Prieš pusę metų Pietų Karolinos vyriausiasis prokuroras liepė jam pasidomėti Petidžono pastangomis pradėti statybas saloje. Viskas, ką jis sužinojo, kėlė nerimą, tačiau labiausiai baugino tai, kad tarp investuotojų buvo ir jo tėvas. Kol Hamondas nesuvoks, kaip Speklio sala susijusi su Petidžono nužudymu, jis neišsiduos kažką žinąs. Jis, kaip ir Smilou, šiurkščiai atšovė atskleisiąs visus faktus, kai ateisiąs tinkamas laikas.

– Vienas iš buvusių partnerių galėjo jausti tokią didelę nuoskaudą, kad ryžosi žmogžudystei, – pasakė Stefi.

– Įmanoma, – sutiko Smilou. – Tačiau Lutis veikė tokioje dalyvių grupėje, į kurią įėjo įvairaus lygio vyriausybės atstovai. Visi jo draugai turėjo vienokią ar kitokią valdžią. Nors tai trukdo mano veiksmams, tačiau kasinėti neuždraus.

„Jei Smilou ko nors ieško, tai Prestono Kroso pavardė laukia jo kaip paslėptas lobis“, – mąstė Hamondas. Anksčiau ar vėliau Smilou atkapstys Petidžono ryšius su Hamondo tėvu.

Hamondas tyliai keikė tėvą už tai, kad per jį pateko į tokią dviprasmišką padėtį. Greit gali tekti rinktis tarp pareigos ir šeimos garbės. Dėl nešvarių Prestono darbelių iš Hamondo gali atimti Petidžono nužudymo bylą. Jei šitaip atsitiktų, Hamondas niekada neatleistų tėvui.

Jis pažvelgė į lovą, ant kurios sėdinti policininkė sparčiai dirbo savo darbą.

– Kokie jos plaukai? Ilgi ar trumpi?

– Maždaug iki čia, – Danielsas parodė į savo pečius.

– Su kirpčiukais?

– Ant kaktos? Ne.

– Tiesūs ar garbanoti?

– Sakyčiau, panašesni į garbanotus. Purūs, – jis vėl parodė rankomis.

– Sušukuoti žemyn?

– Manau, kad taip. Nelabai nusimanau apie šukuosenas.

– Pavartykit šį žurnalą, gal rasit panašią šukuoseną.

Danielsas susiraukė, pažvelgė į laikrodį, bet padarė, kaip jam liepė, ir ėmė vartyti šukuosenų žurnalo puslapius.

– Kokios spalvos jos plaukai? – paklausė dailininkė.

– Kažkas panašaus į rusvą.

– Ji rusvaplaukė?

Hamondas pajuto, kad Danielso žodžiai jam – lyg veržianti kilpa.

– Na, ne kaip morka.

– Tamsiai rudi?

– Ne, veikiau rudi su raudonu atspalviu.

– Kaštoniniai?

– Tikrai! – jis spragtelėjo pirštais. – Taip ir žinojau, kad yra tinkamas žodis, bet neprisiminiau. Kaštoniniai.

Hamondas gurkštelėjo kavos, kuri staiga pasirodė labai karti. Jis žengtelėjo lovos link nenoriai, lyg bijantis aukščio žmogus, besiartinantis prie Didžiojo Kanjono krašto.

Kapralė Endikot greitais brūkštelėjimais tušavo savo piešinį. Brūkšt. Brūkšt. Brūkšt.

– Na ir kaip? – paklausė ji, parodžiusi Danielsui eskizą.

– O, visiškai gerai, tik iš šonų ant veido krito sruogos.

Hamondas žengė dar arčiau.

– Šitaip.

Danielsas pasakė dailininkei, kad šukuosena tokia.

– Gerai, vadinasi lieka tik lūpos, – ištarė ji, pastūmė bloknotą ir atvertė kitą albumo skyrių.

– Ar atsimenate kokį nors išskirtinį lūpų bruožą?

– Jos buvo dažytos, – sumurmėjo jis, vartydamas daugybę lūpų eskizų.

– Taigi ar įsidėmėjot jos lūpų formą?

Danielsas pakėlė galvą ir neramiai pažvelgė į duris, baimindamasis, kad jo žmona stovi ten ir slapta klausosi.

– Jos lūpos panašios į šias, – jis parodė į vieną standartinį piešinį. – Bet apatinė buvo putlesnė.

Endikot pažvelgė į piešinį ir atkartojo jį savo eskize.

Stebėdamas Danielsas pridūrė:

– Pažvelgusi į mane, ji šyptelėjo.

– Ar matėte dantis?

– Ne, tai buvo mandagi šypsena. Žinot, kaip žmonės elgiasi įėję į liftą ar panašiai.

Arba kai jų akys atsitiktinai susitinka iš skirtingų šokių aikštelės pusių.

Hamondas nepajėgė sukaupti drąsos ir pažvelgti į dailininkės piešinį, bet mintyse matė gundančią suglaustų lūpų šypseną, kuri giliai įstrigo jo atmintyje.

– Ar panašu į šitą? – Endikot atsuko bloknotą Danielsui, kad jis geriau matytų.

– Kad aš prasmegčiau! – žavėdamasis šūktelėjo jis. – Tai ji!

Hamondas vos žvilgtelėjęs į eskizą taip pat įsitikino, kad tai tiesa. Tai ji.

Smilou ir Stefi buvo įsitraukę į savo pokalbį. Išgirdę tylų Danielso šūksnį, jie supuolė prie lovos. Hamondas leido Stefi prasibrauti pro jį, nes jam nebereikėjo žiūrėti.

– Portretas nevisiškai tikslus, bet gana geras, – pasakė Danielsas.

– Ar yra kokių išskirtinių žymių, randų?

Strazdanėlė.

– Manau, kad ji turėjo apgamą, – pasakė Danielsas. – Bet ne bjaurų, jis labiau primena strazdaną po akimi.

– Ar jūs neprisimenate... – prašneko Stefi.

– Po kuria akimi? – užbaigė Smilou.

Po dešine.

– Hm. Palaukit, aš stovėjau prieš ją, tai turėtų būti... kairė. Ne, dešinė. Taip, tikrai po dešine akimi, – patvirtino Danielsas, patenkintas, kad prisiminė šią žymę ir tuo galėjo padėti.

– Ar įžiūrėjote jos akių spalvą?

– Bijau, kad ne.

Žalios didelės su rusvomis dėmelėmis, ir tamsiomis blakstienomis.

– Koks jos ūgis?

Metras šešiasdešimt penki.

– Aukštesnė už jus, – tarė Danielsas, atsakydamas į Stefi klausimą, bet keliais centimetrais žemesnė už poną Smilou.

– Mano ūgis metras septyniasdešimt penki, – pasakė Smilou.

– Tai maždaug metras šešiasdešimt penki šešiasdešimt aštuoni? – spėjo Stefi.

– Maždaug.

– O svoris?

Penkiasdešimt penki kilogramai.

– Nedidelis.

– Apie šešiasdešimt kilogramų? – spėjo Smilou.

– Mažiau.

– Ar atsimenate, kuo ji vilkėjo? – pasiteiravo Stefi. – Kelnėmis? Šortais? Suknele?

Sijonu.

– Šortais arba sijonu. Aš tuo tikras, nes mačiau kojas, – pasimuistė Danielsas. – Ir palaidinuke, bet neprisimenu nei jos spalvos, nei nieko.

Baltą sijoną, rusvą megztą aptemptą palaidinukę ir derantį megztinį. Rudas odines basutes. Be kojinių. Kreminę nėrinių liemenėlę, kuri atsisega priekyje, tokios pat spalvos kelnaites.

Endikot ėmė rinktis savo priemones ir kimšti į juodą rankinę. Smilou paėmė jos eskizą ir paspaudė ranką ponui Danielsui.

– Jei mums jūsų reikės, turime jūsų telefono numerį Meikone. Tikimės, kad to pakaks. Labai jums ačiū.

– Aš taip pat dėkoju, – Stefi nusišypsojo Danielsui ir nusekė paskui Smilou durų link.

Praradęs žadą, Hamondas tik linktelėjo atsisveikindamas. Koridoriuje Smilou ir Stefi dėkojo dailininkei tol, kol ši įžengė į liftą.

Jie patys dar liko, apžiūrinėjo eskizą ir sveikino vienas kitą.

– Taigi čia mūsų paslaptingoji moteris, – tarė Smilou. – Nepanaši į žudikę, ar ne?

– O kaip atrodo žudikės?

– Geras klausimas, Stefi.

Ji nusijuokė:

– Dabar man aišku, kodėl Danielsas nenorėjo, kad žmona būtų šalia, kai jis apibūdina įtariamąją. Nors jam ir buvo labai bloga, bet širdyje jos geidė. Jis įsidėmėjo mažiausias smulkmenas, netgi strazdanėlę po dešine akimi.

– Reikia pripažinti, kad jos veidas įsimintinas.

– Tačiau tai visiškai nesusiję su kaltumu ar nekaltumu. Gražios moterys lygiai taip pat sugeba šaltakraujiškai žudyti kaip ir bjaurios. Ar ne taip, Hamondai? – Stefi atsigręžė į jį. – Viešpatie, kas tau?

Tikriausiai jo išvaizda rodė, kad jį pykina.

– Turbūt bloga kava, – pasakė jis, suspausdamas tuščią plastikinę stiklinę, kurią laikė rankoje.

– Taigi, Smilou, eik ir suimk ją, – Stefi nagu pabarbeno į piešinį. – Veidą turim.

– Būtų labai naudinga, jei dar žinotume vardą.

Daktarė Aleksė Lad.

14 SKYRIUS

Teisingumo rūmai laikinai įsikūrė šiaurinėje Čarlstono dalyje. Tai buvo nepatrauklus dviejų aukštų pastatas pramonės rajone. Artimiausi kaimynai buvo pusgaminių ir šviežios duonos parduotuvės. Prokuratūra persikėlė į šią nuošalią vietą, kol rekonstruos jos senąjį pastatą miesto centre. Uraganas Hugo parodė, kad namas nesaugus, ir privertė prokuratūrą išsikelti.

Kelionė iš miesto centro truko dešimt minučių. Tačiau Hamondas neprisiminė, kaip atvažiavo. Jis pastatė automobilį aikštelėje, įėjo į namą, mechaniškai pasisveikino su sargybiniu, budinčiu prie metalo detektoriaus šalia durų. Pasukęs į kairę, jis priėjo apygardos prokuroro biurą, nesulėtindamas žingsnio praėjo pro sekretorę ir burbtelėjo, kad ji nejungtų jokių telefono skambučių.

– Jums jau...

– Aš viskuo pasirūpinsiu vėliau.

Hamondas užtrenkė savo kabineto duris, nusviedė švarką ir lagaminėlį ant rašomojo stalo, kur jo dėmesio laukė dokumentai, sudribo į odinį krėslą ir krumpliais prispaudė akių vokus.

Taip būti negali. Tikriausiai jis sapnuoja. Tuoj jis pabus išsigandęs, sunerimęs, sunkiai alsuodamas, išpiltas prakaito ir, atpažinęs ap-

linką, su palengvėjimu suvoks, kad visa tai tik košmaras. Deja, tai buvo realybė. Jis ne sapnavo, o gyveno. Kad ir kaip atrodytų neįmanoma, bet dailininkė nupiešė gydytoją Aleksę Lad, kuri gulėjo Hamondo lovoje praėjus kelioms valandoms po to, kai ją kažkas matė žmogžudystės vietoje.

Sutapimas? Nelabai panašu. Tikriausiai ji susijusi su Lučiu Petidžonu. Hamondas nebuvo tikras, ar nori sužinoti, kaip susijusi. Iš tiesų netgi manė, kad visai nenori sužinoti. Jis delnais perbraukė veidą, pasirėmė alkūnėmis į stalą, įsispoksojo priešais save ir pamėgino surikiuoti padrikas mintis.

Pirma, be abejonės, kapralė Endikot nupiešė moterį, su kuria jis miegojo šeštadienio naktį. Netgi jei būtų ją matęs seniau, nepajėgtų taip greitai užmiršti veido, kuris patiko nuo pat pirmos akimirkos. Šeštadienio vakarą ir ankstyvą sekmadienio rytą Hamondas ištisas valandas tyrinėjo, glostė, bučiavo tą veidą ir juo grožėjosi.

– Iš kur? – jis palietė dėmelę po jos dešine akimi.

– Mano trūkumas?

– Tai grožio ženklas.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

– Kai buvau jaunesnė, nekenčiau tos dėmės, o kai suaugau, ji man beveik patinka.

– Suprantu tave. Aš taip pat ją pamėgčiau.

Jis pabučiavo dėmelę kartą kitą, lengvai paliesdamas liežuvio galiuku.

– Hm. Gaila.

– Ko?

– Kad neturiu daugiau dėmelių.

Jis gerai pažino jos veidą. Dailininkės eskizas buvo dviejų matavimų, nespalvotas. Šie apribojimai neleido įžvelgti moters esmės, bet išorinis panašumas toks didelis, kad nebuvo abejonių, jog gydytoją Lad matė prie nužudyto žmogaus kambario anksčiau nei ji atsidūrė šalia asmens iš apygardos prokuratūros – Hamondo Kroso, kuris pats tą popietę buvo Petidžono draugijoje.

– Viešpatie! – Hamondas sukišo pirštus į plaukus, parėmė galvą rankomis ir beveik pasidavė jį apėmusiai nevilčiai. Po velnių, ką jam dabar daryti?

Juk jis negali išnykti, nors ir trokšta tai padaryti. Kaip būtų gera išsmukti iš savo kabineto, palikti Čarlstoną, išvažiuoti iš valstijos, pasislėpti, kad jo neužpiltų išsiveržusi neišvengiamo skandalo lava, ir laukti, kol šis chaosas pats susitvarkys.

Tačiau Hamondas buvo nulipdytas iš tvirtesnio molio. Jis turėjo įgimtą atsakomybės jausmą, kurį tėvai puoselėjo kiekvieną jo gyvenimo dieną. Jis nepajėgtų pabėgti, netgi jei turėtų sparnus. Todėl Hamondas prisivertė apsvarstyti antrąjį punktą, kuris atrodė neginčijamas: moteris nepasakė savo vardo ne todėl, kad flirtavo, kaip jis manė. Jie jau valandą praleido mugėje, kol jis sugalvojo paklausti, kuo ji vardu. Jie juokėsi, nes taip ilgai ėjo prie to, ką paprastai žmonės padaro vos susipažinę, – prisistato vienas kitam.

– Vardai ne tokie ir svarbūs, ar ne? Ypač kai susitikimas toks malonus.

– Taip, kas iš to vardo, – sutiko jis ir pacitavo ištrauką iš „Romeo ir Džuljetos“.

– Gerai! Ar kada nors mėginai tai užrašyti?

– Tiesą sakant, aš užrašiau, bet nepavyko parduoti.

Tada jie pradėjo žaisti – jis klausė jos vardo, o ji nesakė. Jis kaip pienburnis manė, kad jie žaidžia fantazuodami apie pasimylėjimą su nepažįstamąja. Anonimiškumas šiam nuotykiui teikė žavesio, didino geismą. Jam neatrodė, kad tai blogai.

Labai tikėtina, kad Aleksė Lad jau seniai žinojo Hamondo vardą. Tai jam trukdė. Jie susitiko neatsitiktinai. Tai ne sutapimas, kad ji tuoj po jo įžengė į tą šokių paviljoną. Jų susitikimas buvo suplanuotas. Likusios vakaro dalies tikslas buvo sutrikdyti Hamondą arba sukompromituoti jį ir apygardos prokuratūrą. Tik reikėjo išsiaiškinti, kaip sukompromituoti. Mažiausia dėmelė būtų pražūtinga jo bręstančiai karjerai. Netgi užuomina apie skandalą būtų neapeinama kliūtis. Didelis skandalas pakenktų arba visai sugriautų jo viltis pakeisti Meisoną Monro ir tapti aukščiausiu teisėtvarkos pareigūnu Čarlstono

apskrityje. Jis parimo ant stalo ir vėl užsidengė veidą rankomis. *Per gerai, kad būtų tiesa.* Nuvalkiotas, bet teisingas posakis. Studijuodamas teisę, Hamondas su draugais dažnai lankydavosi „UPVRU" bare, kurio pavadinimą sudarė posakio „Už pietus visada reikia užmokėti" pirmosios raidės. Pasirodo, vakaras su nuostabia nepažįstamąja, apie kurį jis dažnai svajodavo, susaistė juos abu. Ir iš šių saitų tikriausiai susidarys kilpa, kuri jį pasmaugs.

Koks jis buvo kvailys, kad neatpažino gudriai paspęstų spąstų. Likimo ironija, bet jis mažiau kaltina ją ar juos abu, jei jie veikė kartu su Petidžonu ir įviliojo jį į spąstus, negu save už tai, kad buvo toks neapdairus. Plačiai atmerktomis akimis Hamondas žengė į seniausias žmogui žinomas pinkles. Seksas – patikimas metodas sukompromituoti vyrui. Istorija žino begalę atvejų, kai seksas būdavo panaudotas laiku ir veiksmingai. Hamondas niekada nelaikė savęs lengvatikiu, bet pasirodo, kad jis toks ir buvo.

Jei naivumą dar galima atleisti, tai trukdymo teisingumui – ne. Kodėl jis iš karto nepasakė Smilou ir Stefi, kad pažįsta tą moterį? Todėl, kad ji gali būti visiškai nekalta. Danielsas galėjo suklysti. Jei jis tikrai matė Aleksę Lad viešbutyje, labai svarbu nustatyti tikslų laiką. Hamondas beveik minučių tikslumu žinojo, kada ji pasirodė šokių paviljone. Atsižvelgiant į laiką, kurį reikėjo važiuoti iki mugės, ir eismo kamščius, ji turėjo išeiti iš viešbučio... Jis greit apskaičiavo mintyse. Šiek tiek po pusės šešių. Jei teismo medicinos ekspertas nustatytų, kad Petidžonas mirė vėliau, ji negalėtų būti žudikė.

Geras argumentas, Hamondai. Tu labai įžvalgus. Baisiai protingas.

Svarbiausia, jog jam nė į galvą nešovė pasakyti jiems, kad ta moteris – tai Aleksė Lad. Jau nuo pat tos širdį gniaužiančios akimirkos, kai žvilgtelėjo į piešinį ir suprato, kas ta moteris, jis žinojo, kad neatskleis jos vardo. Pamatęs veidą bloknote ir prisiminęs, kaip jis atrodė ant jo pagalvės, Hamondas nuodugniai neapsvarstė visų už ir prieš, tačiau nusprendė tylėti. Paslaptis buvo iš karto užantspauduota. Jis pamėgins nors trumpai apsaugoti jos tapatybę. Šitaip jis sulaužė visas etikos taisykles, kurių iki šiol laikėsi. Jo

tylėjimas – tai apgalvotas nusižengimas įstatymams, kuriuos jis prisiekė ginti, tyčinis mėginimas sutrukdyti žmogžudystės tyrimą. Sunku netgi atspėti, kokios bus pasekmės, už kurias jam reikės sumokėti. Tačiau Hamondas vis tiek neketino atiduoti Aleksės Lad Smilou ir Stefi.

Į kabineto duris kažkas stipriai pabeldė ir akimirksniu jas atidarė. Hamondas ketino išbarti sekretorę, kad įleido lankytojus, kai jis taip aiškiai liepė jo netrukdyti, tačiau šiurkštūs žodžiai liko neištarti.

– Labas rytas, Hamondai.

Velnias! Tik to man betrūko!

Atėjus tėvui, Hamondas kaip visada apžiūrėjo save tarsi prieš lemiamą mūšį. Kaip jis atrodo? Ar ką nors reikia pataisyti? Ar jis perėjo apžiūrą? Hamondas tikėjosi, jog tėvas šįryt nebus pernelyg priekabus.

– Labas, tėte, – Hamondas atsistojo, ir jie oficialiai paspaudė rankas per stalą. Jei tėvas ir yra kada nors jį apkabinęs, tai Hamondas neatsimena – jis buvo labai mažas.

Jis paėmė švarką ir pakabino ant kablio sienoje, pastatė lagaminėlį ant grindų ir pakvietė tėvą sėstis į vienintelį laisvą krėslą apkrautame kambaryje.

Prestonas Krosas buvo stambesnis ir žemesnis už sūnų. Tačiau neaukštas ūgis nesumažino poveikio kitiems žmonėms ir minioje, ir akis į akį. Jo tamsus veidas buvo nuolat įdegęs nuo sporto gryname ore – teniso, golfo, buriavimo. Kai Prestonui sukako penkiasdešimt, jo visi plaukai pražilo, lyg gavę įsakymą. Jis juos laikė atributu, užtikrinančiu, kad jam visi rodys deramą pagarbą.

Prestonas per savo gyvenimą nebuvo nė dienos sirgęs ir laikė ligas silpnumo požymiu. Jis metė cigaretes prieš dešimtmetį, tačiau cigarų rūkyti nenustojo. Tėvas per dieną išgerdavo ne mažiau kaip tris stiklus burbono. Jam atrodė šventvagystė neišgerti vyno per vakarienę. O prieš eidamas miegoti jis visada užsigardžiuodavo taurele brendžio. Nepaisant šių ydų, Prestonas Krosas klestėjo. Sulaukęs šešiasdešimt penkerių, atrodė sveikesnis už kai kuriuos perpus jaunesnius vyrus. Tačiau tokią galingą aurą jam sukurdavo

ne tik fizinė būklė, bet ir dinamiška asmenybė. Gerą išvaizdą jis laikė privalumu. Prestonas gąsdindavo vyrus, kurie paprastai pasitiki savimi. Tačiau moterys jį dievino.

Tiek profesiniame, tiek asmeniniame gyvenime Prestoną retai kritikuodavo ir jam niekada neprieštaraudavo. Prieš tris dešimtmečius jis sujungė kelias nedideles medicinos draudimo firmas į vieną, kuri, jo vadovaujama, išaugo į milžinišką, turinčią dvidešimt vieną filialą visoje valstijoje. Oficialiai jis pusiau atsistatydino, tačiau vis dar buvo firmos prezidentas, ir ne formalus. Prestonas sekė viską, netgi urmu perkamų rašiklių kainą. Niekas neprasprūsdavo pro jo žvilgsnį. Jis dalyvavo daugybės tarybų ir komitetų veikloje. Poną ir ponią Krosus įtraukdavo į visų svarbių kvietimų sąrašus. Prestonas pažinojo visus žymesnius pietryčių Jungtinių Valstijų asmenis, turėjo gerų ryšių. Nors Hamondas troško mylėti tėvą, žavėtis juo ir gerbti, žinojo, kad Prestonas Dievo duotas jam savybes naudoja visiškai nedieviškiems dalykams.

Netikėtą apsilankymą Prestonas pradėjo žodžiais:

– Atėjau vos išgirdęs naujienas.

Tokie žodžiai paprastai sakomi prieš užjaučiant. Hamondą apėmė šaltas siaubas. Kaip tėvas taip greit įstengė sužinoti apie jo nediskretišką elgesį su Alekse Lad.

– Ką tu išgirdai?

– Kad būsi prokuroras Lučio Petidžono nužudymo byloje.

– Taip, tai tiesa. – Hamondas vos nuslėpė, kaip jam palengvėjo.

– Būtų buvę maloniau šią gerą žinią išgirsti iš tavęs, Hamondai.

– Neketinau slėpti, bet Meisonas man pasakė tik vakar vakare.

Nekreipdamas dėmesio į Hamondo pasiaiškinimą, tėvas kalbėjo toliau:

– Išgirdau iš draugo, kuris kartu su Meisonu šįryt dalyvavo maldos pusryčiuose. Jis man vėliau klube apie tai užsiminė, aišku, manydamas, kad aš žinau, ir man buvo nepatogu, kad aš nieko nežinau.

– Šeštadienį išvažiavau į užmiesčio namelį. Kad Petidžonas nužudytas, man pranešė tik vakar vakare, kai grįžau. Paskui viskas

vyko taip greit, kad dar pats nespėjau gerai visko suvokti, – santūriai pasakė jis.

Prestonas nuvalė nematomą dulkelę nuo aštraus lyg peilis kelnių kanto.

– Tikiuosi, kad tu įvertinsi, kokios galimybės tau atsiveria.

– Taip, pone.

– Byla sukels didelį susidomėjimą...

– Žinau...

– ...kuriuo tu turi pasinaudoti, Hamondai, – įkvėpimo pagautas Prestonas pakėlė ranką ir suspaudė kumštį, tarsi siųsdamas radijo bangas. – Pasinaudok žiniasklaida. Tegul tavo vardas nuolat mirga spaudoje. Tegul rinkėjai sužino, kas tu. Iškelk save. Tai svarbiausia.

– Svarbiausia – laimėti bylą, – atkirto Hamondas. – Tikiuosi, kad mano kalba teisme šnekės pati už save ir man nereikės pasikliauti žiniasklaidos liaupsėmis.

Prestonas Krosas nekantriai mostelėjo ranka:

– Žmonėms nesvarbu, kaip tu vesi bylą, Hamondai. Kam rūpi, ar žudikas sės į kalėjimą iki gyvos galvos, ar gaus mirtiną injekciją, ar išsisuks.

– Man rūpi! – karštai atsakė Hamondas. – Ir žmonėms turėtų rūpėti.

– Galbūt anksčiau žmonės kreipė didesnį dėmesį į tai, kaip dirba pareigūnai, o dabar jiems terūpi, ar veikėjai gerai pasirodo per televiziją, – nusijuokė Prestonas. – Jei apklaustumėt visuomenę, abejoju, ar dauguma žmonių žinotų, ką veikia apygardos prokuroras.

– Ir vis dėlto tie patys žmonės piktinasi nusikaltimų statistika.

– Tai gerai! Pasinaudok tuo! – sušuko Prestonas. – Gražiai kalbėk, ir visuomenė pasijus rami, – jis atsilošė krėsle. – Čiulbėk žurnalistams, Hamondai, ir laimėk jų palankumą. Jei jie nori tavo pareiškimo, niekada neatsisakyk. Netgi jei tai nesąmonė, pamatysi, kiek daug gali padaryti nedideli dalykai. Tau visą laiką leis kalbėti, – jis nutilo ir mirktelėjo. – Tegul pirmiausia tave išrenka, o paskui galėsi leistis į kryžiaus žygius kiek tik norėsi.

– O jei manęs neišrinks?

– Kas galėtų tau sutrukdyti?

– Speklio sala.

Hamondas metė bombą, bet Prestonas nė nesudrebėjo.

– Kodėl?

Hamondas nė nemėgino slėpti savo paniekos:

– Jums gerai sekasi, tėti. Netgi labai gerai. Galit neigti kiek tik norit, bet aš žinau, kad jūs meluojat.

– Atsargiau rink žodžius, Hamondai.

– Štai kaip? – Hamondas įniršęs pašoko ir susikišo rankas į kišenes. – Aš jau nebe vaikas, tėve. Aš apskrities prokuroras. O jūs sukčius.

Prestono veidas išraudo, lyg išgėrus burbono:

– Manai esąs labai šaunus? Tai ką gi tu žinai?

– Žinau, kad jei detektyvas Smilou ar kas nors kitas ras, kad jūsų pavardė susijusi su Speklio salos projektu, jūs mokėsit didžiulę baudą ar net sėsit į kalėjimą ir sugadinsit mano karjerą. Nebent aš pats būčiau kaltintojas jūsų byloje. Tačiau bet kuriuo atveju per jūsų sąjungą su Petidžonu aš patekau į nepalankią padėtį.

– Nusiramink, Hamondai. Nėra dėl ko jaudintis. Aš nebedalyvauju Speklio salos projekte.

Hamondas nežinojo, tikėti tėvu ar ne. Prestonas buvo ramus, nesutrikęs. Neatrodė, kad jis meluotų. Tėvas tikrai talentingas.

– Nuo kada? – paklausė Hamondas.

– Prieš kelias savaites.

– Petidžonas to nežinojo?

– Aišku, kad žinojo! Mėgino mane perkalbėti. Bet aš vis tiek pasitraukiau ir atsiėmiau savo pinigus. Jis labai supyko.

Hamondas pajuto, kad sutrikęs rausta. Praėjusio šeštadienio popietę Petidžonas jam pasakė, kad Prestonas iki ausų įsitraukęs į Speklio salos projektą. Parodė tėvo pasirašytus dokumentus. Ar Petidžonas žaidė su juo?

– Vienas iš jūsų meluoja.

– Kada tu kalbėjai su Lučiu? – pasiteiravo Prestonas.

– Ar pasitraukdamas jūs pelningai pardavėt savo partnerystę? – nekreipdamas dėmesio į tėvo klausimą toliau puolė Hamondas.

– Aišku, kad sudariau gerą sandėrį. Atsirado pirkėjas, kuris norėjo imtis šio verslo, todėl sutiko su pasiūlyta kaina už mano dalį.

Rūgšti kava graužė Hamondui skrandį.

– Visiškai nesvarbu, ar jūs pasitraukėt, ar ne. Jei iš viso buvot susijęs su šiuo projektu, jūs pasmerktas. Ir kadangi aš jūsų sūnus, aš taip pat pasmerktas.

– Skiri tam per daug dėmesio, Hamondai.

– Jei tai iškils į viešumą...

– Neiškils.

– Visko gali būti.

– Tada aš pasakysiu tiesą, – gūžtelėjo pečiais Prestonas.

– Kokią tiesą?

– Kad aš nežinojau, ką daro Lutis. O sužinojęs nepritariau ir pasitraukiau.

– Apsvarstėt visus galimus variantus.

– Taip. Aš visada taip elgiuosi.

Hamondas piktai nužvelgė tėvą. Šis provokavo jį pradėti bylą. Bet Hamondas žinojo, kad tai būtų beviltiška. Tikriausiai netgi Petidžonas suvokė, kad Prestono nepaimsi plikomis rankomis. Lutis pasinaudojo laikinais Prestono ryšiais su Speklio sala, kad galėtų paspausti Hamondą.

– Noriu tau patarti, Hamondai, – prašneko Prestonas, – kad pasimokytum iš to. Iš visko galima išsisukti, jei pasilieki patikimą landą pabėgti.

– Ir šitaip jūs patariate savo vieninteliam sūnui? Elgtis nesąžiningai?

– Ne aš nustačiau taisykles, – atkirto jis. – Ir tau jos gali nepatikti, – jis palinko į priekį ir kalbėjo, baksnodamas smiliumi ore, kad pabrėžtų savo žodžius, – bet tu privalai joms paklusti, nes kiti, kurie nemąsto tokiomis aukštomis materijomis, paliks tave springti jų sukeltomis dulkėmis.

Tai jau žinoma sritis. Jie su tėvu čia buvę daugybę kartų. Kai Hamondas pakankamai suaugo ir ėmė abejoti, ar tėvas neklysta, greit išaiškėjo, kad jų požiūriai skiriasi. Smėlyje buvo nubrėžta linija. Šių ginčų nė vienas nelaimėdavo, nes nė vienas net per žingsnį nenusileisdavo.

Dabar, kai Hamondas matė raštišką įrodymą, jog tėvas dalyvavo viename iš liūdnai pagarsėjusių Petidžono sandėrių, suvokė, kokie beviltiškai skirtingi jų požiūriai. Hamondas nė akimirką nepatikėjo, kad Prestonas nežinojo, kas vyksta saloje. Sąžinė buvo visiškai nesusijusi su jo sprendimu pasitraukti. Jis tik laukė progos pelningai parduoti savo indėlį.

Hamondas suvokė, kad bedugnė tarp jų dar labiau paplatėjo, ir nematė, kaip ją sumažinti.

– Po penkių minučių turiu susitikti, – pamelavo jis ir apėjo aplink stalą. – Perduokit linkėjimus mamai. Paskambinsiu jai vėliau.

– Ji su draugėmis šiandien po pietų žada aplankyti Deivę.

– Deivė bus dėkinga, – pasakė Hamondas, prisiminęs, kad Deivei atgrasi net mintis, kad reikės priimti lankytojus, kurie užplūs jos namus labiau iš smalsumo, o ne iš pagarbos.

Prie durų Prestonas atsigręžė:

– Aš niekada neslėpiau, ką jaučiau, kai tu išėjai iš advokatų firmos.

– Ne, pone, neslėpėt. Jūs labai aiškiai parodėt, jog, jūsų nuomone, tai blogas pasirinkimas, – šaltai pasakė Hamondas. – Bet aš laikausi savo sprendimo. Man patinka darbas šioje įstatymo pusėje. Be to, man gerai sekasi.

– Meisono Monro remiamas, tu gerai pasirodei. Netgi labai gerai.

– Ačiū.

Komplimentas nenudžiugino Hamondo, nes jis nebevertino tėvo nuomonės. Be to, Prestono pagyrimas visada turėdavo paslėptą „bet“.

„Tie tavo A pažymiai – šaunu, Hamondai. Bet šitas B su pliusu iš chemijos tiesiog nepriimtinas“.

„Bėgikai, kuriuos tu įveikei trikovėje, laimėjo visą rungtį. Blogai, kad nepajėgei jų sutriuškinti. Tai jau būtų buvęs įvykis!“

„Antras pagal pažangumą kurse? Puiku, sūnau. Žinoma, ne taip gerai, kaip būti pirmam“.

Taip buvo visada, nuo pat vaikystės. Ir šį rytą tėvas nesulaužė tradicijos.

– Turi progą apsispręsti, Hamondai. Tu atsisakei partnerystės prestižinėje kriminalinės teisės firmoje ir nuėjai į valstybinę tarnybą. Todėl būtų daug geriau, jei jai vadovautum.

Tėvo ranka, rodydama apsimestą meilę, lyg cemento maišas nusileido ant Hamondo peties. Jis pamiršo arba nusprendė nekreipti dėmesio į jų ginčą.

– Ši byla pelnys tau antpečius, sūnau. Petidžono byla – tai atviras kvietimas tau į apygardos prokuroro kėdę.

– O jei jūsų negarbinga veikla atims man tą galimybę?

– To nebus! – irzliai atkirto tėvas.

– O jei taip įvyks, tai, turint galvoje jūsų planus dėl manęs, ar nebus žiauri ironija?

Daktarė Aleksė Lad nepriiminėdavo ligonių pirmadieniais. Tomis dienomis ji tvarkydavo dokumentus ir asmeninius reikalus. Šiandien ypatingas pirmadienis – ji sumokės Bobui Trimblui ir juo nusikratys visiems laikams, bent ji to tikėjosi. Taip jie susitarė vakar. Ji duos jam tai, ko šis reikalauja, ir jis išnyks. Tačiau iš patirties ji žinojo, kad jo pažadai tušti.

Atidariusi kabineto duris, Aleksė svarstė, kiek dar kartų ji bus priversta atidarinėti seifą ir išiminėti grynuosius pinigus. Visą gyvenimą? Bjauri perspektyva, bet labai tikėtina. Bobas ją surado ir nepanašu, kad paliks ramybėje.

Siekdama, kad pacientams būtų patogu, ji parinko neįmantrius, bet brangius baldus. Kabinete, kaip ir kituose namo kambariuose, į tradicinį stilių buvo įterpti keli senoviniai akcentai. Rytietiškas kilimas slopino žingsnius. Saulė švietė pro langus, išeinančius į apatinę verandą ir aptvertą sodelį, gražiai prižiūrimą visais metų

laikais. Sodas buvo pilnas gėlių ir žydinčių krūmų, klestinčių pusiau tropiniame Čarlstono klimate. Gausiai liejami, jie įspūdingai mirgėjo.

Aleksei pasisekė, kad rado restauruotą ir suremontuotą namą, turintį visus šiuolaikinius patogumus. Jai reikėjo tik pridėti kai kuriuos akcentus, kad namas taptų jos. Anksčiau šis priekinis kampinis kambarys buvo svetainė, su kuria jungėsi valgomasis. Aleksė pavertė jį kabinetu. Jei norėdavo pasikviesti svečių, vesdavosi juos į restoraną. Ji pati valgydavo virtuvėje – galiniame pirmojo aukšto kambaryje. Antrame aukšte buvo du dideli miegamieji. Kiekvienas namo kambarys turėjo duris į vieną iš dviejų paunksningų verandų. Sodą supanti mūrinė tvora, apaugusi jazminais, skyrė jį nuo pasaulio.

Aleksė atstūmė paveikslą, už kurio sienoje buvo įmontuotas seifas. Ji greit surinko skaičių kombinaciją, išgirdusi spragtelėjimą nuspaudė žemyn rankeną ir atidarė sunkias duris.

Seife buvo keli banknotų pakeliai, surišti pagal kupiūras. Galbūt dėl to, kad Aleksei vaikystėje teko netgi badauti, ji visada namie turėjo grynųjų pinigų. Toks įprotis buvo vaikiškas ir kvailas, bet, atsižvelgdama į priežastį, ji savęs nesmerkė. Laikyti pinigus namie visiškai neapsimoka, nes už juos neauga palūkanos, bet ji jautėsi saugi žinodama, kad jei labai reikia, namie visada yra pinigų. Dabar irgi.

Ji atskaičiavo sutartą sumą ir sudėjo pinigus į užtraukiamą krepšį, kuris pasirodė neįprastai sunkus. Tikriausiai dėl turinio. Aleksė taip smarkiai nekentė Bobo, kad net pati to bijojo. Ji gailėjo ne pinigų. Mielai duotų jam ir daugiau, kad tik nebereikėtų susitikti. Aleksė išgyveno dėl to, kad jis įsibrovė į jos asmeninį gyvenimą.

Prieš dvi savaites Bobas atsirado labai netikėtai. Nenujausdama, kas jos laukia, Aleksė atidarė duris, už kurių stovėjo jis.

Akimirką ji nepažino Bobo. Jis buvo labai pasikeitęs. Ryškius pigius drabužius pakeitė madingi, bet irgi ryškūs. Smilkiniuose

švietė žilė, kuri kitam vyrui būtų suteikusi žavesio, o šis atrodė dar nuodėmingesnis, lyg jaunystės bjaurumas būtų virtęs tikru blogiu.

Tačiau jo kandi šypsena buvo pažįstama – triumfuojanti, hipnotizuojanti, įtaigi. Aleksė ilgus metus stengėsi ją ištrinti iš atminties. Kai daugybė susitikimų su psichologu ir marios pralietų ašarų nepajėgė jos sunaikinti, ji maldavo Dievą padėti nusikratyti šių prisiminimų. Dabar tik retkarčiais Bobo šypsena išnirdavo blogame sapne, iš kurio ji pabusdavo, permirkusi prakaitu ir virpanti iš siaubo. Ši šypsena reiškė galią, kurią jis prieš ją naudojo.

– Bobai, – ji ištarė tokiu tonu, tarsi skambėtų laidotuvių varpai. Tai, kad jis vėl pasirodė jos gyvenime, reiškė tik nelaimę. Nedidelis jo pasikeitimas nepaslėpė skleidžiamos grėsmės.

– Neatrodo, kad džiaugtumeis, mane matydama.

– Kaip tu mane suradai?

– Nebuvo lengva, – jo balsas taip pat pasikeitė – tapo lygesnis, sodresnis, ne toks miaukiantis kaip anksčiau. – Manyčiau, kad visus tuos metus tu slapsteisi nuo manęs. Tačiau laimingas atsitiktinumas atvedė mane prie tavo durų. Taip buvo lemta.

Aleksė nežinojo, tikėti juo ar ne. Gal likimas iškrėtė jai piktą pokštą. Kita vertus, Bobas labai išradingas. Galbūt jis atkakliai ieškojo jos daugelį metų. Tačiau tai nesvarbu. Jis stovėjo čia, prikeldamas blogiausius atsiminimus ir baimę iš sielos gilumos, kur ji buvo juos palaidojusi.

– Nenoriu turėti su tavim jokių reikalų.

Bobas prispaudė rankas prie širdies, apsimesdamas, kad jos žodžiai jį įskaudino.

– Po viso to, ką mes vienas kitam reiškėm?

– *Dėl viso to,* ką mes vienas kitam reiškėm.

Aleksė jam pasirodė daug labiau susitvardanti ir pasitikinti savimi negu jaunystėje. Bobo veidas pajuodo iš pykčio.

– Ar tikrai nori pradėti lyginti mūsų praeities patirtį? Nori išaiškinti, ką kuris padarėm? Atmink, kad aš buvau tas, kuris...

– Ko tu nori? Be pinigų. Žinau, kad tikrai nori pinigų.

– Tik jau nedaryk skubotų išvadų, *daktare Lad.* Ne tau vienai sekasi. Po mūsų paskutinio susitikimo aš taip pat praturtėjau.

Jis ėmė girtis dirbęs naktinio klubo konferansjė. Nepajėgdama ilgai klausytis apie jo šlovingas dienas „Gaidyje ir buliuje“, ji tarė:

– Po penkiolikos minučių pas mane ateis pacientas.

Ji tikėjosi kuo greičiau nutraukti susitikimą su Bobu. Tačiau jis neketino taip greitai pasiduoti. Lyg mesdamas pergalę lemiantį kozirį, jis atskleidė planą, atvedusį jį į Čarstoną.

Be abejonės, Bobas išsikraustė iš proto ir Aleksė jam tai pasakė.

– Atsargiai, Alekse, – švelniai baugindamas, įspėjo jis. – Aš nebe toks malonus kaip anksčiau ir daug gudresnis.

Kovodama su baime, Aleksė tarė:

– Tada tau manęs nereikia.

Tačiau Bobo planuose jai buvo skirtas vaidmuo.

– Iš tiesų tu mano raktas į sėkmę.

Išgirdusi, ko Bobas nori, ji pasakė:

– Tau haliucinacijos, Bobai. Jei manai, kad aš tau padėsiu, klysti. Eik ir nebesirodyk man akyse.

Tačiau jis grįžo. Ir kitą dieną, ir dar kitą. Visą savaitę jis nepasidavė, pasirodydavo bet kokiu paros laiku, trukdė jai dirbti su pacientais, palikinėjo telefonu žinutes, kuriomis vis labiau grasino. Jis vėl ėmė brautis į jos gyvenimą kaip parazitas. Jis toks ir buvo.

Pagaliau Aleksė sutiko pasimatyti. Jis manė, kad ji pasidavė. Bet kai ji atsisakė bendradarbiauti, jo džiaugsmas virto įniršiu.

– Bobai, nors gyvenimas tave ir nuglūdino, padarė rafinuotesnį, tačiau tu vis tiek nepasikeitei. Likai toks pat kaip ir tada, kai švarinai kišenes gatvėse. Po šiuo plonu faneros sluoksniu slepiasi tas pats bjaurybė.

Įniršęs, kad ji pasakė tiesą, Bobas nuo sienos nukabino vieną iš diplomų ir sviedė ant grindų. Rėmeliai sulūžo, pažiro stiklo šukės.

– O dabar paklausyk! – tarė jis dar baisesniu balsu. – Jau verčiau viską apsvarstyk ir padaryk man šią nedidelę paslaugą. Jei ne, aš tikrai suknisiu tau gyvenimą. Tikrai!

Tada ji suvokė, kad Bobas – jau nebe gatvės prekeivis. Jis galėjo ne tik pakenkti, bet ir visiškai ją sunaikinti. Todėl Aleksė sutiko atlikti nedidelį vaidmenį pagal absurdišką jo planą, tačiau tik todėl, kad jau buvo sugalvojusi, kaip to išvengti. Bet kaip ir visada jos sumanymas sužlugo. Visiškai sužlugo. Jai nepavyko įgyvendinti savo plano. O dabar būtina atsiriboti nuo Bobo. Jei reikės, sumokėti tiek, kiek jis prašo, tai bus tik nedidelė auka, palyginti su tuo, ką ji prarastų, jei jų sąjunga būtų atskleista.

Nusprendusi, kad toks sprendimas teisingas, Aleksė uždarė sieninį seifą, patraukė į vietą paveikslą, išėjo iš kabineto ir užvėrė duris. Kaip tik tuo metu kažkas paskambino prie durų. Bobas punktualus. Aleksė pastūmė krepšį už vazos ant vestibiulio stalo, išėjo į verandą ir atidarė duris.

Tačiau ant slenksčio stovėjo ne Bobas, o du uniformuoti policininkai ir tarp jų vyriškis blyškiomis akimis ir plonomis nesišypsančiomis lūpomis. Aleksės širdis šoktelėjo, nes ji suvokė, ko jie atėjo. Jos gyvenimas vėl ruošėsi virsti chaosu.

Stengdamasi nuslėpti susirūpinimą, Aleksė maloniai nusišypsojo:

– Kuo galiu padėti?

– Daktarė Lad?

– Taip.

– Aš seržantas Roris Smilou, tiriu žmogžudystes Čarlstono policijos skyriuje. Norėčiau pasikalbėti apie Lučio Petidžono nužudymą.

– Lučio Petidžono? Bijau, kad nežinau...

– Jus matė prie jo kambario durų tą popietę, kai jį nužudė, daktare Lad. Taigi negaišinkite man laiko, apsimetinėdama, kad jūs nesuprantate, apie ką aš kalbu.

Aleksė ir detektyvas Smilou vertindami žvelgė vienas į kitą. Galiausiai Aleksė pasidavė ir pasitraukė nuo durų:

– Užeikit.

– Iš tiesų tai norėčiau, kad važiuotumėt su mumis.

Ji nurijo seiles, nors burna buvo sausa.

– Norėčiau paskambinti savo advokatui.

– Nebūtina, nes jūs nesuimta.

Aleksė pažvelgė į jį atlydėjusius policininkus.

Smilou lūpas iškreipė ironiška šypsena.

– Jei savo noru sutiksite, kad jus apklaustų be advokato, man bus lengviau patikėti, kad jūs nepadarėte nieko blogo.

– Aš visiškai tuo netikiu, detektyve Smilou, – teisingai elgdamasi tarė ji, – toks atvirumas nustebino Smilou. – Aš mielai eisiu su jumis, kai tik pranešiu savo advokatui.

15 SKYRIUS

Roris Smilou atsisėdo ant rašomojo stalo kampo. Visų kriminalinių tyrimų skyriuje rašomieji stalai buvo apversti popieriais. Jo bylos ir dokumentai buvo tvarkingai sudėti į krūvelę. Rytą Smitis puikiai nublizgino Smilou batus ir dabar jie atspindėjo šviesą. Jis nenusivilko švarko.

Aleksė Lad sėdėjo ramiai sudėjusi rankas ant kelių, gražiai sukryžiavusi kojas. Ji puikiai tvardėsi, todėl Smilou pamanė, kad ne tokiam asmeniui kaip ji sėdėti žmogžudystes tiriančio detektyvo kabinete.

Pusvalandį jie laukė jos advokato, kuris sutiko ateiti. Užsitęsus tylai, kai detektyvas atidžiai ją stebėjo, daktarė jautėsi nepatogiai, bet neišsidavė. Ji neatrodė nei išsigandusi, nei nervinga, tik nepatenkinta dėl susidariusios nemalonios padėties.

Atvykęs advokatas Perkinsas nuo skubėjimo buvo išraudęs. Advokatas vilkėjo golfui tinkamais drabužiais, tik įsispyręs į pusbačius.

– Atsiprašau, Alekse. Kai atsiuntei man pranešimą, taikiausi į dešimtą skylutę. Skubėjau kaip įmanydamas. Kas atsitiko, Smilou?

Perkinsas buvo užsitarnavęs gerą reputaciją ir laimėjęs daug bylų. Be to, jį laikė sąžiningu ir nepaperkamu žmogumi. Smilou pasidomėjo, kaip advokatas Aleksei Lad padėjo anksčiau.

– Tai asmeniškas klausimas, bet aš mielai atsakysiu, jei Aleksė neprieštaraus.

– Ne, neprieštarausiu, – pasakė ji.

– Iki šiol mes buvome draugai, kuriuos sieja visuomeninė veikla. Susitikome prieš dvejus metus, kai Aleksė kartu su mano žmona dirbo Spoleto komitete, – paaiškino jis, turėdamas galvoje įžymųjį Čarlstono menų festivalį gegužės mėnesį.

– Taigi kiek jums žinoma, daktarė Lad niekada anksčiau nebuvo kaltinama įvykdžiusi nusikaltimą?

– Sakyk esmę, Smilou. – Perkinso intonacija rodė, kodėl prokurorai laikė jį galingu priešininku teisme.

– Noriu apklausti daktarę Lad dėl Lučio Petidžono nužudymo.

Perkinsui atvėpo žandikaulis. Jis pažvelgė į juos, lyg laukdamas kulminacijos.

– Tikriausiai juokauji.

– Deja, jis nejuokauja, – pasakė Aleksė. – Ačiū, kad atvykai, Frenkai. Labai atsiprašau, kad sutrukdžiau žaisti golfą. Ar tau sekėsi?

– O taip, taip, – išsiblaškęs atsakė jis, vis dar stengdamasis suvokti, ką jam pasakė Smilou.

– Tada dvigubai atsiprašau, – pasakė Aleksė ir, pažvelgusi į Smilou, pridūrė: – Viskas taip absurdiška. Mes gaištame laiką. Aš noriu kuo greičiau viską baigti ir dingti iš čia.

Ji linktelėjo Smilou, lyg leisdama pradėti. Jis pasilenkė per stalą, įjungė magnetofoną, pasakė jų pavardes, datą ir laiką.

– Daktare Lad, automobilių stovėjimo aikštelės, esančios Rytinės Įlankos gatvėje, tarnautojas atpažino jus mūsų dailininkės eskize. Kadangi aikštelėje nėra automatų, jis užrašo kiekvieno automobilio numerį ir laiką, kada jis pastatytas.

Smilou nelaimei, nebuvo registruojama, kada automobiliai išvažiuoja. Mokestis imamas už atvykimą. Jei stovima mažiau nei

dvi valandas, mokestis – penki doleriai. Papildomas mokestis pradedamas skaičiuoti po šimto dvidešimties minučių. Užrašomas tik mokestis, bet ne tikslus išvykimo laikas.

– Radome jus pagal automobilio taloną. Šeštadienį po pietų jūsų automobilis stovėjo aikštelėje apie dvi valandas.

Atidžiai klausęsis Perkinsas nusijuokė:

– Ir tai tavo triuškinantis atradimas? Didysis prasiveržimas byloje?

– Tai tik pradžia.

– Velniškai lėta pradžia. O kaip automobilių aikštelė sieja daktarę Lad su žmogžudyste?

– Aš daviau arbatpinigių...

Perkinsas įspėdamas pakėlė ranką, tačiau ji nekreipė dėmesio:

– Viskas gerai, Frenkai. Aš daviau tam jaunuoliui dešimties dolerių banknotą, nes mažiau neturėjau. Vadinasi, arbatpinigių – penki doleriai. Manau, kad būtent todėl jis mane prisiminė taip gerai, kad galėjo apibūdinti dailininkei.

– Ne jis apibūdino jus, – pasakė Smilou. – Ponas Danielsas iš Meikono Džordžijos valstijoje. Jo kambarys Čarlstono „Plazos" viešbutyje yra tame pačiame koridoriuje kaip ir Lučio Petidžono apartamentai. Ar jūs jį pažinojot?

– Neprivalai atsakyti, Alekse, – įspėjo advokatas. – Iš tiesų patarčiau daugiau nieko nesakyti, kol mes nepasikalbėsime akis į akį.

– Viskas gerai, – nusijuokusi pakartojo ji ir, pažvelgusi į Smilou, pasakė: – Niekad nesu girdėjusi apie poną Danielsą iš Meikono Džordžijos valstijoje.

„Ji ne tik susitvardanti, bet ir protinga", – pamanė Smilou.

– Aš turėjau galvoje poną Petidžoną. Ar *jį* pažinojot?

– Visi Čarlstone girdėjo apie Lutį Petidžoną, – atsakė Aleksė. – Jo pavardė nuolat kartojama žinių laidose.

– Žinojot, kad jį nužudė?

– Žinoma.

– Matėt per televiziją?

– Savaitgalį buvau išvykusi iš miesto, tačiau sugrįžusi išgirdau šią naujieną.

– Ar pažinojot Petidžoną asmeniškai?

– Ne.

– Tai kodėl stovėjot viešbutyje prie jo kambario durų maždaug tuo metu, kai jį nužudė?

– Nestovėjau.

– Alekse, prašau, nesakyk daugiau nieko. – Perkinsas paėmė ją už alkūnės ir parodė į duris. – Mes išeiname.

– Tai nesudarys gero įspūdžio.

– Detektyve, tai jūs nesudarot gero įspūdžio. Privalot atsiprašyti daktarės Lad.

– Aš neprieštarauju atsakyti į klausimus, Frenkai, jei ši nesąmonė baigsis čia ir tuojau pat, – pasakė Aleksė.

Perkinsas ilgai žiūrėjo į ją, akivaizdžiai nepritardamas. Paskui atsisuko į Smilou ir pasakė:

– Aš reikalauju, kad prieš tęsdamas apklausą leistumėt pasitarti su kliente.

– Gerai, paliksiu jus vienus.

– Tik prieš išeidamas išjunkit mikrofoną.

– Patikėk, Frenkai, aš tik trokštu, kad viskas vyktų taip, kaip reikalauja įstatymas. Nenoriu, kad žmogžudys išeitų į laisvę dėl teisinių smulkmenų. – Jis įdėmiai nužvelgė Aleksę, išjungė magnetofoną ir paliko ją su advokatu.

– Neįtikėtina, – Stefi Mandel stovėjo siaurame koridoriuje ir žvelgė per dvigubą veidrodį į Smilou kabinetą. – Dailininkė ją tiksliai nupiešė. Kokia ji?

– Ar neturi kitų bylų, Stefi? Maniau, kad visi apygardos prokuratūros darbuotojai persidirba ir gauna per mažus atlyginimus. Bent jau visi tuo tiki.

– Meisonui leidus, aš sumažinau savo bylų skaičių, todėl galiu skirti dėmesio šitai. Meisonas nori, kad aš padėčiau Hamondui.

– O kur tas stebuklingasis berniukas? – pasiteiravo Smilou, stebėdamas, kaip daktarė Lad energingai papurtė galvą, Frenkui Perkinsui kažko paklausus.

– Užsibarikadavęs savo kabinete. Nemačiau nuo tada, kai šiandien rytą išėjom iš ligoninės. Palikau jam žinutę, kad einu čia pasižiūrėti mūsų įtariamosios. Beje, šauniai pasidarbavot, surasdami grobį.

– Geriau nebūna. Ar Hamondas prisijungs prie mūsų?

– Prieštarautum?

Smilou gūžtelėjo pečiais:

– Norėčiau pamatyti jo reakciją.

– Į daktarę Lad?

– Įdomu sužinoti, ar šventasis Hamondas pajėgtų reikalauti mirties nuosprendžio gražiai moteriai.

– Manai, kad ji graži? – puolė Stefi.

Smilou nespėjus atsakyti, Frenkas Perkinsas atidarė duris ir, linktelėjęs Stefi, pakvietė juos užeiti.

Bobas Trimblas giliai įkvėpė, mėgindamas suvaldyti smarkiai plakančią širdį, kuri daužėsi nuo pat tos akimirkos, kai jis pamatė Aleksę, besikalbančią su policininkais ant durų slenksčio.

Blogai. Visai blogai. Ar policininkai atskleidė jo sąmokslą dėl Petidžono? O gal Aleksė pati juos iškvietė, kad išduotų jį ir pati išsigelbėtų?

Bobas neskubėdamas pravažiavo pro jos namą, apsimesdamas abejingu. Tačiau tai, ką žvairomis pamatė, kėlė nerimą: du vyrai su policininko uniformomis, vienas su civiliniais drabužiais ir kerštinga moteris, kuri neslėpė neapykantos jam. Svarus nelaimės įrodymas.

Tačiau geras ženklas tas, kad Aleksė neparodė į jį ir nesuriko: „Suimkit jį!“ Bet Bobas vis tiek nebuvo tikras, ką visa tai reiškia. Galbūt ji tiesiog nematė, kaip jis pravažiavo. Svarstydamas, ką daryti toliau, Bobas be tikslo važiavo Čarlstono centru, įsiliejęs į vidurdienio automobilių srautą. Vakar jis manė esąs laisvas. Po ilgų

išsisukinėjimų Aleksė pagaliau sutiko jam duoti pinigus, kurių jis reikalavo.

– Jei manai, kad gali pavogti mano sumanymą ir juo pasinaudoti, labai klysti, panele, – kai Bobas jaudindavosi, imdavo kalbėti senąja tarme. Pasibjaurėjęs savo prasčiokiška kalba, jis nutilo ir pamėgino suvaldyti balsą. – Tik jau nemėgink manęs apmauti, Alekse, – pasakė jai švelnesniu, bet ne mažiau grėsmingu balsu. – Tie pinigai priklauso man ir aš jų noriu.

Aleksė buvo susitvarkiusi savo gyvenimą. Ji šnekėjo gražiau, rengėsi skoningiau, gyveno gerai. Tačiau buvo tokia pat pasipūtusi. Ne, ji nepasikeitė. Kaip ir jis. Ji žinojo jo tikrąjį būdą, jis žinojo jos. Negi ji mano, kad jis vakar gimęs? Bobas suprato, kas vyksta. Ji pasinaudojo jo planu ir mėgina atimti jo dalį.

Kai Bobas apkaltino ją, Aleksė pasakė:

– Paskutinį kartą sakau: tau neturiu jokių pinigų! Palik mane ramybėje!

– Šito nebus, Alekse. Aš nepasitrauksiu iš tavo gyvenimo, kol negausiu to, dėl ko atvykau. Jei nori, kad dingčiau, sumokėk.

Ji sunkiai atsiduso ir tai rodė, jog ji kelia baltą vėliavą.

– Ateik pas mane rytoj vidurdienį.

Taigi jis atsirado prie jos namų vidurdienį. Ir ką? Ji šnekasi su policininkais, kurie galbūt turi orderį jam suimti.

„O gal ir ne“, – pamanė jis, prisivertęs nusiraminti. Jei Aleksė ir policija paspendė spąstus, kad jį sučiuptų, tai kodėl policijos automobilis pastatytas matomoje vietoje. Ir kaip ji būtų galėjusi įskųsti jį, neišdavusi savęs?

Tačiau Bobui Trimblui geriau būtų čia nesirodyti, kol tiksliai nesužinos, kas čia vyksta. *Kaip nuobodu.*

Užsidegus raudonai šviesai Bobas sustojo, sudėjo rankas ant vairo ir ėmė svarstyti savo ateitį. Akies krašteliu jis pastebėjo, kaip šalia sustojo kitas atviras automobilis. Jis pasuko galvą. Į jį žvelgė du veidai, pridengti akiniais nuo saulės su geltonais stiklais. Merginos buvo jaunos ir labai patrauklios. Jos įžūliai ir provokuojamai šyp-

sojosi. Išlepintos turtingo tėvelio dukrelės karštą vasaros popietę ieškojo linksmybių.

Kitaip tariant, grobio.

Užsidegus žaliai šviesai, sucypė merginų automobilio padangos ir jis šovė į priekį. Kitoje sankryžoje jos pasuko į dešinę. Bobas įvažiavo į kitą eismo juostą ir taip pat pasuko į dešinę. Žvilgčiodamos per savo apnuogintus pečius, merginos matė, kad jis jas seka. Bobas stebėjo, kaip jos juokiasi. Jų BMW įsuko į aikštelę prie prabangaus restorano. Bobas nusekė iš paskos. Merginos patraukė durų link. Jos mūvėjo trumpus šortus, kurie atidengė be galo ilgas kojas ir netgi kraštelį sėdmenų. Atviros palaidinukės beveik nieko neslėpė. Merginos ėjo kikendamos ir primindamos Bobui tai, ką jis geriausiai išmanė.

Bobas perėjo pilną lankytojų restoraną ir pamatė jas įsitaisiusias prie stalelio po skėčiu, užsisakančias gėrimų. Kai padavėja nuėjo, Bobas atsisėdo į tuščią kėdę prie jų stalo.

Pro putlias merginų lūpas žibėjo nepaprastai balti ir tiesūs dantys. Ausyse blykčiojo deimantiniai auskarai. Nuo jų dvelkė brangiais kvepalais.

– Aš iš dorovės policijos, – seksualiai tęsdamas žodžius prašneko Bobas. – Ar jūs, panelės, jau pakankamai suaugusios, kad vartotumėt alkoholį?

Jos nusikvatojo:

– Nesijaudinkit dėl mūsų, *pareigūne.*

– Mes jau tinkamo amžiaus.

– Tinkamo amžiaus kam? – paklausė jis.

– Mes atostogaujam, todėl galim daryti ką norim.

– Ir mes ketinam tai daryti.

Jis įžūliai nusišypsojo:

– Tikrai? O aš maniau, kad jūs – keliaujančios misionierės.

Merginos vėl prapliupo juoku. Padavėja atnešė dvi taures. Bobas atsilošė kėdėje:

– Tai ką gi mes geriam, panelės?

Jis pataikė.

Bebaimė sekretorė pagaliau sulaužė nematomą užtvarą į Hamondo kabinetą.

– Ar įtariamoji ta, kurios portretą nupiešė? Ją atpažino kaip daktarę Aleksę Lad. Dabar ji detektyvo Smilou kabinete. Ją apklausia.

Hamondo delnai sudrėko nuo šalto prakaito.

– Ar Smilou ją suėmė?

– Atėjo savo noru, bent jau taip teigia panelė Mandel. Tačiau su ja advokatas. Ar eisit ten?

– Gal vėliau.

Sekretorė išėjo.

Atgarsiai apie šią žinią atsimušė lyg aidas. Smilou tardymo taktika priverstų prisipažinti kalta net motiną Teresę. Hamondas neįsivaizdavo, kaip Aleksė galėtų reaguoti. Ar ji bus priešiška, ar pasirengusi padėti? Ar ji turi ką prisipažinti? Ką ji pasakys, kai pamatys Hamondą?

O ką jis galėtų pasakyti?

Norėdamas to išvengti, Hamondas kiek galima ilgiau atidėliojo jų susitikimą. Kol jis nesužinos daugiau apie Aleksę Lad ir kas ją siejo su Petidžonu, geriausia nuo bylos laikytis atokiau.

Paprastai tai būtų nesunkiai įvykdoma. Hamondo skyrius dažniausiai nesikišdavo į bylą, kol detektyvai nenuspręsdavo turį pakankamai įrodymų oficialiam kaltinimui pareikšti, arba neatiduodavo bylos prisiekusiesiems. Kitaip nei Stefi, kuri nemokėjo deramai elgtis, Hamondas leisdavo policijos departamentui atlikti savo darbą, kol jam ateidavo laikas perimti bylą.

Tačiau kaip tik dabar pasitaikė viena iš tų retų išimčių. Hamondas privalėjo dalyvauti bent jau dėl politinių priežasčių. Vieni miesto ir valstijos pareigūnai buvo pikčiausi Petidžono priešai, kiti – sąjungininkai, bet visi jie naudojosi jo nužudymu kaip politine platforma. Per žiniasklaidą jie reikalavo kuo greičiau suimti ir nuteisti žudiką. Šiandienos laikraščio redaktoriaus skiltis sudomino miestiečius ir atskleidė liūdną tiesą, kad nė vienas pilietis, nors ir atrodo toks nepažeidžiamas kaip Petidžonas, neapsaugotas nuo smurto. Vidurdienio žinių žurnalistas apklausė žmones gatvėje, ar jie mano, kad

Petidžono žudikas bus sugautas ir pelnytai nuteistas. Byla sukėlė žiniasklaidos karštligę, kurios taip laukė Hamondo tėvas. Pats Hamondas troško kaip įmanoma ilgiau neįsitraukti į tyrimą, todėl kitą pusvalandį apsimetinėjo esąs labai užimtas.

Meisonas Monro atsirado, vos sugrįžęs po pietų.

– Girdėjau, kad Smilou rado įtariamąją, – griausmingas jo balsas lyg kamuolys atsimušė į Hamondo kabineto sienas.

– Naujienos greit sklinda.

– Vadinasi, tai tiesa?

– Man pranešė visai neseniai.

– Papasakok trumpai.

Hamondas išdėstė apie Danielsą ir įtariamosios portretą.

– Lapeliai su Endikot eskizu ir žodiniu aprašymu išplatinti aplinkiniame Čarlstono „Plazos" viešbučio rajone. Automobilių aikštelės tarnautojas atpažino daktarę Lad.

– Kiek žinau, ji žymi psichologė.

– Taip kalba.

– Ar girdėjai apie ją?

– Ne.

– Aš taip pat negirdėjau. O žmona tikriausiai ją pažįsta. Ji visus pažįsta. Manai, kad Petidžonas buvo jos pacientas?

– Kol kas, Monro, tu žinai tiek pat, kiek ir aš.

– Pažiūrėsim, ką tu sužinosi.

– Aš jus informuosiu apie bylos eigą.

– Ne, aš turėjau galvoje šią popietę, *dabar.*

– Dabar? Smilou nemėgsta, kai mes kišamės, – paprieštaravo Hamondas. – O ypač jam nepatinka, kai įsikišu aš. Stefi jau ten. Jei dar aš nueisiu, jis visai įtūš. Manys, kad mes jį tikrinam.

– Jei jis įpyks, Stefi viską užglaistys. Man reikia ką nors žinoti, kad pasakyčiau žurnalistams, kurie skambinėja man į biurą.

– Negalima teigti, kad daktarė Lad įtariamoji. Mes nežinom, kad tai tiesa. Juk ją tik apklausia.

– Ji, matyt, susijaudino, nes pasikvietė Frenką Perkinsą.

– Frenkas jos advokatas? – Hamondas gerai jį pažinojo ir gerbė. Kovoti prieš jį teisme visada būdavo tikras išmėginimas. Geresnio advokato ji negalėjo surasti. – Bet kuris žmogus, kviečiamas į policiją, susisiektų su savo advokatu.

Tačiau Meisonas nepasidavė:

– Pranešk man, kai apie ją ką nors sužinosi.

Jis griausmingai atsisveikino ir išėjo iš kabineto, nepalikdamas Hamondui kitos išeities. Atėjęs į policijos nuovadą, Hamondas užlipo į trečią aukštą ir paspaudė skambutį prie užrakintų dvigubų durų į kriminalinį tyrimų skyrių. Duris atvėrė policininkė, kuri žinodama, dėl ko Hamondas atėjo, pasakė:

– Jie Smilou kabinete.

– Kodėl ne apklausos kambaryje?

– Tikriausiai buvo užimtas. Be to, prokurorė Mandel norėjo viską stebėti per stiklą.

Hamondas kone apsidžiaugė, kad Aleksę apklausia ne toje belangėje kameroje, pradvokusioje kaltųjų prakaitu ir kava. Jis nepajėgė įsivaizduoti jos tame kambaryje, kur stebėdavo, kaip pedofilai, žagintojai, vagys, sąvadautojai ir žmogžudžiai visiškai palūžta, paveikti įtemptos apklausos. Hamondas pasuko už kampo į trumpą koridorių, kuriame buvo detektyvų, tiriančių žmogžudystes, kabinetai. Jis tikėjosi, kad jam sugrįžus apklausa jau bus pasibaigusi, o Aleksė – išėjusi. Deja. Stefi ir Smilou žvilgčiojo per veidrodinį stiklą lyg grifai, laukiantys, kol jų auka išleis paskutinį kvapą. Hamondas išgirdo, kaip Stefi pasakė:

– Ji meluoja.

– Žinoma, meluoja, – pritarė Smilou. – Tik nežinau ką.

Jie nepastebėjo Hamondo, kol šis neprašneko:

– Kas čia darosi?

Stefi atsigręžė. Ji atrodė supykusi:

– Pagaliau! Ar negavai mano žinučių.

– Negalėjau ištrūkti. O kodėl jūs manot, kad ji meluoja? – jis linktelėjo į langą, kol kas nedrįsdamas pažvelgti.

– Paprastai nekalti žmonės būna nervingi ir suirzę, – pasakė Smilou.

– O mūsų daktarė net nemirkteli sėdėdama. Nemikčioja, nekosčioja, nežaidžia pirštais, tiesiai atsakinėja į visus klausimus.

– Stebiuosi, kaip Frenkas jai iš viso leidžia atsakinėti, – pasakė Hamondas.

– Jis nenori, kad ji atsakinėtų, tačiau ji prieštarauja. Ji vadovaujasi savo protu.

Pasekęs mąslų Smilou žvilgsnį, Hamondas pagaliau pasuko galvą. Nors pamatė tik dalį profilio, vis tiek labai susijaudino. Pirmiausia norėjosi nubraukti nuo jos skruosto susitaršiusių plaukų sruogą, o po to – griebti ją ir piktai įsakyti, kad ji atskleistų, ką čia sumaniusi ir kodėl jį įtraukė į tai.

– Ką mes apie ją žinom? – paklausė Hamondas.

Atrodė, kad netgi pats Smilou sužavėtas ilgu nuopelnų sąrašu:

– Ji du kartus paskelbė straipsnį žurnale „Psichologija šiandien“, ją dažnai kviečia skaityti paskaitų apie pacientus, apimtus panikos priepuolio. Ji laikoma šios srities eksperte. Prieš keletą mėnesių daktarė Lad atkalbėjo žmogų šokti pro langą.

– Prisimenu šį atvejį, – pasakė Hamondas.

– Buvo rašyta laikraštyje. To vyro žmona dėkojo daktarei Lad už išgelbėtą gyvybę. – Smilou pažvelgė į bloknotą ir pridūrė: – Jos asmeninis gyvenimas – paslaptis. Žinome tik tiek, kad ji netekėjusi, neturi vaikų. Frenkas įpykęs. Sako, kad ji čia niekuo dėta.

– O ką jis dar galėtų sakyti, – ironiškai pareiškė Stefi.

Stengdamasis kalbėti abejingai, Hamondas tarė:

– Ji atrodo labai šaltakraujiška.

– O taip! Labai šaltakraujiška, – pritarė Stefi. – Ledas ant jos neištirptų. Kai pasikalbėsi su ja, suprasi, ką turiu galvoje. Ji tokia šalta, kad praktiškai bekraujė.

Kaip mažai tu žinai, Stefi.

– Pasiruošę kitam raundui? – Stefi ir Smilou žengtelėjo durų link.

Hamondas delsė:

– Norit, kad ir aš dalyvaučiau?

Jie nustebę atsigręžė.

– Maniau, kad nekantrauji smogti žudikei, – pasakė Stefi.

– Dar neaišku, ar ji tikrai žudikė, – atsargiai tarė Hamondas. – Tačiau svarbiausia ne tai. Mūsų du, o Smilou vienas. Nenoriu, kad jis manytų, jog mes jį kontroliuojam.

– Gali kreiptis tiesiai į mane, – pasakė Smilou.

– Gerai, – žiūrėdamas į detektyvą, pasakė Hamondas. – Tik kad viskas būtų aišku. Atėjau ne savo noru, o siųstas Meisono.

– Viršininkas Kreinas man išdėstė paskaitą apie taikų sambūvį. Pakęsiu tave, jei tu pakęsi mane.

– Sąžiningas pasiūlymas.

Stefi giliai atsiduso:

– Taigi baigiasi vienos iš labiausiai erzinančių varžybų. O dabar gal imkimės darbo.

Smilou atidarė jiems duris. Hamondas praleido Stefi. Smilou įėjo paskutinis ir užvėrė duris. Į tokią mažą patalpą susigrūdo per daug žmonių. Smilou vos prasibruko pro Hamondą prie savo stalo.

– Gal norėtumėt atsigerti, daktare Lad?

– Ačiū, ne, detektyve.

Išgirdęs jos balsą, Hamondas įsitempė, lyg ji būtų jį palietusi. Jis kone pajuto jos kvėpavimą prie savo ausies. Širdis lyg griaustinis daužėsi krūtinėje. Jis vos susivaldė jos nepalietęs.

Smilou juos supažindino:

– Daktare Lad, čia ypatingasis prokuroro padėjėjas Hamondas Krosas. Pone Krosai, čia daktarė Aleksė Lad.

Ji pasuko galvą. Hamondas sulaikė kvėpavimą.

16 SKYRIUS

„Ypatingasis prokuroro padėjėjas Krosas gali jums pasakyti, kur aš buvau šeštadienio vakarą ir ką veikiau. Ar ne, ypatingasis prokuroro padėjėjau Krosai?“

„Aš nieko nenužudžiau šeštadienį, bet jei ir būčiau, tai būtų buvusi savigyna. Matot, detektyve Smilou, prokuroras Krosas įviliojo mane į savo namelį miške ir du kartus išžagino“.

„Prokurore Krosai, kaip malonu jus vėl sutikti. Kada mes matėmės? O taip, aš atsimenu, praėjusį šeštadienį, kai mes dulkinomės lyg išprotėję.“

Aleksė Lad nepasakė nei šitų, nei kitų baisių dalykų, kuriuos Hamondas įsivaizdavo ją sakant. Ji nesušuko iš džiaugsmo, neišdavė jo kolegų akivaizdoje, nemirktelėjo it sąmokslininkė ir jokiu kitu ženklu neparodė jį pažįstanti. Kai ji atsigręžė į jį ir jų akys susitiko, jam atrodė, kad viskas aplinkui išnyko. Jis visą dėmesį nukreipė tik į ją. Jie žvelgė vienas į kitą tik sekundę ar dvi, tačiau jei tai būtų trukę amžinybę, nebūtų buvę reikšmingiau.

Hamondas norėjo paklausti: „Ką tu man padarei?“ – galvoje turėdamas keletą dalykų. Šeštadienio vakarą jis buvo labai apstulbintas. Jis manė ir vylėsi, kad pamatęs Aleksę visai neromantiškoje

aplinkoje, ryškioje fluorescencinėje šviesoje visiškai nesusijaudins. Tačiau įvyko priešingai. Noras ją paliesti tapo fiziniu skausmu.

Visa tai akimirksniu praskriejo jo galvoje. Vildamasis, kad balsas jo neišduos, Hamondas tarė:

– Daktare Lad.

– Malonu susipažinti, – tarė ji ir nusigręžė. Toks įprastinis elgesys sunaikino Hamondo viltį, kad šeštadienį jis tikrai buvo jai *nepažįstamas* ir kad jie susitiko visiškai *atsitiktinai*. Jei būtų buvę priešingai, tai dabar, kai juos supažindino, žalios Aleksės akys būtų išsiplėtusios ir ji būtų pasakiusi ką nors panašaus: „Oi, labas. Nesitikėjau jus čia sutikti!“ Bet Aleksė neatrodė nustebusi. Atsigręždama pasisveikinti, ji tiksliai žinojo, ką pamatys. Pasirodė, kad ji taip pat kruopščiai ruošėsi supažindinimui kaip ir jis ir netgi šiek tiek persistengė – nusigręžė greičiau, nei reikalauja mandagumas.

Neliko jokių abejonių – jie susitiko neatsitiktinai ir dėl neaiškių aplinkybių. Aleksei tai buvo taip pat nepalanku kaip ir jam.

Pirmas prašneko Frenkas Perkinsas:

– Hamondai, mes tik gaišiname mano klientą.

– Galbūt taip ir yra, Frenkai, bet norėčiau pats padaryti šią išvadą. Atrodo, kad detektyvas Smilou mano, jog aš privalau išgirsti daktarės Lad pasakojimą.

Advokatas pasitarė su savo kliente.

– Ar neprieštarauji pakartoti, Alekse?

– Ne, jei tik galėsiu greičiau grįžti namo.

– Pažiūrėsim.

Išgirdęs šią Stefi pastabą, Hamondas norėjo jai trenkti. Palikęs apklausą Smilou, Hamondas atsirėmė į duris, iš kur jam niekas neužstojo Aleksės.

Smilou vėl įjungė magnetofoną ir, vardydamas dalyvius, dar pridūrė Hamondo pavardę.

– Daktare Lad, ar pažinojot Lutį Petidžoną?

Ji atsiduso, lyg būtų jau tūkstantį kartų atsakiusi į šį klausimą:

– Ne, detektyve, nepažinojau.

– Ką veikėte miesto centre šeštadienį po pietų?

– Galėčiau teigti, kad gyvenu miesto centre, bet atsakydama į jūsų klausimą sakau, kad ėjau paspoksoti į vitrinas.

– Ar ką nors pirkot?

– Ne.

– Užėjot į parduotuvių vidų?

– Ne.

– Neužėjot į parduotuves, nekalbėjot su pardavėjais, kurie galėtų patvirtinti, kad jus matė?

– Deja, ne. Niekas nepatraukė mano žvilgsnio.

– Tik pastatėt automobilį ir nuėjot pasivaikščioti?

– Taip.

– Ar ne per karšta buvo vaikštinėti?

– Aš mėgstu kaitrą.

Ji pažvelgė į Hamondą, tačiau jis ir taip atsiminė, ką ji norėjo pasakyti:

„Dabar, kai saulė nusileido, jau nebe taip karšta“.

Ji nusišypsojo, akyse atsispindėjo besisukančios karuselės žiburiai: „Iš tiesų tai aš mėgstu kaitrą“.

Hamondas vėl sutelkė dėmesį į Smilou.

– Ar buvote Čarlstono „Plazos“ viešbutyje?

– Taip, apie penktą valandą. Norėjau atsigerti ko nors gaivaus. Tikriausiai ponas Danielsas matė mane būtent tada. Tai vienintelė vieta, kur tuo laiku jis mane galėjo matyti, nes aš nebuvau šeštajame aukšte ir nestovėjau prie Petidžono kambario.

– O jis mums išsamiai papasakojo, kad apie penktą valandą jūs kaip tik stovėjote prie Petidžono kambario durų.

– Jis klysta.

– Jūs gėrėte bare?

– Taip, prie vestibiulio. Šaltą arbatą be cukraus.

Stefi pasilenkė prie Hamondo ir sukuždėjo:

– Padavėja tai patvirtino. Tačiau tai tik rodo, kad bent du žmonės matė ją viešbutyje.

Jis linktelėjo, bet nekomentavo, nes Smilou klausinėjo toliau, o Hamondą domino Aleksės atsakymas.

– Ką darėte, kai atsigėrėte?

– Nuėjau į aikštelę, kur buvau palikusi automobilį.

– Kiek buvo valandų?

– Penkiolika po penkių. Ne vėliau kaip pusė šešių.

Hamondo kēliai sulinko nuo palengvėjimo. Džonas Madisonas teigė, kad Petidžonas mirė vėliau. Taigi gerai, kad Hamondas nutylėjo ją pažįstąs. Beveik. Jei Aleksė buvo visiškai nekalta ir tapo auka todėl, kad žmogus nusinuodijo maistu, tai kodėl nesureagavo, kai jis įėjo į kabinetą? Kodėl apsimetė, kad jie nepažįstami? Hamondas turėjo savų priežasčių neišsiduoti. Matyt, ji irgi.

– Daviau automobilių aikštelės tarnautojui dešimt dolerių, nes mažiau neturėjau, – kalbėjo ji.

– Labai dosnūs arbatpinigiai.

– Pamaniau, kad nepatogu prašyti grąžos. Aikštelė buvo pilna, vaikinas užsiėmęs, bet jis elgėsi labai maloniai ir mandagiai.

– Ką darėte pasiėmusi automobilį?

– Išvažiavau iš Čarlstono.

– Ir kur nuvykote?

– Į Hiltonhedo salą.

Hamondas garsiai nurijo seiles. Štai ir baigėsi tiesa. Kodėl ji meluoja? Gina jį? O gal save?

– Į Hiltonhedą?

– Taip.

– Ar pakeliui kur nors sustojote?

– Tik benzino. – Ji nuleido akis, bet tik akimirką ir turbūt tai pastebėjo tik Hamondas. Jo širdis ėmė smarkiai plakti. Tas bučinys. Bučinys, kurio jis tikriausiai nepamirš visą likusį gyvenimą. Dar nė vienas bučinys nebuvo toks geras. Nė vienas neatrodė toks tinkamas arba toks netinkamas. Tas bučinys galėjo visiškai pakeisti jo gyvenimą, sugriauti karjerą, pasmerkti jį patį.

– Ar atsimenate kolonėlės pavadinimą?

– Ne.

– Teksasas? Eksonas?

Ji gūžtelėjo pečiais ir papurtė galvą.

– Vietovę?

– Kažkur prie greitkelio, – nekantriai atsakė ji. – Ne mieste. Savitarna. Sumokėjau prie langelio. Darbuotojas žiūrėjo imtynes per televiziją. Daugiau nieko neprisimenu.

– Mokėjot kredito kortele?

– Grynais.

– Aišku. Vėl stambiu banknotu.

Hamondas pastebėjo spąstus ir vylėsi, jog ji taip pat. Dauguma savitarnos kolonėlių ir parduotuvių neima didesnių nei dvidešimties dolerių banknotų, ypač sutemus.

– Dvidešimt dolerių, pone Smilou, – šypsodamasi atsakė ji. – Pirkau benzino už dvidešimt dolerių. Grąžos nereikėjo.

– Kietà. Labai kieta.

Nors Stefi pasakė vos girdimai, Aleksė ją išgirdo, pažvelgė į jų pusę – pirmiausia į Stefi, paskui į Hamondą, ir šis ryškiai prisiminė, kaip suėmė jos veidą delnais ir surado jos lūpas savosiomis.

Nesakyk ne. Nesakyk ne.

Kitas Smilou klausimas vėl nukreipė Aleksės dėmesį į jį. Hamondas atsikvėpė, tačiau kiti nepastebėjo, kad jis buvo sulaikęs kvėpavimą.

– Kada atvykote į Hiltonhedą?

– Diena buvo puiki: neturėjau jokių planų, jokios dienotvarkės. Nežiūrėjau į laikrodį ir nevažiavau tiesiai ten, todėl neatsimenu, kada tiksliai atvykau.

– Maždaug.

– Maždaug... devintą valandą.

Maždaug devintą valandą jie valgė kukurūzų spragėsius. Lūpos buvo riebaluotos nuo lydyto sviesto. Jie juokėsi, kad taip išsiterliojo, nusprendė pamiršti geras manieras ir nesigėdydami laižė pirštus.

– Ką veikėte Hiltonhede?

– Pervažiavau salą iki uostamiesčio. Pasivaikščiojau, pasiklausiau muzikos, sklindančios iš lauko kavinių, pažiūrėjau, kaip jaunuolis vaidina vaikams po dideliu ąžuolu. Tiesiog vaikštinėjau krantine ir molu.

– Ar su kuo nors kalbėjotės?

– Ne.

– Valgėt restorane?

– Ne.

– Nebuvot alkana?

– Matyt, ne.

– Absurdiška! – pasipiktino Frenkas Perkinsas. – Daktarė Lad pripažįsta, kad šeštadienį lankėsi viešbutyje, bet juk ten buvo ir daugiau žmonių. Ji graži moteris. Bet kuris vyras ją netgi minioje pastebėtų. Danielsas irgi atkreipė į ją dėmesį.

Hamondas vis dar stebėjo ją. Jų akys vėl susitiko, primindamos pirmąjį žvilgsnį šokių aikštelėje. Jis iš karto pajuto ryšį, viduje kažkas sujudėjo.

– Aleksė sako nebuvusi prie Petidžono kambario, – toliau kalbėjo Perkinsas. – Nėra jokių įrodymų, kad ji ten buvo. Tai tik aklas dūris tamsoje, nes neturit nieko daugiau. Nors aš užjaučiu jus, kad nepajėgiate rasti tikro įtariamojo, neleisiu, kad mano klientė dėl to kentėtų.

– Dar keli klausimai, Frenkai, – pasakė Smilou. – Leisk man.

– Pasistenk trumpiau, – nukirto advokatas.

Smilou įdėmiai įsižiūrėjo į psichologę:

– Norėčiau žinoti, kur daktarė Lad nakvojo.

– Namie.

Atrodė, kad atsakymas jį nustebino:

– Savo namuose?

– Aš keikiu save, kad nebuvau užsisakiusi viešbučio Hiltonhede. Ten atvykusi, nusprendžiau nakvoti. Būtų buvę visai neblogai. Užėjau į kelis viešbučius, bet ten nebuvo vietų, todėl grįžau Čarlstoną ir miegojau savo lovoje.

– Viena?

– Aš nebijau važinėti sutemus.

– Ar jūs *miegojot* viena, daktare Lad?

Ji šaltai nužvelgė detektyvą.

– Siųsk jį po velnių, Alekse. Jei ne, aš pats tai padarysiu.

– Jūs girdėjot mano advokato patarimą, detektyve.

Smilou kilstelėjo burnos kampučius į viršų, tai turėjo reikšti šypseną.

– Ar kalbėjotės su kuo nors, kai buvote Harbortaune?

– Užėjau į vieną meno galeriją, bet su niekuo nesikalbėjau. Pirkau ledų prie švyturio, bet ten buvo daug žmonių. Aš neatpažinčiau tos merginos, kuri mane aptarnavo, ji turėjo tiek daug klientų. Abejoju, ar ji prisimintų mane.

– Taigi niekas negali patvirtinti, kad jūs ten buvote?

– Manau, kad ne.

– Iš ten važiavote tiesiai namo? Nebuvot sustojusi?

– Ne.

– Kada grįžot namo?

– Prieš aušrą. Tiksliai nežinau. Buvau labai pavargusi ir mieguista.

– Tai viskas, kiek aš ketinu jums leisti, – Frenkas Perkinsas mandagiai padėjo jai atsikelti nuo kėdės, bet taip, kad nei ji pati, nei Smilou nesiginčijo.

– Manau, kad turėtumėt atsiprašyti daktarės Lad. Ir jei jūs paminėsite žiniasklaidai jos pavardę, kaip susijusią su šia byla, tai ne tik neišaiškinsit žmogžudystės, bet dar ir į teismą būsit paduotas.

Perkinsas nuvedė Aleksę prie durų, bet jiems dar nespėjus išeiti į kabinetą įėjo kitas detektyvas. Iškeltoje rankoje jis laikė segtuvą.

– Na, kas naujo?

– Madisonas labai kruopštus. Prašė perduoti, jog atsiprašo, kad tiek ilgai sugaišo.

– Svarbu, kad baigė.

– Visi duomenys čia.

Detektyvas išėjo. Smilou paaiškino kitiems:

– Šis detektyvas dalyvavo skrodime. Čia Madisono ataskaita.

Stefi prisiartino prie Smilou, kai jis ištraukė iš voko dokumentus, ir ėmė peržiūrinėti kartu su juo.

Nepakeldamas akių nuo pranešimo, Smilou paklausė:

– Daktare Lad, ar turite ginklą?

– Daugelį daiktų galima panaudoti kaip ginklą, ar ne?

– Klausiu todėl, kad... – Smilou pakėlė galvą ir pažvelgė į ją, – todėl, kad būtent šitaip mes ir manėm. Lutis Petidžonas mirė ne nuo smūgio į galvą, bet nuo šautinės žaizdos.

– Petidžoną *nušovė?*

***

– Manau, kad ji pasakė tai nuoširdžiai.

Stefi išspaudė citriną į gėrimą, kurį ką tik jiems atnešė.

– Nagi, Hamondai. Nusileisk ant žemės.

– Tai buvo pirmas ir vienintelis kartas, kai ji išreiškė kokį nors jausmą ar reagavo spontaniškai, – nepasidavė jis. – Manau, kad ji tikrai nustebo. Iki to laiko ji nežinojo, kaip mirė Petidžonas.

– O aš nustebau sužinojusi, kad jį ištiko insultas.

Skrodimas atskleidė šį stulbinantį faktą. Lutį Petidžoną ištiko insultas, dėl kurio jis nebūtų miręs, bet Džonas Madisonas nustatė, jog smūgis buvo pakankamai stiprus, kad Petidžonas kristų ir susižeistų galvą. Dar Madisonas teigė, kad jei Petidžonas nebūtų miręs, tai galbūt būtų buvęs paralyžiuotas ar patyręs kitokią negalią. Kai Frenkas Perkinsas išlydėjo Aleksę Lad iš Smilou kabineto, jie nuodugniai perskaitė pranešimą ir pridūrė šią naują informaciją prie vis didėjančios paslapties.

– Ar insultą sukėlė koks nors įvykis? – svarstė Stefi. – O gal liga, apie kurią jis nežinojo?

– Reikės pasidomėti, ar jis vartojo kokius nors vaistus dėl ligos, – pasakė Smilou ir pakišo servetėlę po stikline su limonadu. – Tačiau ne tai svarbu. Petidžonas mirė ne nuo insulto, o nuo šautinės žaizdos.

– Aleksė Lad to nežinojo, kol neišgirdo iš mūsų, – pasakė Hamondas,

Stefi mąsliai siurbčiojo džiną su toniku, paskui energingai papurtė galvą ir gudriai nusišypsojo:

– Nesąmonė! Ji suvaidino nustebusi. Mes, moterys, geros aktorės, nes nuolat vaidinam orgazmą.

Šia pastaba Stefi taikėsi jam įgelti. Hamondas neįsižeidė, bet supyko.

– Moterys gailisi, kad neturi varpos!

– Puikiai atsikirtai, Hamondai, – pašaipiai sveikindama ištarė Stefi. – Dar pasitreniravęs tapsi tikru ciniku.

Nelabai atidžiai sekęs jų ginčą Smilou tarė:

– Kad ir kaip skaudu, bet aš linkęs sutikti su Hamondu.

– Manai, kad aš jam pavydžiu varpos?

Smilou nė nešyptelėjo:

– Sutinku, kad daktarė Lad nustebo iš tikrųjų.

– Tu sutinki su Hamondu? – apstulbo Stefi. – Aš tuo stebiuosi. Stebiuosi ir tuo, kad jūs sėdit prie vieno staliuko.

Čarlstono „Plazos“ viešbučio baras buvo pilnas atėjusiųjų pasidžiaugti laimingąja valanda*. Nors viešbutis buvo kitoje miesto pusėje nei policijos nuovada, čia jiems pasirodė tinkama vieta aptarti Aleksės apklausai.

Brangias parduotuvėles, esančias viešbučio vestibiulyje, užtvindė turistai. Ne visi iš jų gyveno šiame viešbutyje. Jie fotografavo įspūdingus laiptus, sietyną ir vieni kitus.

Dvi moterys, basos, įsisupusios į frotinius chalatus, apsivyniojusios galvas rankšluosčiais, kikendamos stengėsi išsisukti, kad jų nenufotografuotų.

Pasekusi išsiblaškiusį Hamondo žvilgsnį, Stefi tarė:

– Absurdiška po grožio terapijos seanso vaikščioti šitaip apsirengus. Ar gali įsivaizduoti, kaip atrodė Petidžonas, kai su vienu chalatu pražingsniavo čia?

– Ką?

– Kur tu, Hamondai? Paklydai kosmose? – irzliai paklausė ji.

– Atsiprašau. Aš užsigalvojau.

* *Happy hour* – „Laiminga valanda“, laikas, kai gėrimai bare kainuoja tik pusę kainos (*vert. past.*)

Hamondas nepastebėjo chalatais vilkinčių moterų. Nuo tada, kai išėjo iš Smilou kabineto, jis apskritai nieko nematė. Jis mąstė apie ją. Apie Aleksę Lad ir jos reakciją į tai, nuo ko mirė Petidžonas.

Ji atrodė iš tikrųjų apstulbusi, ir Hamondas vylėsi, kad ji nemelavo, sakydama jog ponas Danielsas ją matė viešbutyje, bet suklydo kur ir kada.

Tikėdamasis, kad Smilou su juo sutinka, Hamondas pasilenkė per stalą ir pasirėmė alkūnėmis į jo kraštą.

– Sakei, kad sutinki su manimi. Kodėl? Kaip tu tai paaiškintum?

– Manau, jog daktarė Lad tokia protinga, kad puikiai sugebėtų apsimesti nustebusi. Aš nežinau, dėl ko ji taip padarė. Kol kas. Tačiau man nerimą kelia ne jos nuostaba, bet pasakojimas.

– Klausom tavęs, – pasakė Stefi.

– Jei ji nužudė Petidžoną, ar nebūtų iš karto išėjusi iš viešbučio ir užsitikrinusi alibi?

Apsimesdamas abejingu, Hamondas pasiėmė taurę su burbonu ir vandeniu.

– Įdomi mintis. Ar nenorėtum pratęsti?

– Juk galima labai tiksliai nustatyti mirties laiką, netgi minučių tikslumu.

– Tarp be penkiolikos šešių ir lygiai šeštos valandos, – pasakė Hamondas. Pamačius skrodimo ataskaitą, jam be galo palengvėjo. Aleksė nenužudė Petidžono, nes negalėjo vienu metu būti dviejose vietose.

– Daktarė Lad sakė išėjusi nė vėliau kaip pusę šešių.

– Per daug arti to laiko, kad galėtume nusiraminti, – pasakė Smilou. – Toks geras prokuroras kaip tu sugebėtų manipuliuoti tuose laiko rėmuose ir laikytų tą ribą klaida. Bet mes nežinome, kada tiksliai ji pasiėmė automobilį iš aikštelės. Frenkas Perkinsas tą laiką padalytų kaip dešrą ir sukeltų pagrįstą abejonę. Tačiau tai pavyktų tik tada, jei...

– Suprantu, kur tu suki, – įsiterpė Stefi.

– Jei daktarė Lad turėtų nepriekaištingą...

– Alibi.

Kol Stefi ir Smilou kalbėjosi, Hamondas užsisakė dar vieną viskio. Gėrimas nudegino gerklę.

– Logiška, – kimiai tarė jis.

Smilou susiraukė:

– Bėda ta, kaip aš supratau iš jos pasakojimo, ji neturi jokio alibi. Teigia nuvažiavusi į Hiltonhedą ir nesikalbėjusi su niekuo, kas galėtų patvirtinti.

– Nieko nesuprantu, – pasakė Stefi. – Negi tu manai, kad neturėdama alibi ji atrodo mažiau kalta, negu turėdama.

Detektyvas pažvelgė į ją:

– Ne visai. O gal ji palauks, kiek toli mes nueisim, ir paskui pateiks savo alibi.

– Lyg turėtų parengusi alibi dėl viso pikto.

– Panašiai.

Iki šiol klausęsis, kaip jie spėlioja apie didžiausią jo baimę, Hamondas įsitraukė į pokalbį.

– O kodėl jūs tokie tikri, kad ji turi tvirtą alibi?

– Ar tyčia surimavai? – paklausė Stefi.

– Ne, – susierzinęs atsakė jis, nes norėjo išgirsti Smilou nuomonę. – Kodėl taip manot?

– Sakau tą patį kaip ir anksčiau, – paaiškino Smilou. – Daktarė nesinervino nuo pat tos minutės, kai atidariusi duris priebutyje pamatė mane ir policininkus, iki Frenko pasirodymo po gero pusvalandžio. Ji atrodė pernelyg rami, kad būtų visiškai nekalta. Nekalti žmonės stengiasi tuo įtikinti, – toliau kalbėjo jis. – Jie nervingai plepa, pateikdami daug smulkmenų, pasakoja ištisas istorijas. Pasako daug daugiau, negu reikia. O patyrę melagiai kartoja tik pagrindinius faktus ir visiškai nepraranda savitvardos.

– Logiška teorija, – pasakė Hamondas. Bet nebūtinai teisinga. Daktarė Lad psichologė, todėl sugeba valdyti emocijas geriau negu paprastas pilietis. Gydydama ligonius, ji prisiklauso įvairiausių istorijų. Argi ji nesugebėtų nuslėpti savo reakcijos?

– Įmanoma, – pasakė Smilou, bet Hamondui nepatiko detektyvo šypsena. Po akimirkos jis sužinojo, kodėl Smilou toks patenkintas. – Bet daktarė Lad meluoja. Ir aš turiu faktų.

Stefi taip energingai palinko į priekį, kad vos neišpylė gėrimo.

– Kokių faktų?

Smilou pasilenkė ir iš lagaminėlio ištraukė laikraštį.

– Matyt, per ryto žinias ji negirdėjo apie šį dalyką.

Jis buvo apibraukęs žinutę raudonu flomasteriu. Ji nebuvo labai ilga, tačiau Hamondui ir tos keturios pastraipos pasirodė kankinančios.

– Harbortaunas evakuotas, – perskaitė Stefi.

Smilou trumpai papasakojo.

– Praėjusio šeštadienio vakarą vienoje iš prieplaukoje prišvartuotų jachtų kilo gaisras. Pūtė stiprus vėjas. Kibirkštys nulėkė ant medžių ir tentų aplink prieplauką. Saugumo sumetimais gaisrininkai išvedė visus žmones. Netgi iš kitų jachtų ir aplinkinių namų. Gaisrą užgesino, kol jis dar nepadarė didelės žalos. Harbortauno namai – vieni brangiausių šalyje. Gaisrininkai nenorėjo rizikuoti. Jie užtvėrė Švyturio plentą, neįleido jokių automobilių ir kruopščiai patikrino visą rajoną. Harbortaunas buvo uždarytas keletą valandų.

– Nuo kada iki kada?

– Nuo devintos valandos vakaro. Nors po vidurnakčio pavojus buvo atšauktas, restoranai ir barai nebeatsidarė iki pat sekmadienio ryto.

– Ji ten nebuvo, – sukuždėjo Stefi.

– Jei būtų buvusi, būtų tai paminėjusi.

– Šauniai padirbėjai, – Stefi kilstelėjo taurę, sveikindama Smilou.

– Manau, kad dar anksti kelti tostą, – piktai pasakė Hamondas. – Gal ji turi logišką paaiškinimą.

– O gal popiežius baptistas?

Hamondas nekreipė dėmesio į Stefi samojį.

– Smilou, kodėl apklausdamas daktarę Lad tu to nepaminėjai?

– Norėjau pažiūrėti, kiek toli ji nueis.

– Davei jai pakankamai ilgą virvę pasikarti.

– Man lengviau tirti, kai darbą atlieka pats įtariamasis.

Hamondas karštligiškai ieškojo naujų argumentų.

– Gerai, daktarė Lad nebuvo Harbortaune. Ką tai įrodo? Nieko, išskyrus tai, kad ji siekia išlaikyti privatumą, nenori, kad kiti žinotų, kur ji buvo.

– Arba su kuo.

Hamondas šaltai nužvelgė Stefi ir toliau kalbėjo Smilou:

– Jūs neturit prieš ją jokių įkalčių. Nieko, kas įrodytų, jog ji buvo Petidžono kambaryje ar netgi prie jo. Kai paklausėt, ar ji turi pistoletą, ji atsakė neturinti.

– O ką ji daugiau galėjo pasakyti? – nesutiko Stefi. – O mes turim liudininką Danielsą.

Hamondas dar nebaigė dėstyti savo argumentų:

– Pagal Madisono pranešimą kulkos, išimtos iš Petidžono kūno, buvo 38-o kalibro. Buitinės kulkos ir buitinis pistoletas. Šiame mieste šimtai 38-o kalibro pistoletų. Tikriausiai rastume netgi tavo sandėliuke, Smilou.

– Ir ką tai reiškia? – paklausė Stefi.

– Reiškia, kad jei nerasime ginklo tarp žudiko daiktų, bus neįmanoma įrodyti, kad tai tikrai tas pistoletas, – paaiškino Smilou, tęsdamas Hamondo mintį.

– O dėl Danielso, – toliau kalbėjo Hamondas, – Frenkas Perkinsas jį, kaip liudininką, visiškai sutaršys.

– Tu tikriausiai teisus, – sutiko Smilou.

– Ir ką tu turi? – paklausė Hamondas. – Nieko.

– Laboratorija tiria tam tikrus įkalčius, paimtus iš įvykio vietos.

– Nunešei į Kolumbiją?

– Žinoma.

Pietų Karolinos teisėtvarkos įtvirtinimo padalinys buvo valstijos sostinėje. Įkalčius surinkdavo, sudėdavo į maišelius, užklijuodavo etiketes ir paprastai siųsdavo vieną policininką nuvežti visko į laboratoriją, kad išvengtų įvairių neatitikimų grandinės.

– Pažiūrėsim, ką jie ras, – ramiai pasakė Smilou, ir tai tik patvirtino Hamondui jo šaltakraujišką temperamentą. – Mes nedaug radom tuose apartamentuose, bet paėmėm kelis plaukelius, dalelytes. Tikiuosi, kad ką nors...

– Tikitės? – šoko Hamondas. – Pasikliaujate viltimi? Norėdamas surasti žudiką, turėtumėt rasti ką nors daugiau, Smilou.

– Nesirūpinkit dėl manęs, – irzliai kaip Hamondas atkirto Smilou. – Jūs dirbkite savo darbą, o aš dirbsiu savąjį.

– Aš nenoriu stoti prieš prisiekusiuosius, turėdamas rankoje tik savo galą.

– Abejoju, ar tu įstengtum ranka rasti savo galą, bet aš rasiu ryšį tarp Aleksės Lad ir Petidžono.

– O jei nerasi, tai nesunkiai sugebėsi sukurti, – pakėlė balsą Hamondas.

Smilou taip staigiai pašoko nuo kėdės, kad ji trinktelėjo į grindis. Hamondas besidaužančia širdimi taip pat stryktelėjo ant kojų.

Stefi pakilo iš vietos ir tyliai tarė:

– Vaikinai! Visi žiūri.

Hamondas suvokė, kad jie tikrai atkreipė visų baro lankytojų dėmesį. Aplinkiniai nuščiuvo.

– Turiu eiti, – pasakė jis ir padėjo ant stalo penkių dolerių banknotą už viskį. – Iki rytojaus.

Hamondas ilgai nenuleido akių nuo Smilou. Paskui apsigręžė ir pradėjo skverbtis pro minią durų link. Jis girdėjo, kaip Stefi paprašė Smilou užsakyti jai dar išgerti, tikino tuoj sugrįšianti ir nuėjo paskui Hamondą. Jis nenorėjo su ja kalbėti, bet kai jie išėjo į lauką, Stefi sugriebė jo ranką.

– Nori draugijos?

– Ne! – atsakė jis griežčiau, negu ketino. Paskui perbraukė pirštais savo plaukus, giliai įkvėpė ir iškvėpė.

– Atsiprašau, Stefi. Tai tik vienas iš tų sunkių pirmadienių. Rytą buvo užėjęs tėvas. Byla sumauta. Smilou – šunsnukis.

– Ar esi tikras, kad tave vargina tik tai?

Hamondas nuleido ranką ir atidžiai nužvelgė Stefi, svarstydamas, ar neišsidavė. Tačiau Stefi akys nebuvo įtarios ir nekaltino. Jos buvo drėgnos, švelnios ir kviečiančios. Jis atsipalaidavo.

– Taip, esu tuo tikras.

– Aš maniau, galbūt... – Stefi nutilo ir gūžtelėjo pečiais. – O gal tu norėjai, kad prieš nutraukdami santykius mes pasikalbėtume? – Ji palietė jo marškinius. – Jei nori nuleisti truputį garo, aš atsimenu kai ką, kas anksčiau padėdavo.

– Aš taip pat atsimenu. – Hamondas maloniai nusišypsojo ir tikėjosi, kad tai paglostys jos savimeilę. Tačiau jis nuėmė Stefi ranką ir prieš paleisdamas švelniai spustelėjo.

– Verčiau grįžk į vidų. Smilou tau dar užsakė išgerti.

– Tegu jis eina po velnių.

– Dėl to tu tikriausiai nenusiminsi. Susitiksim rytoj.

Hamondas apsigręžė ir žengė šalin, tačiau Stefi šūktelėjo pavymui:

– Hamondai? – Kai jis atsigręžė, ji paklausė: – Ką apie ją manai?

– Apie ką? Daktarę Lad? – Jis suraukė kaktą, apsimesdamas, kad mąsto. – Iškalbinga, susitvardanti. Bet, kitaip negu Smilou, aš dar neketinu...

– Turiu galvoje ją. Kaip ji tau patiko?

– Kaip patiko? – jis prisivertė nusijuokti. – Puikiai atrodo ir, matyt, labai protinga, – pasakė jis linksmai, mostelėjo Stefi ir nusigręžė.

Kadangi jis nesugebėjo meluoti taip kaip Aleksė Lad, nusprendė, kad geriau sakyti tiesą.

17 SKYRIUS

Citadelė, viena iš geriausių Amerikos aukštųjų mokyklų, buvo vos už kelių kvartalų nuo baro „Poilsis paunksnėje". Nors baras ir karo akademija buvo labai arti, jie priklausė visiškai skirtingiems pasauliams.

Įžymioji akademija, kurios vartus saugojo sargybiniai, didžiavosi įspūdingais pastatais, o baro „Poilsis paunksnėje" fasadas negalėjo pasigirti grožiu. Jame nebuvo langų, tik mūrinių plytų dėmės vietoj buvusių kiaurymių. Ant metalinių durų kažkoks vandalas išraižė keiksmažodį. Vėliau pamėginta paslėpti tą žodį plonu dažų sluoksniu, tačiau, nelaimei, dažų atspalvis skyrėsi, be to, jie neužpildė griovelio. Keiksmažodis tapo dar ryškesnis, negu buvo. Vienintelis dalykas, rodąs, kokia čia įstaiga, – tai neoninė iškaba virš durų su baro pavadinimu. Tačiau iškaba triukšmingai zvimbė ir degė tik atskiros jos dalys. Nors „Poilsis paunksnėje" turėjo prašmatnią kaimynę ir daugybę trūkumų, jo aplinka labai tiko skurdžiam rajonui, kuriame dažnai vykdavo nusikaltimai, langai buvo su grotomis, o turtingumo ženklai tiesiog masino plėšikus. Kad jaustųsi saugiau, Hamondas kostiumą pakeitė džinsais ir sportiniais marškinėliais, užsivožė beisbolo kepuraitę ir įsispyrė į sportbačius. Tačiau neužteko

vien persirengti. Šiame miesto rajone, norėdamas išlikti sveikas, turėjai atitinkamai elgtis. Atidaręs duris su užrašu, jis nestovėjo šone, mandagiai praleisdamas išeinančius vaikinus, bet spraudėsi pro juos. Šis veiksmas turėjo jiems padaryti atitinkamą įspūdį, bet nebuvo pakankamai agresyvus, kad išprovokuotų susirėmimą, kurį jis, aišku, pralaimėtų. Hamondas išgirdo tik keiksmažodį, siunčiantį toliau jį ir jo motiną.

Įėjus į vestibiulį, akys ne iš karto priprato prie tamsos. Tame bare buvo sudaromi nešvarūs sandėriai. Hamondas niekada čia nebuvo lankęsis, bet žinojo, kokia tai vieta. Tokių barų yra visuose miestuose, o Čarlstonas – ne išimtis. Jis jautėsi nejaukiai, nes suvokė, kad neilgai trukus baro savininkai gali suprasti, jog jis iš apygardos prokuratūros.

Kai akys priprato prie šviesos, Hamondas pamatė tą, kurios ieškojo. Ji sėdėjo viena baro gale ir niūriai žvelgė į taurę. Nekreipdamas dėmesio į jį vertinančius budrius ir priešiškus žvilgsnius, Hamondas priėjo prie jos. Loretos But plaukai buvo labiau pražilę negu tada, kai matė ją paskutinį kartą. Tada atrodė seniai neplauti. Loreta buvo mėginusi pasidažyti, bet atliko tai labai nerūpestingai arba jau prieš kelias dienas. Blakstienų tušas nutekėjęs ant skruostų, antakių pieštuko žymės išsiliejusios. Lūpdažis nutekėjęs į plonas raukšleles aplink burną, o ant lūpų jo visai nelikę. Vienas skruostas nurausvintas, o kitas visiškai bespalvis. Tikrai apgailėtinas veidas.

– Labas, Loreta.

Ji atsigręžė ir įsmeigė į jį pavargusias akis. Nors Hamondas buvo su beisbolo kepuraite, Loreta iš karto jį atpažino ir akivaizdžiai apsidžiaugė. Uždribę vokai susiraukšlėjo, kai ji nusišypsojo, atidengdama apatinius dantis, kuriems labai reikėjo stomatologo rankos.

– Viešpatie pasigailėk! Hamondas! – Ji pažvelgė už jo, lyg tikėdamasi pamatyti palydą. – Niekada nesitikėjau išvysti tavęs tokioje skylėje kaip ši. Nusprendei pasiausti?

– Ieškojau tavęs.

– Taip ir patikėsiu, – nelinksmai nusijuokė ji. – Juk tu su manim nesikalbi.

– Nesikalbėjau.

– Turėjai teisę pykti.

– Ir vis dar pykstu.

– Tai kas privertė tave taikytis?

– Nepaprasta padėtis. – Jis pažvelgė į jos tuščią stiklą. – Ar pavaišinti tave?

– Argi aš kada nors atsisakiau?

Norėdamas pasikalbėti nišoje, kad niekas netrukdytų, Hamondas galantiškai padėjo jai nulipti nuo baro kėdutės. Jei nebūtų ištiesęs rankos, Loretai būtų sulinkę keliai. Tuščia taurė, kurią ji paliko ant baro, buvo ne pirma ir ne antra.

Kol Loreta svirduliavo šalia, Hamondas pamanė, jog gali labai pasigailėti dėl šio sumanymo. Bet, kaip jau sakė Loretai, padėtis buvo ypatinga.

Jis palydėjo Loretą į nišą, grįžo prie baro, užsakė du viskio – vieną neskiestą, o kitą su vandeniu ir ledu. Pirmąją taurę padavė Loretai.

– Į sveikatą, – prieš gerdama didelį gurkšnį ji kilstelėjo taurę. Alkoholio padrąsinta, sutelkė dėmesį į Hamondą:

– Gerai atrodai.

– Ačiū.

– Aš tikrai taip manau. Tu visada gerai atrodei, o dabar tampi savimi. Suaugi su savimi. Kodėl vyrai, metams bėgant, atrodo vis geriau, o moterys taip greit suvysta?

Hamondas nusišypsojo, mąstydamas, kad būtų gerai, jei jis taip pat galėtų ją pagirti. Loretai vos penkiasdešimt, bet atrodė daug vyresnė.

– Atrodai geriau negu tavo tėvas, – pareiškė ji. – Aš visada maniau, kad Prestonas Krosas labai gražus.

– Dar kartą ačiū.

– Dalis tavo bėdų dėl jo...

– Aš neturiu bėdų dėl jo.

Loreta susiraukė, nepritardama Hamondui, ir kalbėjo toliau:

– Dalis tavo bėdų atsirado todėl, kad jis tau pavydi.

Hamondas pašaipiai šyptelėjo.

– Tai tiesa! – Loreta pasakė tai kaip girtuoklė, įsitikinusi savo teisumu. – Tavo tėvas bijo, kad pasieksi daugiau negu jis, tapsi galingesnis už jį, užsitarnausi didesnę pagarbą. To jis nepakęs.

Hamondas pažvelgė į savo viskį, kurio nebenorėjo. Vis dar jautėsi apsvaigęs nuo to, kurį prieš dvi valandas gėrė su Smilou ir Stefi. O gal jį pykina pokalbio tema. Šiaip ar taip, Tenesio viskio jis nenorėjo.

– Aš atėjau čia ne tam, kad kalbėčiausi apie tėvą.

– Aišku. Aišku. Nepaprasta padėtis. – Ji vėl gurkštelėjo viskio. – O kaip suradai mane?

– Paskambinau paskutiniu telefono numeriu, kurį turėjau.

– Ten dabar gyvena mano duktė.

– Bet tai tavo butas.

– Bju jau kelis mėnesius moka nuomą. Sakė, kad jeigu aš nesusitvarkysiu, išmes mane lauk. – Loreta kilstelėjo pečius. – Tai štai kaip gyvenu.

Staiga Hamondas suprato, kodėl ji atrodo tokia nesipraususi ir netvarkinga, ir suvokimas dar labiau padidino šleikštulį.

– Kur tu gyveni, Loreta?

– Nesijaudink dėl manęs, šaunuoli. Aš pati galiu savimi pasirūpinti.

Jis leido jai parodyti išdidumo likutį ir tiesiai nepaklausė, ar ji gyvenanti gatvėje, ar benamių prieglaudoje.

– Bju man pasakė, kad tu dažnai būni šioje vietoje.

– Bju dirba sesele reanimacijos skyriuje.

– Šaunu. Jai gerai sekasi.

– Nepaisant manęs.

Hamondas negalėjo to neigti, todėl nutylėjo. Jausdamasis nesmagiai dėl Loretos, Hamondas įsižiūrėjo į ranka rašytą užrašą NEVEIKIA ant stalo, prie plokštelių. Matyt, raštelis čia jau seniai – popierius ir lipni juostelė pageltę nuo laiko. Muzikos automatas tolimame kampe stovėjo tamsus ir tylus, lyg saugotų niūrų „Poilsio paunksnėje“ liūdesį.

– Aš ja didžiuojuosi, – Loreta vis dar kalbėjo apie savo dukterį.

– Yra už ką.

– Bet ji negali manęs pakęsti.

– Abejoju.

– Ne, ji manęs nekenčia, bet aš jos nekaltinu. Aš ją nuvyliau, Hamondai. – Loretos akys prisipildė atgailos ir nevilties ašarų. – Aš visus nuvyliau. Ypač tave.

– Mes sučiupome tą vyruką, Loreta. Praėjus trims mėnesiams po...

– Po to, kai aš viską suknisau.

Ir vėl tiesa buvo nenuginčijama. Loreta But dirbo Čarlstono policijos departamente, kol taip ėmė skęsti alkoholyje, kad ją atleido. Didėjantį polinkį į alkoholį mėginta paaiškinti vyro mirtimi. Kai jo harlėjus įsirėžė į tilto atramą, jis mirė iš karto nuo sužalojimų. Buvo manoma, kad tai nelaimingas atsitikimas, tačiau kartą Loreta išgėrusi pasidalijo savo būgštavimais su Hamondu. Gal jos vyras nusprendė verčiau nusižudyti, negu gyventi su ja? Šis klausimas jai nedavė ramybės.

Maždaug tuo pačiu metu Loreta atitolo nuo Čarlstono policijos departamento, gal kaip tik dėl griūvančio asmeninio gyvenimo. Pagaliau svarbu tai, kad ji pati buvo kalta dėl rūpesčių darbe ir dėl to, kad ją atleido.

Loreta gavo privačios detektyvės licenciją ir kurį laiką dirbo. Hamondui ji visada patiko. Vos baigęs teisės studijas, jis pradėjo dirbti prestižinėje firmoje ir ji pirmoji kreipėsi į jį „advokate“. Tai buvo smulkmena, bet jis niekada nepamiršo, kad ji paskatino jį pasitikėti savimi. Kai Hamondas perėjo dirbti į apygardos prokuratūrą, jis dažnai samdydavo Loretą, nors jie turėjo savų detektyvų. Netgi kai Loreta tapo nepatikima, jis vis dar kreipdavosi į ją, norėdamas likti ištikimas ir gailėdamasis jos. Bet kartą ji sužlugdė tyrimą ir pasekmės buvo bjaurios.

Kaltinamas buvo jaunuolis, nesuvaldęs įtūžio ir smarkiai sumušęs motiną veržlėrakčiu. Jis kėlė grėsmę visuomenei, todėl jį reikėjo ilgam pasodinti į kalėjimą.

Norėdamas laimėti bylą Hamondas turėjo įtikinti kaltinamojo antros eilės pusbrolį liudyti. Tačiau šis ne tik nenorėjo liudyti prieš giminaitį, bet ir bijojo jo keršto. Nors vyrukas ir pasižadėjo neišvykti iš miesto, vis tiek dingo. Žmonės kalbėjo, kad jis slapstąsis pas giminaičius Memfyje. Kadangi prokuratūros detektyvai tyrė kitas bylas, Hamondas pasamdė Loretą. Jis išdavė jai pinigų išlaidoms padengti ir išsiuntė į Memfį ieškoti pusbrolio.

Deja, dingo ne tik liudytojas, bet ir pati Loreta. Vėliau Hamondas sužinojo, kad ji pragėrė pinigus. Teisėjas neužjautė Hamondo dėl sunkios padėties, nepatenkino prašymo atidėti bylą ir įsakė naudotis tuo, ką turėjo, – sumuštos motinos liudijimu. Bijodama žiauriojo sūnaus keršto, ji pakeitė parodymus ir pasakė, kad susižeidė krisdama nuo priebučio.

Prisiekusieji išteisino kaltinamąjį. Po trijų mėnesių tas pats jaunuolis panašiai užpuolė kaimynus. Nukentėjusysis nemirė, bet jo smegenys buvo nepagydomai pakenktos. Šįkart nusikaltėlį apkaltino ir nuteisė keleriems metams už grotų. Bylos prokurorė buvo Stefi Mandel. Kelis mėnesius Hamondas neatleido Loretai, kad ši jį apvylė, tuo labiau kad niekas kitas jos nesamdė. Ji paliko Hamondą, kai jam labai jos reikėjo, ir privertė pralaimėti teisme. Bjauriausia tai, kad dėl jos kaltės žiauriai primušė žmogų ir pavertė psichiniu ligoniu visam likusiam gyvenimui.

Būdama blaivi, Loreta But tobulai atlikdavo visas užduotis. Ji turėjo šuns instinktus ir nepaprastą sugebėjimą ištraukti informaciją. Atrodė, jog ji išsiugdžiusi šeštąjį pojūtį, patariantį jai, kur vykti ir ką apklausti. Jos pačiõs žmogiškos silpnybės atrodė tokios akivaizdžios, jog nuginkluodavo žmones ir priversdavo ja pasitikėti. Jie atsipalaiduodavo ir mielai kalbėdavosi su ja. Be to, Loreta sugebėdavo atskirti, kokia informacija svarbi, o kokia ne.

Nors Hamondas ir vertino Loretos talentą, pamatęs ją šįvakar ėmė abejoti, ar protinga į ją kreiptis. Tik patekęs į beviltišką padėtį žmogus prašytų, kad jam padėtų alkoholikė, kuri jau įrodė esanti nepatikima.

Bet prisiminęs Aleksę Lad Hamondas pagalvojo, kad jis ir pakliuvęs į beviltišką padėtį.

– Turiu tau darbo, Loreta.

– Ar šiandien balandžio pirmoji?

– Ne, bet tikriausiai aš visiškas kvailys, kad noriu tau patikėti tokį darbą.

Jos veidą iškreipė emocijos.

– Jau verčiau eik sau, Hamondai. Aš griebčiausi galimybės atsilyginti už praėjusį kartą, bet tu beprotis, jei vėl nori priklausyti nuo manęs.

Jis nelinksmai nusišypsojo:

– Aš ir anksčiau elgdavausi beprotiškai.

Loretos akis užtvindė ašaros, bet ji atsikrenkštė ir kilstelėjo pečius:

– Ką... ką tu turi galvoje?

– Ar girdėjai apie Lutį Petidžoną?

Jai atvėpo žandikaulis:

– Nori mane samdyti dėl tokio svarbaus dalyko?

– Netiesiogiai. – Jis pasimuistė ant kieto suolo. – Tai, ko aš noriu iš tavęs, nebus oficiali informacija apygardos prokuratūrai. Tai griežtai konfidencialu. Žinosim tik tu ir aš. Daugiau niekam negalima sakyti. Gerai?

– Aš nevykėlė, Hamondai, ir tai parodžiau. Bet tu man visada patikai, aš tavim žavėjausi. Tu vienas iš geriausių vaikinų ir aš visada didžiuodavausi, kad tu mano draugas. Tu maloniai elgdavaisi su manimi, kai kiti net nesikalbėdavo. Aš galiu tave nuvilti, tikriausiai taip ir bus, bet tegul man nupjauna liežuvį, jei išplepėsiu tavo paslaptį.

– Tikiu, – Hamondas įdėmiai pažvelgė jai į akis. – Ar tu labai girta?

– Aš nemažai išgėriau, bet rytoj viską prisiminsiu.

– Gerai, – jis nutilo ir giliai įkvėpė. – Noriu, kad tu sužinotum apie... Ar užrašyti?

– Nori, kad tai atsigręžtų prieš tave?

– Ne, – pamąstęs atsakė jis.

– Tada nerašyk. Jei tai neapčiuopiama, tai ir neįrodoma.

– Neįrodoma? Klausyk, Loreta, – tarė jis iškeldamas abi rankas. – Tai, ko aš iš tavęs noriu, slapta. Tai kertasi su etika, bet nėra nelegalu. Aš tik noriu, kad tu padėtum įtariamajam.

Loreta palenkė galvą ir susidomėjusi pažvelgė į jį:

– Gal aš girtesnė, negu maniau. Ar tu sakei...

– Tu išgirdai gerai.

– Nori, kad padėčiau Petidžono bylos įtariamajam?

– Tam tikra prasme, taip.

– Kodėl?

– Tu *nepakankamai* girta, kad aš tau paaiškinčiau.

Iš jos krūtinės išsiveržė juokas.

– Gerai, – abejodama tarė Loreta. – Kas įtariamasis? Ar jis gyvena Čarlstone?

– Daktarė Aleksė Lad.

Loreta kelis kartus sumirksėjo ir įdėmiai jį nužvelgė:

– Moteris?

Hamondas apsimetė nepastebėjęs akivaizdaus klausimo, kurį rodė pakelti jos antakiai.

– Ji dirba psichologe čia, Čarlstone. Sužinok apie ją viską, ką galì. Iš kur kilusi, kas tėvai, kur mokėsi ir taip toliau. O ypač, kas ją galėjo sieti su Petidžonu.

– Ar panašu, kad ji buvo jo mergina?

– Taip.

– Maniau, kad Stefi Mandel bus Petidžono bylos prokurorė.

– Kodėl taip manei?

Loreta papasakojo mačiusi Stefi su Roriu Smilou ligoninėje tą vakarą, kai Petidžonas buvo nužudytas.

– Nuėjau pasimatyti su Bju. Tiesą sakant, norėjau išmelžti iš jos pinigų. Toji pasipūtėlė Stefi ir paniurėlis Smilou įlėkė lyg reido dalyviai. Tik nieko nepešė. Tas daktarėlis jų neįleido. Dideliam mano džiaugsmui, jie niekaip su juo nesusitarė. – Loreta nusijuokė, po to vėl surimtėjo ir pažvelgė į Hamondą. – Ar vis dar su ja guli?

Jis nepajėgė nuslėpti nustebimo, bet nekláusė, iš kur Loreta žino apie jo slaptą ryšį su Stefi. Tai, kad ji žino, dar labiau įtikino, kokia ji profesionali.

– Ne.

Loreta nenuleido nuo jo akių, tarsi mėgindama įsitikinti, kad jis nemeluoja.

– Gerai, nes nemėgstu blogai kalbėti apie moterį, kurią tu dulkini.

– Tau nepatinka Stefi?

– Tiek, kiek nuodingos gyvatės.

– Ji ne tokia bloga.

– Ne, ji dar blogesnė. Ji angis. Įsižiūrėjo tave, vos tik atvykusi į Čarlstoną. Bet ne tik dėl to, kad įlįstų į tavo kelnes. Ji nori jomis mūvėti.

– Jei nori pasakyti, kad mes esam kandidatai į tą pačią vietą, aš ir pats tą žinau.

– Bet ar nemanai, kad galbūt Stefi naudoja tavo pimpalą kaip svertą, nukreipiantį ją tiesiai į apygardos prokuroro kėdę?

– Manai, kad ji mylėjosi su manim, siekdama tik karjeros? Šaunu! Ačiū, Loreta. Labai mane pagyrei.

Loretos akys suapvalėjo.

– Aš ir bijojau, kad tu apie tai nepagalvosi. Dažniausiai vyrai mano, kad jų pimpalai – lyg burtų lazdelė, kuria jie užkeri dėkingas moteris. Todėl jos ir naudojasi tuo kietu daikčiuku.

Hamondas iš karto prisiminė gydytoją Aleksę Lad. Jei Loreta žinotų, koks patiklus jis buvo šeštadienį, ji tikrai jį primuštų.

– Stefi Mandel dulkintųsi net su rotveileriu, jei už tai gautų tai, ko nori, – kalbėjo Loreta.

– Būk jai atlaidesnė. Ji atkakliai siekia tikslo, bet ir įdeda labai daug pastangų. Jos tėvas buvo be galo valdingas ir viską matavo testosterono skaitikliu. Iš Stefi tikėjosi, kad ji virs, skalbs ir aptarnaus vyrus – iš pradžių brolius ir tėvą, vėliau vyrą. Jos šeimos nariai – pamaldūs graikų stačiatikiai, o Stefi ne tik nepamaldi, bet ir ateistė. Jos niekas nerėmė nei universitete, nei teisės akademijoje.

Kai ji baigė geriausiai iš viso kurso, tėvas pasakė: „O gal dabar baigsi kvailioti ir ištekėsi?“

– Oi, liaukis, mano širdis srūva krauju, – sarkastiškai tarė Loreta.

– Klausyk, žinau, kad kartais ji velniškai erzina, bet gẽrosios jos būdo savybės nusveria blogąsias. Aš suaugęs žmogus ir suvokiu, ko Stefi siekia.

– Ką gi, gerai, – neįtikinamai sumurmėjo Loreta. – Dar yra Smilou. – Ji siektelėjo stiklinės su viskiu, bet Hamondas ištiesė ranką ir atsargiai paėmė iš jos stiklinę.

– Negi negalėčiau šito baigti? – graudžiai paklausė ji. – Gaila prarasti gerą viskį.

– Nuo šios minutės tu dirbi. Sąlygos: du šimtai dolerių per dieną ir būti blaiviai.

– Tu labai šykštus, prokurore Krosai.

– Aš padengsiu visas tavo išlaidas, o baigusi darbą dar gausi didelę premiją.

– Neturėjau galvoje atlyginimo. Jis labai geras, didesnis, negu aš nusipelniau, – ji perbraukė lūpas atgalia ranka. – Mane jaudina tai, kad neleidi gerti.

– Tokia mano sąlyga, Loreta. Jei išgersi bent vieną taurę ir aš tai sužinosiu, mūsų sandoris nutrūks.

– Viskas aišku, – irzliai tarė ji. – Turiu tik priprasti. Man reikia pinigų Bju skolai grąžinti. Kitaip liepčiau susikišti savo sąlygas ten, kur neprasiskverbia saulės šviesa.

Hamondas nusišypsojo, nes suvokė: šiurkštumu Loreta tik dangsto susijaudinimą, kad vėl gavo darbą.

– Ką ketinai pasakyti apie Smilou?

– Tas kalės vaikas, – paniekinamai tarė ji. – Dėl jo mane išmetė. Jis davė man neįmanomą užduotį. Dikas Taisis nebūtų jos atlikęs per Smilou paskirtą laiką. Kai aš nespėjau, jis užsipuolė mane dėl girtuokliavimo, o savęs dėl idiotiško termino nė kiek nekaltino. Jis nuėjo pas viršininką ir pasakė, jog nepakanka mane nušalinti nuo šio tyrimo. Norėjo, kad mane išmestų iš darbo. Taškas. Vadino mane

viso skyriaus gėda. Iš tiesų jis netgi grasino, kad išeis pats, jei manęs neišmes. Ką jiems beliko rinktis po tokio ultimatumo? Šiek tiek išgeriančią policininkę ar geriausią žmogžudysčių detektyvą?

Hamondas galėjo ginčytis, kad viskas, ką Smilou teigė, buvo tiesa, kad Loreta gėrė ne „šiek tiek“, o kur kas daugiau ir kad Smilou tik privertė viršininkus padaryti tai, ką jie seniai privalėjo, bet nedrįso, bijodami kaltinimų dėl lyčių diskriminacijos ar panašių dalykų. Kad ir kaip nepasisekė Loretai, bet Smilou ultimatumas greičiausiai padėjo išvengti didelės nelaimės. Kol Loretą atleido iš darbo, ji kelis mėnesius nuolat girtavo. Tokia neblaivi ginkluota policininkė, tirianti pasikėsinimus ir nusikaltimus žmonėms, net ir esant palankioms aplinkybėms kelia grėsmę kitiems.

Tačiau Hamondas suprato, kad Loretai reikia išsilieti.

– Smilou nelabai pakantus žmonių silpnybėms.

– Jis pats jų turi.

– Kokių?

– Meilę seseriai ir neapykantą Lučiui Petidžonui.

Prisiminęs tai, ką vakar jam pasakojo Deivė, Hamondas paklausė:

– Ką apie tai žinai?

– Tą patį, kaip ir visi. Margaretė Smilou nuolat sirgdavo. Smilou buvo vyresnysis brolis gynėjas. Kai sesuo pametė galvą dėl Lučio Petidžono, Roriui iš karto tai nepatiko. Galbūt pavydėjo, kad atsirado kitas gynėjas, o gal pamatė tikrąjį Petidžono veidą, kai kiti buvo akli. Nesvarbu, kodėl, bet Roris nepritarė jų vedyboms.

– Kiek suprantu, jie kelis kartus buvo smarkiai susipykę?

Loreta neigdama numykė:

– Vieną vakarą mes su Roriu tyrėme žmogžudystę. Roris gavo pranešimą skubiai paskambinti seseriai. Margaretė isteriškai maldavo iškart ateiti pas ją. Smilou taip susinervino, kad liepė mūsų grupei tirti nusikaltimo vietą, o aš jį nuvežiau pas seserį. Žinai, Hamondai, – toliau kalbėjo Loreta, – kai mes nuvažiavom, Margaretė buvo visiškai suniokojusi namus. Uraganas Hugo padarė mažiau žalos. Namie neliko nė vieno sveiko stiklinio daikto, visos

pagalvės buvo suplėšytos, viskas nuo lentynų numėtyta ant žemės. Per visas tas duženas nebuvo įmanoma praeiti. Tikriausiai Margaretė sužinojo, kad Petidžonas turi meilužę. Kai mes atvykom, Margaretė stovėjo vonios kambaryje, laikydama skustuvą prie riešo. Smilou paskambino gydytojui, kuris maloniai sutiko ateiti. Jis suleido vaistų. Paskui Smilou papratė nuvežti pas Petidžoną. Na, trumpai tariant, Smilou įsiveržė ir rado tą paukštytę sėdinčią Lučiui ant veido. Jie pradėjo daužyti vienas kitą, kol aš juos išskyriau. Turėjau fiziškai sulaikyti Smilou, nes neveikė jokie žodžiai. Jis tikrai būtų užmušęs Petidžoną. Niekada nebuvau mačiusi tokio įsiutusio žmogaus. – Loreta prisimerkė, purvinu nagu pabarbeno į bjaurų stalo plastiką ir pridūrė: – Aš iki pat mirties nesiliausiu maniusi, kad Roris taip nekenčia manęs būtent dėl šio įvykio. Visi mano, kad jis labai apdairus, bejausmis, šaltas ir abejingas. Bet aš mačiau, kad jis toks pat žmogiškas, kaip ir visi kiti. Netgi žmogiškesnis už kitus. Jis prarado savitvardą, todėl ir neapkenčia manęs, nes aš jam tai primenu.

Hamondas neabejojo, kad Loreta sako tiesą. Nors ji turėjo ydų, bet niekada nemelavo ir neišsigalvojo.

– Kodėl man tai papasakojai?

– Aš tik svarstau tam tikras galimybes.

– *Galimybes?* Manai, kad Smilou nužudė Petidžoną?

– Ne, tik noriu pasakyti, kad galėjo. Nežinau, ar tai realu, bet jis turėjo motyvą. Jis niekada neatleido Lučiui dėl Margaretės savižudybės. Ir tai nėra girtuoklės svaičiojimai. Tavo draugė Stefi taip pat apie tai pagalvojo. Girdėjau, kaip ji apie tai kalbėjo tą vakarą ligoninėje. Ji atsiminė, kaip Smilou troško pamatyti Petidžoną negyvą.

– Ką sakė Smilou?

– Jis neprisipažino, bet ir neneigė, – nusikvatojo Loreta. – Jis apsuko viską savaip ir suvertė kaltę jai.

– Stefi?

– Smilou iškėlė hipotezę, kad galbūt Petidžonas tiesė jai kelią į apygardos prokuroro vietą, kurią Meisonas atlaisvins išeidamas į pensiją.

– Smilou tikriausiai buvo labai sunki naktis. Jei Lutis darė kam nors paslaugą, kodėl tas žmogus turėjo jį nužudyti?

– Stefi panašiai ir atsakė. Tada pokalbis nutrūko. Be to, Smilou tik provokavo, nes Stefi teigė, kad tai Deivė nusikratė Petidžonu.

– Taip, Stefi Deivę laikė pagrindine įtariamąja. Bet dabar atrado kitą auką.

– Daktarę Lad?

Hamondas linktelėjo ir ištiesė voką su pinigais.

– Jei tu juos pragersi...

– Nepragersiu, prisiekiu.

– Sužinok, apie Aleksę Lad viską, ką gali. Ir pranešk man kaip įmanoma greičiau.

– Tai skamba įžūlokai.

– Aš to ir siekiu.

Nekreipdama į jį dėmesio, Loreta paklausė:

– Ar ji suimta?

– Dar ne.

– Bet manai, kad Smilou su kompanija negaiš laiko.

– Nežinau. – Hamondas papasakojo Loretai, kas įvyko dieną, pradėdamas nuo Danielso pasakojimo ir baigdamas Aleksės teiginiu, kad ji nepažinojusi Petidžono.

– Jie neranda jokio ryšio. Prokuroro nuomone, ši byla silpna.

– O kitokiu požiūriu?

– Nėra kitokio požiūrio.

– Aha, – Loreta žvelgė į jį lyg netikėdama. – Na, tegul Dievas padeda tai daktarei Lad, jei ji nenužudė Petidžono.

– Ar nenorėjai pasakyti, tegul Dievas padeda, jei ji nužudė?

– Ne, pasakiau, kaip ir norėjau pasakyti.

– Nesuprantu, – sutrikęs tarė Hamondas.

– Jei daktarė Lad buvo įvykio vietoje ir nenužudė, ji galėjo kai ką *matyti*.

– Matyti? Tai kodėl mums nepasakė?

– Galbūt bijojo?

– Ko galima bijoti labiau negu būti apkaltintai žmogžudyste?

– Tikrojo žudiko, – atsakė Loreta.

18 SKYRIUS

Aleksė vairavo, viena akimi žvilgčiodama į užpakalinį veidrodėlį. Ji suprato, kad tai paranojos požymis, bet manė, kad tai neišvengiama, kai ją beveik visą dieną klausinėjo apie žmogžudystę. Kai kabinete buvo Hamondas Krosas, žinantis, kad ji meluoja. Žinoma, nutylėdamas tiesą, jis taip pat melavo. Bet kodėl? Iš smalsumo? Gal norėjo pažiūrėti, kiek toli ji nueis fantazuodama apie šeštadienio įvykius. Kurdama istoriją apie Hiltonhedą, ji tikrai manė, kad Hamondas išduos, jog ji meluoja.

Jis tylėjo, todėl ji nusprendė, kad jis saugo savo reputaciją. Nenorėjo, kad jo kolegė panelė Mandel ir tas baisusis detektyvas Smilou sužinotų apie jo praleistą naktį su vienintele jų įtariamąja Petidžono nužudymo byloje. Aišku, kad bent jau šiandien jis daug labiau norėjo išlaikyti paslaptį apie jų susitikimą negu pripažinti ją įtariamąja.

Tačiau tai dar gali pasikeisti. Ji jautėsi visiškai nesaugi. Kol sužinos, kaip Hamondas ketina elgtis, ji privalės kaip įmanydama stengtis išsisukti. Galbūt jai nepateiks kaltinimo, bet jei taip įvyktų, reikės būti pasiruošusiai. Aleksė pasiekė kelionės tikslą ir, išvengusi tarnautojų bei durininkų, pasistatė automobilį viešoje aikštelėje.

Bobas prakuto. Kai jie dar anksčiau bendravo, jis apsistodavo nakvynės namuose, o dabar pasirinko viešbutį netoli centro. Ji nepaskambino ir neįspėjo, kad atvyks. Nustebinusi jį įgis šiokį tokį pranašumą tame nemaloniame susitikime.

Lifte Aleksė užsimerkė ir pasukiojo galvą. Ji mirtinai pavargusi ir įbauginta. Dabar labiausiai troško, kad galėtų atsukti laiką ir perrašyti tą dieną, kai Bobas Trimblas vėl pasirodė jos gyvenime. Ji labai norėtų ištrinti ir tą dieną, ir visas tolesnes.

Tačiau tada turėtų ištrinti ir naktį, kurią praleido su Hamondu Krosu.

Aleksė gyvenime patyrė nedaug laimės. Netgi vaikystėje. Ypač vaikystėje. Kalėdos būdavo kaip įprasta metų diena. Ji niekada nebuvo gavusi gimtadienio torto, Velykų dovanų. Niekada neturėjo kaukės Siaubų dieną. Tik vėlyvojoje paauglystėje sužinojo, kad švęsti gali ir paprasti žmonės, ne tik tie iš žurnalų ar kino filmų.

Ankstyvosios jaunystės metais Aleksė stengėsi užsigydyti praeities žaizdas ir tapti kita asmenybe. Ji godžiai siurbė į save viską, ko anksčiau neturėjo. Universitete ji taip pasinėrė į studijas, kad neturėjo daug laiko susitikinėti su vaikinais.

Pradėjusi verstis savo praktika, Aleksė visas jėgas skyrė darbui. Dirbdama savanore ir užsiiminėdama labdaringa veikla, ji susipažino su žymiais vyrais, su kai kuriais susidraugavo artimiau, bet romantiškų santykių ji nenorėjo.

Aleksė labai džiaugėsi tuo, ką pasiekė ir kad sugeba padėti palūžusiems žmonėms įveikti rūpesčius ir pajusti savo vertę.

Anksčiau ji niekada nebuvo patyrusi tokios laimės ir svaiginančio kunkuliuojančio džiaugsmo, kaip tą naktį su Hamondu. Jis buvo visiškai svetimas žmogus ir Aleksė iki šiol nesuvokė jo viliojančio poveikio ar galimo pavojaus. Dabar ji svarstė, ar už laimę visada reikia taip brangiai mokėti.

Kai lifto durys atsidarė, Aleksė išgirdo muziką ir nusprendė, kad ji tikriausiai sklinda iš Bobo kambario. Taip ir buvo. Aleksė priėjo prie durų, pasibeldė, luktelėjo ir vėl pasibeldė, šįkart garsiau.

Muzika nutilo.

– Kas čia?

– Bobai, mums reikia pasikalbėti.

Po kelių sekundžių durys atsivėrė. Bobas buvo nuogas, tik apsijuosęs rankšluosčiu klubus.

– Jei nori apkaltinti mane, tai, Dieve saugok, aš...

– Nekalbėk nesąmonių. Mažiausiai noriu, kad policija sužinotų, jog mes susiję.

Bobas žvilgsniu perbėgo koridorių. Pagaliau patenkintas, kad ji atėjo viena, tarė:

– Man labai malonu tai girdėti, Alekse. Jau buvau pamanęs, kad vėl mane apmovei.

– Aš...

Jos dėmesį atkreipė kažkoks sujudimas už jo nugaros. Iš pradžių pasirodė viena mergina, paskui kita. Bobas pažvelgė per petį, nusišypsojo merginoms ir prisitraukęs jas arčiau apkabino per liemenį. Jei jos buvo aštuoniolikos, tai nebuvo per daug. Viena mūvėjo tik odines apatines kelnaites, o kita buvo susisupusi į paklodę, kurią, Aleksės nuomone, nutraukė nuo lovos.

– Alekse, čia...

– Man visai nerūpi, – pertraukė ji. – Mums reikia pasikalbėti. – Ji įsmeigė į jį nekantrų žvilgsnį.

– Gerai, – atsiduso Bobas. – Bet tu žinai, kas yra sakoma apie darbą be jokių pramogų.

Jis patapšnojo merginoms per užpakaliukus, stumtelėjo jas į kambarį ir paprašė kelias minutes palaukti.

– Aš tik sutvarkysiu vieną reikaliuką ir vėl tęsim vakarėlį, gerai? O dabar eikit.

Lydimas merginų zirzimo nepalikti jų vienų ilgai, Bobas išėjo į koridorių ir uždarė duris.

– Tu prisiuostęs, ar ne? – paklausė Aleksė.

– Ar neturiu tam teisės? Atėjęs pas tave šįryt, visai nesitikėjau prie durų rasti policiją.

– Iš kur gavai narkotikų?

– Pirkti nereikėjo. Moku pasirinkti draugus.

– Aukas.

Jis neįsižeidė, tik nusišaipė.

– Tos mergaitės gerai apsirūpinusios. Kokybiškas produktas. Kodėl tau nepamėginus? – Jis ištiesė ranką ir spustelėjo jos petį. – Tu visa įsitempusi, Alekse. Ar nenorėtum atsipalaiduoti?

Ji nukėlė jo ranką.

– Kaip sau nori, – gūžtelėjo pečiais jis. – Kur pinigai?

– Neturiu.

Jo šypsena susiaurėjo:

– Žaidi su manim, ar ne?

– Juk matei policiją prie mano namų. Kaip aš galėjau išnešti pinigus? Atėjau įspėti, kad nesiartintum prie manęs. Nenoriu tavęs matyti. Nenoriu, kad pravažiuotum pro mano namus, nenoriu tavęs pažinti.

– Užsičiaupk nors sekundę. Juk mes susitarėm, ar ne? – Jis pamosavo delnu. – Mes sudarėm sandėrį.

– Sandėris nutrauktas. Aplinkybės pasikeitė. Mane klausinėjo apie Lučio Petidžono nužudymą.

– Aš čia niekuo dėtas, Alekse. Negali kaltinti manęs, kad tau nepavyko.

– Aš tau vakar sakiau...

– Žinau, ką tu man *sakei*, bet tai nereiškia, kad aš *tikiu*.

Beprasmiška su juo ginčytis. Jis nepatikėjo vakar, nepatikės ir dabar. Žinoma, jai tai nebuvo svarbu. Ji tik norėjo juo nusikratyti.

– Kaip ir susitarėm, duosiu tau šimtą tūkstančių.

– Šįvakar.

Ji papurtė galvą:

– Po kelių savaičių. Kai viskas išaiškės. Būčiau beprotė, jei duočiau tau pinigus dabar, kai policija šitaip mane stebi.

Bobas susidėjo rankas ant klubų, pasilenkė į priekį, kad jo veidas būtų tiesiai priešais jos.

– Juk įspėjau, kad būtum atsargi, ar ne?

– Taip, tu įspėjai.

– Tai kaip jie tave surado?

Aleksė neketino stovėti šeimyninio viešbučio koridoriuje ir aptarinėti apklausą policijoje su pusnuogiu vyriškiu. Be to, jam tikrai nerūpi, kaip policija ją susiejo su Petidžonu, jį domina tik vienas dalykas.

– Tu gausi pinigus, – pasakė ji. – Susisieksiu su tavimi, kai bus saugu susitikti. O iki tol laikykis nuo manęs atokiau. Jei ne – pats įkiši galvą į spąstus.

Matyt, narkotikų poveikis jau sklaidėsi, nes Bobas ėmė darytis agresyvus.

– Manai, kad aš kvailys, Alekse? Negi nuoširdžiai tiki, kad nusikratysi manimi tik todėl, kad tu to nori, Alekse? – Jis spragtelėjo pirštais jai prieš pat nosį. – Gerai pagalvok. Kol negausiu pinigų, aš būsiu tavo šešėlis. Tu man skolinga.

– Bobai, – ramiai tarė ji, – bet jei aš atiduočiau tau, kiek tau priklauso, turėčiau tave nužudyti.

– Grasini, Alekse? – šilkiniu balsu tarė jis. – Nemanau. – Staiga jis dūrė smiliumi jai į krūtinę taip stipriai, kad ji žengtelėjo atgal. – Tu nepajėgi man grasinti. Tu viena ir tikriausiai pralaimėsi. Atsimink tai. O dabar sakau tau paskutinį kartą: atnešk man pinigus.

– Ar tu nesupranti, kad negaliu. Bent jau ne dabar.

– Nė velnio! Išsisukdavai iš visokiausių padėčių, esi gana protinga, kad sugalvotum, kaip tai padaryti, – jo akys susiaurėjo iki plyšelių. – Atnešk man pinigus, tik tada aš išnyksiu.

Aleksę svilino neapykanta.

– Ar tos merginos žino, kad pabudusios neras nei savo papuošalų, nei pinigų?

– Mainais už tai jos gaus tai, ko trokšta. – Bobas mirktelėjo. – Ir dar daugiau.

Aleksė pasišlykštėjusi nusigręžė ir nuėjo prie lifto:

– Nesirodyk, kol pati tavęs nepakviesiu.

Jis tyliai atsišaukė.

– Būsiu tavo šešėlis, Alekse. Tik apsidairyk ir pamatysi mane.

Hamondas uždegė lemputę prie lovos ir dryžuotas pastelines miegamojo sienas užliejo šilta šviesa. Jis apsidairė aplink. Lutis Petidžonas nusamdė gerą dizainerį Čarlstono „Plazos" viešbučiui ir netaupė patogumų sąskaita. Bent jau mansardos apartamentuose. Kambarys buvo erdvus ir patogus. Už prancūziškos svetainės durų stovėjo šešiasdešimt penkių centimetrų įstrižainės televizorius, didesnis negu standartinio viešbučio kambariuose, ir vaizdo leistuvas. Spintelėje buvo muzikinis centras ir televizoriaus nuotolinio valdymo pultelis. Daugiau nieko.

Jis nuėjo į vonios kambarį. Atrodė, kad rankšluosčiai neliesti nuo tada, kai kambarinė juos padėjo ant dekoratyvinių grotelių. Mažame sidabriniame krepšelyje ant marmurinio tualetinio staliuko buvo sudėti šampūno buteliukai ir kiti higienos reikmenys, adatos ir siūlai, audeklas batams blizginti, dušo kepuraitė.

Hamondas išjungė šviesą ir grįžo į miegamąjį, žingsnių aidą slopino storas kilimas. Miegamajame, kaip ir svetainėje, buvo mini baras, kurį jau tikrino nusikaltimo tyrėjai. Tačiau Hamondas vis tiek apsivyniojo ranką nosine ir atidarė šaldytuvą. Jis greit apžvelgė turinį, patikrino gėrimų sąrašą ir nustatė, kad nieko netrūksta. Kai jis uždarė dureles, variklis spragtelėjo ir ėmė dūgzti.

Hamondas apsidžiaugė išgirdęs šį garsą. Prabangiai įrengti apartamentai buvo virtę nusikaltimo vieta ir keista tyla slėgė iš visų pusių.

Išėjęs iš baro „Poilsis paunksnėje", Hamondas ketino grįžti namo ir baigti šį siaubingą pirmadienį. Tačiau kažkas jį patraukė čia. Priežasties ilgai ieškoti nereikėjo: paskutinis Loretos komentaras įsmigo jam į smegenis ir niekaip nedavė ramybės.

Ar Aleksė buvo čia praėjusį šeštadienį? Ar matė ką nors, ko nenorėjo atskleisti, nes tai keltų pavojų jos gyvybei? Šituo jis greičiau patikėtų negu tuo, kad ji žudikė. Tačiau nė viena iš šių galimybių nekėlė susižavėjimo. Vedamas pasąmonės balso, Hamondas atėjo čia. Jis vylėsi rasti kažką, į ką niekas neatkreipė dėmesio. Jis tikėjosi rasti tai, kas išteisintų Aleksę Lad ir išaiškintų ką nors daugiau. Jis

nesąmoningai siekė apsaugoti moterį, kuri pasirodė esanti tik puiki, neskrupulinga melagė.

Nebuvo lengva grįžti į šiuos apartamentus, kur praėjusį šeštadienį jis susitiko su Lučiu Petidžonu ir apsikeitė keliomis piktomis frazėmis. Hamondas nebuvo įėjęs į svetainę: jis vos peržengė slenkstį. Tik atidarė duris ir išrėžė, ko atėjęs.

Lutis sėdėjo ant sofos, siurbčiojo viskį ir, atrodydamas tarsi ramybės įsikūnijimas, įspėjo Hamondą, kad jei jis pradėsiąs didelį teisminį tyrimą apie jį, turi pasiruošti būti ir savo tėvo prokuroras.

– Žinoma, – šypsodamasis pridūrė Lutis, – yra būdų išvengti tų šlykštybių. Jei tu sutiksi su mano pasiūlymu, visi gaus tai, ko norėjo, ir laimingi išsiskirstys po namus.

Jei Hamondas būtų sutikęs su Lučio pasiūlymu, būtų pardavęs sielą velniui. Neverta nė sakyti, kad Petidžonas audringai sureagavo į neigiamą jo atsakymą.

Šių prisiminimų suerzintas, Hamondas žengė prie sieninės spintos – vienintelės vietos miegamajame, kurios nebuvo apžiūrėjęs. Už aukštų veidrodinių durų buvo tuščias seifas ir drabužių pakabai. Kabojo ir baltas frotinis chalatas su dirželiu, neatplėštoje celofano pakuotėje gulėjo derančios šlepetės. Atrodė, jog niekas neliesta. Jis užstūmė duris ir pamatė atspindį veidrodyje.

– Ko nors ieškai?

Hamondas staigiai atsigręžė.

– Nemaniau, kad čia dar kas nors yra.

– Akivaizdu, – atsakė Smilou. – Pašokai lyg pašautas. – Metęs žvilgsnį į kraujo dėmę ant svetainės kilimo, jis pridūrė: – Atleisk, kad parinkau tokius žodžius.

– Nagi, Rori, – sarkastiškai tarė Hamondas, norėdamas nuslėpti gėdą, kad jį užklupo bešnipinėjant. – Tu niekada nesistengi parinkti tinkamų žodžių.

– Teisingai, nesistengiu. Ką, po velnių, tu čia veiki?

– O kas tau darbo? – atšovė Hamondas tokiu pat piktu tonu.

– Ant durų uždėta juosta, kad niekas čia nevaikščiotų.

– Aš, kaip šios bylos prokuroras, privalau pamatyti nusikaltimo vietą.

– Tačiau pagal protokolą privalėjai įspėti mano biurą ir kas nors turėjo tave lydėti.

– Aš susipažinęs su protokolu.

– Na ir?

– Buvau mieste, – trumpai paaiškino Hamondas. Smilou teisus, bet jis nenorėjo pasiduoti: – Jau vėlu. Nemačiau reikalo kartu temptis policininką. Aš nieko neliečiau, – jis pamojavo nosine. – Nieko neėmiau. Be to, maniau, kad jūs jau baigėt.

– Mes baigėm.

– Tai ką čia veiki? Ieškai įrodymų? O gal atnešei naujų ir išdėliojai?

Vyrai nutvilkė vienas kitą neapykantos kupinais žvilgsniais. Smilou susivaldė pirmasis.

– Atėjau apmąstyti kai kurių dalykų, kurie paaiškėjo po skrodimo.

– Kokių? – įveikęs save, susidomėjo Hamondas.

Smilou grįžo į svetainę, Hamondas nusekė iš paskos.

Detektyvas atsistojo šalia kraujo dėmės ant grindų.

– Žaizdos. Kulkų trajektoriją sunku nustatyti dėl pakenktų audinių, bet Madisonas spėja, kad pistoleto vamzdis buvo nukreiptas iš viršaus 30–60 centimetrų atstumu.

– Žudikas negalėjo prašauti.

– Pasistengė neprašauti.

– Tačiau žudikas atėjo nežinodamas, kad Lutį ištiko insultas.

– Jis atėjo tam, kad jį nužudytų.

– Iš arti.

– Tai rodo, kad Petidžonas pažinojo žudiką.

Jie žvelgė į bjaurią tamsią dėmę ant kilimo.

– Kai kas man nedavė ramybės, – tarė Hamondas. – Dabar suvokiau: triukšmas. Kaip galima nušauti žmogų 38-o kalibro pistoletu niekam negirdint?

– Kambariuose buvo tik keli gyventojai. Viešbučio tarnautojai turėjo pasirodyti tik po šeštos valandos. Šiame koridoriuje kambarinės dar nesitvarkė. Šovusysis galėjo panaudoti duslintuvą ar netgi begarsius šovinius. Bet Madisonas nerado jokių tai rodančių dalelių ant žaizdos ar aplink ją. Manau, kad Petidžonas netuščiai gyrėsi, kad jo sienos nepraleidžia garso, tik negalėjo pasigirti vaizdo kameromis.

– Man kilo dar viena mintis. – Smilou pažvelgė į Hamondą ir mostelėdamas paragino kalbėti toliau. – Žudikas gerai pažinojo ne tik Petidžoną. Jis daug žinojo ir apie viešbutį. Tarsi kaip apsėstas būtų tyrinėjęs visą Lučio veiklą. – Hamondas įdėmiai pažvelgė į šaltas Smilou akis. – Ar supranti, ką aš noriu pasakyti?

Smilou išlaikė nenukreipęs akių kokias dešimt sekundžių, tačiau nesileido provokuojamas, tik linktelėjo į durų pusę:

– Po tavęs, prokurore.

ANTRADIENIS

19 SKYRIUS

Lutis Petidžonas po mirrties norėjo būti kremuotas. Kai tik daktaras Džonas Madisonas pirmadienį po pietų atidavė kūną, jį nuvežė į laidojimo namus. Našlė jau buvo sutvarkiusi visus reikiamus dokumentus. Ji atsisakė pažiūrėti į lavoną prieš išvežant į krematoriumą. Atminimo pamaldos buvo paskirtos antradienio rytą. Kai kuriems žmonėms tai atrodė nederamai greitai, ypač atsižvelgiant į Petidžono mirties aplinkybes. Tačiau kadangi našlė niekada nepaisė įprastų elgesio normų, niekas nesistebėjo, kad ji pažeidė deramo laiko ritualą.

Rytas išaušo drėgnas ir karštas. Dešimtą valandą Šv. Pilypo vyskupijos bažnyčia buvo sausakimša. Čia atvyko ir žymių, ir nežymių žmonių, tarp jų ir Jungtinių Valstijų senatorius iš Pietų Karolinos bei Bjuforte gyvenanti kino žvaigždė. Kai kurie ceremonijos dalyviai niekada nebuvo matę Petidžono, bet manė esą gana svarbūs, kad dalyvautų žinomo žmogaus laidotuvėse. Beveik visi atvykusieji nekentė Petidžono, kai jis dar buvo gyvas, vis dėlto jie atėjo į bažnyčią ir liūdnai lingavo galvas, apgailestaudami dėl jo tragiškos ankstyvos mirties. Atneštos gėlės vos tilpo ant altoriaus.

Lygiai dešimtą valandą našlę atlydėjo prie centrinio klaupto. Ji nuo galvos iki kojų vilkėjo juodais drabužiais, vienintelis papuošalas buvo perlų vėrinys. Ji buvo susisegusi plaukus ir užsidėjusi veidą dengiančią plačiakraštę šiaudinę skrybėlę. Per visas pamaldas ji nenusiėmė tamsių akinių.

– Ar ji slepia akis dėl to, kad jos paburkusios nuo ašarų? O gal kaip tik, kad nepaburkusios?

Stefi Mandel sėdėjo šalia Smilou. Jos klausimas privertė jį susiraukti. Smilou buvo nulenkęs galvą ir atrodė, kad įdėmiai klausosi įžanginės maldos.

– Atsiprašau, – sukuždėjo Stefi, – nežinojau, kad tu toks religingas.

Stefi pagarbiai tylėjo per visas pamaldas, nors neišpažino jokios religijos. Ji domėjosi pomirtiniu gyvenimu daug mažiau negu šiuo. Stefi siekė įgyvendinti savo tikslus žemėje. Dangiškosios karūnos žvaigždės nebuvo jos troškimų viršūnė. Todėl per skaitinius iš evangelijos ir per maldas už mirusįjį ji mintyse nagrinėjo svarbius bylos momentus ir galvojo, kaip jais pasinaudoti.

Byla paskirta Hamondui, tačiau Stefi, o ne jis vakar vakare paskambino prokurorui Meisonui. Ji atsiprašė sutrukdžiusi vakarienę, bet kai papasakojo, kaip Aleksė melavo, kur buvusi šeštadienio vakarą, Meisonas padėkojo už suteiktą informaciją. Stefi nudžiugo, užsidirbusi papildomų taškų. Ji žengė dar vieną žingsnį į priekį, patikindama šefą, kad Hamondas apie tai tikriausiai būtų pranešęs kada nors vėliau, kai būtų radęs laiko. Tuo Stefi siekė parodyti, jog Hamondui tai nebūtų buvę svarbu.

Po amžinybę trukusių kunigo liaupsių mirusiajam, pamaldos baigėsi. Kai visi atsistojo, Stefi tarė:

– Argi ne miela? – iš visų susirinkusiųjų pareikšti užuojautos Deivei Petidžon našlė išskyrė Hamondą – šiltai jį apkabino, o šis pabučiavo jai į skruostą.

– Jie seni šeimos draugai, – paaiškino Smilou.

– Ar labai geri draugai?

– Kodėl klausi?

– Atrodo, kad jis nenori laikyti jos įtariamąja.

Jie stebėjo, kaip ponas Prestonas Krosas ir jo žmona taip pat apkabino Deivę. Stefi buvo sutikusi juos tik kartą golfo turnyre. Hamondas pristatė ją tėvams ne kaip draugę, o kaip bendradarbę. Stefi susižavėjo stipria, išsiskiriančia Prestono asmenybe. Hamondo motina Amelija Kros buvo visiška vyro priešingybė – neaukšta, miela pietietė, turbūt niekada gyvenime neišreiškusi savo nuomonės. Galbūt niekada jos ir neturėjo.

– Matai? – pasakė Smilou. – Krosai Deivei pakeičia gimines, nes jų čia nėra.

– Suprantu.

Jie užtruko kelias minutes, skverbdamiesi pro minią į lauką.

– Kodėl tau nepatinka Deivė? – paklausė Smilou, kai jie ėjo automobilio link. – Juk jau išbraukei ją iš įtariamųjų sąrašo.

– Kas tau taip sakė? – Stefi atsidarė dureles ir įlipo į automobilį.

Smilou sėdo prie vairo.

– Maniau, kad pasirinkai įtariamąja Aleksę Lad.

– Taip, bet neišbraukiu ir linksmosios našlės. Ar gali įjungti kondicionierių? – paprašė ji vėduodamasi veidą. – Ar paklausei Deivės dėl jos tarnaitės melo?

– Vienas iš mano vyrų ją paklausė. Atrodo, kad jos buvo visiškai pamiršusios Saros Birč apsilankymą prekybos centre.

– O, esu tikra, kad tai tiesa, – perdėtai nuoširdžiai pasakė Stefi.

Jie pravažiavo kelis kvartalus ir Smilou nustebino Stefi pasakydamas:

– Radom žmogaus plauką.

– Kambaryje?

– Ant Petidžono švarko rankovės. – Jis pažvelgė į Stefi ir nusijuokė iš jos veido išraiškos. – Neapsidžiauk. Galėjo prikibti nuo baldų. Tas plaukas gali būti bet kurio apartamentuose gyvenusio žmogaus, kambarinės ar kito patarnautojo. Bet ko.

– Bet jei tai bus Aleksės Lad plaukas...

– Matau, kad vėl grįžai prie jos.

– Jei tai jos plaukas...

– Dar nežinom, ar jos.

– Bet žinom, kad ji meluoja! – sušuko Stefi.

– Tam gali būti tūkstančiai priežasčių.

– Kalbi kaip Hamondas.

– O ne profesionalus seklys.

Stefi išklausė pasakojimą, kaip Smilou praėjusį vakarą užtiko Hamondą viešbučio kambaryje.

– Ką jis ten veikė?

– Apžiūrinėjo.

– Ką?

– Manau, kad viską. Matyt, norėjo parodyti, jog aš ko nors nepastebėjau.

– O ką tu ten veikei?

– Galbūt ko nors nepastebėjau, – lyg droviai prisipažino jis.

– Testosteronas! – paniekinamai prunkštelėjo ji. – Štai kaip jis veikia kitais atžvilgiais protingą *Homo sapiens*. – Kirtusi šį smūgį, ji paaiškino: – Tik pažiūrėkim, pavyzdžiui, kaip jis keičia tavo nuomonę apie Aleksę Lad.

– Ką tuo nori pasakyti?

– Jei Aleksė Lad nebūtų įžymi psichologė, turinti daugybę įvairiausių raštų, jei nebūtų tokia išsilavinusi, patraukli, iškalbi, šaltakraujiška, o tik kokia nors vulgari mergiotė nutįsusiais plaukais ir tatuiruotomis krūtimis, ar tu taip pat nenorėtum labiau paspausti?

– Net nesiteiksiu atsakyti.

– Tai kodėl elgiesi taip neryžtingai?

– Todėl, kad negaliu suimti jos, remdamasis tik jos melu, kad ji vykusi į Hiltonhedo salą. Privalau rasti ką nors daugiau, Stefi, tu ir pati tai žinai. Pirmiausia turiu išsiaiškinti, ar ji iš viso buvo tame kambaryje. Man reikia svarių įrodymų.

– Pavyzdžiui, ginklo.

– Ieškau jo.

Stefi stebėjo Smilou profilį ir lėtai šyptelėjo:

– Klausyk, Smilou, kodėl apsimeti? Juk matau, kad jau kažką aptikai.

– Tu sužinosi apie paskutinius tyrimus tada, kaip ir visi.

– Ir kada tai bus?

– Šiandien po pietų. Pakviečiau daktarę Lad atvykti tolesnės apklausos. Advokatas patarė jai atsisakyti, bet ji sutiko.

– Nesuvokdama, kad žengia į gudriai paspęstus spąstus. – Pralinksmėjusi Stefi pridūrė: – Nekantrauju pamatyti jos veidą, kai tu tai ištrauksi.

Ji, kaip ir Hamondas, labai nustebo.

Viskas buvo beprotiška.

Hamondas, Stefi, Smilou ir Frenkas Perkinsas susirinko prie Smilou kabineto ir laukė Aleksės. Stefi pasiskundė palikusi bylą ant seržanto stalo registratūroje. Jausdamas klaustrofobiją, Hamondas pasisiūlė nueiti atnešti.

Iš kriminalinių tyrimų skyriaus trečiajame aukšte jis nuėjo prie liftų. Durys atsivėrė. Lifto kabinoje buvo tik Aleksė, tikriausiai skubanti į Smilou kabinetą. Jie apstulbę pažvelgė vienas į kitą, paskui Hamondas žengė į vidų ir paspaudė pirmojo aukšto mygtuką. Durys užsivėrė, uždarydamas juos mažoje erdvėje. Hamondas užuodė Aleksės kvepalus ir atkreipė dėmesį į viską – plaukus, veidą, figūrą, sutaršytos šukuosenos stilių, neryškų makiažą ir kostiumėlį, išryškinantį moterišką figūrą. Švarkelis buvo be rankovių, oda atrodė lygi ir švelni. Aleksės oda tikrai lygi ir švelni – ir rankų, ir krūtų, ir kelių linkių. Visà.

Aleksė irgi neišleido iš akių nė vieno Hamondo veido bruožo, kaip ir benzino kolonėlėje prieš jų bučinį. Jos seksualumą iš dalies ir sudarė tai, kad žvelgdama ji tiesiog persmelkdavo. Toks įdėmus žvilgsnis vertė Hamondą jaustis taip, lyg jo veidas būtų pats įdomiausias pasaulyje.

– Šeštadienio vakare... – prašneko jis.

– Prašau, nieko neklausinėk.

– Kodėl nepasakei, kur iš tikrųjų buvai?

– Ar norėjai, kad pasakyčiau tiesą?

– O kokia yra tiesa? Ar tas vyras tikrai matė tave prie Petidžono kambario?

– Negaliu apie tai su tavim kalbėtis.

– Velnio tu negali!

Durys atsivėrė pirmame aukšte. Niekas nelaukė lifto. Hamondas išėjo lauk, ranka prilaikydamas duris.

– Seržante, ar panelė Mandel nepaliko čia bylos?

– Bylos? Aš nieko nemačiau, pone Krosai, – atsakė jis. – Jei rasiu, atsiųsiu.

– Ačiū.

Jis vėl įžengė į liftą ir paspaudė mygtuką į viršų. Durys užsivėrė.

– Velnio tu negali! – šiurkščiai sukuždėjo jis.

– Mes turim tik kelias sekundes. Ar tu nori kalbėtis apie tai?

– Ne! Po velnių, ne! – Jis žengtelėjo prie jos ir švelniai tarė: – Aš noriu ant tavęs atsigulti.

Aleksė prisidėjo delną prie gerklės:

– Man trūksta oro.

– Taip sakei, kai antrą kartą patyrei orgazmą. O gal trečią?

– Liaukis, prašau, liaukis!

– O šito tu nesakei nė karto per visą naktį. Tai kodėl mane sekei?

– Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios turėjau meluoti, kad buvau su tavimi.

– Dėl Petidžono? Aš žinau, kad tu jo nenužudei, laikas neatitinka. Bet tu kažkaip susijusi.

– Aš turėjau palikti tave tą rytą. O dabar mūsų neturi matyti drauge.

– Jei tu niekaip su tuo nesusijusi, – kalbėjo jis, žengdamas dar arčiau, – tai kodėl nepasakei, kad praleidai naktį besimylėdama su manimi?

Jos akyse blykstelėjo pyktis, lūpos prasivėrė, lyg ji būtų norėjusi atsikirsti, tačiau liftas sustojo ir durys atsidarė. Už jų laukė Stefi Mandel.

– O! – aiktelėjo ji, pamačiusi juos kartu. Ji pažvelgė į Aleksę, paskui į Hamondą. – Aš ėjau tavęs ieškoti. Radau ją. – Ji išsiblaškiusi pakėlė ranką, parodydama bylą, kurios atnešti išsiuntė Hamondą. – Atsiprašau.

– Nieko tokio.

– Atsiprašau. – Aleksė žengė tarp jų, norėdama praeiti.

– Ponas Perkinsas jau atvyko, daktare Lad, – pasakė Stefi.

Aleksė oriai padėkojo ir nuėjo koridoriumi prie dvigubų durų.

– Kur tu ją pakabinai?

Stefi klausimas įsiutino Hamondą, bet jis stengėsi to neparodyti.

– Ji laukė lifto apačioje, – pamelavo jis.

– Aišku. Manau, kad jau visi susirinko, todėl galėsim pradėti.

– Užlaikyk juos kelias minutes, man reikia į tualetą.

Hamondas užėjo į tualetą ir apsidžiaugė, kad ten nieko nėra. Jis pasilenkė prie kriauklės ir apsišlakstė veidą šaltu vandeniu, paskui delnais atsirėmė į vėsų fajansą ir nulenkė galvą, kad vanduo nuo veido nulašėtų į kriauklę. Jis kelis kartus giliai įkvėpė ir tyliai susikeikė.

Hamondas paprašė tik kelių minučių, bet iš tiesų jam reikėjo daugiau laiko, kad susitvardytų. Tikriausiai kieta kaltės virvė visą laiką verš jam krūtinę ir neleis alsuoti.

Ką daryti? Prieš savaitę jis nebuvo nieko girdėjęs apie tą moterį. O dabar Aleksė Lad buvo lyg verpetas, grasinantis jį įtraukti ir paskandinti.

Hamondas nematė jokios išeities. Jis ne tik kad kartą nusižengė, bet ir toliau nesiliovė tai daręs. Jei pamatęs jos portretą būtų iš karto prisipažinęs, gal nebūtų taip įsipainiojęs.

„Smilou, Stefi, jūs nepatikėsit! Šeštadienio naktį aš praleidau su ta moterimi. O jūs dabar norit pasakyti, kad prieš nusivesdama mane į lovą ji nužudė Lutį Petidžoną“.

Jei būtų iš pradžių pripažinęs savo kaltę, gal būtų išvengęs audros. Kai jis vežėsi Aleksę į savo trobelę, dar nežinojo, kad ją apkaltins.

Jis tapo gerai suplanuoto gundymo auka. Galbūt iš jo būtų pasijuokę, kad mylėjosi su visiškai nepažįstama moterimi, galbūt jį būtų apkaltinę nediskretiškumu. Tėvas būtų išbaręs jį, kad taip kvailai pasielgė. Argi jis nemokė sūnaus niekada neturėti lytinių santykių su nepažįstamomis? Negi neįspėjo, kokių nelaimių gali jaunuoliui užtraukti velnio neštos moterys?

Šis įvykis būtų užtraukęs gėdą Hamondui, jo šeimai ir prokuratūrai. Apie jį būtų liežuvavę, laidę nešvankius juokelius, bet jis būtų išgyvenęs.

Tačiau jis to nepadarė. Nepasakė žinąs, kas ta moteris, neišdavė jos, kai ji melavo apie kelionę į Hiltonhedą. Tik stovėjo, blaškydamasis tarp pareigos ir aistros, ir aistra nugalėjo. Jis sąmoningai nuslėpė informaciją, kuri galėjo būti lemtinga žmogžudystės byloje. Jis taip pat nepasakė Meisonui Monro, kad šeštadienį po pietų buvo susitikęs su Petidžonu. Pagal bet kokią prokuroro etiką jo elgesys per pastarąsias dienas neatleistinas.

Dar blogiau – net jeigu jam būtų suteikta galimybė apsigalvoti, jis tikriausiai ir vėl padarytų tą patį.

Aleksė nepasitikėjo tuo mandagiu Smilou elgesiu, kai jis jai patraukė kėdę, pasiteiravo, ar jai patogu, ir pasiūlė atsigerti.

– Pone Smilou, liaukitės elgtis taip, tarsi aš būčiau atėjusi mandagaus vizito. Aš čia tik todėl, kad jūs mane iškvietėte ir aš jaučiu pilietinę pareigą paklusti.

– Labai malonu.

– Baikim tuos mandagumus ir imkimės reikalo, – pasakė Frenkas Perkinsas.

– Puiku. – Smilou kaip ir vakar įsitaisė ant savo stalo kampo. Tai buvo apskaičiuotas ėjimas, nes vertė Aleksę žiūrėti tiesiai į jį.

Kai už nugaros atsidarė durys, ji suprato, kad įėjo Hamondas. Jo gyvybingumas savotiškai virpindavo orą aplinkui. Aleksė dar nebuvo visiškai atsigavusi po susidūrimo su juo. Akimirka lifte buvo trumpa, bet poveikis labai didelis. Jos reakcija buvo fizinė ir greičiausiai

pastebima, nes kai ji atsisėdo šalia Frenko Perkinso, šis pastebėjo jos išraudusius skruostus ir paklausė, ar ji gerai jaučiasi. Aleksė pasakė, kad tai dėl kaitros, bet oras nebūtų privertęs parausti labiau negu virpulys erogeninėse kūno zonose.

Šie seksualiniai ir emociniai prasiveržimai susipynė su kalte, kurią ji jautė dėl to, kad Hamondas pateko į tokią padėtį. Ji sąmoningai jį sukompromitavo.

Iš pradžių ji viską suvertė savo sąžinei. Tačiau tik iš pradžių. Vėliau nugalėjo fiziologija. Ir Aleksė pajuto jos poveikį, kai Hamondas įėjo į kabinetą. Ji nugalėjo norą atsigręžti, bijodama, kad Stefi Mandel gali ką nors įtarti. Prokurorė labai susidomėjo, pamačiusi juos kartu lifte. Aleksė stengėsi atrodyti rami, tačiau eidama koridoriumi jautė, kaip Stefi žvilgsnis tarsi karšta geležis svilina jai tarpumentį. Jei kas nors ir galėjo pajusti signalus, kuriuos ji ir Hamondas skleidė, tai tik Stefi Mandel. Ne vien todėl, kad ji atsitiktinai pamatė juos kartu, bet ir todėl, kad moterys labiau už vyrus jaučia meilės ženklus.

Aleksė atsikratė savo minčių, kai Smilou įjungė diktofoną, pasakė datą, laiką ir dalyvaujančiųjų pavardes.

Paskui jis padavė Aleksei laminuotą laikraščio iškarpą.

– Norėčiau, kad perskaitytumėte tai, daktare Lad.

Jos akys smalsiai pažvelgė į trumpą antraštę. Tačiau skaityti nebereikėjo – ir taip suvokė padariusi lemtingą klaidą, kuri jai brangiai kainuos.

– Perskaitykit garsiai, – pasiūlė Smilou. – Norėčiau, kad ponas Perkinsas taip pat išgirstų.

Suprasdama, kad detektyvas siekia ją pažeminti, Aleksė ramiu, bejausmiu balsu perskaitė straipsnį apie Harbortauno, esančio Hiltonhedo saloje, evakuaciją būtent tuo metu, kai ji esą vaikščiojusi po atrakcionus. Kai ji baigė skaityti, stojo slogi, ilga tyla. Pagaliau Perkinsas labai ramiai paprašė parodyti jam straipsnį. Aleksė padavė jam iškarpą, bet nenuleido akių nuo Smilou, atsisakydama pasiduoti jo kaltinančiam žvilgsniui.

– Taigi?

– Taigi kas, detektyve?

– Jūs mums pamelavote, ar ne, daktare?

– Tu neprivalai atsakyti, – įspėjo Perkinsas.

– Kur jūs buvot šeštadienį po pietų ir vakare?

– Neatsakyk, Alekse, – vėl liepė advokatas.

– Bet aš norėčiau, Frenkai.

– Aš labai patarčiau tau patylėti.

– Nieko blogo, jei atsakysiu, – nekreipdama dėmesio į jo patarimą, pasakė ji. – Aš planavau važiuoti į Hiltonhedą, bet paskutinę minutę apsigalvojau.

– Kodėl?

– Šiaip. Buvau mugėje prie Bjuforto.

– Mugėje?

– Taip, šventėje. Tą lengvai galima patikrinti, pone Smilou. Esu tikra, kad buvo skelbimai. Tai buvo didelis renginys. Štai ten aš ir nuvažiavau iš Čarlstono.

– Ar kas nors gali tai patvirtinti?

– Abejoju. Ten buvo šimtai žmonių. Nemanau, kad kas nors mane prisimintų.

– Kaip ir ta ledų pardavėja Hiltonhede.

Atrodo, kad Smilou, kaip ir Aleksei, nepatiko Stefi Mandel pastaba. Jie abu piktai pažvelgė į ją. Paskui Smilou vėl paklausė:

– Jei matėte skelbimus apie mugę, ar negalėjote sukurti šios istorijos?

– Tikriausiai galėjau, bet nesukūriau.

– O kodėl turėtume jumis patikėti, jei jau kartą sugavome jus meluojant?

– Nesvarbu, kur aš buvau. Aš sakiau jums, kad netgi nepažinojau Lučio Petidžono. Aš nieko nežinau apie šią žmogžudystę.

– Ji netgi nežinojo, kaip jis mirė, – įsiterpė Frenkas Perkinsas.

– Taip, mes visi prisimename, kaip jūsų klientė apstulbo sužinojusi, kad Petidžonas nušautas. – Sardoniškas Smilou žvilgsnis degino Aleksę, bet ji tvardėsi.

– Aš išvažiavau iš Čarlstono, ketindama vykti į Hiltonhedą. Privažiavusi mugę, staiga nusprendžiau sustoti.

– Jei tai toks nekaltas apsilankymas, kodėl melavot?

Iš pradžių saugodama save. O vėliau – Hamondą Krosą.

Jei jie norėjo tiesos – ji tokia. Bet Hamondas Krosas labiau privalėjo sakyti tiesą negu ji, o jis tylėjo. Vakar, po susitikimo su Bobu, Aleksė ilgai mąstė apie savo padėtį.

Po kankinančių svarstymų ji padarė išvadą, kad viskas bus gerai, jei ji sugebės laikytis toliau nuo Bobo. Tada niekas neras ryšio tarp jos ir Petidžono. Kol Hamondas tikės, kad ji nekalta, ji išlaikys paslaptį apie tai, kur praleido šeštadienio naktį, nes jis manys, jog tai nesvarbu.

Bet jei jis įsitikins, kad ji kalta, tai jo, kaip prokuroro, pareiga bus...

Ji neleido sau galvoti apie tai. Dabar reikia bendradarbiauti su Smilou, kol, kaip ji tikėjosi, jis nuspręs, jog ji nesusijusi su žmogžudžiu, ir nukreips tyrimą kitur.

– Kvaila buvo meluoti, pone Smilou, – pasakė ji. – Man pasirodė, kad kelionė į Hiltonhedą atrodys įtikinamesnė už mugę.

– O kodėl jums atrodė, kad mus reikia įtikinėti?

Frenkas Perkinsas kilstelėjo ranką, bet Aleksė pasakė:

– Todėl, kad aš neįpratusi, kai mane klausinėja policija. Aš nervinausi.

– Atleiskit, daktare Lad, – ironiškai tarė Smilou, – bet jūs mažiausiai nervinga asmenybė iš visų, kuriuos man teko apklausti. Mes visi tai aptarėme – panelė Mandel, ponas Krosas ir aš, – visi sutikome, kad kaip įtariamoji žmogžudyste jūs nuostabiai valdotės.

Nesuvokdama, ar tai komplimentas, ar įžeidimas, Aleksė nutylėjo. Ji nejaukiai jautėsi, išgirdusi, kad jie ją aptarinėjo. Įdomu, kaip ją įvertino Hamondas. Ji tikrai pateikė jam pakankamai medžiagos diskusijai.

„Ar žinai, kad tu apsimetėlė?“

„Nesupratau?“ – vaidindama įsižeidusią, ji abiem rankom sugriebė Hamondo plaukus ir pamėgino pakelti jo galvą. Bet jis nepasidavė.

„Aš sutikau moterį, kuri labai rami, šalta ir susikaupusi, – šeriai ant jo smakro lengvai badė jai pilvą. – Taip aš maniau, kai apgyniau tave nuo jūreivių: štai kokia kieta paukštytė“.

Ji nusijuokė:

„Nežinau, kas blogiau – apsimetėlė ar paukštytė“.

„Bet lovoje, – toliau kalbėjo jis, nesuglumintas nei pokalbio, nei savo ketinimo, – tu elgiesi nelabai santūriai“.

„Sunku...“

„Žinoma, – suvaitojo jis, – bet santūrumas gali palaukti“.

„...likti santūriai, kai...“

„Kai?“

„Kai...“ – jo liežuvis palietė jos kūną ir visas santūrumas dingo.

– Ar viena buvote mugėje?

– Ką? – vieną siaubingą akimirką ji išsigando, kad prisimindama patirtą orgazmą ji garsiai aiktelėjo. Ir dar baisiau – ji netyčia atsigręžė į Hamondą. Jo akys liepsnojo, lyg jis būtų sekęs jos mintis. Ryški gyslelė pulsavo jo smilkinyje. Aleksė vėl pasuko galvą į Smilou, kuris pakartojo klausimą:

– Ar viena buvote mugėje?

– Taip, viena.

– Visą vakarą?

Sunku meluoti, kai Rorio Smilou žvilgsnis toks skvarbus.

– Taip.

– Nesutikot draugų ar pažįstamų?

– Kaip jau sakiau, pone Smilou, aš buvau viena.

Jis patylėjo ir vėl paklausė:

– Kada jūs išvykot? Viena?

– Kai pradėjo uždarinėti atrakcionus. Neatsimenu tikslaus laiko.

– Kur važiavot paskui?

– Nesvarbu, – įsiterpė Frenkas Perkinsas. – Visi šie klausimai nesusiję su byla ir nereikalingi. Jie neturi jokio pagrindo, todėl nesvarbu, kur Aleksė buvo ir ar viena. Ji ne daugiau nei tu privalo

atsakyti, kur praleido šeštadienį, nes tu nepajėgi įrodyti, kad ji buvo Petidžono kambaryje. Ji sakė, kad netgi nepažįsta jo. Tikrai siaubinga, kad nepriekaištingos reputacijos moterį, užimančią aukštą padėtį visuomenėje, iškviečia į tokią apklausą. Kažkoks tipas iš Meikono teigia matęs ją tuo metu, kai jo žarnų turinys veržėsi laukan. Ar tu jį tikrai laikai patikimu liudytoju, Smilou? Jei taip, tai sumažinai savo griežtus kriminalinio tyrimo standartus. Bet kuriuo atveju tu pastatei mano klientę į nepatogią padėtį. – Advokatas mostelėjo Aleksei, kad pakiltų iš vietos.

– Puiki kalba, Frenkai, bet mes dar nebaigėme. Mano detektyvai išaiškino dar vieną daktarės Lad melą apie žmogžudystės ginklą.

Frenkas Perkinsas, susierzinęs, bet budrus, vėl atsisėdo.

– Žiūrėk tik, kad tas įrodymas būtų svarus.

– Pakankamai, – Smilou vėl atsigręžė į Aleksę. – Daktare Lad, vakar sakėt, kad neturit pistoleto.

– Neturiu.

Smilou ištraukė iš aplanko registracijos pažymą, kurią Aleksė atpažino. Apžiūrėjusi ją, ji perdavė Frenkui Perkinsui.

– Pirkau pistoletą apsaugai. Kaip matot pagal datą, tai buvo labai seniai. Aš jo nebeturiu.

– Kas jam atsitiko?

– Alekse? – Frenkas Perkinsas palinko į priekį ir klausiamai pažvelgė į ją.

– Viskas gerai, – patikino ji. – Išskyrus kelias pradines pamokas, aš juo niekada nešaudžiau. Laikiau dėkle savo automobilyje, po vairuotojo sėdyne, ir retai prisimindavau. Keisdama automobilį į naujesnį modelį apie pistoletą visai užmiršau. Ir tik praėjus kelioms savaitėms prisiminiau, kad palikau revolverį po sėdyne. Aš paskambinau į firmą ir papasakojau jos vadovui, kas atsitiko. Jis sakė paklausinėsiąs, bet niekas nieko nežinojo. Pamaniau, kad kas nors valydamas automobilį, galbūt net naujasis savininkas, rado pistoletą ir pasiliko.

– Tokiu pistoletu nušautas Lutis Petidžonas.

– 38-o kalibro. Tai ne kolekcinis ginklas, pone Smilou.

Jis šaltai nusišypsojo – tai buvo jam būdinga.

– Sutinku, – Smilou patrynė kaktą, lyg būtų susirūpinęs. – Bet štai mes gavom įrodymų, kad jūs turit pistoletą, o jūs pateikiat niekuo nepatvirtintą istoriją, kaip jį pametėt. Jus matė nusikaltimo vietoje beveik tuo metu, kai buvo nužudytas Petidžonas. Sugavom jus meluojant apie tai, kur buvot šeštadienio vakare. Jūs nepateikėt jokio alibi. – Jis kilstelėjo pečius. – Pažiūrėkit į viską iš mano pusės. Visi šie atsitiktiniai elementai veda prie vieno.

– Ir prie ko gi?

– Kad jūs mūsų ieškoma žudikė.

Aleksė išsižiojo norėdama protestuoti, tačiau nepajėgė ištarti nė žodžio. Už ją prašneko Frenkas Perkinsas.

– Ar tu jau pasiruošęs ją suimti, Smilou?

Jis įdėmiai nužvelgė Aleksę ir atsakė:

– Ne, dar ne.

– Tada mes eisime. – Šįkart advokatas išėjo iš kabineto ne dėl ginčo.

Žinoma, Aleksė būtų priešinusis, tačiau ji buvo išsigandusi, nors ir stengėsi to neparodyti. Svarbus dalykas jos darbe buvo sekti pacientų išraiškas, aiškinti jų kūno kalbą ir atspėti, ką jie galvoja. O tai dažnai nesutapdavo su žodžiais. Jų stovėsena, sėdėsena, judesiai dažnai prieštaraudavo žodžiams. Maža to – sakinių struktūra ir jungtys dažnai atskleisdavo daugiau negu žodžiai.

Dabar ji pritaikė savo žinias, mėgindama perprasti Smilou. Jo veidas atrodė lyg iškaltas iš marmuro. Jis be jokios diplomatijos pažvelgė jai tiesiai į akis ir apkaltino žmogžudyste. Tik visiškai įsitikinęs savo teisumu žmogus gali būti toks ryžtingas ir bejausmis.

Stefi Mandel, rodės, tuoj pašoks ir džiaugsmingai suplos delnais. Remdamasi savo patirtimi perprasti žmones, Aleksė galėjo teigti, kad policija mano, jog padėtis jiems labai palanki. Tačiau jai buvo daug svarbesnė Hamondo Kroso reakcija. Apimta baimės ir vilties ji atsigręžė į duris ir pažvelgė į jį.

Hamondas stovėjo vienu petimi atsirėmęs į sieną, rankas susikryžiavęs ant krūtinės. Jo antakiai buvo nuleisti ir beveik suraukti. Neprofesionalui jis galėjo pasirodyti atsipalaidavęs, nesusikaupęs. Tačiau Aleksė įžvelgė kunkuliuojančias emocijas, kurios grasino išsiveržti. Jį išdavė nuleistos akys ir sukąsti žandikauliai. Sukryžiuotos rankos ir kulkšnys nerodė nerūpestingos pozos. Priešingai – jis stengėsi susivaldyti.

20 SKYRIUS

Jis buvo tikra filmų režisierių svajonė moksliuko vaidmeniui. Pirmiausia dėl pavardės – Harvis Naklas*. Tokia pavardė prašyte prašėsi pajuokos: „Kvaileli, ką šiandien valgei pietų? Sumuštinį su kiaulės koja? Tai bent kiaulės koja! Iškepkim kiaulės koją!“

Klasės draugai, vėliau bendradarbiai nuolat negailestingai iš jo šaipėsi. Be to, Harvio Naklo išvaizda atitiko pavardę. Jis dėvėjo akinius storais stiklais. Buvo išblyškęs, liesas, sirgo lėtine sloga, kasdien ryšėjo varlytę. Kai orai Čarlstone atvėsdavo, jis vilkėdavo megztinius su trikampe iškirpte, o ant viršaus – tvido švarką. Vasarą juos pakeisdavo marškiniais trumpomis rankovėmis ir dryžuotais kostiumais. Vienintelė jo teigiama savybė, kuri ironiškai taip pat atitiko stereotipą, buvo ta, kad jis genialiai dirbo kompiuteriu. Tie patys municipaliteto valdininkai, kurie iš jo nuolat tyčiodavosi, atsidurdavo jo malonėje, kai sugesdavo kompiuteriai. Tada pasigirsdavo žinoma frazė: „Skambink Naklui, tegul ateina“.

* Populiaraus amerikiečių filmo „Nerds“, lietuviško varianto „Moksliukai“, herojus. *Knuckle* – „kiaulės koja“: *Knucklehead* – žioplelis, kvailelis (*vert. past.*).

Antradienio vakare jis įėjo į barą „Poilsis paunksnėje“, kratydamas šlapią skėtį ir markstydamasis nuo tabako dūmų.

Jį stebėjusi Loreta But pajuto gailestį. Harvis buvo nemalonus neūžauga ir, aišku, netiko „Poilsio paunksnėje“ aplinkai. Jis truputį atsipalaidavo tik pamatęs, kaip ji eina artyn.

– Maniau, kad blogai užsirašiau adresą. Kokia baisi vieta. Netgi pavadinimas primena kapines.

– Ačiū, kad atėjai, Harvi. Malonu tave matyti. – Suprasdama, kad jis ruošiasi sprukti, Loreta sugriebė jį už rankos ir įsitraukė į nišą. – Sveikas atvykęs į mano biurą.

Jis suglumęs pakišo po stalu šlapią skėtį, timptelėjo švarko atlapus, pasitaisė akinius ant ilgos plonos nosies. Kai akys priprato prie šviesos, Harvis geriau įsižiūrėjo į kitus lankytojus ir nusipurtė.

– Ar nebijai čia ateiti viena? Atrodo, kad šie klientai – visuomenės atmatos.

– Harvi, aš taip pat *klientė*.

Priblokštas jis išspaudė atsiprašymą.

Loreta nusijuokė.

– Aš neįsižeidžiau. Atsipalaiduok. Tau reikia išgerti. – Ji mostelėjo barmenui.

Harvis susidėjo ant stalo dailias rankutes.

– Būtų gerai. Ačiū. Tik nedaug, negaliu užsibūti. Aš alergiškas antrarūšių rūkalų dūmams.

Loreta užsakė jam viskio su ledu, o sau sodos vandens. Pastebėjusi Harvio nuostabą, ji paaiškino:

– Aš negeriu.

– Tikrai? O aš girdėjau... Aš girdėjau priešingai.

– Neseniai mečiau.

– Tuo geriau tau.

– Ne taip ir gerai, Harvi. Mane tai knisa. Nekenčiu!

Jos nuoširdumas privertė jį nusijuokti.

– Tu niekada neprašauni, Loreta, ir visai nepasikeitei. Pasiilgau tavęs. O tu ar nepasiilgai policijos departamento?

– Kartais. Tik ne žmonių. Darbo. To tikrai ilgiuosi.

– Ar dar vis atlieki privačius tyrimus?

– Taip, aš laisvai samdoma, – ji padvejojo. – Todėl ir norėjau susitikti su tavimi.

– Taip ir žinojau, – suvaitojo jis. – Sakiau sau, Harvi, dar pasigailėsi sutikęs ateiti.

– Bet smalsumas nugalėjo, ar ne? – įgėlė Loreta. – Smalsumas ir prisiminimai apie mano sąmojį.

– Loreta, maldauju, tik neprašyk paslaugos.

– Harvi, tik jau nebūk toks veidmainis.

Oficialiai Harvis dirbo apskrityje, tačiau jo kompiuteris buvo sujungtas su miesto ir valstijos duomenų bazėmis. Jam buvo prieinama tiek daug informacijos, kad į jį nuolat kreipdavosi žmonės ir siūlydavo didelį užmokestį už tai, kad jis sužinotų jų bendradarbių atlyginimus ar panašius dalykus. Tačiau Harvis atsisakydavo bet kokio neetiško ar nelegalaus darbo. Žmonėms, kurie mėgindavo įtikinti jį padaryti paslaugą, jis atsakydavo ryžtingai ir piktai.

Todėl Harvį sukrėtė atviras Loretos prašymas. Jis tankiai mirksėjo už savo storų akinių stiklų.

– Tu nesi toks geras mažas berniukas, koks dediesi.

– Kaip drįsti man priminti tą vieną mano nediskretišką darbelį.

– Tik tą vieną, apie kurį aš žinau, – spėjo ji. – Aš manau, kad tu nubaudei tą nedorėlį, kuris tyčiojosi iš tavęs per Kalėdų vakarėlį. Nagi, Harvi, prisipažink. Ar neatkeršijai jam suknisdamas visas jo programas?

Harvis papūtė lūpas.

– Tiek to, – nusijuokė Loreta. – Nekaltinu tavęs, kad neprisipažįsti, bet aš išsaugosiu tavo paslaptį. Turėdamas silpnybių, tu net labiau man patinki. Aš ir pati jų turiu. – Ji pagrasė pirštu. – Tau patinka tas jaudulys, kurį jauti pažeisdamas taisykles. Šitaip tu išsikrauni.

– Kokie baisūs kaltinimai. Ir visiškai neteisingi.

Nors žmonės laikė Harvį blaivininku, jis ištuštino stiklinę ir neprieštaravo, kai Loreta užsakė dar. Kartą Loreta, dar dirbdama po-

licijoje, vakare ieškojo duomenų apskrities statistikos biure ir užtiko Harvį savo viršininko kabinete naršantį po jo asmenines finansines bylas ir gurkšnojantį iš užslėpto brendžio butelio.

Mažasis žmogus mirtinai išsigando, kai jį užtiko nusikaltimo vietoje, dirbantį tai, ko jis niekada nesutikdavo padaryti kitiems. Vos įstengdama sulaikyti juoką, Loreta patikino neketinanti jo įskųsti ir palinkėjo sėkmės ieškant lobio.

Kitą kartą, kai Loreta paprašė Harvio paslaugos, jis nedvejodamas jai padėjo. Nuo to laiko, kai Loretai reikėdavo kokių nors žinių, ji visados kreipdavosi į Harvį. Jis visada padėdavo. Loreta kartais pasinaudodavo šiuo vertingu šaltiniu.

– Žinau, kad galiu tavimi pasikliauti, Harvi.

– Aš tau nieko nepažadu, – pasipūtęs atsakė jis. – Tu nedirbi policijoje. Tai viską keičia.

– Tai labai svarbu, – ji pasilenkė ir lyg susimokėlė sukuždėjo: – Aš tiriu Petidžono nužudymo bylą.

Jis įsispoksojo į ją, išsiblaškęs linktelėjo atnešusiam viskį barmenui, greitai gurkštelėjo ir aiktelėjo:

– Negali būti!

– Tik tyliau. Niekam negalima apie tai net užsiminti.

– Juk žinai, kad manimi galima pasitikėti, – sukuždėjo. – Kas tave pasamdė?

– Negaliu pasakyti.

– Policija dar nieko nesuėmė, ar ne? Ar jau ketina?

– Atleisk, Harvi, negaliu nieko aptarinėti. Tai pažeistų mano kliento konfidencialumą.

– Tikrai suprantu, kad slaptumas būtinas.

Jis nenusivylė. Intriga sujudino jo nepatenkintą nuotykių troškimą. Dalyvavimas paslaptyje įvedė Harvį į vidinį ratą, kur jo dažniausiai neįsileisdavo. Loretą šiek tiek graužė sąžinė, kad manipuliuoja juo, bet ji troško padaryti viską, kad Hamondas būtų patenkintas ir ji galėtų ištaisyti praeities klaidą.

– Man reikia, kad sužinotum viską, ką gali, apie daktarę Aleksę Lad. Antrojo vardo pirmoji raidė E. Dar turiu jos socialinio drau-

dimo ir vairuotojo pažymėjimo numerius. Ji psichologė, dirba pas mus, Čarlstone.

– Psichologė? Ar tai ją sieja su Petidžonu?

– Negaliu pasakyti.

– Loreta! – suaimanavo jis.

– Aš nežinau, prisiekiu tau. Kol kas apie ją turiu tik bendrų faktų. Kaip ji moka pajamų mokestį, sąskaitas banke, kredito korteles. Nieko gero. Ji namo savininkė, neturi jokių didelių skolų, niekas su ja nesibylinėja. Negavusi net baudos už eismo taisyklių pažeidimą. Universiteto baigimo ir doktorantūros rezultatai stulbinantys. Buvo puiki studentė, gavo daug pasiūlymų dirbti su žymiais psichoterapeutais. Tačiau nusprendė verstis savo praktika.

– Nuo pat pradžių? Tikriausiai kilusi iš turtingos šeimos?

– Ji paveldėjo savo įtėvių turtą. Daktaras Merionas Ladas vertėsi bendrąja praktika Nešvilyje, jo žmona Sintija, mokytoja, tapo namų šeimininke. Kitų vaikų jie neturėjo. Prieš kelerius metus skrido slidinėti į Jutą ir abu žuvo, sudužus lėktuvui.

– Ar įtari tyčinę avariją?

Loreta paslėpė šypseną, prisidėdama prie lūpų stiklinę su sodos vandeniu. Harvis jau užsikrėtė projektu.

– Ne.

– Hm. Man atrodo, kad tu jau turi pakankamai informacijos.

Loreta papurtė galvą.

– Nieko nežinau apie jos vaikystę. Ją įdukrino tik penkiolikos metų.

– Taip vėlai?

– Keista, bet atrodo, kad jos gyvenimas prasidėjo tik tada. Jos įdukrinimo aplinkybės ir ankstesnis gyvenimas – tarsi juodoji skylė. Neradau jokios informacijos, niekaip nepavyko prisikasti.

– Aha, – pasakė Harvis ir vėl greitai siurbtelėjo viskio.

– Ji lankė privačią mokyklą. Žmonės, su kuriais kalbėjau – perėjau juos visus pagal rangą, – buvo malonūs ir mandagūs, bet nieko nepasakė, netgi nepažadėjo atsiųsti jos baigiamųjų metų universitete albumo. Visi labai saugo ponų Ladų asmeninį gyvenimą ir visiškai

nekalba apie jį. Iš to, ką skaičiau, sužinojau, kad Ladai buvo labai gerbiami, nepriekaištingi žmonės. Sintija Lad kartą buvo apdovanota kaip geriausia metų mokytoja. Gydytojo Lado ligoniai labai jo gedėjo. Dar jis buvo bažnyčios diakonas. Ji... Na, pakaks, tu jau susidarei bendrą vaizdą. Nebuvo jokių skandalų ir apskritai nieko panašaus.

– Tai ką man daryti?

– Rask jos vaikystės bylas.

Harvis vėl teatrališkai sudejavo.

– To aš ir bijojau.

– Tikriausiai ten nieko nėra, bet norėčiau pažiūrėti.

– Dėl to tavo pažiūrėjimo mane išmes iš darbo. Juk žinai vaikų teisių apsaugos tarnybą. Jie saugo tas bylas lyg šventas relikvijas. Negalima nė prisiliesti.

– Tik ne tokiam genijui kaip tu, kurio niekaip nesučiups. Man reikia bylų ir iš Tenesio valstijos.

– Pamiršk apie tai!

– Žinau, kad tu gali, – ji paglostė jo ranką.

– Jei vaikų teisių apsauga sužinos, ką aš padariau, pakliūsiu į didelę bėdą.

– Aš pasikliauju tavimi, Harvi.

Jis kramtė lūpą, bet Loreta matė, kad mestas iššūkis jį uždegė.

– Sutinku tik pamėginti. Be to, tokie subtilūs dalykai greitai neatliekami.

– Suprantu. Elkis ramiai, bet paskubėk. – Ji išgėrė sodos vandenį ir atsirūgo. – Ir dar, Harvi, kadangi tu vis tiek tuo domėsiesi, aš noriu, kad dar kai ką patikrintum.

– Oho! – susiraukė jis.

– Čia Smilou.

– Šnekėk garsiau, – paprašė Stefi. – Kalbu mobiliuoju.

– Aš taip pat. Man ką tik skambino iš teismo ekspertizės.

– Geros naujienos?

– Visiems, išskyrus daktarę Lad.

– Ką? Ką? Greičiau sakyk!

– Ar atsimeni tą neatpažintą gabaliuką, kurį Džonas Madisonas nuėmė nuo Petidžono kūno?

– Tu man sakei.

– Gvazdikėlis.

– Prieskonis?

– Kada paskutinį kartą matei gvazdikėlį?

– Per Velykas ant mamos ruošto kumpio.

– O aš vakar mačiau daktarės Lad namuose. Ant staliuko hole stovėjo krištolinis indas su apelsinais. Jie buvo prismaigstyti gvazdikėlių.

– Mes ją sučiupom!

– Dar ne, bet artinamės.

– O kaip tas plaukas?

– Žmogaus, bet ne Petidžono. Tik neturim su kuo palyginti.

– Dar ne.

– Miegok ramiai, Stefi, – nusijuokė Smilou.

– Palauk, ar ketini pranešti Hamondui apie šį radinį?

– O tu?

Patylėjusi Stefi atsakė:

– Iki rytojaus.

Hamondas rimtai ketino neatsiliepti, bet persigalvojo dar prieš įsijungiant autoatsakikliui. Ir iš karto pasigailėjo.

– Jau maniau, kad neatsiliepsi! – tėvo balsas paprasčiausią teiginį paversdavo priekaištu.

– Aš buvau duše, – pamelavo Hamondas. – Kas atsitiko?

– Aš važiuoju namo. Ką tik nuvežiau tavo motiną žaisti bridžo, nenorėjau, kad ji vairuotų per tokį lietų.

Jo tėvų santuoka buvo tradicinė. Kiekvienas turėjo savo tradicinį, aiškiai apibrėžtą vaidmenį ir niekada neperžengdavo ribų. Tėvas nepriklausomai priimdavo visus svarbiausius sprendimus ir Amelijai Kros niekada nešaudavo į galvą pakeisti nusistovėjusią tvarką. Hamondas negalėjo suprasti aklo motinos atsidavimo tai archajiškai

sistemai, atėmusiai jos individualybę, bet atrodė, kad ji visiškai tuo patenkinta. Hamondas niekada neerzindavo tėvo ir neskaudindavo motinos, nurodydamas jų santykių nelygybę. Be to, jo nuomonė nieko nereiškė. Tai tenkino tėvus daugiau negu keturiasdešimt metų.

– Kaip klostosi reikalai su Petidžono byla?

– Puikiai, – atsakė Hamondas.

– Ar galėtum būti iškalbingesnis? – nusijuokė Prestonas.

– Kodėl?

– Man smalsu. Šiandien po pietų, kol pradėjo lyti, su tavo šefu sulošėm golfą iki devynių duobučių. Jis pasakė, kad Smilou du kartus apklausė įtariamąją ir kad tu abu kartus dalyvavai.

Tėvui buvo ne tik smalsu. Jis norėjo sužinoti, ar sūnus aktyviai veikia.

– Nenorėčiau to aptarinėti telefonu.

– Nekvailiok. Noriu sužinoti, kas vyksta.

Stengdamasis nekalbėti irzliai, Hamondas trumpai papasakojo apie Aleksės apklausą.

– Jos advokatas...

– Frenkas Perkinsas. Geras žmogus.

Prestonas gerai žinojo visas smulkmenas. Hamondas suprato, kad tai nepažeidžia slaptumo, nes jis jau pažeistas. Prestonas draugavo su Meisonu Monro nuo pradinės mokyklos. Jei šiandien jie sužaidė devynias duobutes, Meisonas tikrai spėjo išpasakoti tai, ką žinojo, ir Hamondui nedaug tereikės papildyti.

– Perkinsas mano, kad mes neturim prieš ją jokių įrodymų.

– O kaip tu manai?

Hamondas atsargiai rinko žodžius, nes nežinojo, kada jie prieš jį atsigręš ar įvilios į spąstus. Kitaip nei Aleksė, jis nemokėjo meluoti ir kratėsi netgi menkiausios netiesos. Vis dėlto jis jau buvo du kartus nutylėjęs ir pamatė, kad gana lengvai sugeba meluoti tėvui.

– Ją du kartus sugavo meluojant, bet sumaniose Frenko rankose tai tikriausiai virs niekais.

– Kodėl?

– Nes mūsų pusė nesugebės pateikti svarių įrodymų, siejančių ją su nusikaltimu.

– Meisonas sako, kad ji melavo, kur buvusi tą vakarą.

– Meisonas jums viską išpasakojo, ar ne?

– O kas dar?

– Nieko.

– Kodėl ji meluoja, jei neturi ko slėpti?

– O gal ji tą vakarą slapta su kuo nors susitiko ir dabar meluoja, norėdama apsaugoti tą vyrą, su kuriuo buvo, – atkakliai aiškino Hamondas.

– Galbūt. Tačiau ji viską melavo ir Smilou teisus ją spausdamas. Žinau, kad jis tau nepatinka, bet turi pripažinti, kad jis puikus detektyvas.

– Negaliu ginčytis.

– Jis baigęs teisę.

Hamondas suprato tai kaip vieną iš teiginių, kuriuos tėvas jam sviesdavo į veidą. Taip jis atitraukdavo dėmesį nuo būsimo smūgio iš apačios.

– Tikiuosi, kad jis niekada nenuspręs pereiti iš policijos į prokuratūrą. Jei taip atsitiktų, tau kiltų pavojus prarasti darbą, sūnau.

Hamondas sukando dantis, kad nepasakytų dviejų žodžių, kurie sukosi ant liežuvio galo.

– Sakiau tavo motinai...

– Tu aptarinėjai šią bylą su mama?

– O kodėl ne?

– Todėl... todėl, kad taip negalima.

– Kam?

– Visiems, kas su tuo susiję – policijai, mano biurui, įtariamajai. O kas, jei ta moteris nekalta? Jos reputacija bus visiškai sugadinta.

– Kodėl tu pyksti, Hamondai?

– Tikiuosi, kad mama neišpasakos visų pikantiškų smulkmenų bridžo klube.

– Tu perdėtai reaguoji.

Gal ir taip, bet kuo ilgiau truko pokalbis, tuo labiau Hamondas irzo. Turbūt todėl, jog nenorėjo, kad tėvas sektų kiekvieną bylos vingį. Tokios svarbios žmogžudystės byla reikalauja viso teisininko laiko. Valandos atrodo kaip dienos, o dienos – kaip savaitės, mėnesiai. Jis susitvarkys. Ir džiaugsis savo sėkme, bet nepakęs, kad baigiantis kiekvienai dienai jį kas nors kritikuotų. Tai labai demoralizuoja ir verčia numatyti visus tolesnius veiksmus.

– Tėti, aš žinau, ką darau.

– Niekas ir neabejoja.

– Meluojat! Kiekvieną kartą, tardamasis su Meisonu ir klausinėdamas apie bylą, rodot, kad abejojat mano sugebėjimais. Jei jis nebūtų patenkintas mano darbu, nebūtų skyręs man šios bylos. Ir tikrai nenorėtų matyti manęs savo įpėdiniu.

– Viskas, ką tu sakai, – tiesa, – tarė Prestonas stulbinamai ramiai. – Man tik neramu, kad tu viską sugadinsi.

– Kodėl turėčiau sugadinti?

– Kiek žinau, įtariamoji – graži moteris.

Hamondas nenumatė kad reikalai šitaip pakryps. Jei tai būtų buvęs smūgis iš apačios, tai jis būtų nokautuotas ir gulėtų ant grindų. Jis stengėsi atsigauti nuo tų žodžių. Jo tėvas visą laiką žinojo, kur kirsti, kad labiausiai skaudėtų.

– Dar niekada nebuvot manęs šitaip įžeidęs.

– Paklausyk, Hamondai, aš...

– Ne, tai jūs paklausykit. Aš atliksiu savo darbą. Jei viskas pasirodys tiesa, aš reikalausiu mirties nuosprendžio.

– Ar tikrai?

– Galit neabejoti. Lygiai taip pat prašysiu jo jums, jei pasirodys, kad jūs kaltas.

Prestonas patylėjęs tarė:

– Tik jau neblefuok, Hamondai.

– Tai pamėginkit ir pažiūrėsim, ar aš blefuoju.

– Tada pradėk! Tik pirmiausia peržiūrėk savo motyvus.

– Kokius?

– Būk tikras, kad turi pakankamai svarių įrodymų, o ne vien savo niekingą pyktį. Neatimk iš mūsų daugybės laiko, pastangų ir neužtrauk gėdos dėl to, jog niršti ant manęs už tai, kad buvau tau griežtas. Manęs niekada neapkvailinsi. Mėgindamas apspjauti mane, apspjausi save.

Hamondo pirštai pabalo ir įskaudo dėl to, kad jis taip stipriai spaudė ragelį.

– Tavo telefonas tuoj išsikraus. Sudie.

Nekreipdama dėmesio į lietų, Aleksė nusprendė pabėgioti lauke. Ji bėgo per liūtį, padai tauškėjo lygiu ritmu. Kai visas gyvenimas atsidūrė chaose, jai atrodė, kad labai svarbu laikytis sporto režimo. Be to, išleidusi vakare apsilankiusius pacientus, manė, kad fizinė iškrova padės sumažinti smegenų įtampą. Bėgimas pravėdino galvą ir leido lengvai tekėti mintims.

Aleksė mąstė apie savo pacientus. Jei viešai pasklis, kad ji įtariama žmogžudyste, kas su jais bus? Ką jie galvos apie savo daktarę? Ar pakeis nuomonę apie ją? Žinoma, kad taip. Nerealu tikėtis, kad jie nekreips dėmesio į tai, kad ji įtraukta į žmogžudystės tyrimą. Galbūt jau nuo rytojaus reikėtų juos atiduoti kitiems psichologams, kad nenutrūktų gydymas, jei ją suims. Kita vertus, rasti kitus gydytojus bus jau ne jos rūpestis. Sužinoję, kad jų psichologė kaltinama žmogžudyste, jie visi paliks ją.

Bėgdama pro automobilį, pastatytą aikštelėje tik už kvartalo nuo jos namų, Aleksė pastebėjo, kad langai aprasoję, ir tai rodė, kad kažkas sėdi prie vairo. Variklis burzgė, nors žibintai nedegė ir valytuvai nedirbo.

Ji nubėgo dar dvidešimt metrų ir atsigręžė. Automobilis jau įjungtais žibintais suko į šoninę gatvelę. „Tikriausiai tai nieko nereiškia", – ramino ji save. Ji tiesiog paranoikė. Ji nenustojo būgštavusi. Ar ją kas nors stebi?

Pavyzdžiui, policija. Galbūt Smilou liepė ją sekti. Ar tai ne įprastinė tyrimo procedūra? O gal Bobas saugo, kad ji nepabėgtų su „jo pinigais"? Nors tai ir ne tas atviras automobilis, kurį ji matė,

bet gal jis turi ne vieną. Buvo dar viena galimybė, daug baugesnė. Apie šitą ji nenorėjo galvoti, bet žinojo, kad negalvoti būtų kvaila ir naivu. Ji manė, kad gali dominti Lučio Petidžono žudiką. Jei išaiškėtų, kad ji buvo nusikaltimo vietoje, žudikas gali bijoti, kad ji matė, kaip jis nužudė.

Ši mintis privertė ją suvirpėti, tačiau ne visai dėl to, kad bijotų žudiko. Jos dabartinis gyvenimas visiškai nevaldomas. To ji labiausiai ir bijojo – prarasti kontroliuojamąją galią. Jei taip atsitiktų – tai būtų baisiau už mirtį. Gyventi, kai neturi pasirinkimo ar laisvos valios, baisiau negu mirti. Prieš dvidešimt metų ji nusprendė, kad daugiau niekas nevaldys jos gyvenimo. Ji per ilgai įtikinėjo save, kad pagaliau nutraukė ją įkalinusius saitus ir gali pati kurti savo likimą. O paskui vėl atsirado Bobas ir viskas pasikeitė. Dabar atrodė, kad visi aplinkiniai gali kištis į jos gyvenimą, o ji bejėgė ką nors pakeisti.

Pabėgiojusi pusvalandį, Aleksė įėjo pro verandos duris. Skalbykloje ji nusivilko permirkusį sportinį kostiumą, apsivyniojo rankšluosčiu. Jau suaugusi Aleksė gyveno viena ir niekada nebijojo būti viena namie. Vienatvė baugino labiau už įsilaužėlius. Ji nebijojo vagių, bet kentėjo nuo tuštumos švenčių dienomis, kai gerų bičiulių draugija jai nepakeisdavo šeimos, kurios ji neturėjo. Vienatvė nesukurdavo jaukumo netgi tada, kai Aleksė šaltą vakarą sėdėdavo prie židinio. Ji išsigandusi pašokdavo iš miego vidurnaktį ne dėl įsivaizduojamų garsų, bet dėl per didelės tylos. Ji bijojo vienintelio dalyko – likti viena iki gyvenimo pabaigos.

Tačiau šiandien ji pasijuto nejaukiai, kai išjungė šviesą apačioje ir ėmė lipti į antrą aukštą. Lentos girgždėjo nuo jos svorio. Aleksė buvo pripratusi prie tokio senos medienos protesto, tačiau paprastai draugiški garsai šiandien atrodė grėsmingi. Antrojo aukšto aikštelėje ji sustojo ir pažvelgė į tamsius laiptus. Holas ir apatiniai kambariai buvo tušti ir ramūs – būtent tokie, kokius paliko išeidama pabėgioti.

Pasiekusi miegamąjį, Aleksė dėl savo nervingumo apkaltino lietų. Po kelių slegiančios kaitros dienų lietus atnešė palaimą, bet gal

jau per daug to gero dalyko. Liūtis pliaupė srovėmis, kurios liejosi per stiklus ir beldė į stogą. Vanduo užpildė lietvamzdžius ir veržėsi jais žemyn.

Aleksė atidarė duris į antrojo aukšto balkoną ir išėjusi palenkė gardenijos krūmą po priedanga. Apačioje, aptverto sodo viduryje, vanduo liejosi per betoninio fontano kraštus. Gėlių žiedlapiai buvo nuplėšti nuo stiebelių ir augalai atrodė nuogi bei apleisti. Sugrįžusi į kambarį, Aleksė užkabino duris, o paskui uždarė visas langines.

Tokia liūtis gali bet ką sunervinti. Krantinėje šiandien tuščia. Nebuvo įprastinių bėgikų, dviratininkų, žmonių, vedžiojančių šunis. Aleksė jautėsi vieniša ir pažeidžiama. Dideli Vaitpointo parko medžiai, kurių tanki lapija paprastai atrodė saugi, dabar stūksojo grėsmingai bauginantys.

Vonioje Aleksė užkabino rankšluostį ant varinio gyvatuko ir atsuko čiaupus. Reikėjo šiek tiek palaukti, kol ims tekėti karštas vanduo, todėl ji išsivalė dantis. Pakėlusi galvą nuo kriauklės, Aleksė pamatė kažkokį atspindį vaistų spintelės veidrodyje ir staigiai apsisuko aplink.

Ant durų kabojo jos frotinis chalatas.

Jausdama silpnumą keliuose, ji atsirėmė į kriauklės spintelę ir įsakė sau baigti šias kvailystes. Jai nebūdinga krūpčioti nuo šešėlių. Kas jai darosi?

Viskas dėl Bobo. Velniop jį! Velniop!

Kad ir kaip būtų kvaila, ji leido sau pasiduoti tokiam pat silpnumui, kaip patardavo pacientams. Jei rūpestingai pastatytas pasaulis pradeda griūti, kai kurios reakcijos – kartėlis, pyktis, netgi įniršis ir vaikiška baimė – natūralios.

Aleksė prisiminė vaikystės baimę. Vaiduokliai – vieni niekai, palyginti su Bobu Trimblu. Jis sumaniai griovė žmonėms gyvenimus. Kartą ir jai beveik sunaikino, o dabar vėl kėsinasi. Šįsyk Aleksė bijojo Bobo daug labiau negu tada.

Todėl ją gąsdino chalatai, todėl ji melavo ir darė baisius dalykus, pavyzdžiui, įtraukė į bjaurastį tokį padorų žmogų kaip Hamondas Krosas.

Bet tik pradžioje, Hamondai. Pačioje pradžioje.

Aleksė įlipo į vonią ir užtraukė užuolaidą. Paskui nuleidusi galvą ilgai stovėjo po dušu. Karštas vanduo barbeno į pakaušį, Aleksę apgaubė garų debesis.

Melas apie šeštadienio vakarą Harbortaune atrodė toks nekaltas. Aleksė atsidūrė toli nuo Čarlstono, minioje, kur didelė tikimybė, kad niekas jos neprisimins. Prakeikta nesėkmė!

Ji sakė tiesą apie pistoletą, bet vargu ar tie žmonės ja patikėjo. Viskas, ką ji kalbėjo vėliau, atrodė netiesa.

Stefi Mandel labai norėjo, kad Aleksė būtų kalta. Prokurorė nekentė kitų moterų. Aleksė nustatė tai, vos ją pamačiusi. Ji buvo studijavusi tokias moteris kaip Mandel. Prokurorė atkakliai siekė tikslo, buvo gudri ir bet kokiomis priemonėmis kovojo už save. Tokios asmenybės niekad savimi nepatenkintos, o ypač kitais. Jų viltys niekada neišsipildo, nes jos nuolat kelia į viršų kartelę. Jos niekada nesidžiaugia tuo, kas pasiekta. Stefi Mandel pernelyg siekė kraštutinumų ir naikino save.

Rorį Smilou suprasti buvo sunku. Jis buvo šaltas ir, be abejonės, galėjo būti žiaurus. Tačiau Aleksė pastebėjo jame ir vidinį demoną, su kuriuo jis nuolat kovojo. Jis nė akimirką nejautė vidinės ramybės. Jo tikslas – kankinti kitus, kad jie pasijustų tokie pat nelaimingi kaip ir jis. Šis nepasitenkinimo savimi židinys darė jį pažeidžiamą, bet jis taip įnirtingai su tuo kovojo, kad tapo pavojingas savo priešams, tokiems kaip įtariami žmogžudyste. Sunku nuspręsti, kurio iš jųdviejų ji bijo labiau.

Hamondas. Kiti ją laikė žudike. O jis apie ją tikriausiai manė dar blogiau. Bet ji turėjo liautis galvojusi apie jį, nes ją visai būtų užgraužusi sąžinė ir nusiminimas. Ji neturėjo per daug laiko ir energijos apgailestauti, kaip viskas galėjo susiklostyti, jei jie būtų susitikę kitu laiku kitoje vietoje.

Jei kuriam nors vyrui lemta ją paliesti – širdį, protą, dvasią, kur gyvena tikroji Aleksė Lad, tai tas vyras turėtų būti Hamondas. Jam leistų nutraukti tą jos pasirinktą vienatvę, užpildyti tuštumą, sudaužyti tylą ir dalytis su ja gyvenimu.

Tačiau svajonės apie meilę – tai prabanga, kurios Aleksė negalėjo sau leisti. Ji turėjo išsisukti iš šios baisios padėties, išsaugoti psichologės praktiką, reputaciją ir gyvenimą.

Aleksė užpylė ant kempinės kvapios dušo želės ir ėmė kruopščiai trinti kūną. Paskui nusiskuto kojas, išsiplovė plaukus ir ilgai dar stovėjo po srove, kad karštas vanduo atpalaiduotų raumenis, nors jis ir nepajėgė numalšinti susirūpinimo.

Pagaliau ji užsuko čiaupus, delnais nusibraukė vandenį nuo kūno ir atitraukė užuolaidą. Ta moteris, kuri niekada neklykdavo, suklykė iš pačių širdies gelmių.

21 SKYRIUS

Bobas Trimblas vėl pateko į sunkią padėtį.

Jis manė, kad tai tik laikinas dalykas, kol neatsiėmė pinigų iš Aleksės. Ji duos. Jei neduotų, rizikuotų per daug prarasti.

Šiuo metu jis turėjo šiek tiek pinigų. Ačiū toms dviem paauglėms, su kuriomis praleido naktį. Bobas praturtėjo keliais šimtais dolerių. Kol jos dar saldžiai miegojo, jis susidėjo daiktus ir išnyko. Tai bus joms gera pamoka. Jis beveik jautėsi padaręs gerą darbą. Susirasti kitą viešbutį – nedidelė bėda, palyginti su atlygiu. Vos įsikūręs viešbutyje kitoje miesto pusėje su vaizdu į upę, jis paskambino į kambarių tarnybą ir užsisakė didelę porciją kiaušinienės, kumpio, kukurūzų košės su riebiu padažu, traškios duonos ir papildomą porciją skrudintų bulvių, kurių nelabai norėjo, bet paprašė todėl, kad jautėsi toks patenkintas savimi.

Toliau dienotvarkėje – kelionė po parduotuves. Jam reikia naujų drabužių. Tai investicijos į verslą. Jei jis mokėtų pajamų mokestį, tai drabužius priskirtų prie būtinų išlaidų. Jo darbe reikia gerai atrodyti.

Kitą dienos dalį jis praleido vaikštinėdamas aplink baseiną, kad gražiai įdegtų. O vėliau, vilkėdamas naujuoju kreminės spalvos kostiumu ir šilkiniais marškiniais, įėjo į taksisto rekomenduotą barą.

– Kur galėčiau šiek tiek padirbėti?

– Padirbėti? – taksistas nužvelgė Bobą veidrodėlyje ir pasakė: – Trauki pinigus iš moterų, ar ne?

Bobas patenkintas nusijuokė.

– Žinau tau tinkamą vietą.

Vos įėjęs į barą, Bobas suprato, kad taksistas žinojo, ką patarti. Puiki vieta ieškoti grobio. Griaudėjo muzika, žybsėjo šviesos, prakaitavo šokėjai, padavėjos skubėjo nešioti gėrimus tiems, kurie beviltiškai troško pasilinksminti. Daugybė vienišų moterų. Sąžiningas žaidimas.

Jis išgėrė du stiklus viskio, kol nusižiūrėjo grobį. Ji sėdėjo už staliuko viena. Niekas jos nekvietė šokti. Ji šypsojosi visiems, kurie ėjo pro šalį, norėdama parodyti, kad ji pasitiki savimi, yra pastebima ir trokšta pasikalbėti. Dar geriau, ji kelis kartus pažvelgė į Bobą, bet jis apsimetė, kad nepastebi. Ir staiga jis dosniai apdovanojo moterį šypsena.

Ji nervingai nukreipė žvilgsnį, palietė gerklę, ėmė žaisti su sidabrine sage ant palaidinukės apykaklės.

– Štai ko man reikia! – tarė sau Bobas ir atsiskaitė su barmenu.

Jis priėjo iš nugaros, kad ji nepamatytų, ir paklausė:

– Atsiprašau, ar kas nors čia sėdi?

Moteris staiga pasuko galvą. Išplėstos akys išdavė, kaip ji apsidžiaugė, bet ji pamėgino tai nuslėpti flirtu:

– Dabar jau sėdi.

Jis nusišypsojo ir atsisėdo už mažo staliuko, tyčia atsitrenkė į jos kelius ir greit atsiprašė. Bobas pasisiūlė ją pavaišinti gėrimu, moteris pasakė, kad tai būtų labai malonu.

Jos vardas Elina Rodžers, atvyko ji iš Indianos. Pirmą kartą atsidūrė taip toli pietuose. Jai čia viskas labai patinka, išskyrus karštį, tačiau netgi tai savotiškai žavu. Maistas dieviškas. Moteris pasiskundė, kad atvykusi į Čarlstoną priaugo penkis svarus.

Nors jai reikėtų numesti bent penkiolika, Bobas galantiškai pasakė:

– Jums tikrai nereikia jaudintis dėl svorio. Mano nuomone, jūsų figūra dieviška.

Elina pliaukštelėjo jam per ranką ir sumurkė:

– Aš prisisportuoju darbe.

– Ar jūs aerobikos instruktorė? Asmeninė trenerė?

– Aš? Viešpatie mieliausias, ne! Dėstau vidurinėje mokykloje anglų kalbos gramatiką ir dirbu su atsiliekančiais. Per dieną koridoriais tikriausiai dešimt mylių suvaikštau.

Ji teisingai spėjo, kad Bobas pietietis. Tai buvo matyti iš tęsiamos tarties ir melodingos kalbos. Pietiečiai *tokie* draugiški.

Bobas šypsodamasis pasilenkė prie jos:

– Mes stengiamės, ponia.

Jis tai įrodė, pakviesdamas Eliną šokti. Kai jie sušoko kelis greitus šokius, didžėjus įjungė lėtą muziką. Bobas prisitraukė moterį artyn ir atsiprašė, kad toks suprakaitavęs. Elina patikino, kad tai nesvarbu. Prakaitas – vyriškumo požymis. Šokiui baigiantis, Bobo ranka glostė moters sėdmenis ir panelė Elina Rodžers neabejojo jo erekcija.

Kai jis ją paleido, jos skruostai buvo išraudę, o ji pati sumišusi.

– Atsiprašau, – sumurmėjo jis. – Aš... aš toks sutrikęs. Aš nebuvau apkabinęs moters jau... Jei norit, kad palikčiau jus ramybėje, aš...

– Nereikia atsiprašinėti, – švelniai pasakė panelė Rodžers. – Tai natūralu. Jūs nepajėgėt valdytis.

– Ne, ponia, tikrai nepajėgiau, kai jūs buvot taip arti.

Elina paėmė jį už rankos, nusivedė prie stalo ir užsakė dar išgerti. Įpusėjęs gerti viskį, Bobas papasakojo Elinai apie savo žmoną:

– Ji mirė nuo vėžio. Spalio mėnesį bus dveji metai.

Moters akys apsitraukė rūku:

– Ak, kaip siaubinga!

Jis tik neseniai vėl pradėjęs eiti į viešumą ir džiaugtis gyvenimu, pasakojo Bobas.

– Iš pradžių maniau, jog gerai, kad mes neturėjom vaikų, o dabar gailiuosi. Aš toks vienišas visame pasaulyje. Žmonės neturi būti vieni. Tai prieštarauja gamtai.

Elina ištiesė ranką, užjaučiamai palietė Bobą, bet paskui rankos nebeatitraukė.

„Viešpatie, kaip aš sugebu!“ – pagalvojo Bobas.

Už dušo užuolaidos stovėjo Hamondas.

– Tu mane mirtinai išgąsdinai! – aiktelėjo Aleksė. – Ką čia veiki? Kaip įėjai? Kiek laiko čia esi?

– Ir tu mane išgąsdinai.

– Aš? Kaip?

– Supratau, kodėl tu melavai, – bijai Petidžono žudiko.

– Taip, man pasirodė, kad gresia pavojus.

– Aš norėjau tave įspėti, bet ne telefonu.

Ji pažvelgė į miegamąjį.

– Manai, kad jie klausosi?

– Iš Smilou visko gali tikėtis, netgi jei jis neturi leidimo.

– Manau, kad jis mane seka.

– Jei taip, nieko apie tai nežinau. Aš įlipau per tvorą. Tikriausiai būtų negerai, jei mane pamatytų tavo namuose. Aš penkias minutes beldžiausi į tavo virtuvės duris. Mačiau viršuje šviesą, bet kai tu neatidarei durų, aš visko prisigalvojau. Pamaniau, gal pavėlavau, gal atsitiko siaubingas dalykas... – Jis nutilo. – Tu drebi.

– Man šalta.

Jis paėmė rankšluostį ir apsupo ją, suėmė priekyje, bet nepaleido.

– Kodėl manai, kad tave seka?

– Bėgiodama mačiau įtartiną automobilį įjungtu varikliu, bet be šviesų.

– Tu šiandien bėgiojai? Tokiu oru? Viena?

– Paprastai bėgioju viena, bet aš visada atsargi.

– Atsiprašau, kad tave išgąsdinau.

– Aš ir šiaip nervinausi.

– Gal man geriau reikėjo paskambinti į priekines duris?

– Tikriausiai ne.

– Ar būtum mane įsileidusi?

– Nežinau, – tarė ji ir tyliai pridūrė: – Taip.

Hamondas žvelgė į duobutę jos kakle, kur liūdnai žėrėjo vandens lašelis. Jis paleido rankšluostį ir atsitraukė. Tokiam veiksmui reikėjo didelių valios pastangų. Jis dusliai pasakė:

– Mums reikia pasikalbėti.

– Aš tuoj ateisiu.

Hamondas sustingęs išėjo į miegamąjį. Jis nekreipė dėmesio į daiktus, bet visur pastebėjo Aleksės prisilietimą. Viskas kambaryje atspindėjo ją. Išėjusi iš vonios, Aleksė vilkėjo senamadišką nepermatomą, priekyje susiaučiamą chalatą, perjuostą ties talija. Tačiau ji atrodė velniškai seksuali, nes po chalatu buvo nuoga ir šlapia.

– Tavo ranka kruvina.

Hamondas pažvelgė į įbrėžimą ant nykščio, kurio iki šiol nepastebėjo.

– Tikriausiai susižeidžiau, mėgindamas atrakinti spyną.

– Reikia tvarsčio?

– Ne, nereikia.

Mažiausiai dabar jis norėjo kalbėtis. Jis troško ją liesti, praskleisti chalatą, prisiglausti veidu prie jos švelnios odos, pajusti jos skonį, užuosti kvapą. Visas kūnas pulsavo geismu, bet Hamondas nenorėjo jam pasiduoti. Jis nebuvo atsakingas už šeštadienio naktį, bet privalėjo valdyti visus tolesnius savo veiksmus.

– Tu žinojai mano pavardę ir kas aš, ar ne?

– Taip.

Hamondas linktelėjo, priimdamas tai, ką buvo suvokęs, bet nenorėjo pripažinti.

– Nenoriu šio pokalbio.

– Todėl kad?

– Todėl, kad žinau, jog tu meluosi ir aš supyksiu, o to nenoriu.

– Ir aš nenoriu, kad tu ant manęs pyktum, galbūt todėl mums nereikia kalbėtis.

– Kai ką norėčiau išgirsti, netgi jei tai melas.

– Ką?

– Norėčiau, kad pasakytum, jog šeštadienio naktį... Kad tau niekad šitaip nėra buvę.

Aleksė palenkė galvą.

– Ne tik aistra... Viskas, ką darėme.

Jis pamatė, kaip ji nurijo seiles ir vėl išryškėjo anksčiau pastebėtas vandens lašelis. Jis virpėjo po chalato apykakle. Aleksės balsas buvo duslus nuo susikaupusių jausmų.

– Man šitaip niekada nebuvo.

Hamondas to ir tikėjosi, bet jo išraiška pasidarė atšiauresnė.

– Norim mes to ar ne, bet pasikalbėti privalom.

– Nebūtinai.

– Reikia. Kai mes abu maždaug tuo pačiu metu atsiradom šokių paviljone, tai nebuvo atsitiktinumas, ar ne?

Ji padvejojo kelias sekundes ir papurtė galvą.

– Iš kur tu žinojai, kad aš ten būsiu, kai aš ir pats to nežinojau?

– Prašau, daugiau nieko neklausinėk.

– Ar tą popietę buvai susitikusi su Lučiu Petidžonu?

– Negaliu su tavim apie tai kalbėti.

– Po velnių, atsakyk!

– Negaliu.

– Tai paprastas klausimas.

Ji nelinksmai nusijuokė ir papurtė galvą:

– Visai nepaprastas.

– Tada paaiškink.

– Jei tai padaryčiau, tapčiau per daug pažeidžiama.

– „Pažeidžiama“ – keistas žodis, kai atrodo, kad aš esu paliktas likimo valiai.

– Tavęs neįtaria žmogžudyste.

– Ne, bet sutik, kad pakliuvau į labai nemalonią padėtį. Aš esu vieno iš žymiausių miesto piliečių, kuris buvo vedęs mano geriausią draugę, nužudymo bylos prokuroras.

– Geriausią draugę?

– Deivę Berton, dabar Lučio Petidžono našlę. Mes draugaujame visą gyvenimą. Ji prašė, kad man duotų šitą bylą. Manimi pasi-

tiki daugelis žmonių, kurių nenorėčiau nuvilti. Kas atsitiks mano reputacijai, karjerai, ateičiai, jei kas nors sužinos, kad aš šiandien buvau pas tave?

– Todėl aš ir palikau tave sekmadienio rytą. – Ji pradėjo vaikščioti po miegamąjį. – Norėjau išlikti nežinoma. Nenorėjau, kad tu jaustum tokį vidinį konfliktą kaip dabar.

– Sekmadienio rytą jau buvo šiek tiek per vėlu svarstyti ir rūpintis. Jei taip jaudinaisi, kad nesuterštum mano reputacijos, pirmiausia nereikėjo manęs užkabinti.

Ji atsigręžė ir apstulbusi pažvelgė į jį:

– Atsiprašau, bet tau šlubuoja atmintis. Tai tu mane užkabinai.

– Taip, tikrai! – atšovė jis.

– O kas mėgino išvažiuoti? Aš du kartus bandžiau išvykti ir abu kartus tu maldavai pasilikti su tavim ilgiau. O kas sekė mane iš mugės. Kas sustojo ir...

– Gerai, – jis tarė skėstelėjęs rankomis. – Bet labiausiai vyrus jaudina, kai moterys atrodo neprieinamos. Moterys tuo naudojasi nuo pat pasaulio sukūrimo. Tu labai gerai žinojai, ką darai.

– Taip. Žinojau! – pakėlė balsą ji. Paskui susinėrė rankas ant liemens ir ašarų kupinom akim pažvelgė į jo veidą. – Taip, aš žinojau, ką darau. Tu visiškai teisus. Iš pradžių aš norėjau... tik susipažinti su tavim.

– Kodėl?

– Apsidrausti.

– Kitaip tariant, užsitikrinti alibi.

Aleksė nuleido akis:

– Aš nežinojau, kad tu man patiksi, – tyliai pasakė ji. – Nemaniau, kad tarp mūsų įsižiebs tokia aistra. Man buvo negera, kad tavimi naudojuosi, taigi mėginau pabėgti. Nenorėjau kompromituoti tavęs, kad ir trumpu ryšiu su manim... Bet tu atsekei iš paskos. Tu mane pabučiavai... o paskui... – Aleksė vėl pakėlė akis. – Po to bučinio priežastys, dėl kurių reikėjo susitikti, tapo nesvarbios. Nuo tada aš tik troškau būti su tavim, – ji nubraukė ašaras nuo skruostų. – Tai tiesa. Gali tikėti, gali ne.

– Kodėl tau reikėjo alibi?

– Tu žinai, kad aš nenužudžiau Petidžono. Tą man sakei lifte.

– Taip. Todėl kartoju, kodėl tau reikėjo alibi?

– Prašau, neklausk.

– Tiesiog pasakyk.

– Negaliu.

– Kodėl?

– Todėl, kad nenoriu, jog tu galvotum... – Ji nutilo ir giliai įkvėpė. – Negaliu pasakyti, ir viskas.

– Ar tai susiję su tuo vyru?

Klausimas pribloškė Aleksę. Ji tankiai sumirksėjo:

– Kokiu vyru?

– Aš tave mačiau sekmadienio vakarą su vyru atvirame mersedese, praėjus maždaug dvylikai valandų, kai išlipai iš mano lovos.

– Sekmadienio vakarą? Tai buvo... senas draugas. Iš universiteto. Atvyko į Čarlstoną su reikalais. Paskambino ir pakvietė išgerti.

– Meluoji!

– Kodėl tu manim netiki?

– Nes mano darbas – nustatyti netiesą, o tu tikrai meluoji.

Aleksė išsitiesė ir sukryžiavo rankas ant liemens.

– Mums reikia viską baigti. Dabar. Šįvakar. Padėtis beviltiška. Tavo karjerai gresia pavojus. Nenoriu jos sugriauti. Ir dar, nenoriu būti su žmogum, kuris laiko mane melage.

– Kas... jis?

– Koks skirtumas, kas mano draugai, jei *tavo* draugai Stefi ir Smilou netveria troškimu apkaltinti mane žmogžudyste.

– Argi reikia stebėtis, kad aš tavim netikiu, kai vengi atsakyti į paprasčiausius klausimus.

– Tai ne paprasti klausimai! – suriko Aleksė. – Tu net neįsivaizduoji, kokie jie sunkūs. Jie susiję su tokiais dalykais, kuriuos mėginu pamiršti ir kurie man vaidenasi... – Aleksė nutilo, suvokusi, kad vos nepasakė per daug. – Tu negali manimi pasitikėti. Todėl verčiau eik ir daugiau negrįžk. Niekada.

– Puiku.

– Kai mes mylėjomės...

– Buvo velniškai gera.

– Bet jei tu manim nepasitiki.

– Nepasitikiu.

– Tada...

– Ar dulkinaisi su Petidžonu?

Aleksės veidas sustingo:

– Ką?

– Ar jūs buvot meilužiai?

Hamondas prisiartino ir privertė ją atsiremti į sieną. Štai kas jam iš tikrųjų rūpi. Štai kas verčia jį šitaip elgtis, rėkti ir nerišliai kalbėti, nekreipti dėmesio į savo karjerą ir viską, kas anksčiau buvo svarbu. Troškimas sužinoti atsakymą į šį klausimą buvo toks stiprus, kad apdairusis, rūpestingasis ir susitvardantis Hamondas Krosas klejojo kaip beprotis.

– Ar tu kada nors buvai Lučio Petidžono meilužė?

– Ne! – suriko ji kimiu balsu ir sukuždėjo: – Prisiekiu.

– Ar tu jį nužudei? – Hamondas suspaudė Aleksės pečius ir palenkė veidą visai šalia jos. – Pasakyk man tiesą apie tai ir aš tau atleisiu visą kitą melą. Ar tu nužudei Lutį Petidžoną?

Aleksė papurtė galvą:

– Ne, nenužudžiau.

Jis trenkė kumščiais į sieną ir jų neatitraukė. Palenkęs galvą, Hamondas skruostu prisilietė prie Aleksės skruosto. Jo garsaus sunkaus alsavimo nenustelbė net barbenantis į stiklą lietus.

– Noriu tavimi tikėti.

– Tuo gali tikėti, – Aleksė pasuko galvą ir kalbėjo žiūrėdama į jo profilį. – Daugiau nieko neklausk, nes tikrai negaliu kalbėti.

– Kodėl? Pasakyk kodėl?

– Nes atsakymai man per daug skausmingi.

– Kodėl skausmingi?

– Neversk manęs apie tai kalbėti, nes man plyš širdis.

– O tu savo melu draskai mano širdį.

– Maldauju, jei aš tau kiek nors rūpiu, neleisk sau nusivilti manimi. Jau geriau aš tavęs niekada nebepamatysiu, negu tu sužinosi...

– Ką? Pasakyk man.

Aleksė papurtė galvą, ir Hamondas suprato, kad beviltiška ją spausti. Kadangi jos asmeninė kančia nesusijusi su Petidžono nužudymu, jis privalo gerbti jos privatumą.

– Tai dar ne viskas, – toliau kalbėjo ji. – Mes būsime skirtingose barikadų pusėse per bręstančią krizę.

– Taigi visa tai susiję su byla, ar ne?

– Žinojau, kad mūsų buvimas kartu sukels tikrą sąmyšį, bet vis tiek leidau tam įvykti. Norėjau, kad tai įvyktų. Netgi degalinėje galėjau pasakyti tau „ne", bet to nepadariau.

Hamondas pakėlė galvą ir atsilošė, kad geriau matytų Aleksės veidą.

– O dabar žinodama, kuo tai baigsis, ar pasielgtum taip pat?

– Taip nesąžininga...

– Ar pasielgtum taip pat?

Ji ilgai nenuleido nuo jo akių. Jos skruostu nuriedėjo ašara.

– Viešpatie, padėk man! Aš irgi padaryčiau tą patį! – supratęs jos atsakymą, suvaitojo Hamondas. Jau kitą akimirką jo rankos apsivijo ją, lūpos surado jos lūpas. Vanduo lašėjo nuo Aleksės plaukų ant jo marškinių. Jos lūpos buvo šiltos, liežuvis švelnus, burna saldi.

Pagaliau atsitraukę, jie pirmą kartą pavadino vienas kitą vardu, nusijuokė ir vėl ėmė bučiuotis, bet dar aistringiau nei pirma. Hamondas atrišo jos diržėlį, užkišo rankas už chalato ir paglostė lygią pilvo odą. Aleksė tyliai aikčiojo, kai jis ėmė pirštais sukti aplink kauburėlį. Hamondui kraujas tvinksėjo į ausų būgnelius lyg lietaus lašai į stogą, viską aplink užslopindami. Atsargūs sveiko proto ir sąžinės įspėjimai neišlaikė tokio spaudimo.

Hamondas pakėlė ją ir nunešė į lovą, paskui nekantriai ją nurengė. Išsitiesė ant jos ir atsiduso, apimtas aistros ir nevilties. Aleksė praskėtė šlaunis ir jis paniro į jos karštas gelmes. Smigdamas gilyn, jis tyliai nusikeikė, balsas užsikirto nuo emocijų.

– Aš mylėjausi su tavim ne dėl alibi, Hamondai.

Atsirėmęs rankomis abipus jos galvos, Hamondas ėmė judėti.

– Tada kodėl?

Ji išsilenkė, reaguodama į jo judesius.

– Dėl šito.

Hamondas įsikniaubė veidu į jos kaklą. Jį apėmė nepaprasti pojūčiai. Jie varstė jo varpą, pilvą, sklido į krūtinę ir galūnes, versdami jas virpėti. Hamondas išvijo viską iš savo sąmonės, kad galėtų mėgautis susiliejimu su Alekse. Kulminacija artėjo taip greit, kad jis nustojo judėjęs ir sukuždėjo:

– Nenoriu užbaigti be tavęs.

– Liesk mane.

Ji paslinko jo ranką ten, kur jie buvo susijungę. Jis ėmė glamonėti ją pirštais. Aleksė suėmė krūtį ir prispaudė ją Hamondui prie lūpų, jis palietė liežuviu spenelį. Iš Aleksės lūpų išsiveržė dejonė. Abu kartu pasiekė orgazmą.

Jie apsiklojo. Hamondas prisitraukė Aleksę arčiau taip, kad jo keliai liestų jos sėdmenis. Tada jam šovė į galvą, kad mylėjosi be prezervatyvo, tačiau tai jam nelabai rūpėjo. Kam dabar nervintis? Nieko nepakeisi. Jis norėjo tik būti apsikabinęs Aleksę, jausti jos kvapą, prisiglausti prie jos ir dalytis jos kūno šiluma.

Hamondui patiko žiūrėti į jos veidą, atsidūrusį jo alkūnės linkyje. Jis pamanė, kad Aleksė užmigo, nes ji buvo užsimerkusi, tačiau pastebėjęs, kad jos lūpos virpa nuo šypsenos, pabučiavo jai akių vokus.

– Apie ką galvoji?

Aleksė tyliai nusijuokė, pažvelgė į jį, paskui lėtai apvedė pirštu jo lūpas.

– Galvojau, kaip atrodytų, jei pasipuoščiau ir eičiau į pasimatymą su tavim. Pavakarieniauti, į kiną ar į bet kurią kitą vietą, kur visi mus matytų.

– Galbūt kada nors.

– Galbūt, – sukuždėjo ji ne ką linksmiau negu Hamondas.

– Norėčiau vedžiotis tave po Čarlstoną ir rodyti visiems savo draugams.

– Tikrai?

– Nustebai?

– Taip, truputį. Kaip tokiam nepadoriam romanui...

– Ne, viskas ne taip, Alekse.

– Argi ne?

– Ne.

– Aš čia palyginti neseniai, bet jau sužinojau, kaip čia viskas susiklostę.

– Kas susiklostę?

– Visuomenės sluoksniai.

– Man visiškai nerūpi tos nesąmonės.

– Tačiau daugumai miesto gyventojų rūpi. Aš neturiu garbingo giminės medžio, o tavo šeima tobulai atitinka visus reikalavimus.

– Pasak vieno įžymaus mūsų miesto piliečio, nors ir fiktyvūs, bet protėviai. Atvirai kalbant, brangioji, man tai visiškai nerūpi. Netgi jei rūpėtų, vis tiek iš visų mūsų miesto moterų išsirinkčiau tave. Aš jau išsirinkau tave.

– Pametęs Stefi Mandel? – Hamondo veido išraiška prajuokino Aleksę. – Tau reikėtų pamatyti savo veidą.

– Iš kur tu sužinojai?

– Moteriška intuicija. Man ji iš karto nepatiko. Šis jausmas abipusis ir visiškai nesusijęs su tuo, kad aš įtariamoji, o ji prokurorė. Viskas paprasčiau. Šiandien, kai ji mus pamatė lifte, aš supratau. Jūs buvot meilužiai, ar ne?

– *Buvom* labai tinkamas žodis. Tai truko beveik metus.

– Ar seniai išsiskyrėt?

– Prieš dvi dienas.

Dabar buvo Aleksės eilė nustebti.

– Sekmadienį? Dėl šeštadienio? – paklausė Aleksė.

Hamondas linktelėjo.

– Ne, aš jau seniai ketinau, bet susipažinęs su tavim buvau visiškai tikras, kad tarp mūsų su Stefi viskas baigta. – Jis kedeno pirštais

jos plaukus. – Nors tu ir melagė, bet geidžiamiausia iš visų mano sutiktų moterų. Visapusiškai. Ir ne tik fiziškai.

Ji patenkinta nusišypsojo:

– O ką dar gero turiu?

– Tu protinga.

– Gražiai elgiuos su gyvūnėliais ir senukais.

– Su tavim linksma.

– Neprarandu savitvardos. Beveik niekada.

– Tu taupi, drąsi, švari ir pagarbi.

– Aš kažkaip atspėjau, kad tu buvai skautas.

– Priklausiau skautams ereliams. Kur aš baigiau? Aha. Tavo gražios krūtys.

– Ar čia irgi ne fizinis bruožas?

Nusikratęs žaismingumo, Hamondas ją stipriai pabučiavo. Kai jis pagaliau atsitraukė, išsigando pamatęs nerimą Aleksės veide.

– Kas atsitiko?

– Būk atsargus, Hamondai.

– Niekas nesužinos, kad aš čia buvau.

Ji papurtė galvą:

– Ne dėl to.

– O dėl ko?

– Galbūt turėsi įkišti mane į kalėjimą iki gyvos galvos. Prašau, būk atsargus, kad aš neįsimylėčiau tavęs.

TREČIADIENIS

22 SKYRIUS

– Ačiū, kad sutikot susitikti.

Prokuroras Meisonas Monro pasiūlė Stefi atsisėsti jo kabinete.

– Turiu tik minutę laiko. Kas tave čia atvedė?

– Aš dėl Petidžono bylos.

– Taip ir maniau. Kas nors ypatinga?

Stefi buvo apgalvojusi ir surepetavusi savo dvejojimą.

– Nenorėčiau jūsų varginti tuo, kas gali pasirodyti kaip nereikšmingi biuro vidaus reikalai, – lyg drovėdamasi tarė ji.

– Ar tai Hamondas ir detektyvas Smilou? Elgiasi kaip besivaržantys buliai, o ne profesionalai?

– Jie kelis kartus susikibo žodžiais, apšaudė vienas kitą paniekinančiomis salvėmis, bet su tuo aš susidorojau. Man neramu dėl kitko.

Monro pažvelgė į laikrodį ant stalo:

– Atleisk, Stefi, bet po dešimties minučių man reikia su kai kuo susitikti.

– Tai bendras Hamondo požiūris, – išpyškino Stefi.

– Jo požiūris? – susiraukė Monro. – Į ką?

– Atrodo, kad jis... Aš nežinau... – Ji pasimuistė, lyg ieškodama tinkamo žodžio, ir pagaliau surado: – Abejingas.

Meisonas atsilošė krėsle ir pažvelgė į Stefi pro išskėstus pirštus.

– Man sunku patikėti. Ši byla būtent tai, ko Hamondui reikia.

– Aš irgi taip maniau, – sušuko Stefi. – Paprastai jis būtų griebęs tokį kąsnelį. Jis ragintų Smilou rinkti kuo daugiau įrodymų, kuriuos būtų galima pateikti prisiekusiesiems. Jis nekantraudamas pultų ruoštis teismui. Šioje byloje yra viskas, kas paprastai jį uždega. Štai kodėl aš tokia sutrikusi, – toliau kalbėjo ji. – Atrodo, jam nerūpi, kad paslaptis būtų atskleista. Aš nuolat pranešinėju jam, ką sužinau iš Smilou, nurodau, kurie pėdsakai vertingi, kurie nepasitvirtino. O Hamondas į visas žinias reaguoja vienodai abejingai.

Meisonas susimąstęs kasėsi skruostą.

– Na ir ką tu apie tai manai?

– Nežinau, ką galvoti, – tarė Stefi, parinkusi tinkamas nusiminimo ir nesuvokimo proporcijas. – Todėl ir atėjau pas jus patarimo. Šioje byloje mano vaidmuo antraeilis ir aš nenoriu peržengti ribų. Prašau patarti man, kaip elgtis.

Meisonui Monro greit sukaks septyniasdešimt. Vadovaudamas prokuratūrai jis jau pavargo nuo trinties. Per pastaruosius dvejus metus jis atidavė dalį savo pareigų jauniems, energingiems prokurorams. Monro patardavo jiems, kai to reikėdavo, bet dažniausiai leisdavo pasikliauti savo protu. Jis nekantriai laukė, kada išeis į pensiją, galės kiek tik širdis geidžia žaisti golfą, žvejoti ir nebus susijęs netgi su politiniais to darbo aspektais.

Tačiau Meisonas neatsitiktinai ėjo apygardos prokuroro pareigas dvidešimt ketverius metus. Kai jį paskyrė į šį postą, jis buvo nuovokus darbuotojas, ir išlaikė šią savybę. Jo instinktai buvo aštrūs kaip ir anksčiau. Jis suprasdavo, kada žmonės su juo nevisiškai atviri.

Suplanavusi šį susitikimą, Stefi pasikliovė savo viršininko nuojauta.

– Ar tikrai nežinai, kas jį jaudina? – paklausė Monro, pritildęs savo griausmingą balsą iki tylaus urzgimo.

Apsimesdama susirūpinusi, Stefi prikando apatinę lūpą.

– Užspendžiau save į kampą, ar ne?

– Nenori pasakyti ko nors blogo apie bendradarbį, ar ne?

– Panašiai.

– Suprantu, kad tu patekai į nepatogią padėtį. Žaviuosi, kad tu tokia ištikima Hamondui. Tačiau byla per daug svarbi, kad pasiduotume jausmams. Jei Hamondas vengia pareigų...

– Ne, aš visai nenorėjau to pasakyti, – skubiai patikino Stefi. – Jis niekada neapleis savo darbo. Tik jis tam neskiria visų savo jėgų. Jo širdis ne šioje byloje.

– Ar žinai kodėl?

– Kiekvieną kartą, kai aš imu kalbėti šia tema, jis reaguoja taip, lyg aš būčiau užlipusi jam ant nuospaudos. Jis labai suirzęs ir įžeidus, – ji nutilo, lyg galvodama, ką sakyti toliau. – Bet jei prašote, kad pasvarstyčiau, kas jam neduoda ramybės...

– Taip, prašau.

Stefi apsimetė rūpestingai permąstanti savo teiginį ir pagaliau pasakė:

– Manau, kad tai dėl įtariamosios. Aleksė Lad protinga, pasiekusi profesinę sėkmę moteris, rafinuota, iškalbinga ir kai kam atrodo, kad patraukli.

– Manai, kad Hamondas ją įsižiūrėjo? – nusikvatojo Meisonas.

– Žinoma, ne, – taip pat nusijuokė Stefi.

– Bet teigi, kad jos lytis veikia Hamondo požiūrį į bylą.

– Aš tik sakau, jog yra tokia galimybė. Tačiau man labai keista. Jūs pažįstat Hamondą geriau negu aš, pažįstat jį visą gyvenimą, žinot, kaip jis buvo auklėjamas.

– Namuose, kur laikomasi tradicinių vertybių.

– Ir visiškai apibrėžtų vaidmenų, – pridūrė Stefi. – Hamondas gimęs Čarlstone, tipiškas pietietis. Jis užaugo girdomas mėtine degtine*, jį auklėjo būti riteriu.

Meisonas valandėlę pasvarstė ir tarė:

* Amerikos pietinėms valstijoms būdingas gėrimas (*vert. past.*).

– Bijai, kad jis praskys, jei reikės prašyti mirties nuosprendžio tokiai moteriai kaip Aleksė Lad?

– Tai tik spėjimas. – Stefi nuleido akis, lyg rodydama, kaip jai palengvėjo, atsikračius nemalonios užduoties. Tačiau ji slapta sekė, kaip jos viršininkas susimąstęs prikando apatinę lūpą. Praslinko kelios sekundės. Stefi teorija, kurią ji, tarsi dvejodama, išdėstė, buvo puiki. Stefi nepasakė Meisonui, kad vakar Hamondas lankėsi nusikaltimo vietoje. Meisonui tai galėtų pasirodyti geras ženklas. Stefi nežinojo, ką apie tai galvoti. Paprastai Hamondas leisdavo detektyvams vieniems atlikti savo darbą, todėl šis jo poelgis pasirodė keistas. Jį reikėjo apsvarstyti, tačiau vėliau. O dabar Stefi nekantravo išgirsti Meisono atsakymą į savo išdėstytas abejones. Sakyti ką nors daugiau – reikštų persistengti, todėl ji sėdėjo ramiai, leisdama Meisonui viską apsvarstyti.

– Aš nesutinku.

– Ką? – Stefi pakėlė galvą taip staigiai, kad kaklas vos netrakštelėjo. Ji buvo tokia įsitikinusi, kad pavyko sėkmingai išdėstyti savo mintis, ir visiškai nemanė, jog Meisonas joms nepritars.

– Viskas, ką pasakei apie Hamondo auklėjimą, yra teisinga. Krosai berniuką išmokė manierų ir tikriausiai gražaus elgesio su moterimis – visomis moterimis. Tai grąžina mus į riterių laikus. Tačiau jo tėvai, o ypač Prestonas, taip pat įskiepijo jam nepajudinamą atsakomybės jausmą. Aš manau, kad pastarasis įveiks pirmąjį.

– Tada kaip paaiškinsite jo abejingumą?

Meisonas gūžtelėjo pečiais:

– Gal turi daug kitų bylų, gal teismų tvarkaraštis visiškai užpildytas. Gal jam skauda dantį, gal turi asmeninių rūpesčių. Gali būti šimtas priežasčių, kodėl jis atrodo nutolęs. Be to, nuo žmogžudystės praėjo tik kelios dienos. Tyrimas vis dar pradiniame etape. Smilou pripažįsta turįs nedaug įrodymų, kad galėtų duoti įsakymą suimti įtariamąjį. – Meisonas nusišypsojo ir vėl griausmingai pasakė: – Esu tikras, kad kai Smilou apkaltins žmogžudyste daktarę Lad ar ką nors kitą, Hamondas ims ruoštis mūšiui. Aš pažįstu tą berniuką. Jis pasiryžęs pelnytis taškų.

Nors Stefi norėjo griežti dantimis iš piktumo, bet ji su palengvėjimu atsiduso:

– Labai džiaugiuosi, kad jūs taip manote. Aš labai nenorėjau atkreipti jūsų dėmesio į tai.

– Tam aš ir esu čia. – Aiškiai duodamas suprasti, kad jai reikia eiti, Meisonas nusikabino nuo pakabo švarką. Eidama Meisonui iš paskos durų link, Stefi nusprendė pasakyti kai ką daugiau:

– Bijojau, kad jūs būsite nepatenkintas Hamondo veikla ir paskirsite bylą kitam. Tada aš daugiau nebedirbčiau su ja, o man tai labai nepatiktų, nes man ši byla labai įdomi. Negaliu sulaukti, kada policija mums perduos įtariamąjį. Nekantrauju kuo greičiau imti ruoštis teismui.

Meisoną pralinksmino toks Stefi entuziazmas ir jis nusikvatojo:

– Tada būsi laiminga išgirdusi, ką Smilou veikė šįryt.

– Mano laikas beveik baigiasi...

Aleksės paskaitos klausęsi medicinos studentai suūžė protestuodami.

– Ačiū! – šypsodamasi tarė ji. – Man labai malonus jūsų dėmesys. Prieš mums išsiskirstant norėčiau dar pabrėžti, kaip svarbu, kad ligonio, apimto panikos priepuolio, nepaleistų į namus kaip hipochondriko. Deja, dažnai šitaip atsitinka. Šeimos nariai gali tapti nepakantūs nuolatiniams ligonio skundams, ir tai visiškai suprantama. Tie požymiai kartais tokie keisti, kad atrodo absurdiški. Dažnai manoma, kad žmogus juos įsivaizduoja. Taigi net jei ligonis gydomas ir jį moko, kaip įveikti nerimo sindromą, reikia informuoti jo šeimą, kaip ji turėtų elgtis tokiu atveju. O dabar tikrai turiu jus paleisti, nes kiti jūsų dėstytojai man nuims galvą. Ačiū už dėmesį.

Studentai entuziastingai paplojo ir pradėjo skirstytis. Keli priėjo dar pasikalbėti su Alekse, spaudė jai ranką, sakė, kokia naudinga buvusi jos paskaita. Vienas netgi atsinešė jos straipsnį ir paprašė autografo.

Jos šeimininkas prisiartino tik tada, kai išėjo paskutinis studentas. Daktaras Daglasas Manas buvo Pietų Karolinos medicinos univer-

siteto dekanas. Jie su Alekse susipažino studijuodami mediciną ir nuo to laiko draugavo. Jis buvo aukštas, liesas, visiškai nuplikęs. Puikus krepšininkas ir užkietėjęs viengungis. Aleksė niekada nežinojo, dėl kokių priežasčių jis nevedė.

– Galbūt ir aš galėčiau įstoti į tavo gerbėjų klubą, – priėjęs tarė jis.

– Aš taip džiaugiuosi, kad sugebėjau juos sudominti.

– Juokauji? Jie gaudė kiekvieną tavo žodį. Tu padarei mane valandos herojumi, – plačiai šypsodamasis kalbėjo jis. – Mėgstu turėti įžymių draugų.

Ji nusijuokė iš šio, kaip jai atrodė, ne jai skirto komplimento.

– Su jais labai lengva. Geri klausytojai. Ar mes irgi buvom tokie protingi?

– Kas žino. Mes linksmindavomės.

– Tai *tu* linksmindavais.

– Ak, taip, – jis gūžtelėjo pečiais. – Teisingai, tu nesilinksmindavai. Vien tik darbas ir jokių žaidimų.

– Atleiskit, daktare Lad.

Aleksė atsigręžė ir akis į akį susidūrė su Bobu Trimblu. Širdis krūptelėjo. Jis sugriebė jos ranką ir ėmė entuziastingai kratyti.

– Aš daktaras Robertas Trimblas iš Montgomerio Alabamos valstijoje. Atostogauju Čarlstone, bet šįryt pamačiau skelbimą apie jūsų paskaitą ir atėjau susitikti su jumis.

Dagas, nenumanydamas, kaip Aleksei nemalonu, prisistatė ir paspaudė Bobui ranką:

– Kolegos visada laukiami mūsų paskaitose.

– Ačiū! – tarė Bobas ir vėl kreipėsi į Aleksę: – Mane ypač domina jūsų tyrinėjimai apie nerimą. Įdomu, kodėl jūs nagrinėjate būtent šį sindromą. Galbūt tai susiję su jūsų asmenine patirtimi? – jis mirktelėjo. – Bijote, kad iškils į paviršių praeities nuodėmės?

– Atleiskite, daktare Trimblai, – liūdnu balsu tarė Aleksė. – Manęs laukia pacientai.

– Atsiprašau, kad sutrukdžiau. Buvo malonu susipažinti.

Aleksė staigiai nusigręžė ir nuėjo durų link. Dagas skubiai atsisveikino su Bobu ir nusivijo ją.

– Vienas pernelyg uolus gerbėjas, ar ne? Tau viskas gerai?

– Žinoma, – linksmai atsakė ji, tačiau iš tikrųjų jai nebuvo gerai. Netikėtai pasirodęs Bobas norėjo įrodyti, kad jis bet kada pasirengęs jai trukdyti. Tai visiškai nesunku. Panorėjęs gali įsiskverbti į bet kurią jos gyvenimo sritį.

– Alekse? – Dagas ją pakvietė valgyti vėlyvų pusryčių: – Atsidėkodamas bent jau galėčiau pavaišinti tave krevetėmis su kukurūzų koše?

– Būtų labai skanu, Dagai, bet turiu atsisakyti. – Ji nebūtų įstengusi nuryti nė kasnelio, netgi jei nuo to priklausytų jos gyvybė. Įsiveržęs į erdvę, kurią ji laikė visiškai saugia, Bobas ją labai sukrėtė ir nuliūdino. Jis tikriausiai to ir siekė.

– Po penkiolikos minučių turiu susitikti su pacientu. Galiu nesuspėti pasiekti namų.

– Mes jau pakeliui.

Dagas rytą pasisiūlė paimti Aleksę iš namų ir nuvežti į Pietų Karolinos universiteto Medicinos centrą, nes jai būsią sunku rasti, kur pasistatyti automobilį. Pakeliui į miestą jis dar kartą jai padėkojo.

– Nėra už ką, man labai patiko.

„Kol Bobas visko nesugadino“, – pagalvojo ji.

– Aš padėsiu tau bet kada, kaip ir tu man padėjai, – nuoširdžiai pažadėjo jis.

– Aš tai prisiminsiu.

Mėgindama nuslėpti savo susijaudinimą, Aleksė plepėjo apie nereikšmingus dalykus. Jie pasikeitė naujienomis apie bendrus draugus ir kolegas, ji pasiteiravo apie jo tyrimus AIDS srityje. Dagas paklausė, kas įdomaus jos gyvenime.

Jei ji papasakotų, jis nepatikėtų. „O gal ir patikėtų?“ – pamanė ji, kai jie įsuko į jos gatvę.

– Kokia čia velniava? – sušuko Dagas. – Tikriausiai kažkas įsilaužė į tavo namus.

Aleksei sugniaužė širdį. Ji iš karto suvokė, kad ties jos namu sustojęs policijos automobilis visai nesusijęs su įsilaužimu. Du uni-

formuoti policininkai lyg sargybiniai stovėjo prie priekinių durų. Neuniformuotas vyriškis žvalgėsi į langus. Smilou kalbėjosi su jos paciente, kuri, matyt, atvyko per anksti.

Dagas sustabdė automobilį ir ketino išlipti, bet Aleksė jį sulaikė:

– Nesikišk, Dagai.

– Nesikišti į ką? Kas čia darosi?

– Aš tau vėliau paaiškinsiu.

– Bet...

– Prašau! Aš tau paskambinsiu.

Ji spustelėjo jam ranką, išlipo iš automobilio, įžengė pro vartelius ir nuskubėjo takeliu. Eidama pastebėjo, kad scena prie namo atkreipė kelių praeivių dėmesį. Kažkokia turistė fotografavo jos namą, kuris tikrai neišsiskyrė iš kitų. Jos gatvė buvo įtraukta į visus pėsčiųjų maršrutus. Nors išoriškai ir panašūs, namai turėjo bent po vieną istorinės reikšmės bruožą. Šįryt Aleksės namą iš kitų išskyrė priešais jį pastatytas policijos automobilis.

– Daktare Lad! – pacientė puolė prie Aleksės. – Kas čia darosi? Vos tik aš atėjau, atvyko policija.

Aleksė piktai pažvelgė į Smilou pro išsigandusios pacientės petį.

– Aš labai atsiprašau, Evelina, bet turėsiu paprašyti, kad atvyktumėt kitu laiku.

Aleksė apkabino moterį per pečius ir nulydėjo prie jos automobilio. Reikėjo kelių minučių jai įtikinti, kad neatsitiko nieko blogo ir daktarė priims ją kaip įmanoma greičiau.

– Ar jums viskas gerai? – švelniai paklausė Aleksė.

– O jums, daktare Lad?

– Patikėkit, man nieko neatsitiko. Paskambinsiu jums vėliau, nesijaudinkit.

Aleksė palaukė, kol moteris nuvažiuos, ir tik tada atsigręžė. Šįkart, eidama takeliu, ji žiūrėjo į Smilou.

– Po velnių, ką jūs čia veikiat? Turėjau priimti pacientę...

– O aš turiu kratos orderį. – Smilou ištraukė dokumentą iš vidinės švarko kišenės.

Aleksė pažiūrėjo į tris kitus policininkus, lūkuriuojančius jos verandoje, ir vėl nukreipė žvilgsnį į Smilou.

– Aš priimu paskutinį pacientą trečią valandą. Ar negalima palaukti?

– Deja, ne.

– Turiu paskambinti Frenkui Perkinsui.

– Prašau, skambinkit. Bet mums nereikia jo leidimo, kad įeitume į vidų. Netgi jūsų leidimo nereikia.

Netardamas daugiau nė žodžio, jis mostelėjo vyrams eiti į vidų.

Labiausiai Aleksę įžeidė tai, kad prieš įeidami į vidų jie apsimovė plastikines pirštines – lyg ji ir jos aplinka būtų užkrėstos ir jiems reikėtų saugotis.

Pirmiausia ji apsiverkė.

Pabudusi viena ir pasijutusi lyg bjauriausiame košmare, kokį tik gali įsivaizduoti vieniša moteris, bent jau netekėjusi vidurinės mokyklos mokytoja iš Indianapolio priemiesčių, Elina Rodžers atsisėdo lovoje, prispaudė prie burnos paklodę ir ėmė raudoti. Pagiringa, nuoga, paniekinta ir apleista.

Vakar iš pradžių jai atrodė, kad ji pakliuvo į vieną iš savo fantazijų, kurioje gražus nepažįstamasis išsirinko ją iš jaunesnių, gražesnių, lieknesnių naktinio klubo merginų. Jis žengė pirmąjį žingsnį, kvietė ją šokti, užsakė gėrimų. Potraukis buvo staigus ir abipusis. Ji visados svajojo, kad šitaip turėtų būti, kai „tai“ pagaliau įvyks.

Be to, jis nebuvo vulgarus ir lėkštas. Pasakojo jai savo gyvenimo *istoriją*. Jis beprotiškai mylėjo savo žmoną. Kai ji susirgo, slaugė tol, kol ji galiausiai mirė. Nors buvo labai sunku ir trukdė darbui, jis gamino valgyti, tvarkė butą, skalbė, atliko visus darbus už žmoną, netgi pačius nemaloniausius. Tomis retomis valandėlėmis, kai ji pajėgdavo išeiti iš namų, jis netgi darydavo jai makiažą.

Koks pasiaukojimas! Tai tikra meilė. Štai tokį vyrą reikia pažinti. Jis vertas visos meilės, kurią Elina saugojo ilgus metus ir norėjo pasidalyti.

Be to, jis buvo nuostabus meilužis. Nors visą Elinos patirtį sudarė tik vienas prancūziškas bučinys, kuriuo ją apdovanojo pusbrolis, keli nevykę pasilamdymai mylimojo automobilyje ir nekaltas flirtas su vedusiu mokytoju, kurį vėliau perkėlė į kitą mokyklą, ji pripažino, kad Edis (jo toks vardas) buvo ypatingas lovoje. Jis jai padarė tokių dalykų, apie kuriuos ji tebuvo skaičiusi romanuose. Ji juos laikė rūsyje sukrautus į dėžes su etiketėmis. Edis savo aistra ją visiškai nukamavo.

Tačiau dabar rožinę nakties romantiką aptemdė baimė, kuri apima po vienkartinio nuotykio su visiškai nepažįstamu žmogumi: nėštumas (juk visko pasitaiko ir moterims, kurioms per keturiasdešimt), venerinės ligos, AIDS. Bet kuri iš šių bėdų sugriautų jos svajonę kada nors ištekėti. Su kiekvienais metais tikimybė ištekėti darėsi vis mažesnė, o praėjusi nakties nuotykis jos svajonę pavertė neišsipildančia. Koks vyras jos norės dabar? Padorus tikrai ne, kai ji jau turi *praeitį*.

Atrodė, kad negali būti nieko blogiau. Tačiau buvo – jis ją apvogė. Elina suvokė tai, kai pagaliau išlipo iš lovos ir nuėjo į vonios kambarį, kad įvertintų patirtą žalą. Ji pastebėjo, jog ant kėdės nėra rankinuko, kurį ten numetė praėjusį vakarą. Ji aiškiai prisiminė. To neįmanoma pamiršti, nes tai buvo pirmas kartas, kai vyriškis prisiartino prie jos iš nugaros ir pradėjo trinti savo... patys žinot ką... į ją. Jis apkabino ją ir pakišęs ranką po suknele ėmė glamonėti krūtis. Tirpdama iš malonumo, ji numetė rankinuką ant kėdės. Tuo buvo visiškai tikra.

Vis dėlto ji karštligiškai apieškojo kambarį, keikdama save už tai, kad neklausė televizijos reklamos, raginančios niekur nevažiuoti be keliautojo čekių. Neaišku, ar dėl savigraužos, ar dėl prisiminimų, kaip lengvai Edis ją įtikino savo melagystėmis, Elina Rodžers liovėsi beviltiškai ieškojusi rankinuko ir sustingo kambario viduryje. Vis dar nuoga ji įsirėmė rankomis į klubus, peržengė drovumą ir išsikeikė lyg jūreivis. Daugiau Elina savęs negailėjo. Ji buvo mirtinai įpykusi.

23 SKYRIUS

Hamondas prokuratūroje pasirodė apie vidurdienį. Praeidamas pro sekretorės stalą, jis paprašė atnešti puodelį kavos. Jis visai nebuvo patenkintas savo kabinete radęs laukiančią Stefi. Ji dar labiau jį suerzino, pažvelgusi ir paklaususi:

– Bjauri naktis?

Hamondas grįžo namo išaušus. Kritęs į lovą išmiegojo kelias valandas. Kai pagaliau pabudo, net nusikeikė, pamatęs, kiek valandų. Jam visiškai nereikėjo, kad Stefi primintų, kaip vėlai jis pradėjo dieną.

– Kas tavo nykščiui?

Žaizdai užklijuoti reikėjo netgi dviejų pleistro gabalėlių.

– Įsipjoviau skusdamasis.

– Plaukuotus nykščius?

– Kas atsitiko, Stefi?

– Smilou rado daugiau įkalčių teismo ekspertizei. Jis tikisi, kad plaukas atitiks.

Hamondas nuslėpė savo išgąstį, atlikdamas įprastus veiksmus: padėjo ant stalo lagaminėlį, nusimetė švarką, pakabino jį, peržvelgė

laiškus ir telefono žinutes. Skaitydamas vieną iš jų, jis išsiblaškęs paklausė:

– Kuri byla?

Stefi pasibjaurėjusi sukryžiavo rankas ant krūtinės:

– Lučio Petidžono nužudymo byla, Hamondai.

Jis atsisėdo už stalo ir padėkojo sekretorei, atnešusiai kavą.

– Gal ir tu išgersi puodelį, Stefi?

– Ačiū, ne. – Ji šiurkščiai stumtelėjo duris sekretorei iš paskos. – O dabar, kai tu atsisėdai ir geri kavą, gal aptarsime paskutinius įvykius.

– Smilou rado plauką Petidžono kambaryje?

– Taip.

– Ir tiria, ar jis sutampa su...

– Su plauku, kurį šįryt per kratą išėmė iš Aleksės Lad šepečio.

– Per kratą? – apstulbo Hamondas.

– Šįryt gavo orderį. Jie jau baigė kratą.

– Aš netgi nežinojau, kad jis ketina prašyti orderio. O tu?

– Sužinojau visai neseniai.

– Kodėl nepaskambinai man?

– Nemačiau priežasties, kol dar nieko nesužinojom.

– Tai mano byla, Stefi.

– Bet tu nesielgi taip, lyg ji būtų tavo, – pakėlė balsą Stefi.

– O kaip aš elgiuosi?

– Pats pagalvok. Pirmiausia paklausk savęs, kodėl atsivelki taip vėlai. Tik nepyk ant manęs, bet tavęs čia nebuvo, kai įvykiai pradėjo vystytis.

Jie įtūžę žvelgė vienas į kitą per stalą. Hamondas pyko dėl to, kad Smilou ir Stefi ištraukė jį iš tamprios kilpos, kurią patys užveržė. Šioje byloje detektyvas ir prokurorė visiškai palaikė vienas kitą. Bet dar labiau Hamondas nenorėjo pripažinti, kad Stefi argumentai svarūs. Hamondą siutino ir jis pats, ir susiklosčiusi padėtis, todėl jis mėgino išsilieti ant Stefi.

– Ar tai viskas? – jau ramiau paklausė jis.

– Jis aptiko gvazdikėlių.

– Gvazdikėlių? Po velnių, ką tu čia paistai?

– Ar atsimeni tą dalelytę, kurią rado ant Petidžono rankovės?

– Miglotai.

Stefi paaiškino, jog nustatyta, kad tai buvo gvazdikėlis ir kad Aleksės Lad namų koridoriuje stovi vaza su gvazdikėlių prismaigstytais apelsinais.

– Tai palieka kambaryje malonų kvapą, – paaiškino ji. – Be to, policininkai namų seife rado daug pinigų. Tūkstančius dolerių.

– Ir ką tai įrodo?

– Aš dar nežinau, ką tai *įrodo*, Hamondai. Bet turi pripažinti, kad neįprasta ir įtartina, kai žmonės namie laiko tokias dideles pinigų sumas.

Hamondui užėmė gerklę.

– O kaip ginklas? – paklausė jis.

– Deja, nerado.

Pyptelėjo Hamondo telefonas ir sekretorė pasakė, kad skambina Smilou.

– Tikriausiai jis skambina man, – Stefi ištiesė ranką į ragelį. – Aš jam sakiau, kad būsiu tavo kabinete.

Ji minutę pasiklausė, pažvelgė į laikrodį ir linksmai pasakė:

– Ateinam.

– Kur ateinam? – paklausė Hamondas, kai ji padėjo ragelį.

– Manau, kad daktarė Lad suvokia įkliuvusi. Ji ateina tolesnei apklausai.

Nors Hamondo rašomasis stalas buvo užverstas dokumentais, atmintinėmis, neatsakytomis žinutėmis, jis nė neketino į apklausą vietoj savęs pasiųsti Stefi. Pats privalėjo ten būti ir išklausyti, ką pasakys Aleksė, netgi jei jis nenorės to išgirsti.

Košmaras tęsėsi, siaubas vis augo. Smilou nenuilso, bet negalima kaltinti žmogaus už tai, kad jis atlieka savo darbą, ir gerai atlieka. O Aleksė... Velnias! Hamondas nežinojo, ką manyti apie Aleksę. Ji prisipažino tyčia kompromitavusi jį, kai permiegojo su juo, bet nepaaiškino, kodėl taip padarė. Kokia kita galėtų būti priežastis, išskyrus ryšį su Petidžonu ir jo nužudymu?

Bijodamas nežinomybės Hamondas išėjo iš prokuratūros. Jis slinko lyg per lakų smėlį. Saulė svilino tarsi ugnis, oras buvo ramus ir sunkus. Nepadėjo netgi oro kondicionierius Stefi automobilyje. Kai jie lipo policijos nuovados laiptais, Hamondas visas suprakaitavo.

Šiandien į Smilou teritoriją jis kėlėsi liftu su Stefi. Stefi bilstelėjo į Smilou kabineto duris ir įsiveržė į vidų.

– Ar mes praleidom ką nors svarbaus?

Smilou jau buvo pradėjęs apklausą be jų. Atvykus Stefi ir Hamondui, Smilou pasakė į mikrofoną:

– Prie mūsų prisijungė prokuroro padėjėjai Mandel ir Krosas. – Jis nurodė laiką ir datą.

Aleksė atsigręžė į Hamondą, stovintį už Stefi. Kai šįryt jis pasilenkė prie lovos, kad atsisveikindamas pabučiuotų, ji apkabino jo kaklą ir ilgu bučiniu įsisiurbė į jo lūpas. Kai jie pagaliau atsitraukė vienas nuo kito ir Hamondas apgailestaudamas sudejavo, ji mieguistai ir gundomai nusišypsojo, o jos akys buvo beveik visai užmerktos.

Dabar šiose akyse jis įžvelgė baimę, kokią ir pats jautė.

Baigus formalumus, Frenkas Perkinsas tarė:

– Kol dar nepradėjai, Smilou, mano klientė norėtų pataisyti kai kuriuos ankstesnius savo teiginius.

Stefi paniekinamai prunkštelėjo. Smilou nerodydamas jokios reakcijos davė ženklą Aleksei pradėti.

Tylą perskrodė jos balsas:

– Aš jums melavau, kad nebuvau Petidžono kambaryje. Buvau ten praėjusio šeštadienio popietę. Kai laukiau, kol jis pakvies mane užeiti, mačiau tą žmogų iš Meikono, įeinantį į savo kambarį, kaip jis ir pasakojo.

– Kodėl melavot?

– Saugodama savo pacientą.

Netikėdama Aleksės žodžiais Stefi pašaipiai aiktelėjo, bet Smilou grėsmingu žvilgsniu nutildė ją.

– Kalbėkit toliau, daktare Lad.

– Aš buvau pas Petidžoną vieno savo paciento prašymu.

– Kodėl?

– Turėjau kai ką perduoti žodžiu. Daugiau nieko negaliu pasakyti.

– Profesinis slaptumas – labai patogus skydas.

Aleksė pripažino tai linktelėdama galvą:

– Ir vis dėlto aš ten ėjau tik dėl to.

– Kodėl anksčiau mums to nepapasakojot?

– Bijojau, kad versite mane pasakyti paciento pavardę. To asmens interesai man buvo svarbesni už mano pačios.

– Iki šiol.

– Padėtis pasidarė grėsminga. Aš to nesitikėjau. Dabar aš priversta pasakyti tai, ką dėl savo ligonio tikėjausi išlaikyti paslaptyje.

– Ar jūs paprastai šitaip bendraujate su savo pacientais? Perduodate jų žinutes ir panašiai?

– Paprastai ne. Bet šiam ligoniui būtų buvę ypač sunku akis į akį susitikti su Petidžonu. Tai buvo nedidelė paslauga.

– Taigi jūs matėte Petidžoną? – Aleksė linktelėjo. – Kiek laiko praleidote kambaryje su juo?

– Kelias minutes.

– Mažiau nei penkias? Daugiau nei dešimt?

– Mažiau nei penkias.

– Ar ne keista paskirti susitikimą viešbučio kambaryje?

– Ir man taip atrodė, bet ponas Petidžonas norėjo susitikti ten. Jis pasakė, kad jam viešbutyje patogiau, nes vėliau turi dar vieną susitikimą.

– Su kuo?

– Aš nežinau. Tačiau aš sutikau ten nueiti, nes, kaip jau minėjau, vėliau tą dieną buvau laisva. Neturėjau jokių kitų įsipareigojimų. Aš pasižvalgiau į vitrinas Čarlstone, o paskui išvykau iš miesto.

– Ir nuvažiavot į mugę.

– Teisingai. Toliau tinka viskas, ką anksčiau pasakojau.

– Kuri versija?

Frenkas Perkinsas susiraukė nuo Stefi pastabos.

– Nereikia sarkazmo, panele Mandel. Dabar aišku, kodėl daktarė Lad nenorėjo pasakoti apie savo trumpą susitikimą su Petidžonu. Ji gynė paciento privatumą.

– Kaip kilnu!

Advokatui nespėjus atkirsti Stefi, Smilou vėl paklausė:

– Koks jums pasirodė Petidžonas?

– Koks pasirodė?

– Kokia buvo jo nuotaika?

– Aš jo nepažinojau, todėl neturiu kaip palyginti jo nuotaikos tą popietę.

– Na, jis buvo linksmas ar paniuręs? Laimingas ar liūdnas? Ramus ar piktas?

– Nė vienas iš šių kraštutinumų netinka.

– Ką jūs jam turėjot perduoti?

– Negaliu pasakyti.

– Ar tai buvo provokuojanti žinia?

– Turit galvoje, ar jis užpyko?

– Taip, ar užpyko?

– Jei ir taip, jis to neparodė.

– Ar žinia nesupykdė jo taip, kad galėjo sukelti insultą?

– Ne. Visiškai ne.

– Ar jis atrodė susinervinęs?

Aleksė nusišypsojo:

– Ponas Petidžonas nepasirodė panašus į greitai susinervinantį žmogų. Iš to, ką apie jį skaičiau, niekada nepasakytum, kad jis bailys.

– Ar jis su jumis elgėsi draugiškai?

– Mandagiai, tačiau nepasakyčiau, kad draugiškai. Mes nepažinojom vienas kito.

– Mandagiai, – pakartojo Smilou. – Ar elgėsi kaip šeimininkas? Pavyzdžiui, ar pasiūlė atsisėsti?

– Taip, bet aš likau stovėti.

– Kodėl?

– Žinojau, jog ilgai nebūsiu, todėl nusprendžiau geriau pastovėti.

– Ar pasiūlė jums išgerti?

– Ne.

– Seksą?

Visi, kas buvo kabinete, sureagavo į šį netikėtą klausimą, bet labiausiai Hamondas. Jis pašoko, lyg būtų griuvusi siena, į kurią jis rėmėsi.

– Kokia čia velniava! – suriko jis. – Iš kur čia tokie klausimai?

Smilou išjungė mikrofoną ir atsigręžė į Hamondą:

– Užsičiaupk! Čia mano apklausa.

– Klausimas netinkamas, ir tu velniškai gerai žinai.

– Visiškai sutinku, – pritarė Frenkas Perkinsas, įpykęs beveik taip pat kaip Hamondas. – Jūsų tyrimas neparodė, kad tą popietę Petidžonas lytiškai santykiavo.

– Viešbučio kambario lovoje – ne. Tačiau tyrimai nepaneigė visos seksualinės veiklos. Pavyzdžiui, oralinio sekso.

– Smilou!

– Ar santykiavote oraliniu būdu su Petidžonu, daktare Lad?

Hamondas prasibrovė pro sausakimšą kabinetą ir smarkiai pastūmė Smilou:

– Tu, šunsnuki!

– Patrauk savo prakeiktas rankas! – Smilou stumtelėjo jį atgal.

– Hamondai! Smilou! – Stefi pamėgino juos išskirti, tačiau buvo nusviesta šalin.

– Pasibaisėtina! – vos valdėsi Frenkas Perkinsas.

– Pigus triukas, Smilou! – riktelėjo Hamondas. – Tu dar niekad nebuvai taip žemai puolęs. Jei jau ketini šitaip klausinėti, tai bent turėk drąsos ir neišjunk magnetofono.

– Man nereikia tavo pamokymų, kaip vykdyti apklausą!

– Tai ne apklausa, o sąmoningas įžeidinėjimas be jokios svarios priežasties.

– Ji įtariamoji, Hamondai, – atšovė Stefi.

– Tik jau ne sekso srityje, – atkirto Hamondas.

– O kaip tas plaukas, Smilou? – paklausė Stefi.

– Prie to ir ėjau.

Smilou ir Hamondas žvelgė vienas į kitą kaip įsiutę pitbuliai. Smilou pirmasis atgavo savitvardą, ranka susilygino plaukus ir pasitaisė rankogalius. Sugrįžęs prie savo rašomojo stalo, jis vėl įjungė magnetofoną.

– Daktare Lad, viešbučio kambaryje mes radome plauką, kuris, kaip man ką tik pranešė iš valstybinės Kolumbijos laboratorijos, sutampa su paimtu iš jūsų šepečio.

– Na ir kas, detektyve? – Aleksė jau nebuvo abejinga tam, kas čia vyksta. Jos skruostuose atsirado raudonos dėmės, o žalios akys piktai žaibavo.

– Aš pripažįstu, kad buvau kambaryje. Ir paaiškinau, kodėl to nepapasakojau anksčiau. Aš pamečiau plauką, ir tai natūralus biologinis reiškinys. Esu tikra, kad radote ne vien mano plaukų.

– Taip.

– Bet tik mane pasirinkote įžeidinėti.

Hamondas norėjo surikti: „Bravo, Alekse“.

Ji visiškai teisėtai galėjo piktintis. Smilou šito klausė tam, kad ją sukrėstų, priverstų prarasti savitvardą, palaužtų jos susitelkimą, kad galėtų sugauti meluojant. Tai senas tardytojų triukas, kuris paprastai pasiteisina. Bet tik ne šįkart. Smilou nepavyko palaužti Aleksės, jis tik beprotiškai ją įpykdė.

– Ar galit paaiškinti, kaip gvazdikėlis atsirado ant Petidžono rankovės?

Aleksės įtūžis šiek tiek atsileido, o paskui ji nusikvatojo:

– Pone Smilou, gvazdikėlių rasite beveik visose pasaulio virtuvėse. Kodėl išskiriate *mano* gvazdikėlį? Manau, kad Čarlstono „Plazos“ restorano virtuvėje jų taip pat yra. O gal Petidžonas atsinešė jį iš savo namų virtuvės.

Frenkas Perkinsas šypsojosi, ir Hamondas numanė, ką mąsto gynėjas. Kryžminės apklausos metu jis eis tuo pačiu keliu ir privers prisiekusiuosius juoktis, kad tas gvazdikėlis buvo daktarės Lad gvazdikėlis.

– Galėtum liautis nesėkmingai klausinėjęs, Smilou, – patarė Perkinsas. – Daktarė Lad nepaklausė mano patarimo ir sutiko atsakinėti į klausimus. Ji įstumta į nepatogią padėtį, turėjo paskirti kitą laiką pacientams, jos namai apversti aukštyn kojom, ji siaubingai įžeista. Turėtum jos atsiprašyti kelis kartus.

Jei Smilou ir girdėjo advokato žodžius, tai nekreipė į juos dėmesio. Jis nenuleido skvarbaus žvilgsnio nuo Aleksės veido.

– Norėčiau sužinoti apie pinigus, kuriuos radom seife.

– Ką sužinoti?

– Iš kur juos gavot?

– Neprivalai atsakyti, Alekse.

Ji nekreipė dėmesio į advokato patarimą:

– Patikrinkite mano pajamas, pone Smilou.

– Mes patikrinome.

Ji kilstelėjo antakius lyg sakydama: „Taigi ko norite paklausti?"

– Ar nebūtų protingiau laikyti pinigus banke ir gauti palūkanas, o ne seife?

– Jos finansiniai reikalai visiškai nesusiję su byla, – pasakė Perkinsas.

– Dar pamatysim. – Kol advokatas nespėjo paprieštarauti, Smilou iškėlė smilių ir tarė: – Dar vienas dalykas, Frenkai, ir aš baigsiu.

– Tavęs tai niekur nenuves.

– Kada į jūsų namus buvo įsilaužta, daktare Lad?

Hamondas tikrai nesitikėjo tokio klausimo. Matyt, Aleksė taip pat. Pirmą kartą jos reakcija tai parodė:

– Per virtuvės duris?

Atidžiai ją stebėdamas Smilou patvirtino:

– Taip, iš verandos pusės.

– Neatsimenu. Gal prieš kelis mėnesius.

– Ar jus apiplėšė?

– Ne, manau, kad čia kaimynų vaikai paišdykavo.

– Hm. Gerai, ačiū. – Jis išjungė diktofoną.

Perkinsas prilaikė Aleksės kėdę, kol ji stojosi.

– Smilou, visa tai labai greit įkyri.

– Neketinu atsiprašinėti, Frenkai, man reikia išaiškinti žmogžudystę.

– Darai ne tai, ką reikėtų. Laikaisi įsikibęs į daktarę Lad, o nusikaltėlio pėdsakai vis labiau šąla.

Jis nusivedė savo klientę prie durų. Hamondas stengėsi į ją nežiūrėti, bet nepajėgė. Tikriausiai ji pajuto jo žvilgsnį, nes praeidama pro šalį pažvelgė į jį. Jie žiūrėjo vienas į kitą tuo metu, kai Smilou paklausė:

– Kas jūsų draugas?

Aleksė staigiai atsigręžė į detektyvą.

– Draugas?

– Jūsų meilužis.

Šį kartą spąstai suveikė, Aleksė prarado savitvardą. Ji neapsišarvavo savo įprastu atsargumu ir negirdėjo advokato patarimo nekalbėti. Ji sureagavo impulsyviai:

– Aš neturiu meilužio.

– Tai kaip paaiškinsite, kad nešvarių skalbinių dėžėje mes radome paklodes, ant kurių buvo kraujo ir spermos dėmės?

– Ta istorija, kad ji saugo savo ligonį, – visiškas prasimanymas, – paniekinamai pareiškė Stefi. – Patarčiau nedelsiant pateikti jai kaltinimą.

Stefi, Smilou ir Hamondas liko kabinete, kai įtūžęs Perkinsas skubiai išsivedė savo klientę. Abu vyrai visiškai nesiklausė Stefi, jie buvo įsitempę lyg gladiatoriai, pasiryžę kovoti iki galo. Laimės tas, kuris mirs paskutinis.

Hamondas smogė pirmas:

– Kokias šlykštybes tu čia pradėjai?

– Man nė velnio nesvarbu, ką tu manai apie mano taktiką. Aš turiu savo metodus.

– Nori ją palaužti? – atkirto Hamondas. – Nuolat šneki tas nesąmones apie jos asmeninį gyvenimą. Frenkas Perkinsas susidoros

su tuo. Paklodė nešvarių skalbinių dėžėje? Viešpatie! – tarė jis bjaurėdamasis.

– Nepamiršk chalato, – įsiterpė Stefi. Ši vieta ją labiausiai linksmino. – Panelė Doruolė dulkinasi nenusivilkusi chalato.

Hamondas nutvilkė ją liepsningu žvilgsniu, bet Smilou reikalavo jo dėmesio:

– Kodėl ji mums meluoja apie savo draugą?

– Po velnių! Iš kur aš galiu žinoti, – suriko Hamondas. – O iš kur *tu* žinai? Ji paaiškino, kad dabar neturi nuolatinio partnerio. Ar to nepakanka?

– Vargu, – įsiterpė Stefi. – Spermos dėmės...

– Visiškai nesusijusios su tuo, kad ji lankėsi pas Petidžoną praėjusią savaitę.

– Gal ir ne, – nukirto Stefi. – Visai įtikėtina, kad ji įsipjovė skusdamasi koją. Gerai, tai paaiškina kraujo dėmes, nors aš manau, kad jas reikėtų ištirti. Tačiau sperma – kitas dalykas. Kam jai neigti santykius su žmogumi, jei jis niekaip nesusijęs su Petidžonu?

– Gali būti tūkstantis priežasčių.

– Paminėk nors vieną.

Hamondas palenkė veidą visai prie jos:

– Gerai! Štai tau viena! Visiškai ne tavo reikalas, su kuo ji miega.

Gyslos kakle buvo išsipūtusios, veidas išraudęs, smilkinyje pulsavo gyslelė. Stefi matė jį įtūžusį su policininkais, teisėjais, prisiekusiaisiais ir ja pačia, bet tik ne šitaip. Tai jos mintyse sukėlė klausimų, kuriuos ji permąstys, kai liks viena ir turės laiko. O dabar ji tik pasakė:

– Nesuprantu, kodėl tu šitaip pyksti?

– Todėl, kad žinau, ką jis sugeba! – Hamondas mostelėjo į Smilou. – Jis sukuria įrodymus, kad laimėtų bylą.

– Mes surinkom įrodymus per teisėtą kratą, – iškošė Smilou.

– Nenustebčiau sužinojęs, kad tu pats pasimasturbavęs nuleidai ant šių paklodžių, – paniekinamai atkirto Hamondas.

Atrodė, kad Smilou tuoj kirs Hamondui. Didelėmis pastangomis jis įkvėpė oro per įniršio išpūstas šnerves.

Stefi pamanė, kad derėtų įsikišti.

– Kaip manot, ar dažnai panelė Doruolė skalbia baltinius?

– Bent jau kas trys ar keturios dienos, – atsakė Smilou, nenuleisdamas nuo Hamondo gniuždančio žvilgsnio.

– Negaliu patikėti tuo, kas čia vyksta, – Hamondas atsirėmė į sieną, lyg norėdamas atsitolinti nuo pokalbio.

– Vadinasi, per kelias pastarąsias dienas Aleksė Lad su kažkuo lytiškai santykiavo ir mums pamelavo. Kai tu paminėjai meilužį, ji atsisakė pasakyti, kas jis, nepaklausė, kaip jos meilės reikalai susiję su žmogžudystės tyrimu, nepasiuntė mūsų toliau. Ji išbalo, ėmė meluoti, o paskui, kai mes ją demaskavom, pamėgino pasiaiškinti: „Norėjau pasakyti, kad aš dabar nepalaikau ryšių su niekuo...“ – Vyrai klausėsi ar bent apsimetė, kad klausosi, tačiau kadangi abu tylėjo, Stefi kalbėjo toliau: – Tai gali būti tik žaidimas žodžiais. Galbūt ji, kaip ir politikai, vengia tiesaus atsakymo – ir nemeluoja, ir nesako tiesos. Gal ji neturi nuolatinio meilužio, bet retkarčiais pasimėgauja seksu.

Smilou suraukė antakius:

– Nemanau. Vaistinėlėje neradom jokių kontraceptinių tablečių, diafragmų, netgi prezervatyvų. Nieko, kas rodytų reguliarų lytinį gyvenimą. Todėl aš ir nustebau, radęs tas suteptas paklodes.

– Bet tu tikriausiai galvojai apie jos lytinį gyvenimą, Smilou. Jei ne, tai ko siekei klausdamas, ar ji santykiavo su Petidžonu?

– Nieko ypatingo nesiekiau, – prisipažino jis. – Labiau turėjau galvoje Lutį, o ne ją.

– Smilou norėjo priversti daktarę prarasti savitvardą.

Stefi nekreipė dėmesio į irzlią Hamondo pastabą.

– Taigi tu netiki, kad ji atsiklaupė ant kelių ir apžiojo Petidžono daiktą?

– Gal todėl jį ir ištiko insultas, – nusišaipė Smilou.

Hamondas beveik atšoko nuo sienos.

– Ar šio susitikimo tikslas – aptarti daktarės Lad lytinį gyvenimą? Jei taip, aš turiu darbo.

Smilou linktelėjo į duris:

– Gali eiti.

– O ką dar reikia aptarti?

– Įsilaužimą per užpakalines duris.

– Ji paaiškino.

Stefi vis labiau erzino Hamondo bukumas.

– Juk tu nepatikėjai jos paaiškinimu, ar ne? Ji akivaizdžiai melavo. Kaip ir apie viską. Kas tau atsitiko? Paprastai melą užuodi per mylią.

– Ji teigia, kad įsilaužta buvo prieš kelis mėnesius, – pasakė Smilou. – Bet pažeista mediena nepatamsėjo. Įbrėžimai ant metalo visai neseni. Be šių požymių, kad įsilaužta neseniai, sprendžiant pagal nepriekaištingą daktarės išvaizdą ir namo tvarkingumą, negaliu įsivaizduoti, kad ji būtų laukusi kelis mėnesius ir nesusitaisiusi spynos.

– Viskas tik spėlionės, – tarė Hamondas. – Ir nieko daugiau.

– Tačiau nekreipti į tai dėmesio būtų neprotinga, – nesutiko Stefi.

– Ne daugiau neprotinga, kaip pateikti kelis tarpusavyje nesusijusius spėjimus ir laikyti juos faktais.

– Kai kurie iš jų *yra* faktai.

– Kodėl tu taip nori, kad ji būtų kalta?

– O kodėl tu taip nenori?

Stojusi tyla buvo tokia staigi ir įtempta, kad beldimas į duris atrodė kaip patrankos trenksmas.

Meisonas Monro atidarė duris ir įkišo galvą į kabinetą.

– Girdėjau, kad vėl apklausėt daktarę Lad, ir, pamaniau, užeisiu pasiteirauti, kaip jums sekėsi. Manau, kad šiaip sau. Vos įėjęs pro apsaugos duris išgirdau, kaip jūs rėkaujat.

Visi pasisveikino, o paskui pusę minutės niekas neištarė nė žodžio. Pagaliau Meisonas kreipėsi į Stefi:

– Paprastai tu tokia šneki. Kas atsitiko? Prarijai liežuvį? Ką aš nutraukiau?

Stefi pažvelgė į Hamondą ir Smilou, o paskui vėl į Meisoną.

– Per kratą daktarės Lad namuose rasti keli įdomūs dalykai. Mes su Hamondu aptarinėjom, ar jie susiję su byla. Smilou mano, ir aš su juo sutinku, kad visa tai – svarūs įkalčiai prieš ją.

Meisonas atsigręžė į Hamondą:

– Akivaizdu, kad tu nepritari jų nuomonei.

– Aš manau, kad mes nieko neturim. Jie su tuo nesutinka, bet ne jie turės pristatyti bylą teisme.

Stefi suvokė, kad kelios ateinančios akimirkos gali nulemti jos ateitį. Meisonas Monro rėmė Hamondą. Kai šįryt ji prisipažino Meisonui nerimaujanti dėl Hamondo abejingumo bylai, šis puolė jį ginti. Būtų nelabai protinga prieštarauti jo išsirinktam įpėdiniui.

Kita vertus, ji negalėjo leisti tokiai tobulai įtariamajai išsisukti tik todėl, kad Hamondas toks skrupulingas. Jei Stefi teisingai sužaistų, Meisonas pamatytų tokias savo įpėdinio silpnybes, kurių anksčiau neįžvelgė. Gal pastebėtų kokius nors charakterio trūkumus, kurie gali trukdyti prokuroro darbui.

– Manau, prieš daktarę Lad turime pakankamai, kad galėtume ją suimti, – pareiškė ji. – Nesuprantu, ko mes laukiam.

– Įkalčių, – griežtai atsakė Hamondas. – Ar tai ne priežastis?

– Įkalčių turim.

– Švelniai tariant, miglotų, atsitiktinių. Net pats blogiausias Pietų Karolinos gynėjas gali lengvai suniekinti viską, ką mes turim. O Frenkas Perkinsas toli gražu ne blogiausias. Jis vienas iš geriausių. Aš abejoju, ar prisiekusieji iš viso pareikš jai kaltinimą, jei aš pateiksiu tik plauką ir prieskonį.

– Prieskonį? – paklausė Meisonas.

– Gvazdikėlį, – irzliai atkirto Stefi.

– Koks skirtumas? – suriko Hamondas.

– Jis teisus, – tylus Smilou pritarimas iš karto juos nutildė.

Stefi negalėjo patikėti, kad Smilou palaiko Hamondą. Šis irgi atrodė ne mažiau nustebęs.

Meisonas norėjo žinoti Smilou nuomonę.

– Tu sutinki su Hamondu?

– Ne visai. Manau, kad daktarė Lad kažkaip susijusi su byla, bet dar nežinau kaip. Ji buvo pas Petidžoną šeštadienį. Spėju, kad reikalas nebuvo švarus. Kitaip nedangstytų, kurdama vieną melą po kito. Tačiau iš teisinės pusės Hamondas teisus. Mes neturim ginklo ir neturim...

– Motyvo, – užbaigė Hamondas.

– Būtent, – rūgščiai nusišypsojo Smilou. – Jei daktarė lytiškai nesantykiavo su Petidžonu, tikrai nesvarbu, su kuo ji miega, – nors ir su kas antru Čarlstono vyriškiu. Kas mums darbo, kad kažkas be aiškios priežasties įsilaužė į jos namus? Keista, kad tūkstančiai dolerių laikomi namų seife, kai šalia namų yra keli bankai. Bet tai nėra nelegalu. Iš to, ką sužinojom apie ją, supratau, kad daktarė verčiau pasirašys sau mirties nuosprendį, negu išduos paciento paslaptį, netgi jei tas pacientas yra jos vienintelis alibi. Aš netikiu Aleksės Lad pasakojimu, kad ji turėjusi perduoti Petidžonui paciento žinutę. Taip pat netikiu tomis nesąmonėmis, kad ji nuvyko į mugę ir visa kita. Bet, – pabrėžė jis, – išvada ta, kad nenustačiau jokio motyvo, kodėl ji galėjo nužudyti Lutį Petidžoną. Aš netgi nerandu jokio ryšio tarp jų – nei asmeninio, nei profesinio. Jei jis buvo jos pacientas, tai nėra išrašęs jokio čekio. Jei ji investavo į jo plėtros sandėrius, nėra jokių įrašų apie tai. Aš negaliu netgi įrodyti, kad jie kada nors kartu dalyvavo kokiame nors pobūvyje. Vienas vaikinas duomenų apie daktarę ieško Tenesio valstijoje, iš kur ji kilusi. Bet kol kas nieko nerado, išskyrus jos mokyklos pažymėjimus. Jei Petidžonas yra kada nors buvęs Tenesio valstijoje, tai nepaliko jokių pėdsakų.

– Taigi, – tarė Meisonas, – arba ji sako tiesą, arba labai gerai paslėpė pėdsakus.

– Manyčiau, kad antrasis atvejis, – pasakė detektyvas. – Ji kažką slepia, tik nežinau ką.

– Tačiau jei žinotum... – tarė Stefi.

– Bet jis nežino.

– Užsičiaupk, Hamondai! – atšovė ji. – Ir leisk man kalbėti.

– Prašau! – jis mostelėjo ranka.

– O jei tu rastum ir ryšį, ir motyvą, – kreipėsi ji į Smilou, – ar galėtum eiti toliau su tais įkalčiais, kuriuos mes radom?

Smilou pažvelgė į Hamondą:

– Tai priklauso nuo jo.

Hamondas niūriai pažiūrėjo į Smilou, į Stefi, po to į Meisoną, kuris norėjo išgirsti jo atsakymą. Pagaliau Hamondas tarė:

– Taip, galėčiau pasitenkinti tuo, ką turim, bet motyvas turėtų būti velniškai stiprus.

24 SKYRIUS

– Ar žinai, Deive, kad tai blogas skonis?

– Labai. – Deivė Petidžon murkė iš pasitenkinimo, iškeitusi tuščią taurę į padavėjo atneštą pilną. – Kaip jau anksčiau tau sakiau, Hamondai, aš nenoriu veidmainiauti.

– Tik vakar palaidojo tavo vargšą vyrą.

– Dieve, tik neprimink. Kokia šlykšti ceremonija. Ar tau nebuvo mirtinai nuobodu?

Hamondas nesusivaldęs nusišypsojo ir padėkojo padavėjui už gėrimą.

– Apie tai visi ilgai kalbės.

– To ir siekiau, mielasis, – tarė Deivė. – Ši arbatėlė turi įžeisti visas tas kales, kurios apšneka mane, kad ir ką daryčiau. Tai kodėl nešvęsti?

Šį pobūvį nelabai tiko vadinti arbatėle. Visas žemutinis Petidžono namų aukštas buvo pilnas draugų, pažįstamų ir prašalaičių, kurie buvo per daug ekstravagantiški, kad kreiptų dėmesį, ar našlė surengė pobūvį kitą dieną po vyro laidotuvių, ar ne. Tokio pobūvio niekaip nepavadinsi šermenimis. Tai buvo netinkama ir ne laiku surengta bakchanalija. Tačiau Deivė to ir siekė.

– Ar Lutis nesupyktų? Jį tikriausiai ištiktų insultas.

– Juk ir ištiko, – pasakė Hamondas.

– Ak taip! Vos neužmiršau.

– Ar buvo kokių nors gresiančio insulto požymių?

– Pakilęs kraujospūdis.

– Ar jis vartojo vaistus?

– Vartojo, bet kai nuo jų suminkštėjo pimpalas, liovėsi.

– Ar tu žinojai?

Deivė nusijuokė:

– Ką tu manai, Hamondai? Kad aš sukėliau jam insultą? Klausyk, tai buvo jo paties kaltė. Jis pasakė, kad jei reikėtų pasirinkti, dulkintis ar išlieti savo įniršį, jis pasirinktų pastarąjį variantą. Taigi taip ir padarė.

– Jis mirė ne nuo insulto, Deive.

– Ne, tą šunsnukį nušovė. Į nugarą. Išgerkim už tą, kuris tai padarė! – Ji kilstelėjo taurę.

Hamondas už tai išgerti negalėjo ir dėl Deivės poelgio pasijuto nejaukiai. Jis vėl nukreipė dėmesį į pobūvį. Jie su Deive stovėjo antrojo aukšto galerijoje – puiki vieta linksmybėms stebėti.

– Nematau nieko iš senosios gvardijos.

– Jų niekas ir nekvietė. – Deivė siurbčiojo gėrimą ir piktdžiugiškai šypsojosi. – Kodėl atimti jiems malonumą spėlioti, kokios čia nuodėmės daromos? Vakarėlis suteiks daug peno kalboms.

Plyšavo roko grupė, nuo maisto linko stalai, o alkoholinių gėrimų – daug daugiau negu reikėjo. Čia buvo galima gauti netgi kvaišalų. Hamondas atpažino pagarsėjusį narkotikų prekeivį, daugybę kartų išsisukusį nuo kaltinimų. Dar Hamondas pastebėjo bestselerių autorių, kuris neseniai prisipažino esąs homoseksualus. Švęsdamas savo išsilaisvinimą, jis atvirai glamonėjosi su šio vakaro partneriu. Toks viešas pasirodymas atkreipė visų dėmesį, išskyrus vieną moterį, kuri grupei gerbėjų demonstravo ką tik pasididintas krūtis, ragino jas paliesti ir apžiūrėti.

– Per daug sumokėjo už operaciją, – nusišaipė Deivė.

– Ar žinai plastinį chirurgą, kuris tai daro pigiau?

– Ne, bet pažįstu tokį, kuris būtų padaręs geriau.

Hamondas klausiamai pažvelgė į Deivę, o ji kimiu balsu seksualiai nusijuokė.

– Ne, mielasis. Mano krūtys natūralios. Aš su juo miegojau. Nors jis prastas meilužis, bet operuoja tobulai.

Hamondas tiriamai nužvelgė ją:

– Nuo tos akimirkos, kai čia atėjau, aš norėjau tavęs paklausti.

– Ko?

– Ar pradėjai šokti pilvo šokį?

– Argi ne dieviškai atrodau?

Deivė ištiesė rankas į šonus ir apsisuko aplink, rodydama savo drabužį. Jį sudarė ties klubais aptemptos raudono šilko kelnės ir vos uždengianti krūtis liemenėlė. Kelnės buvo pavojingai žemai nusmukusios ant klubų. Deivės liemenį juosė plona auksinė grandinėlė, o ant kiekvienos rankos ji mūvėjo bent tuziną auksinių apyrankių. Ji baigė suktis įžūliai pasiūbuodama klubus.

– Dieviška, – nusijuokė Hamondas.

Deivė nuleido rankas ir susiraukė:

– Man labai pasisekė, kad tu šitaip manai. Hamondai, kodėl mes ne meilužiai?

– Man reikėtų užsiimti eilę.

– Eik tu velniop!

Hamondas nusijuokė, bet Deivė dar labiau susiraukė.

– Kaip gali šitaip bjauriai kalbėti, kai aš per savo vakarėlį neturiu vaikino.

– O kur masažuotojas?

– Sandras? Aš jį mečiau.

– Po sekmadienio? Labai greit.

– Juk žinai, kaip aš elgiuosi, ką nors nusprendusi.

– Ar jis tave blogai maigė?

Atsakydama į nevykusį sąmojį, ji sarkastiškai nusijuokė:

– Cha cha.

– Nemaloni tema?

– Viešpatie, ne. Jis neglostė man širdies, tik tarpukojį. Jo varpa daug didesnė už smegenis.

– Visų moterų svajonė.

– Galbūt iš pradžių, bet paskui jis man nusibodo.

– O nuobodulys tau yra prakeiksmas.

– Sutinku. – Deivė pažvelgė į minią apačioje ir atsiduso: – Ir čia man nuobodu, – ji paėmė jį už rankos. – Einam, aš tau noriu kai ką parodyti.

Ji nusitempė Hamondą koridoriumi į savo miegamąjį. Uždarę duris, jie atsidūrė palaimingoje tyloje be muzikos. Deivė atsirėmė į duris ir užsimerkė.

– Visko gana. Man žiauriai įsiskaudėjo galvą.

– Negali pabėgti iš pobūvio, Deive.

– Mane pažįsta tik saujelė žmonių. Jie ieškojo vakarėlio ir rado. Visai nesvarbu, ar aš ten dalyvauju. Be to, jie visi tuoj nusigers. – Deivė perėjo kambarį, išsispyrė iš aukštakulnių basučių ir padėjo taurę ant mažo stalelio šalia lovos. – Ar nori dar išgerti?

– Ačiū, ne.

Ji paėmė aprasojusią Hamondo taurę ir pastatė šalia savosios. Jos tolesnis veiksmas jį visiškai apstulbino: Deivė suėmė Hamondo rankas, užsidėjo sau ant nuogo liemens, pasistiebė ir pabučiavo. Paskui atsirėmė į jį ir suvinguriavo klubais. Šis judesys buvo ne toks stiprus kaip pirmą kartą, bet labiau kviečiantis. Hamondas krūptelėjo, atlošė galvą ir atšoko atgal.

– Ką tu darai?

– Ir tu dar klausi?

Deivė apkabino jam kaklą ir mėgino vėl pabučiuoti, bet nesulaukusi atsako nuleido ant žemės kulnus ir nusivylusi pažvelgė į jį.

– Ne?

– Ne, Deive.

– Po velnių, kodėl? Jei negali išdulkinti senos draugės, tai ką tada gali?

– *Su kuo* gali.

Deivė šyptelėjo ir vėl pamėgino įsisiurbti Hamondui į lūpas, bet jis atlošė galvą.

– Mes jau ne vaikai, Deive. Išaugom iš to amžiaus, kai galima daryti eksperimentus.

– Būtų gerai, – gundė ji. – Daug geriau negu pirmą kartą.

– Neabejoju, – jis nusišypsojo, meiliai spustelėjo jos liemenį ir nuleido rankas. – Bet aš negaliu.

– Turi galvoje, kad nenori?

– Taip.

– O Viešpatie! – sudejavo Deivė. Ji iš lėto braukė rankomis Hamondui per krūtinę žemyn iki diržo ir galiausiai nukėlė jas. – Pasakyk man, kad to nėra.

– Ko?

– Kad tu jos neįsimylėjai.

Hamondo širdis vos nesustojo plakusi:

– Iš kur tu sužinojai?

– Oi, Hamondai, nereikia. Jau kelis mėnesius visi kalba, kad jūs abu parsinešat darbo į namus.

– Stefi! – sušuko jis, apimtas palengvėjimo. – Tu kalbi apie Stefi!

Deivė nesuvokdama atlošė galvą:

– O apie ką dar aš galiu kalbėti?

Prisipažinti apie ryšius su Stefi ne taip pavojinga, kaip atsakyti į jos klausimą.

– Turėjau romaną su Stefi, bet nutraukiau ir jį.

– Prisieki? – Deivė įtariai primerkė akis.

– Skauto garbės žodis.

– Negaliu nė apsakyti, kaip džiaugiuosi. Kai buvai užėjęs sekmadienį vakare, suteikiau tau galimybę pasakyti blogų dalykų apie panelę Mandel. Kai tu to nepadarei, pamaniau, kad gandai apie jus teisingi. Buvau priblokšta, Hamondai. Kas tave traukė prie jos? Ji neturi nei stiliaus, nei humoro jausmo. Galėčiau lažintis, kad po darbo dienos ji avi baltus batelius.

– Tu apsimetėlė! – nusijuokė Hamondas. – Ne taip jau laikaisi etiketo, kaip stengiesi įtikinti kitus.

– Tiesiog yra dalykų, kurių nedera daryti, – išdidžiai pripažino ji.

– O balti bateliai – tai griežtas tabu.

– Bet tave domina kažkokia moteris, ar ne? – staiga paklausė Deivė. – Ir nemėgink išsisukinėti, sakydamas: „Ką, ar mane?“, nes aš žinau, kad esu teisi.

Hamondas nei prisipažino, nei paneigė.

Deivė susierzinusi įsirėmė rankomis į klubus:

– Aš siūlau tau šitai, – ji parodė į savo dailią figūrą. – Siūlau patirti visiškai neįpareigojantį malonumą, o tu mane atstumi. Taigi arba tu tapai gėjus, arba įsižiūrėjai kitą moterį, arba aš praradau visą savo seksualumą ir todėl šiandien turėčiau nusižudyti. Tai kuri iš išvardytų priežasčių?

– Na, aš ne gėjus, o tu seksualumo nepraradai.

Deivė triumfuodama nesuriko. Neištarė nieko panašaus į: „Ar aš nesakiau. Tu manęs neapkvailinsi, Hamondai Krosai“. Ji tik ramiai atsakė:

– Taip ir maniau. Kada jūs susipažinot?

– Neseniai.

– Dar viena į tavo kolekciją. Ar ji ypatinga?

Hamondas akimirką pažvelgė į Deivę, svarstydamas, ar sumeluoti. Prieš romaną su Stefi, jis susitikinėjo su daugeliu moterų, bet su visomis neilgai. Čarlstone jį laikė daug žadančiu svajonių jaunikiu, kilusiu iš turtingos šeimos. Nemažai vienišų moterų drąsiai siekė jo draugijos. Potencialios uošvės manė, kad jis puikus grobis.

Hamondo motina nuolat supažindindavo jį su draugių dukterimis ir dukterėčiomis: „Tai miela moteris iš nuostabios šeimos“. Arba: „Jos šeima kilusi iš Džordžijos. Jie verčiasi mediena. O gal padangomis ar panašiai“. „Ji tiesiog nuostabi mergina. Manau, kad jūs turit daug bendro“. Nerūpestingas atsakymas būtų įtikinęs Deivę, kad ir dabar atsitiko panašiai. Bet Deivė – seniausia Hamondo draugė, o jam jau mirtinai įkyrėjo meluoti. Jis atsisėdo ant krėslo

krašto ir nuleido sunertas rankas tarp išskėstų kelių, pečiais palinko į priekį.

– Viešpatie! – pasiimdama taurę aiktelėjo Deivė. – Taip blogai?

– Ji ne viena iš daugelio. Nežinau, ar ji gali būti man ypatinga.

– Per anksti šnekėti?

– Per daug sudėtinga.

– Ji ištekėjusi?

– Ne.

– Tai kodėl sudėtinga?

– Blogiau negu sudėtinga, tiesiog neįmanoma.

– Nesuprantu.

– Negaliu apie tai kalbėti, Deive, – Hamondas pasakė tai griežčiau negu ketino, bet jo intonacija leido suprasti, kokia jautri ši tema.

Deivė atsitolino.

– Gerai, bet jei tau reikės draugės...

– Ačiū, – jis paėmė Deivės ranką, nustūmė apyrankes ir pabučiavo į vidinę riešo pusę. Paskui, braukdamas pirštu per apyrankės ornamentą, jis nerūpestingai paklausė: – Iš ko tu supratai?

– Iš tavo elgesio.

Hamondas paleido jos ranką:

– O kaip aš elgiuosi?

– Lyg stovėtum, laukdamas privalomo kastravimo, ir jau būtų tavo eilė. – Deivė nuėjo prie vežimėlio su gėrimais ir vėl įsipylė. – Kai vakar per laidotuves tave pamačiau, supratau, kad kažkas negerai. Tavo karjeros reikalai – iš dalies mano dėka – klostosi puikiai, todėl nusprendžiau, kad tave kankina širdies rūpesčiai.

– Mane jaudina, kad aš toks permatomas.

– Nusiramink. Tikriausiai daugiau niekas nepastebėjo. Aš gerai pažįstu tave, be to, atpažinau simptomus. Tokį ypatingą liūdesį gali sukelti tik vienas dalykas – m-e-i-l-ė.

Hamondas kilstelėjo antakius:

– Aš netikiu.

– Hmm.

– Tu man niekada nepasakojai.

– Tai baigėsi blogai. Tą vasarą, kai mes kartu buvome vestuvėse, stengiausi viską įveikti, – pašaipiai paaiškino Deivė. – Tik vestuvių man tada ir tetrūko, kad pasijusčiau visiškai nelaiminga. Todėl visuose priešvedybiniuose vakarėliuose elgiausi kaip tikra kalė. Todėl man tą vakarą reikėjo draugo, labai artimo draugo, – švelniai šypsodamasi tarė ji. Hamondas taip pat nusišypsojo. – Mūsų nedidelis nuotykis baseine grąžino man pasitikėjimą savimi.

– Džiaugiuosi galėjęs padėti.

– Tu man tikrai padėjai.

Hamondo šypsena pamažu išnyko:

– Niekad nebūčiau atspėjęs, Deive. Tu puikiai nuslėpei. Kas tada įvyko?

– Mes susipažinom universitete. Jis buvo dvasininko sūnus. Ar gali tuo patikėti? Aš su dvasininko sūnumi? Jis buvo tikras džentelmenas. Protingas, jautrus. Nesielgė su manimi kaip su kekše, o aš, kad ir kaip tau sunku patikėti, su juo nesielgiau kaip kekšė. – Deivė baigė degtinę ir įsipylė dar. – Bet aš buvau kekšė. Prieš susipažindama su juo dulkinausi su visais universitete – ėjau iš vieno bendrabučio į kitą, iš vienos brolijos į kitą. Kartą netgi permiegojau su vienu savo dėstytoju. Stebuklas, bet tas vaikinas nieko apie mane nežinojo. Taigi keli buvę mano partneriai pamanė, kad būtų labai linksma jam papasakoti. – Deivė priėjo prie lango ir pažvelgė pro žaliuzių tarpelius. – Jis buvo puikus studentas, įtrauktas į ypatingąjį dekano sąrašą. Labai rimtas. Jis beveik nedalyvaudavo vakarėliuose. Todėl jo nemėgo. Vaikinams patiko jį žeminti, jie manė, kad jis to nusipelno, nes laiko save viršesniu už kitus. Jie papasakojo jam viską, nepraleisdami nė menkiausios smulkmenos. Parodė netgi nuotraukas iš vieno vakarėlio, kur aš ypač pasireiškiau. Kai jis man išrėžė viską, ką apie mane buvo išgirdęs, aš be galo nusiminiau, kad jis sužinojo tiesą. Maldavau man atleisti, prašiau pamėginti suprasti, patikėti, kad, jį sutikusi, aš pasikeičiau. Bet jis nė nesiklausė. – Deivė palinko į priekį ir kakta atsirėmė į žaliuzes. – Tą pačią naktį, norėdamas man atkeršyti, jis permiegojo su kita ir ji pastojo. – Deivė stovėjo taip ramiai, kad netgi apyrankės nežvangėjo. – Pagal jo religinius ir

moralinius įsitikinimus apie abortą negalėjo būti nė kalbos. Jam nė į galvą nebūtų šovę pasielgti nesąžiningai. Taigi jis vedė tą merginą. Kad ir kaip keista, Hamondai, bet tada aš jį mylėjau labiausiai. Aš taip norėjau turėti su juo vaikų.

Hamondas palaukė, kol įsitikino, kad Deivė baigė pasakojimą. Ji vėl sujudėjo ir pakėlė prie lūpų taurę.

– Ar žinai, kur jis dabar? – paklausė jis.

– Taip.

– Ar jis vis dar vedęs?

– Ne.

– Ar kada nors jį sutinki?

Deivė pasisuko nuo lango ir pažvelgė į jį.

– Paskutinį kartą mačiau jį vakar. Per Lučio laidotuves. Jis sėdėjo bažnyčios gale su Stefi Mandel. Žmonės ir dabar jo nelabai mėgsta...

Kai Hamondas sudėliojo faktus į vietas, jam atvėpo žandikaulis, o lūpos be garso ištarė vardą:

– Roris Smilou?

Deivė ironiškai nusijuokė:

– Dėl skonio nesiginčijama, ar ne?

Hamondas perbraukė delnu sau per plaukus:

– Nenuostabu, kad jis šitaip nekentė Lučio. Iš pradžių dėl sesers, vėliau – dėl tavęs.

– Iš tiesų buvo kitaip. Lutis vedė Margaretę daug vėliau. Atsimenu, kai Roris atvažiavo į Čarlstoną dirbti policijos departamente, aš perskaičiau apie tai laikraštyje. Tada norėjau su juo susitikti, tačiau išdidumas man neleido. Moteris, kurią jis vedė, mirė gimdydama. Kūdikis gimė negyvas. – Ji nutilo, dar sykį apmąstydama šį ironišką įvykį. – Rorio tėvai jau buvo mirę, todėl jis rūpinosi seserimi, atsivežė ją kartu. Ji dirbo teismo raštinėje – tvarkė apygardos registrą, žemės sklypus ir panašiai. Ten ji ir susipažino su Lučiu. Nenustebčiau sužinojusi, kad meilės romanas užsimezgė po to, kai ji jam padarė paslaugą, pavyzdžiui, suklastojo kokius nors nuosavybės dokumentus ar panašiai.

– Manęs taip pat nenustebintų, – sutiko Hamondas. – Girdėjau, kad ta santuoka buvo tikras košmaras.

– Margaretė buvo emociškai nestabili. Aišku, kad ji visiškai netiko tokiam niekšui kaip Lutis. – Deivė išgėrė taurę iki dugno. – Kartais, kai aš gerai išgėrusi ir pamynusi savo išdidumą tarsi atsitiktinai atsidurdavau Rorio kelyje, jis visados žiūrėdavo pro mane, lyg mes būtume visiškai nepažįstami. Tai mane skaudino, Hamondai, ir labai siutino. Todėl kai Margaretė nusižudė, aš ėmiau sekioti Lutį ir nesilioviau tol, kol jis mane vedė. Roris sudaužė man širdį, taigi aš mėginau jam atkeršyti, ištekėdama už žmogaus, kurio jis labiausiai nekentė. – Ji liūdnai nusišypsojo. – Kartais kerštas spiria į užpakalį pačiam keršytojui, ar ne?

– Užjaučiu tave, Deive.

– Tiek to, neužjausk, – linksmai pasakė ji, tačiau Hamondas suprato, kad ji apsimeta. – Aš vis dar graži. Šitai, – ji parodė į taurę, – nesugadino mamos grožio. Mama dabar tokia pat nuostabi, kaip ir visada. Aš viliuosi, kad viską nulėmė gerieji jos genai, ir alkoholio demonas manęs neįveiks. Aš turtinga, o kai įsigalios Lučio testamentas, tapsiu dar turtingesnė. Beje, prisiminiau... – Deivė priėjo prie senovinio rašomojo stalo ir atidarė nedidelį stalčiuką. – Per tuos visus sumautus prisiminimus vos neužmiršau. Štai ką radau, peržiūrėdama popierius ant Lučio stalo. Tai jo rašysena. – Ji padavė jam šviesiai žalią lapelį. – Praėjusio šeštadienio data, ar ne?

Raštelio žodžiai Hamondui akyse susiliejo.

– Lutis užsirašė tavo pavardę ir laiką – penkta valanda. Panašu į sutartą susitikimą, ar ne? Tikriausiai nenorėtum, kad kas nors apie tai sužinotų.

Hamondas pažvelgė į Deivę:

– Tai visai ne tai, ką tu manai.

– Hamondai, mielasis! – nusijuokė Deivė. – Aš jau greičiau patikėsiu, jog yra kremų, kurie tikrai apsaugo nuo celiulito, negu kad tu ką nors nužudei. Nežinau, ką šis raštelis reiškia, ir nenoriu žinoti. Tik pagalvojau, kad reikėtų atiduoti jį tau.

Hamondas akimirką žvelgė į kitą įrašą mažame popieriaus lapelyje.

– Čia jis užsirašė dar vieną laiką – šešta valanda, bet be jokio vardo. Gal ką nors numanai?

– Ne. Oficialiame jo darbo kalendoriuje neįrašyta nieko – nei apie susitikimą su tavim, nei su kuo nors kitu.

Tikriausiai, pasimatęs su Hamondu, Lutis turėjo dar su kažkuo susitikti. Įdomu, su kuo. Hamondas susimąstęs sulankstė lapelį ir įsikišo į kišenę.

– Tu turėjai jį atiduoti Smilou.

– O kada aš elgiausi teisingai? – sukta šypsenėlė virto liūdna. – Man reikėjo daug laiko suvokti, kad, mėgindama įskaudinti Rorį, aš tik tuščiai eikvoju jėgas. Netikiu, kad įmanoma jį įskaudinti, – šypsena visai išnyko. – Tačiau neketinu jam daryti jokių paslaugų.

25 SKYRIUS

– Jis buvo vakar čia su manimi, – Elina Rodžers šaukė, norėdama perrėkti muziką. – Mes ilgai sėdėjom prie šio staliuko ir užsisakėm daugybę gėrimų. Jūs privalot prisiminti.

Barmenas, patrauklus jaunuolis sulaižytais plaukais ir su sidabriniu auskaru antakyje, nužvelgė moterį, lyg sakydamas, kad ją labai lengva pamiršti.

– Aš matau daugybę žmonių. Kiekvieną vakarą. Neatsimenu jų veidų. Žinot, jie visi mano galvoje susilieja.

Ilgakojė blondinė aptempta juoda suknele klestelėjo ant gretimos baro kėdutės. Barmenas ištiesė pro Eliną ranką, kad uždegtų jai cigaretę.

– Ko pageidausit?

– O ko gero turit?

Jis pasirėmė alkūnėmis į barą ir palinko prie jos.

– Priklauso nuo to, ko jūs norit.

– Atsiprašau, – įsiterpė Elina. Galiausiai ji patapšnojo barmeną per petį, kad atkreiptų jo dėmesį. – Jei jis vėl pasirodys... Tas vaikinas, su kuriuo aš buvau vakar, paskambinkit man, gerai?

Beveik neturėdama vilties, kad tai atneš kokios nors naudos, ji stumtelėjo jam popieriaus lapelį.

– Štai čia mano viešbučio numeris.

– Gerai.

Ji matė, kaip barmenas įsidėjo į kišenę telefono numerį, ir žinojo, kad po poros dienų jį tikriausiai ras cheminėje valykloje. Ji įėjo į klubą išdidi, siekianti tikslo lyg kryžiuočių riteris. Ji vykdė misiją.

Šį rytą, atsigavusi nuo šoko ir susitvardžiusi, Elina pasiryžo surasti tą melagį kalės vaiką ir įskųsti jį policijai.

Kai sutemo, ji nusprendė iššukuoti visus Čarlstono naktinius klubus. Gal taip galės jį surasti ir demaskuoti. Tas veikėjas puikiai įvaldęs viliojimo meną. Grįžusi mintimis atgal, ji suprato, jog jis elgėsi pernelyg nepriekaištingai, kad ji būtų pirmoji jo auka. Ir, aišku, ne paskutinė. Patenkintas savimi po vakarykštės sėkmės jos gundytojas šiandien vėl tykos grobio. Tačiau dabar, kai Elina išėjo iš klubo, jos įkarštis ėmė vėsti. Ji suprato, kad kvaila slampinėti po Čarlstoną ieškant vagies ir melagio, kai žino tik jo vardą – Edis, kuris, aišku, netikras. Nauji odiniai bateliai, kuriuos ji nusipirko specialiai šioms atostogoms, spaudė pirštus ir ji įstengė tik tipenti mažais žingsneliais. Ji buvo alkana, bet vos tik pamėgindavo šiandien valgyti, ją imdavo pykinti nuo vakarykščio alkoholio ir rytinės savigraužos. Be to, ji ir negalėjo valgyti padoriuose restoranuose. Ji jau pranešė bankams apie vagystę, bet naujos kortelės bus išduotos tik po kelių dienų. Laimei, Elina prisiminė, kad buvo įsidėjusi šiek tiek pinigų į švarkelio kišenę. Žinoma, tai tik nedidelė dalis to, ką Edis pavogė, bet jei nepavyks jo rasti, bent jau pakaks kelionei į namus.

Taigi ar nebūtų geriau liautis vargus ir išvažiuoti?

Čarlstonas jai blogas miestas. Alinanti kaitra, kuri anksčiau romantiškam miestui teikė patrauklumo, dabar erzino ir kėlė galvos skausmą. Jei ji pasiliktų tiek, kiek ketino, negalėtų sau leisti dalyvauti ekskursijose ar pramogose. Jei ji pasiliks čia trumpiau, viešbučio sąskaita bus mažesnė.

Sveikas protas patarė jai rytoj grįžti į Indianapolį.

Aviacijos firma išskaičiuos už pakeistą skrydžio datą, tačiau sumokėti verta. Savo saugiame mažame namelyje kartu su dviem katėmis ji pajėgs išsilaižyti žaizdas iki mokslo metų pradžios. Galiausiai darbas ir rutina išstums iš minčių tą bjaurų įvykį.

Slampinėdama po Čarlstoną ir ieškodama Edžio, ji tik eikvoja savo laiką ir jėgas.

Kita vertus, tuo metu, kai ji dabar šlubčioja mūvėdama nepatogius, kojas trinančius tikros odos batelius, jis tikriausiai rezga tinklą apie kitą vienišą moterį, kuri rytoj rytą pabudusi pasiges savo piniginės ir savigarbos. Apie nusikaltimą nebus pranešta, nes auka per daug gėdysis kreiptis į policiją. Todėl Edis ir elgiasi šitaip arogantiškai – žino, kad išsisuks.

Na, šįkart jis taip lengvai neišsisuks!

– Aš tuo pasirūpinsiu, – garsiai ištarė Elina Rodžers ir vėl kupina ryžto įžengė į kitą naktinį klubą.

Hamondas atsisėdo nišoje priešais Loretą.

– Na, ką sužinojai?

– Nei „labas“, nei „kaip tau sekasi“?

– Man šiandien jau bloga nuo tų mandagybių.

– Sumautai atrodai.

– Tau tikriausiai taip pat bloga nuo mandagumų, – liūdnai šyptelėjo Hamondas. – Iš tiesų šiandien jau antrą kartą išgirstu, kad prastai atrodau. Šiandien nuo pat ryto nesiseka.

– Kas yra?

– Tu neturėsi laiko išklausyti. Aš taip pat neturiu laiko. Tai ar ką nors sužinojai?

– Aš juk tau skambinau, – atšovė ji.

Hamondas neįsižeidė dėl jos šiurkštumo. Jis ir pats elgėsi bjauriai. Apsilankymas pas Deivę jį dar labiau sutrikdė. Įsėdęs į automobilį ir patikrinęs žinutes mobiliajame telefone, jis beveik neapsidžiaugė, išgirdęs Loretos balsą, primygtinai reikalaujantį susitikti „Poilsyje paunksnėje“. Susitikimas su ja dar pailgins jo darbo dieną, kurią jau

ketino baigti. Tačiau jis nekantravo išgirsti, ką jai pavyko sužinoti. Hamondas papurtė galvą, sunkiai atsiduso ir atsiprašė:

– Mano nuotaika šlykšti, Loreta, bet neturėčiau išsilieti ant tavęs.

– Tau reikia išgerti.

– Tavo sprendimas universalus.

– Ne viskam jis tinka ir neilgai veikia. Bet gali būti lyg tvarstis blogai nuotaikai. – Loreta užsakė Hamondui burbono ir vandens.

Nepraėjus nė minutei, Hamondas jau laikė rankoje stiklinę ir siurbčiojo gėrimą.

– Gerai atrodai, – pasakė jis.

Loreta nusijuokė ir atsigėrė sodos vandens.

– Gal tik kai žiūri į mane per taurės stiklą.

Nuo pirmadienio jos išvaizda tikrai pasitaisė. Dabar buvo susišukavusi, drabužiai švarūs ir išlyginti. Gerai parinktas makiažas paslėpė veido raukšles. Akys buvo skaisčios, neapsiblaususios. Nors ji pamėgino pasišaipyti iš komplimento, bet Hamondas matė, kad ji patenkinta.

– Tik truputį apsitvarkiau, ir viskas.

– Padažei plaukus?

– Bju įkalbėjo.

– Teisingai padarė.

– Ačiū. – Loreta kilstelėjo ranką ir paglostė savo naują šukuoseną.

– Bju labai nudžiugo, kad aš turiu darbą. Sakiau jai, kad laikiną, bet ji vis vien patenkinta. Leido man grįžti į butą su sąlyga (ji visada kelia sąlygas), kad lankysiuosi anoniminių alkoholikų susirinkimuose.

– Kaip tu jautiesi?

– Rytą krečia drebulys, bet susitvarkau.

– Gerai, Loreta. Tikrai gerai, – nuoširdžiai pasakė Hamondas. Jis nutilo prieš pradėdamas kalbėti tema, dėl kurios jie susitiko. – Ką sužinojai?

Loreta mirktelėjo:

– Aš tau kaip mama. Tikriausiai rekomenduosi mane į kokį nors postą prokuratūroje, o gal net prašysi priimti tavo kūdikius.

– Tiek daug sužinojai?

Hamondas nustūmė taurę. Gėrimas nesimaišė su tuo, kurį išgėrė Deivės vakarėlyje. Be to, jautė, kad informacija jį nuliūdins, todėl geriau išlikti blaiviam.

– Turiu informatorių, kuris nori likti anonimas. Jis tikras kompiuterių specialistas.

– Naklas.

– Tu jį pažįsti?

– Harvis ir mano informatorius, jis dirba visiems.

– Ar tu tyčiojiesi iš manęs? – paklausė Loreta, labiau nustebusi nei pyktelėjusi.

– Užverbavai jį, ar ne?

– Velnias! – Loreta trinktelėjo delnu į stalą. – Negaliu patikėti, kad tas mažasis pasipūtėlis privertė pasijusti mane kalta, kad jį prievartauju ir verčiu pažeisti sąžinės principus.

– Jis visiškai paperkamas. Todėl pats ir nesikreipiau į jį. Juo negalima pasitikėti.

Hamondas nesijaudino, kad Harvio įsilaužimas į Aleksės bylas bus susietas su juo. Jis tikėjo Loreta, prisiekusia, kad jau greičiau neteks liežuvio, negu jį išduos. Tačiau jis bijojo, kad kas nors kitas taip pat galėjo pasamdyti Harvį tam pačiam reikalui.

– Ar kai tu susitikai su Harviu, jis ką nors žinojo apie bylą?

– Tada atrodė, kad ne. Bet dabar abejoju ir juo, ir savo instinktais. Kodėl klausi?

Hamondas gūžtelėjo pečiais:

– Tik įdomu, ar niekas kitas nepaprašė jo pasidomėti daktare Lad.

– Pavyzdžiui, Stefi Mandel?

– Arba Smilou.

– Visiškai įmanoma, kad Harvis dirba ne man vienai. Bet tikrai, Hamondai, atrodė, jog jis nustebo ir apsidžiaugė, kad aš įtraukiau jį į savo tyrimą.

Hamondas linktelėjo į voką, kurį ji laikė prispaudusi dešine ranka.

– Tai pradėkim.

Loreta išėmė iš voko kelis sulankstytus popieriaus lapus. Tai buvo spausdintos pastabos. Loreta jau tiek kartų peržiūrėjo informaciją, kad išmoko atmintinai. Ji pažvelgdavo į užrašus tik norėdama pasitikrinti specifinius faktus.

– Įspūdinga, – sumurmėjo Hamondas, kai ji išvardijo mokslinius Aleksės Lad pasiekimus, kurių daugumą jis jau žinojo. Tačiau jei jam ir palengvėjo, tai labai trumpai.

– Palauk. Aš dar nepriėjau prie geriausio gabalo.

– Sakydama geriausio, turi galvoje blogas žinias, ar ne?

– Duomenys apie ją iš Tenesio ne tokie įspūdingi.

– Kas ten įvyko?

– Geriau paklausk, ko neįvyko.

Loreta papasakojo Hamondui tai, ką Naklas iškasė iš užslaptintų nepilnamečių bylų. Klausytis buvo nelengva. Loreta pasakojo visą pusvalandį. Hamondui atrodė, kad geriau būtų, jei šį vakarą būtų visai viskio negėręs. Buvo visiškai tikras, kad greit pamatys jį perdirbtą. Dabar jis suprato, ką vakar Aleksė turėjo galvoje, sakydama, kad jis nusivils, kad viską paaiškinti per daug skausminga. Ji nenorėjo apie tai kalbėti, ir dabar Hamondas žinojo kodėl.

Loreta įkišo popieriaus lapus į voką ir triumfuodama įteikė jam.

– Bet aš neradau jokio ryšio tarp jos ir Petidžono. Tai kol kas paslaptis.

– Aš manau... maniau, – pasitaisė jis, – jog ji per daug aukštos klasės, kad būtų susijusi su Lučiu. Matyt, klydau.

Jis įsikišo voką su inkriminuojančiais faktais į vidinę švarko kišenę. Loreta pastebėjo, kad jis nusiminęs.

– Neatrodai labai laimingas.

– Išsamesnių faktų negalėjau tikėtis, turėtum labai didžiuotis savimi, kad šitaip pasistengei ir radai tiek informacijos. Tu padarei daugiau nei aptikai praeities klaidas. Ačiū.

Hamondas pasislinko prie nišos angos, bet Loreta per stalą sugriebė jį už rankos.

– Kas tau, Hamondai?

– Nesuprantu tavęs.

– Maniau, kad jausies kaip devintame danguje.

– Be abejonės, tai gera medžiaga.

– Ir prireikė tik dviejų dienų.

– Dėl greičio negaliu skųstis.

– Tai bus tau akstinas dirbti, ar ne?

– Žinoma.

– Tai kodėl atrodai toks prislėgtas?

– Aš sutrikęs.

– Kodėl?

– Dėl viso to, – jis patapšnojo per švarką ties vidine kišene. – Tai rodo, jog aš visiškai nieko nenutuokiu apie žmogaus charakterį. Tikrai nemaniau, kad ji galėtų... – Jo balsas nutilo ir jis neužbaigė minties.

– Turi galvoje Aleksę Lad? – Hamondas linktelėjo. – Manai, kad ji nekalta? Kad Smilou ją neteisingai užsipuolė? Ar ji turi alibi?

– Silpną. Sako, kad buvo Bjuforto mugėje. Jokių liudininkų, – dabar meluoti buvo lengviau. Netgi patikimiems draugams. – Bet kai mes turim tokią informaciją, ir nepagrįstas alibi atrodo labai tvirtas.

– Aš galėčiau...

– Atleisk, Loreta, diena buvo labai sunki. Aš pavargęs.

Hamondas pamėgino nusišypsoti, bet nepavyko. Niūri baro aplinka jį dusino. Dūmai atrodė dar tirštesni. Nevilties dvokas dar stipresnis. Hamondui plyšo galva ir norėjosi vemti. Loretos akys vėrė jį kiaurai. Bijodamas, kad ji gali per daug pamatyti, Hamondas vengė jos žvilgsnio.

– Aš užmokėsiu tau rytoj.

– Aš iškilnojau visus akmenis, Hamondai.

– Tu puikiai padirbėjai.

– Bet tu tikėjaisi daugiau.

Iš tiesų jis nieko nesitikėjo, o gavo tikrai daug.

– Ne, ne, tai turėdamas, galėsiu pajudinti bylą.

Beviltiškai trokšdama įtikti Hamondui, Loreta suspaudė jam ranką.

– Galėčiau pasikasti dar giliau.

– Leisk man pirmiausia suvirškinti šitą. Manau, kad to pakaks. Jei ne, susirasiu tave.

Jei jis neįkvėps gaivaus oro, tikrai numirs. Jis ištraukė ranką iš drėgnų Loretos gniaužtų, liepė likti blaiviai, dar kartą padėkojo už gerą darbą ir skubiai atsisveikino.

Išėjus iš „Poilsio paunksnėje“, oras nebuvo nei gaivus, nei tyras, greičiau užsistovėjęs ir tirštas. Jo įkvėpus atrodė, tarsi vata klotų plaučius.

Net praėjus kelioms valandoms po saulėlydžio, šaligatvis alsavo karščiu, deginančiu pėdas ir per batų padus. Hamondo oda buvo gliti. Panašiai kaip ir tada, kai vaikystėje sirgdavo. Karščiui nukritus, motina nuvilkdavo drėgną pižamą, pakeisdavo patalynę ir ramindavo, kad prakaitas – tai geras ženklas, rodantis, jog Hamondas sveiksta. Bet jam taip neatrodė. Sausumas karščiuojant jam atrodė geriau nei lipni odos drėgmė. Ant šaligatvio buvo pilna žmonių, slampinėjančių nuo vienų durų iki kitų, tačiau iš tiesų neturinčių kur eiti. Jie ieškojo kokios nors įdomios veiklos, pavyzdžiui, pasigerti vienoje iš tavernų, pavogti ką nors reikalingo, sugadinti ar sunaikinti kieno nors nuosavybę arba pasitenkinti kruvinu kerštu.

Paprastai Hamondas būtų prisitaikęs prie šio rajono pavojaus, kuris gali grėsti įsibrovėliui. Ir juodaodžiai, ir baltieji į jį žvelgė priešiškai, akivaizdžiai nekęsdami. Žinoma, šiame nepasiturinčiųjų rajone jis priklausė prie tų, kurie „turi“, todėl jo ir nekentė. Kitu metu Hamondas eitų prie automobilio žvilgčiodamas per petį ir tikėdamasis rasti mašiną pusiau išardytą. Tačiau šiandien jis buvo per daug paskendęs savo mintyse, todėl visiškai nekreipė dėmesio į priešiškus žvilgsnius.

Loretos pranešimas apie Aleksę sukėlė moralinį sąmyšį. Inkriminuojanti informacija bukino ir žlugdė emociškai. Visuma buvo

tokia liūdna, kad Hamondas nepajėgė išskirti atskirų aspektų. Smilou, sužinojęs Aleksės istoriją – jo detektyvai, be abejonės, ją greit iškas, – ims sapnuoti erotinius sapnus su poliucijomis, o Stefi atkimš šampano butelį. Hamondą ir Aleksę šis atradimas sužlugdys visapusiškai. Demaskavimas lyg švino gabalas kabojo Hamondui virš galvos. Kada jis nukris? Šįvakar? Rytoj? Poryt? Kiek jis pajėgs ištverti įtampą? Net jei Petidžono mirties laikas rodo, jog Aleksė negalėjo nužudyti, ji vis tiek kažkaip su tuo susijusi. Mintys buvo tokios liūdnos ir visa apimančios, kad Hamondas vos pajėgė judėti. Jis nebesusivokė, kur esąs. Jis mąstė apie tai, kaip jam uždraus verstis advokato praktika, o apie pavojų gyvybei net nepagalvojo.

Atėjęs į skersgatvį, kur buvo palikęs automobilį, Hamondas be raktelio atidarė vairuotojo duris ir nė neapsidairė, ar aplink saugu.

Išgirdęs, kaip kažkas už nugaros sujudėjo, Hamondas krūptelėjo ir žaibiškai kilstelėjo ranką, pasiruošęs gintis. Pamatęs Aleksę, ranką nuleido.

– Kokia čia velniava? – Jis instinktyviai apžvelgė rajoną ir tik dabar suvokė, koks jis tamsus ir bauginantis. – Po velnių, ką tu čia veiki?

– Atsekiau ją.

– Ką?

Jos žalios akys piktai sužaibavo:

– O kaip tau atrodo, Hamondai? Tą moterį, kurią tu pasamdei manęs sekti.

– Velnias!

– Taigi! – įtūžusi pritarė ji. – Man pasirodė keista, kad ta pati turistė šiandien du kartus fotografavo mano namą. Iš pradžių rytą, o paskui po to, kai išėjo Smilou reketininkai. Grįždama į namus po tos žeminančios apklausos aš sustojau prekybos centre. Ji irgi ten buvo – apsimetė žiūrinėjanti arbūzus. Galiausiai aš pamaniau, kad mane seka policija.

– Ne policija.

– Tas tiesa. Jie būtų veikę profesionaliau. O čia tik nuogas, negudrus, paprastas šnipinėjimas.

– Alekse.

– Taigi aš nuo jos pabėgau ir pati ėmiau ją sekti. Maniau, kad ta moteris dirba detektyvui Smilou. Ir įsivaizduok, kaip nustebau, kai tu atėjai su ja susitikti.

– Nelygink manęs su Smilou.

– O tu daug žemiau už Smilou, – jos balsas trūkinėjo iš susijaudinimo. – Tu landesnis, gudresnis. Tu pirmiausia su manimi permiegojai.

– Viskas ne taip.

– Tikrai? Tai kaip? Kuri dalis netinka? Ar ji policininkė?

– Privati detektyvė.

– Dar blogiau. Tu jai sumokėjai, kad viską apie mane iššniukštinėtų.

– Šaunu! Tu mane pagavai, – taip pat piktai atšovė jis. – Tu labai protinga moteris, daktare Lad.

– Ar jums abiem buvo malonu kalbėtis apie mane?

– Nebuvo nieko malonaus, bet tai, ką ji apie tave atkasė, velniškai įdomu. Ypač bylos iš Tenesio.

Aleksė užsimerkė ir atsilošė, tačiau greit susitvardė, atsimerkė ir pasiuntė jį po velnių. Paskui pasisuko ant kulno, bet Hamondas sugavo jos ranką ir vėl atgręžė į save:

– Aš nekaltas dėl to, kad ji apie tave kai ką sužinojo, Alekse. Samdydamas tą moterį maniau, kad darau mums abiem paslaugą.

– Viešpatie, kokią dar paslaugą?

– Aš kaip kvailys tikėjausi, kad ji kaip nors nustatys, jog tu nekalta. Bet tai buvo dar prieš tai, kai tu pradėjai meluoti policijai ir atsidūrei kampe.

– Ar norėtum, kad būčiau pasakiusi tiesą?

Aleksė paklausė to paties, kaip ir tada, kai jie atsitiktinai susitiko lifte. Tada Hamondas nežinojo atsakymo, tačiau vėliau daug svarstė.

– Visiškai nesvarbu, kad šeštadienio naktį mes praleidom kartu.

– Tai kodėl tu jiems nepasakei? Kodėl tu stovėjai, kai mane taip žemino, klausinėdami apie suteptas paklodes? Kodėl nepasakei, kas vakar įsilaužė į mano namus ir sutepė paklodes?

– Todėl, kad tai nesvarbu.

Ji nelinksmai nusijuokė.

– Tu svaičioji, prokurore Krosai. Netgi tokiam puikiam teisininkui kaip tu bus sunku ką nors įtikinti, kad tai nereikšminga. Kad jau kalbamės šia tema, aš paaiškinau, iš kur ten kraujas, bet dėl spermos gali būti tik vienas paaiškinimas. Jei būtum naudojęs prezervatyvą, jos ten nebūtų buvę.

– Tada apie tai nepagalvojau. – Hamondas palenkė veidą prie jos ir piktai sukuždėjo: – Ir tu nepagalvojai. – Aleksė nusigręžė ir jis suvokė pasakęs teisybę. – Be to, šie dalykai visiškai nesusiję.

Aleksė vėl pažvelgė į jį:

– Nematau logikos.

– Tai, kad mes mylėjomės, visai nesusiję su byla. – Jei jis įtikins ją, tai galbūt ir kitus įtikins. Galbūt net pats patikės. – Aš apie tai daug mąsčiau. Praėjusį šeštadienį tu galėjai nužudyti Petidžoną prieš išvykdama iš Čarlstono.

Ji greit įkvėpė ir prispaudė sulenktas rankas prie liemens, lyg ją būtų persmelkęs skausmas.

– Štai ką tu nusprendei. O sakei, kad laikas netinka.

– Nes nenorėjau, kad tiktų.

– O dabar nori?

– Tu jį nužudei ir surežisavai mūsų susitikimą, kad užsitikrintum alibi.

– Aš tau vakar sakiau, kad nenužudžiau Petidžono.

– Taip, taip. Kaip ir nesidulkinai su juo.

Ji vėl staigiai nusisuko, ketindama nueiti. Hamondas sugriebė ją ranka. Šį kartą Aleksė labiau priešinosi.

– Eik velniop! Paleisk mane!

Hamondas apgręžė ją ir įstūmė į tarpą tarp atvirų automobilio durelių. Norėdama pasprukti turės arba bėgti aplink, arba nustumti jį. Hamondas norėjo, kad pirmiausia ji išklausytų.

– Aš nenoriu taip manyti, Alekse.

– O! Dėkui! Aš taip džiaugiuosi, kad tu nenori manyti, jog aš kekšė ir žudikė.

– O ką kita man galvoti?

– Ką tik nori, tik palik mane ramybėje.

– Visą laiką kaip įmanydamas stengiausi abejoti tavo naudai. Iki šio vakaro. – Jis atlapojo švarką, kad ji pamatytų voką vidinėje kišenėje.

Staiga Aleksė liovėsi kovojusi. Ji akimirką žvelgė į voką, o paskui jos lūpas iškreipė lyg ir gailestis. Bet kai ji pakėlė akis, jos buvo išdidžios ir įžūlios.

– Pikantiškas skaitalas?

– Pavojingas. Labai pavojingas. Tai ginklas, kurio jiems reikia, kad tave pribaigtų.

– Tai ko čia stovi ir kalbiesi su manimi?

– Smilou iškas šitai ir paleis į darbą.

– Tai paskambink jam. Pasitarnauk. Gavai tai, ko norėjai, už ką sumokėjai.

– Aš suteikiu tau progą pasiaiškinti.

– Manau, kad ten gana aišku.

– Vadinasi, turiu tikėti, kad tai tiesa.

– Man visai nesvarbu, ką tu manai.

– Gerai. Paaiškinsiu vieninteliu įmanomu būdu, – Hamondas apatine kūno dalimi prisispaudė prie Aleksės. – Tai reiškia, kad tu labai ištobulėjai, mažyte.

Aleksė visiškai prarado savitvardą. Ji abiem rankom smarkiai pastūmė Hamondą.

– Pasitrauk nuo manęs.

Jis nenusileido.

– Visa tai man rodo, kad šeštadienio naktį nebuvo paprastas sugundymas.

– Aš tavęs negundžiau.

– Kurgi ne! Bet mes jau tai aptarėm. Tu įvykdei sunkų nusikaltimą ir tyčia įtraukei mane. Kodėl, Alekse? Tu sąmoningai sukūrei

situaciją, kad susikirstų mano, kaip prokuroro, interesai. Kad ir kas *tai* būtų, tu mane įtraukei į *tai*.

– Nėra jokio *tai*. Ir niekada nebuvo. Kol Lučio Petidžono nenužudė.

– Ar jis buvo į *tai* įsitraukęs?

– Ar tu klausaisi? – riktelėjo ji.

– Ar aš buvau įtrauktas į jo paskutinį sąmokslą? Ar jis planavo, kaip sužlugdyti mane, kol jo nenužudė?

– Aš nežinau. Tai, kad jį nužudė, su manimi visiškai nesusiję.

– Norėčiau tuo patikėti. Mes susitikom neatsitiktinai, Alekse. Tu pati tai pripažinai.

Aleksė pamėgino apeiti Hamondą, bet jis užtvėrė kelią ir uždėjo rankas jai ant pečių.

– Niekur neisi, kol aš nesužinosiu tiesos. Iš kur sužinojai, kad aš būsiu mugėje?

Ji papurtė galvą.

– Iš kur sužinojai?

Ji atkakliai tylėjo.

– Pasakyk, Alekse. Iš kur žinojai, kad aš ten važiuoju? Negalėjai žinoti. Vienintelis būdas būtų, jei... – Staiga jis nutilo, įsižiūrėjo į ją ir tvirčiau suspaudė pečius.

Jos akys viską pasakė.

– Tu mane sekei, – ramiai pasakė jis.

Aleksė dvejojo, atrodė, visą amžinybę. Paskui lėtai linktelėjo galvą:

– Taip, aš sekiau tave nuo Čarlstono „Plazos“ viešbučio.

26 SKYRIUS

– Visą tą laiką tu žinojai, kad aš ten buvau.

– Taip!

– Su Petidžonu?

– Taip!

– Ir tu nieko nesakei. Kodėl?

– Jei dabar pasakyčiau, tu nepatikėtum.

Aleksė žiūrėjo į Hamondo švarką, lyg matytų pro audinį voką vidinėje kišenėje. Ji buvo įpykusi, bet ir labai liūdna.

– Tai bjauri informacija, bet ji nė iš tolo neatskleidžia, kaip šlykštu buvo tikrovėje. Negali net įsivaizduoti, – ji vėl pakėlė akis. – Mane vertins pagal tą prakeiktą pranešimą, o ne pagal tai, kas aš dabar.

– Aš ne...

– Tu jau vertini, – nukirto ji. – Matau iš to, kaip tu į mane žiūri. Girdžiu tavo šlykščius kaltinimus. Lengva teisti iš visuomeninės padėties aukštumų, ar ne? Tu kilęs iš senos turtingos šeimos. Ar esi kada nors nuolat jautęs alkį, Hamondai? Ar kada nors šalai, nes nebuvo kuo sumokėti už šildymą? Vaikščiojai nesiprausęs, nes namuose nebuvo muilo?

Jis pamėgino ją paliesti, bet Aleksė nustūmė jo ranką.

– Ne, tik jau negailėk manęs. Kartais aš net džiaugiuosi dėl to, nes tai mane užgrūdino, privertė tapti tuo, kas esu. Aš galiu labiau padėti žmonėms, nes jų pasakojimai manęs visai nestebina, – aš priimu žmones tokius, kokie jie yra. Negali teisti jų dėl elgesio, kol nepabuvai tų žmonių kailyje. Kol nebadavai, nepatyrei pažeminimo, nepradėjai nekęsti savęs už tai, ką darai... Kol neėmei manyti, kad tu tik šiukšlė ir niekas negali tavęs mylėti... Nes tu neverta vyro meilės...

Ji nutilo ir taip greit įkvėpė, kad jos krūtinė sudrebėjo. Paskui šniurkštelėjo nosimi ir atlošė galvą, tarsi norėdama sustabdyti skruostais tekančias ašaras.

– Linkiu malonaus skaitymo, Hamondai.

Aleksė nustūmė jį, nuėjo iki kampo ir išsuko iš skersgatvio. Hamondas stebėjo ją, žinodamas, kad jokie jo žodžiai nesugebės prasiskverbti pro jos pyktį. Jis nusikeikė, pasirėmė alkūne ant automobilio stogo ir padėjo galvą ant dilbio. Tačiau atokvėpis truko vos kelias sekundes. Jis pašoko, išgirdęs duslų šūksnį. Aleksė vėl įbėgo į skersgatvį. Ją vijosi kažkoks vyras.

– Jis turi peilį! – suriko ji.

Užpuolikas sugriebė ją už plaukų, priversdamas sustingti, ir kilstelėjo ranką. Hamondas pamatė sublyksintį metalą. Jis nedvejodamas šoko prie užpuoliko, trenkė petimi jam į šonkaulius ir išmušė iš pusiausvyros.

Stengdamasis neparvirsti, vyras paleido Aleksę. Ji greit pasitraukė į šalį. Vos spėjęs suvokti, kad pavojus jai jau nebegresia, Hamondas pamatė, kaip sidabriniai ašmenys artinasi prie jo liemens. Jis impulsyviai ranka užsidengė pilvą. Ašmenys perskrodė ranką nuo alkūnės iki riešo.

Neturėdamas jokio ginklo Hamondas pralaimės tam, kuris turi peilį. Iš futbolo treniruočių jis žinojo vienintelį gynybos būdą. Norėdamas įtikti tėvui, Hamondas futbolą žaisdavo kraugeriškai atkakliai.

Hamondas instinktyviai panaudojo blokavimo taktiką, kuri padėdavo visada, jei tik sugebėdavai išsisukti ir teisėjas neparodydavo

vėliavėlės. Jis palenkė galvą į priekį, lyg ketintų smogti užpuolikui į kaklą, bet akimirką prieš susidūrimą susilaikė. Kaip Hamondas ir tikėjosi, plėšikas atsilošė, kad išvengtų kirčio, ir atidengė Adomo obuolį triuškinančiam Hamondo smūgiui kumščiu. Jis žinojo, kad užpuolikui velniškai skauda ir jis kelias brangias sekundes nepajėgs nieko daryti.

– Greičiau į automobilį, – riktelėjo jis Aleksei. Hamondas norėjo spirti užpuolikui į tarpukojį, bet pataikė į šlaunį. Spyris didelės naudos Hamondui neatnešė, bet suteikė dar pusę sekundės nubėgti iki automobilio, lydimam grėsmingo peilio ašmenų blykčiojimo. Aleksė įšoko į vidų per atviras vairuotojo dureles ir perlipo per valdymo pultą. Hamondas beveik įvirto į sėdynę, paskui atsilošė į valdymo pultą ir spyrė užpuolikui į pilvą. Šis kiek atsitraukė, bet spėjo dar kartą rėžti peiliu. Hamondas išgirdo plyštant kelnių audinį.

Sugraibęs rankeną Hamondas užtrenkė dureles ir užrakino. Užpuolikas atgavo pusiausvyrą ir keikdamasis bei grasindamas ėmė daužyti dureles ir langą.

Dešinė Hamondo ranka buvo slidi nuo kraujo, bet jis įstengė įkišti raktelį ir užvesti variklį. Jis įjungė pavarą ir spustelėjo akceleratorių. Padangos sucypė ir automobilis pasileido skersgatviu pirmyn. Paskui įsuko į gatvę.

– Hamondai, tu sužeistas!

– O tu? – Hamondas nukreipė žvilgsnį į Aleksę. Ji klūpodama ant keleivio sėdynės mėgino apžiūrėti jo ranką.

– Aš sveika, bet tu sužeistas.

Jo dešinės rankovės skutai buvo permirkę krauju. Kraujas lašėjo nuo jo rankos ir vairas darėsi toks slidus, kad buvo beveik neįmanoma laikytis, tad Hamondas buvo priverstas vairuoti kaire ranka. Tačiau dėl to jis greičio nemažino ir lėkė net per raudoną šviesą.

– Tikriausiai jis turi draugų. Jie mus apiplėš ir pavogs automobilį. Mums reikia išvažiuoti iš šio rajono.

– Jis nemėgino nieko pavogti. Jis vijosi mane ir šaukė vardu, – Aleksė kalbėjo nuostabiai ramiai.

Hamondas dėbtelėjo į ją, automobilis pakrypo į šoną ir vos neužkliudė telefono stulpo.

– Hamondai! – suriko Aleksė ir kai jis suvaldė automobilį, įsakė: – Važiuok tiesiai į ligoninės priimamąjį. Reikia susiūti žaizdą.

Hamondas paleido vairą ir kaire ranka perbraukė kaktą. Jis gausiai prakaitavo. Prakaitas jautėsi ant veido, plaukų, pilvo, rinkosi kirkšnyse. Išsisklaidžius adrenalinui, Hamondas palygino tai, kas įvyko ir kas galėjo įvykti. Jam ir Aleksei pasisekė, kad liko gyvi. *Viešpatie, ją galėjo nužudyti.* Mintis, kaip arti mirties ji buvo, vertė pasijusti silpną ir kėlė drebulį.

Prie pirmosios didelės sankryžos Hamondas turėjo sustoti prie šviesoforo. Jis giliai kvėpavo, stengdamasis atsikratyti baisaus dūzgimo galvoje, lyg ten būtų susimetęs tūkstančio bičių spiečius.

– Tau ir koja kraujuoja, bet man labiau kelia nerimą ranka. Kaip manai, ar raumenys pažeisti?

Užsidegė žalia šviesa. Hamondas stipriai spustelėjo akceleratorių ir automobilis šoko į priekį lyg kulka iš vamzdžio. Po sekundės jis jau viršijo leistiną greitį. Už kelių kvartalų buvo matyti ligoninė.

– Hamondai, kaip tu laikaisi? – atrodė, kad Aleksės balsas sklinda iš toli.

– Gerai.

– Ar galėsi vairuoti toliau?

– Aha.

– Aš taip nemanau. Sustok. Leisk man.

Jis mėgino pasakyti, kad jaučiasi gerai, bet žodžiai susiliejo, susivėlė, nebebuvo įmanoma jų suprasti.

– Hamondai! Hamondai! Suk čia. Ligoninės priimamasis...

– Ne.

– Tu netenki kraujo.

– Tu gydytoja. – Jo liežuvis tapo sunkiai valdomas.

– Ne tokia, kokios tau reikia, – suriko ji. – Tau reikia į ligoninę. Reikia paskiepyti nuo stabligės. Gal netgi perpilti kraują.

Jis papurtė galvą ir sumurmėjo:

– Pas mane.

– Prašau, būk protingas.

– Mes abu... – Jis pažvelgė į ją ir papurtė galvą. – Mes... įkliūsim...

Ji kelias sekundes dvejojo, bet tikriausiai padarė tą pačią išvadą. Ji ištiesė ranką ir sugriebė už vairo, kuris visas buvo kraujuotas.

– Gerai, bet aš vairuosiu.

Aleksė įstengė įvairuoti į aikštelę ir sustabdyti automobilį. Reikėjo švelnių, bet ryžtingų pastangų įkalbėti Hamondą pasikeisti vietomis. Ji išlipo, apėjo aplink automobilį, atidarė Hamondo dureles ir padėjo jam išlipti. Jis vos laikėsi ant kojų. Aleksė pasodino jį į keleivio sėdynę ir užsegė saugos diržą. Vos įsitaisęs Hamondas atlošė galvą ir užsimerkė. Aleksė negalėjo leisti jam nualpti.

– Hamondai, koks tavo adresas? – Ji paėmė jo mobilųjį telefoną ir ėmė rinkti numerį. – Hamondai!

Jis sumurmėjo savo adresą.

– Tiesiai priešais prieplauką. Tik... – Jis smakru parodė kryptį.

Laimei, Aleksė žinojo tą gatvę. Ji vos už kelių kvartalų. Nuvažiuos ten per kelias minutes.

Sunkiau bus įtikinti daktarą Daglasą Meną atvykti pas pacientą į namus. Tikras stebuklas, kad ji atsiminė jo telefono numerį. Jis atsiliepė po antro pyptelėjimo.

– Dagai, čia Aleksė. Ačiū Dievui, aš tave suradau, – vairuodama ji paaiškino padėtį, bet nepasakė, kad užpuolimas nebuvo atsitiktinis.

– Aš manau, kad jį reikia vežti į ligoninę.

– Dagai, aš prašau tavo paslaugos.

Dagas nenoriai paklausė adreso. Aleksė jį padiktavo kaip tik įvažiuodama į Hamondo gatvę.

– Mes jau vietoje. Atsirask kuo greičiau.

Garažo durų valdymo pultelį Hamondas buvo pritvirtinęs prie veidrodėlio. Aleksė atvėrė garažo duris ir, išjungusi variklį, vėl užvėrė. Išlipusi iš automobilio apibėgo aplink ir atidarė keleivio

dureles. Hamondas sėdėjo užsimerkęs. Jis buvo išblyškęs. Kai Aleksė pamėgino jį pažadinti, jis suvaitojo.

– Nebus lengva, bet privalau tave ištempti iš automobilio. Ar gali iškelti kojas?

Hamondas pajudėjo taip lėtai, lyg būtų svėręs pusę tonos, bet galų gale jam pavyko. Aleksė suėmė jį už pažastų.

– Stok, mielasis, ir atsiremk į mane.

Jis pakluso, tačiau judesys sukėlė rankos skausmą ir jis sudejavo.

– Atsiprašau, – nuoširdžiai apgailestavo Aleksė.

Atrodė, lyg ji temptų daugiau kaip devyniasdešimties kilogramų skudurinę lėlę. Hamondui sutriko koordinacija, tačiau jis klausė jos nurodymų. Aleksei pavyko ištraukti jį iš automobilio ir pastatyti ant kojų. Ji prilaikė jį ir abu nuėjo prie užpakalinių durų.

– Ar durys užrakintos? Neįsijungs signalizacija?

Hamondas papurtė galvą.

Aleksė įvedė jį į virtuvę.

– Kur artimiausias vonios kambarys?

Hamondas parodė kaire ranka. Tualetas ir kriauklė buvo koridoriuje tarp virtuvės ir svetainės. Aleksė pasodino Hamondą ant komodos ir, pagrabaliojusi aplinkui, spustelėjo elektros jungiklį. Pirmą kartą ji šviesoje apžiūrėjo jo žaizdas.

– O Viešpatie!

– Man viskas gerai.

Hamondui buvo perrėžta rankos oda. Sunku buvo pamatyti, ar žaizda gili, nes ji visa kraujavo. Aleksė ėmėsi darbo. Pirmiausia nuvilko švarką, perplėšė marškinių rankovę iki peties. Ji pagriebė nuo gyvatuko rankšluosčių, servetėlių ir kietai apvyniojo ranką, kad sustabdytų kraujavimą. Paskui prieš jį atsiklaupusi pamėgino perplėšti kelnių klešnę, tačiau medžiaga buvo per daug tvirta, todėl ji nekantriu judesiu užraitojo klešnę iki kelio. Žaizda blauzdoje nebuvo tokia gili kaip rankoje, bet taip pat gausiai kraujavo. Kojinė buvo visa permirkusi. Aleksė apvertė tuščią šiukšliadėžę ir užkėlė ant jos Hamondo koją, paskui rankšluosčiais kietai apvyniojo blauzdą.

Ji atsistojo, kraujuota ranka nusibraukė plaukus ir žvilgtelėjo į laikrodį.

– Kur jis dingo? Jau turėtų pasirodyti.

Hamondas suėmė Aleksės ranką.

– Alekse?

Ji nurimo ir pažvelgė į jį.

– Jis galėjo tave nužudyti, – gergždžiančiu balsu ištarė jis.

– Bet nenužudė. Aš čia. – Aleksė suspaudė jam ranką.

– Kodėl tu nepasakei jiems?

– Kad tu buvai pas Petidžoną?

Hamondas linktelėjo.

– Todėl, kad kai mane apklausė pirmąjį kartą, aš maniau, kad jį nužudei tu.

Hamondas dar labiau išblyško.

– Tu manei...

– Dabar man sunku paaiškinti, Hamondai. Viskas per daug susipynė. Būdamas tokios būklės, vargiai vėliau ką nors prisiminsi. Pakaks pasakyti, kad iš pradžių aš melavau gindamasi pati. Tačiau sužinojusi, kad Petidžoną nušovė, aš melavau toliau, gindama...

Hamondas sumirksėjo ir klausiamai pažvelgė į ją.

– Tave.

Prie durų paskambino. Aleksė ištraukė ranką.

– Tai gydytojas.

***

Hamondas pabudo tardamas Aleksės vardą. Jis privalo jai kažką pasakyti, jie turi pasikalbėti apie kažką svarbaus.

– Alekse, – sugergždė jo balsas ir tai jį išgąsdino. Hamondas sujudėjo, norėdamas atsikelti, tačiau sustingusi ranka privertė jį viską prisiminti.

Hamondas atsimerkė. Jis gulėjo savo lovoje, kambaryje buvo tamsu, degė tik naktinė lemputė, kurią kažkas buvo atnešęs iš koridoriaus į miegamąjį ir įjungęs į lizdą.

– Aš čia.

Aleksė atsistojo prie jo lovos, pasilenkė ir uždėjo ranką jam ant peties. Kol Hamondas miegojo, ji nusiprausė po dušu, išsiplovė galvą. Aleksė jau buvo nusiplovusi jo kraują, vilkėjo senus Hamondo marškinėlius kaip ir namelyje.

– Jei nori, gali išgerti dar vieną skausmą malšinančią tabletę.

– Ne, nereikia.

– Nori vandens?

Jis atsisakė.

– Tada pasistenk vėl užmigti.

Aleksė pataisė paklodę ant jo nuogos krūtinės, bet kai norėjo nueiti, Hamondas paėmė jos ranką ir prispaudė sau prie krūtinės.

– Kiek valandų?

– Truputis po dviejų. Tu miegojai dvi valandas.

– Kas tas gydytojas?

– Mano geras draugas. Juo galima pasitikėti.

– Tu įsitikinusi?

– Tarkim, mes pasikeitėm profesinėmis paslaugomis. Jis man labai patarė važiuoti į ligoninę, tačiau aš nesileidau įkalbama.

– Ką tu jam pasakei?

– Kad tu nori išvengti tos kankinančios apklausos apie nusikaltimą.

– Ar tai jį tenkino?

– Ne, nes šįryt prie mano namo jis matė Smilou ir jo žmones. Jis įtaria, kad čia kažkas vyksta, bet aš jam neleidau ginčytis. Jei būtų reikėję operuoti, pati būčiau reikalavusi, kad tu važiuotum į ligoninę, bet kai gydytojas išvalė žaizdas, įsitikinau, kad jis ir čia gali suteikti tau pagalbą. Čia tave sutvarkė geriau, nei būtų ligoninėje, ir, aišku, daug greičiau.

– Aš jį atsimenu kaip per miglą.

– Jis tau suleido vaistų, nuo kurių tu apsvaigai, todėl nenuostabu, kad nieko neatsimeni. Tu patyrei traumą, kuri tave iškankino, be to, nusilpai, netekęs daug kraujo. – Aleksė nusišypsojo ir paglostė

jam kaktą. – Mes nuostabiai lipom laiptais. Gaila, kad niekas nenufilmavo. Galėtume nusiųsti į laidą „Juokingiausi Amerikos namų vaizdeliai“.

– Ar man nereikės amputuoti rankos?

Supratusi, kad Hamondas juokauja, Aleksė deramai atsakė:

– Gydytojas norėjo amputuoti, bet aš neleidau – užstojau savo kūnu.

– Ačiū.

– Nėra už ką. Tiesą sakant, pažeisti tik keli odos sluoksniai, bet, ačiū Dievui, nei raumenys, nei nervai nepakenkti. Žaizdos kojoje nereikėjo siūti. Daktaras suleido tau vaistų nuo stabligės ir didžiulę dozę antibiotikų. Tau skaudės sėdmenis. Jis paliko antibiotikų ir tablečių nuo skausmo, kurias galima vartoti kas keturios valandos.

Sutvarstyta dešinė Hamondo ranka buvo paremta ant pagalvės.

– Ji atrodo kaip švininė, bet neskauda.

– Todėl kad tau suleido nuskausminamųjų. Kai praeis jų veikimas, pradės mausti. Rytoj džiaugsies, kad turi vaistų. Kitą savaitę išims siūlus, o iki tol turėsi nešioti ją parištą, kilnoti į viršų ir nešlapinti.

– Ji buvo visa kruvina.

– Aš tave apiploviau.

– Gaila, kad neatsimenu. – Hamondas šyptelėjo, tačiau jo akys merkėsi.

– Dar išvaliau tavo automobilį ir vonią. Neliko nė dėmelės.

– Tu tikras angelas.

– Ne visai. Dabar turėčiau būti apačioje ir skalbti tavo rankšluosčius.

– Išmesk juos.

– Aš maniau, kad tu taip pasakysi, todėl taip ir padariau. Aš verčiau būsiu čia ir žiūrėsiu į tave. – Ji švelniai braukė pirštais jam per plaukus.

Hamondas sujudėjo, norėdamas patogiau įsitaisyti, bet netgi toks judesys privertė jį susiraukti.

– Aš tau duosiu dar vieną tabletę.

Šįkart jis nesiginčijo. Jis jau beveik miegojo, kai Aleksė įspraudė į burną tabletę, padėjo jo galvą ant sulenktos savo rankos ir kilstelėjo. Paskui palenkė prie lūpų stiklinę su vandeniu ir Hamondas nurijo tabletę. Kai Aleksė norėjo nuleisti jo galvą ant pagalvės, jis pasipriešino ir įsikniaubė jai į krūtinę. Jos krūtys buvo stangrios ir gundančios po švelniu jo marškinių audiniu. Jo lūpos apglėbė spenelį.

– Tau reikia pamiegoti, – sukuždėjo Aleksė ir atsargiai paguldė jį ant pagalvės.

Hamondas priešindamasis atsiduso, tačiau akys savaime užsimerkė. Jis pajuto švelnų Aleksės pabučiavimą jam į antakį. Ir dar kažką. Atsimerkęs pamatė, kad ji verkia. Viena ašara nukrito jam ant veido.

– Ar tu verki dėl to pranešimo? – apgailestaudamas paklausė jis. – Ar dėl to, kaip aš elgiausi? Viešpatie, Alekse, aš atsiprašau. – Jam tikrai jos buvo gaila. Dėl visko: siaubo, kurį ji patyrė vaikystėje bei paauglystėje, ir savo paties šventeiviškos reakcijos į tai. – Aš elgiausi šlykščiai.

Aleksė papurtė galvą:

– Tu man išgelbėjai gyvybę. Tave sužeidė dėl manęs. Jei aš nebūčiau ten ėjusi...

– Ša. – Hamondas ištiesė kairę ranką ir palietė jos skruostą. Aleksė suspaudė jo ranką, priglaudė prie krūtinės ir pasilenkusi ėmė bučiuoti jo krumplius.

– Aš taip išsigandau, Hamondai, – jos lūpos virpėjo prie jo rankos. Ji prispaudė ją prie savo šlapio nuo ašarų skruosto. – Tu tiek daug skausmo dėl manęs patyrei, ir čia dar ne pabaiga.

Hamondas kovojo su miegu, nes norėjo pasakyti kai ką svarbaus.

– Alekse, aš tave myliu.

Ji paleido jo ranką, lyg būtų nudegusi.

– Ką?

– Aš myliu...

– Ne, nemyli, Hamondai, – tyliai, bet karštai aiktelėjo ji. – Nesakyk to. Tu netgi nepažįsti manęs.

– Aš tave pažįstu. – Jis užsimerkė, norėdamas pailsėti kelias sekundes, kad įgytų jėgų pasakyti tai, ką norėjo.

– Aš tave pamilau nuo... nuo tada, kai sutikau. *Kai pamačiau tave kitoje šokių aikštelės pusėje, iš karto pažinau.* – Jis sugalvojo tuos žodžius, bet nežinojo, ar ištarė, tik vėl atsimerkė, įsižiūrėjo Aleksei į veidą ir liūdnai nusišypsojo.

– Kodėl viskas turėjo taip bjauriai susipainioti?

Aleksė nulaižė ašarą nuo savo lūpų kampučio, pravėrė lūpas, bet nesurado žodžių. Turbūt ji kaip ir Hamondas nepajėgė suprasti, kodėl, kai jis pirmą kartą gyvenime įsimylėjo, viskas klojasi taip prastai.

Hamondas paplekšnojo ranka per lovą iš kairės pusės.

Aleksė papurtė galvą:

– Ne, aš galiu tave užgauti.

– Atsigulk šalia.

Akimirką padvejojusi, ji įsmuko į lovą šalia Hamondo, bet jo nelietė, tik padėjo ranką jam ant krūtinės.

– Negaliu arčiau prisislinkti, nes užgausiu tau koją.

Hamondas norėjo jai daug ką pasakyti, jiems abiem labai reikėjo pasikalbėti, bet vaistai ėmė veikti. Kai Aleksė taip arti, jis jautėsi, lyg būtų su ja susiliejęs. Hamondas norėjo tuo mėgautis, tačiau prieš savo valią paniro į nebūtį.

***

Po kiek laiko jis pabudo. Nevisiškai. Jis ir nenorėjo pabusti. Jam nieko neskaudėjo. Jis jautėsi netgi pakiliai. Tie nuskausminamieji – puikus dalykas.

Aleksė sujudėjo. Paskui atsisėdo.

– Hamondai, tu nemiegi?

– Hmm.

– Ar ko nors reikia?

Jis kažką sumurmėjo, ir Aleksė suprato, kad jam nieko nereikia. Ji vėl atsigulė. Tačiau po kelių akimirkų Hamondas vėl kažką pasakė taip neaiškiai, kad nė pats nesuprato.

– Ką sakei? – Aleksė pakėlė galvą. Bent jam taip pasirodė. Jis vis dar neatsimerkė. – Hamondai? – Aleksė susirūpinusi padėjo ranką jam ant krūtinės. – Tau skauda? Nori vandens?

Hamondas suėmė jos ranką ir paslinko žemyn po paklode.

Paskui jis vėl nugrimzdo į pusiau sąmoningą būklę. Jis jautėsi geriau negu drąsiausiuose erotiniuose sapnuose: kaip ir erotinėje fantazijoje jam nereikėjo nieko daryti, tik visiškai atsipalaiduoti ir pasiduoti pojūčiams. Tegul tai atsitinka, tegul jausmai išsilieja ir teka pasroviui. Viskas vyko maloniai lėtai. Jie niekur neskubėjo, jų niekas nevertė ir neragino. Sapnai visada pilni palaimos, nes nebūna jokių pasekmių.

Hamondas pajuto, kaip Aleksė pakeitė pozą, bet keli švelnūs bučiniai neparuošė jo tam drėgnam jį apgaubusiam karščiui. Tie jausmingi judesiai su niekuo nesulyginami. Hamondas sulaikė kvėpavimą ir atsidavė pojūčiams. Kūnas paniro į čiužinį kaip į šiltą vonią ir jį apgaubė seksualinė palaima.

Hamondas instinktyviai pajudino ranką. Ieškodamas ištiesė ir rado – švelnumą, slėpiningą gelmę, visatos centrą, žmogaus širdies plakimą, gyvybės taką.

Vos judindamas savo pirštus privertė Aleksę krūpčioti iš susijaudinimo. Jo nykščio pagalvėlė atrado seniausiai žinomą vietą ir privertė moterį tyliai aimanuoti. Tai buvo ne garsai, o veikiau virpesiai jos burnoje, kuriuos jautė ir Hamondas.

Šis gyvas sapnas, panirimas į užmarštį, buvo toks malonus, kad Hamondas liko jame ir iš lėto pasiekė orgazmą, privertusį pasijusti taip, lyg būtų ištirpęs.

Pasąmonėje tykojo kažkoks grėsmingas ir bjaurus dalykas, tačiau jis nenorėjo to pripažinti. Tik ne dabar. Ne šiąnakt. Rytoj.

Hamondo rytas prasidėjo po kelių valandų baisiu riksmu:

– O Dieve švenčiausias!

KETVIRTADIENIS

27 SKYRIUS

Lipdama laiptais, Stefi vis dar rėkė. Atsidūrusi miegamajame, ji rado Hamondą sėdintį lovoje, suspaudusį rankomis galvą. Jis atrodė taip, lyg tuoj nugrius pakirstas širdies smūgio.

– Maniau, kad tave nužudė. Pamačiau kruvinus rankšluosčius...

– Velnias, Stefi. Per tave manęs vos infarktas neištiko.

– Tavęs? Tai aš vos nenumiriau. Kas tau atsitiko?

Hamondas susirūpinęs nužvelgė kambarį, lyg kažko ieškodamas.

– Kiek valandų? Ką tu čia veiki? Kaip patekai į vidų?

– Aš vis dar turiu raktą. Bet nesvarbu. Kas tau atsitiko?

– Aš... – Hamondas pažvelgė į sutvarstytą ranką, lyg matydamas pirmą kartą. – Mane vakar užpuolė. – Jis mostelėjo į komodą. – Paduok man apatinius.

– Užpuolė? Kur?

Jo glaudės buvo antrame stalčiuje nuo viršaus. Stefi išėmė vienas, Hamondas nuleido kojas per lovos kraštą.

– Ir koja sužeista?

– Taip, bet ne taip smarkiai kaip ranka. – Hamondas pasilenkė, įkišo kojas į trumpikių klešnes, paskui užsitempė jas ant šlaunų. Prieš atsistodamas įdėmiai pažvelgė į Stefi.

– Dėl Dievo, Hamondai, aš jį mačiau daug kartų.

Hamondas nusimetė paklodę, atsistojo, užsitraukė glaudes, pasiėmė nuo spintelės butelį vandens ir išgėrė jį iki dugno.

– Ar pagaliau pasakysi man, kas atsitiko?

– Sakiau, kad mane...

– Užpuolė. Tiek supratau. Kas tavo rankai?

– Perrėžta peiliu. Koja taip pat.

– Viešpatie, tave galėjo užmušti. Kur buvai? – Kai Hamondas pasakė, Stefi pridūrė: – Na, tai nenuostabu. Ką veikei toje miesto dalyje?

– Ar prisimeni Loretą But?

– Tą girtuoklę?

Hamondas susiraukė, bet linktelėjo:

– Ji nebegeria ir nori vėl dirbti policijoje. Pakvietė mane susitikti vienoje vietoje, kur ji lankosi. Pakeliui į automobilį mane užpuolė kažkoks vyras. Aš priešinausi. Jis ėmė švaistytis peiliu. Pavyko jį nustumti tiek, kad spėčiau nubėgti iki automobilio. Grįžau namo, išsikviečiau gydytoją, jis man susiuvo ranką.

– Ar pranešei policijai?

– Nenorėjau apklausos. Bet vis vien turiu aiškintis tau.

– Kodėl nevažiavai į ligoninę?

– Dėl tos pačios priežasties. – Jis nuklibinkščiavo vonios kambario link. – Nebuvo taip blogai.

– Ne taip blogai?! Hamondai, apačioje pilnas krepšys krauju sumirkusių rankšluosčių.

– Atrodo blogiau, negu yra iš tikrųjų. Per visą naktį užteko tik dviejų nuskausminamųjų tablečių. Klausyk, palik mane vieną, – paprašė jis Stefi, kuri nusekė jį į vonią.

Stefi išėjo, jis uždarė duris.

– Esu mačiusi tave besišlapinantį, – riktelėjo ji.

Stefi sugrįžo į miegamąjį ir atsisėdo ant lovos, kur prieš kelias minutes sėdėjo jis. Ant spintelės prie lovos stovėjo dabar jau tuščias butelis vandens, standartinė skarelė rankai parišti ir plastikinis vaistų buteliukas, pirktas vaistinėje be gydytojo pavardės ant etiketės.

Hamondas išėjo iš vonios kambario, nušlubavo prie lovos, liepė Stefi atsikelti ir užtiesė lovatiesę.

– Kada tu pasidarei toks drovus?

– O kada tu tapai tokia smalsi?

– Ar tau neatrodo, kad mano smalsumą galima pateisinti? Vos įėjusi į tavo namus, pamatau krepšį kruvinų rankšluosčių. Gali vadinti mane sentimentalia, bet aš norėjau sužinoti, ar kartais mano kolegos, maža to – buvusio meilužio, kuriam aš vis dar jaučiu švelnumą, kažkas neužkapojo kirviu.

Hamondas skeptiškai kilstelėjo antakius:

– Argi žmogžudžiai viską išvalo?

– Kai kurie sutvarko. Bet tu nukreipei kalbą.

– Nenukreipiau. Tu susirūpinai mano būkle. Tavo vietoje aš būčiau reagavęs visiškai taip pat. Bet, kaip matai, aš vis dar gyvas. Sužeistas, apipešiotas, bet gyvas. Aš pasijusiu daug geriau po karšto dušo ir kelių puodelių dar karštesnės kavos.

– Vadinasi, man išeiti.

– Teisingai supratai.

Stefi pažvelgė į sutvarstytą dešinę ranką:

– Kas tas gydytojas?

– Tu jo nepažįsti. Senas draugas. Buvo man skolingas.

– Kokia jo pavardė?

– Koks skirtumas? Tu jo nepažįsti.

– Hmm.

– Ką?

– Nieko.

– Klausk.

– Kodėl nenorėjai parašyti pranešimo apie nusikaltimą?

– Neverta gaišti laiko. Užpuolikas nieko nepaėmė.

– Jis puolė tave pavojingu ginklu.

Hamondas susierzinęs ėmė aiškinti jai lyg bukagalvei:

– Kas iš to, jei būčiau pranešęs? Aš nepajėgčiau atpažinti to vyro. Tiesą sakant, nė nežinau, kas jis. Baltasis, juodasis ar ispanas. Aukštas ar žemas. Liesas ar apkūnus. Plaukuotas ar praplikęs. Buvo tamsu. Viskas įvyko akimirksniu. Aš tik mačiau peilio ašmenis. Tai mane sukrėtė ir nešiau kailį iš ten. Būčiau tik gaišęs laiką, pranešdamas policijai apie įvykį, nes jie būtų tik užpildę pranešimą, ir viskas. Jie ir taip turi ką veikti ir aš turiu. – Hamondas susiraukė ir prilaikė dešinę ranką kaire. – O dabar, būk gera, išeik, nes noriu nusiprausti po dušu ir apsirengti.

– Gal tau padėti?

– Ačiū, susitvarkysiu pats.

– Pasiimk laisvą dieną. Aš ateičiau apie pusiaudienį, paruoščiau pietus ir papasakočiau tau apie tą vyruką.

Hamondas atidarė stalčių, kur buvo sudėti marškinėliai. Stefi dažnai erzindavo jį dėl šių nudėvėtų marškinėlių, kuriuos jis mėgo nešioti namuose. Jis pakėlė vienus nuo viršaus. „Tikriausiai tai vieni iš mėgstamiausių“, – pamanė Stefi, nes jis nusišypsojęs pakėlė juos prie veido ir pauostė.

– Apie kokį vyruką?

– Oi, aš tau nepapasakojau! – Stefi pliaukštelėjo delnu per kaktą. – Pamačiusi tave tokį visiškai pamiršau, dėl ko atėjau. Kai važiavau į darbą, Smilou paskambino man į mobilų. Miesto areštinėje sėdi vienas vyrukas.

Stefi nebekreipė dėmesio į Hamondo susižavėjimą marškinėliais, o jis vis dar laikė juos ir išsiblaškęs tarė:

– Mūsų miesto areštinėje daug visokiausių vyrukų.

– Bet tik vienas teigia esąs daktarės Lad brolis.

Hamondas staigiai apsisuko, jo veidas išblyško. Stefi nusprendė, kad iš skausmo. Staigiai sukdamasis, trinktelėjo sužeistos dešinės rankos alkūne į atidaryto stalčiaus kampą. Hamondas ištiesė kairę ranką, kad išlaikytų pusiausvyrą.

– Hamondai, jei tu ketini eiti į darbą, tai tau galvoj negerai. Tik pasižiūrėk į save – tu vos pastovi ir išbalęs kaip paklodė. Tavo ranka...

– Pamiršk tą prakeiktą ranką!

– Nerėk ant manęs.

– Tai nustok vaidinusi mano motiną.

– Tu sužeistas.

– Man viskas gerai. Papasakok apie tą vyrą.

– Jis Bobas Turnbulas. Ne, ne taip, bet panašiai.

– Už ką suimtas?

– Smilou nespėjo pasakyti, nes aš nutraukiau pokalbį ir atėjau čia.

– Ką jis...

– Hamondai! Turėk sąžinės! O dar kalbi, kad aš tave tardau. Aš tik žinau, kad šis Trimblas... Taip, Bobas Trimblas buvo suimtas vakar ir skambino Aleksei Lad. Jos nebuvo namie. Vienas iš policininkų buvo gana sumanus. Išgirdęs pavardę, prisiminė, kad daktarė susijusi su Petidžono nužudymu, ir pranešė Smilou.

Hamondas padėjo marškinėlius atgal į stalčių ir jį uždarė.

– Palauk, neišeik. Man bus sunku vairuoti parišta ranka, todėl važiuosiu su tavimi. Duok man penkias minutes.

Kol Hamondas rengėsi, Stefi nulipo žemyn, paskambino Smilou ir pasakė, kodėl pavėluosianti.

– Jį užpuolė?

– Jis taip sako.

Po trumpos pauzės Smilou paklausė:

– Ar turi priežasčių juo abejoti?

– Ne visai. Tik... – Ji mąsliai pažvelgė į tualeto duris, ties kuriomis stovėjo didelis krepšys, prikimštas kraujuotų rankšluosčių. – Tik nebūdinga, kad mūsų „ponas Nusikaltimas ir Bausmė“ nekreiptų dėmesio į užpuolimą peiliu. Jis mėgina sumažinti savo žaizdas, bet atrodo, kad būtų kovojęs penkiolika raundų su lokiu.

– Gal jis tik sutrikęs, kad buvo toks neapdairus?

– Gal. Na, mes atvažiuosim po penkiolikos minučių.

Stefi nepaminėjo Smilou apie nevykusį Hamondo paaiškinimą, dėl ko jis nenuvažiavo į ligoninę. „Senas pažįstamas" gydytojas – tai akivaizdus melas. Hamondui niekada nesisekė meluoti. Jam reikėtų pasimokyti iš Aleksės Lad. Atrodo, kad jis žavisi tos ponios sugebėjimu...

Stefi protas paspaudė stabdžius. Ji nieko nematydama žvelgė į tuščią erdvę, galvoje šviesos greičiu skriejo neįtikėtinos mintys. Jas sulaikyti – tai lyg mėginti sugauti kometą.

Hamondas šukuodamasis leidosi laiptais. Stefi pasivijo jį prie lauko durų, dar spėjusi pagriebti kraujuotą servetėlę ir įsikišti ją į kuprinę.

Bobas Trimblas buvo mirtinai išsigandęs, tačiau jis nė už ką neleis, kad kiti pastebėtų jo baimę. Tie prakeikti farai.

Dėl šitokios jo padėties kalta ta stora, neskoningai apsirengusi senmergė mokytoja. Jo išdidumui suduotas smūgis, kad pakliuvo dėl tokios nevykėlės. Buvo visiškai lengva ją užkariauti, gundymas buvo įprastas ir nuobodus. Reikėjo kovoti, kad neužmigtų. Bobui sunkiausia buvo neužmigti. Kas galėjo pamanyti, kad ši nevėkšla pasirodys esanti lemtinga moteris pačia tikriausia prasme.

Vakar jam taip gerai sekėsi su našle iš Denverio, kuri ausyse segėjo deimantus didumo kaip automobilio žibintai ir dar tokius pat turėjo ant abiejų rankų. Jų ilgam būtų užtekę pagyventi prabangiai. Ji turėjo subtilų humoro jausmą, troško nuotykių, o jam tai visada patiko. Uždėjęs ranką jai ant šlaunies, jis aiškino, kaip dėl jos kenčiąs, nepraleisdamas jokių anatominių smulkmenų. Tuo metu du policininkai sugriebė jį už parankių ir išvilko iš naktinio klubo.

Lauke jie privertė jį išskėsti rankas ant patrulinio automobilio kapoto, apieškojo, surakino antrankiais ir perskaitė jam jo teises. Akies kampučiu jis pastebėjo tą senmergę iš Indianos mokyklos, spaudžiančią rankoje odinius batelius.

– Prakeikta ragana! – sumurmėjo jis, kai durys atsivėrė.

– Kas yra, Bobai? Ar ką sakei?

Vyras atrodė pažįstamas, nors Bobas negalėjo prisiminti, kur jį matęs. Jis vilkėjo trijų dalių kostiumą. Bobas suvokė, kad brangų. Jo odekolonas taip pat atrodė brangus.

Vyriškis paspaudė ranką advokatui, kuris buvo paskirtas Bobui. Advokatas, panašus į Heincą iš kečupo reklamos, atrodė visiškas nevykėlis. Vienintelis jo patarimas Bobui buvo prikąsti liežuvį, kol jie išsiaiškins, kas čia vyksta. Advokatas sėdėjo nedidelio stalo gale ir žiovavo, mandagiai prisidengdamas delnu. Tačiau įėjęs vyras privertė jį pasitempti ir sukrusti. Vyriškis atsisėdo priešais Bobą ir prisistatė esąs detektyvas Roris Smilou. Bobas visai nepasitikėjo to kalės vaiko šypsena.

– Atėjau čia tam, kad palengvinčiau tavo gyvenimą, Bobai.

Bobas tuo pažadu taip pat nepatikėjo.

– Ar tai tiesa? Jei taip, tai galit išklausyti manąjį šios istorijos variantą. Ta ragana meluoja.

– Tu jos neišprievartavai?

Bobo veidas ištįso, raumenys susitraukė.

– Išprievartavau?

– Pone Smilou, aš ir mano klientas manėm, kad jį kaltina tik rankinės vagyste. Panelės Rodžers skunde nerašoma apie išprievartavimą, – nervingai pareiškė „Heincas“.

– Ji kalbėjo apie tai su policijos pareigūne, – paaiškino Smilou. – Moteris gėdijosi atskleisti smulkmenas vyrams.

– Jei ji teigia, kad ją išprievartavo, man reikia pasikalbėti su klientu.

Atsigavęs nuo smūgio, Bobas niekinamai pažvelgė į advokatą.

– Nėra apie ką kalbėti. Aš jos neišprievartavau. Viskas, ką darėm, buvo pagal abipusį susitarimą.

Smilou atskleidė segtuvą ir ištraukė pareiškimą.

– Jūs susipažinot naktiniame klube. Pasak panelės Rodžers, jūs ją vaišinot alkoholiu, norėdamas nugirdyti.

– Mes abu išgėrėm po kelias taures. Taip, ji buvo įkaušusi. Bet aš neverčiau jos gerti.

– Jūs kartu nuėjote į viešbučio kambarį ir lytiškai santykiavot, – Smilou pažvelgė į Bobą. – Ar tai tiesa?

Bobas nepajėgė atlaikyti tylaus, bet iššaukiančio Smilou žvilgsnio.

– Taip, tai tiesa. Ir jai labai patiko.

„Heincas" sumišęs atsikrenkštė:

– Pone Trimblai, patariu jums daugiau nieko nesakyti. Viskas, ką pasakysit, gali būti panaudota prieš jus. Atsiminkit.

– Manot, leisiu, kad kokia nors bukagalvė kekšė kaltintų, jog aš ją išprievartavau, ir nesiginsiu?

– Tą padarysite teisme.

– Velniop teismą! Ir velniop tave! – Bobas atsigręžė į Smilou. – Ji meluoja nė nemirksėdama.

– Jūs nesantykiavot su ja, kol ji buvo apsvaigusi nuo alkoholio?

– Žinoma, santykiavau ir ji pati mane skatino.

Smilou skausmingai atsiduso ir patrynė antakius:

– Aš tikiu jumis, pone Trimblai, tikrai tikiu, bet, žiūrint iš teisinio taško, jūs balansuojate virš bedugnės. Įstatymai pasikeitė. Straipsniai sugriežtėjo. Dėl padidėjusio visuomenės dėmesio, kai prievartautojų aukos negauna reikiamos kompensacijos, tardytojai ir teisėjai laikosi tvirtos pozicijos. Jie nenori atsakyti už tai, kad paleido prievartautoją...

– Man niekada nereikėjo prievartauti moters, – riktelėjo Bobas. – Priešingai...

– Suprantu, – ramiai sutiko Smilou. – Bet jei panelė Rodžers teigs, kad ji buvo patekusi į bejėgišką padėtį, paveikta alkoholio, kurį jūs privertėt išgerti, tada ir techniniu, ir teisiniu atžvilgiu gerose apygardos prokuroro rankose ši byla gali virsti išprievartavimo byla.

Bobas susikryžiavo rankas ant krūtinės iš dalies todėl, kad ši poza rodė jo abejingumą, iš dalies todėl, kad jau pasiekė panikos ribą. Kai jam buvo aštuoniolika, jį pasodino į kalėjimą. Ten jam nepatiko. Nė kiek. Jis prisiekė, kad daugiau nė už ką ten nebepaklius. Bijodamas, kad balsas neišduotų, jis nieko nepasakė.

– Ar turėjot narkotikų, kai jus suėmė, – toliau klausinėjo Smilou.

– Tik kelias porcijas. Bet aš nedaviau tai kuo-ji-ten-vardu.

– Ne? – Smilou rūsčiai pažvelgė į jį.

– Dėl jos nebūčiau eikvojęs dūmo. Su ja ir taip buvo per daug lengva.

– Bet jūs vis tiek turit problemų. Kaip jūs manot, kuo patikės prisiekusieji? Kuklia, miela moterimi ar tokiu eržilu kaip jūs?

Kol Bobas kūrė tinkamą atsakymą, atsidarė durys ir įėjo moteris. Ji buvo smulki, trumpais tamsiais plaukais, ryškiomis juodomis akimis. Gražios kojos, nedidelės stačios krūtys. Bet, Bobo nuomone, tokia iš karto smogia į tarpukojį.

– Manau, kad šis šiukšlė neprisipažino.

Smilou pristatė ją kaip Stefi Mandel iš apygardos prokuratūros. Ją pamatęs „Heincas“ net pažaliavo ir konvulsiškai nurijo seiles. Blogas ženklas, jei jo advokatas, pamatęs šitą bjaurybę, vos nenualpsta iš baimės.

Smilou pasiūlė jai atsisėsti, bet ji liko stovėti.

– Aš ilgai neužtruksiu. Tik norėjau įspėti poną Trimblą, kad aš tikra išprievartavimo bylų žinovė ir pakliuvusius pirmą kartą siūlau kastruoti. Žinoma, ne medikamentais. – Stefi atsirėmė delnais į stalą ir pasilenkė taip, kad jų nosys atsidūrė viena priešais kitą: – Už tai, ką padarei tai vargšelei Elinai Rodžers, aš tikrai nekantrauju pamatyti tavo kiaušius ant trinkos.

– Aš jos neišprievartavau.

Jo nuoširdus neigimas nepadarė įspūdžio panelei Mandel, kuri tik paniekinamai susiraukė ir atrėžė:

– Susitiksim teisme, Bobai. – Paskui apsisuko ant savo aukštakulnių batelių ir trenkusi durimis išėjo.

Smilou patrynė skruostą ir apgailestaudamas papurtė galvą:

– Man gaila tavęs, Bobai. Jei Stefi Mandel bus prokurorė, bijau, kad tu nukentėsi.

– Galbūt ponas Trimblas prisipažins kaltas dėl mažesnio nusikaltimo.

Bobas su neapykanta pažvelgė į „Heincą“, pasiūliusį šį sprendimą:

– Kas tavęs klausia! Aš dėl nieko neprisipažinsiu kaltas.

– Bet dėl vagystės...

– Ponai, – įsiterpė Smilou. – Man šovė į galvą mintis: jei panelė Mandel įsitraukusi į kitą bylą, galima rasti aplinkinį kelią.

Apsimetęs ramiu, Bobas paklausė:

– Ką turite galvoje?

– Ji Petidžono nužudymo bylos prokurorė.

„Stop“ ženklas.

Staiga Bobas prisiminė, kur matė Smilou, – per televiziją kitą vakarą po Petidžono nužudymo. Jis – žmogžudystės tyrimui vadovaujantis detektyvas. Bobas atsilošė kėdėje ir mėgino apsimesti, kad staiga neišprakaitavo taip, kaip baltasis kukurūzų lauke.

– Petidžono nužudymo byloje?

Smilou pažvelgė į jį ilgu, tiriančiu žvilgsniu, paskui atsiduso ir užvertė segtuvą.

– Maniau, kad galėsim vienas kitam padėti, Bobai. Bet jei apsimesi kvaileliu, neduosi man kitos išeities, kaip tik palikti tave panelei Mandel.

Jis atstūmė kėdę ir išėjo daugiau netaręs nė žodžio, sandariai uždaręs paskui save duris.

Bobas pažvelgė į „Heincą, kuris mėgsta kečupą“ ir gūžtelėjo pečiais:

– Ką blogo aš padariau?

– Mėginai apmauti Rorį Smilou. Prasta mintis.

28 SKYRIUS

Smilou ir Stefi kone pusę valandos tapšnojo vienas kitam per pečius, kad jiems taip šauniai pavyko apmulkinti Bobą Trimblą. Hamondas vos ištvėrė jų džiūgavimą.

– Leidau jam daugiau negu valandą pamąstyti, – pasakė Smilou gal jau dešimtą kartą.

– Taip, tu sakei.

– Vos tik mes sugrįžom į kambarį, – įsiterpė Stefi, – jis viską išklojo.

– Tikriausiai tu puikiai suvaidinai blogą policininkę.

– Taip, turiu pripažinti, – gyrėsi ji. – Bobas buvo įsitikinęs, kad kaltinamas išprievartavimu.

Elina Rodžers neteigė, kad ją išprievartavo. Priešingai, netgi pripažino esanti kalta, kad jai pavogė kredito korteles ir pinigus. Ji tik norėjo pamatyti, kaip Bobą Trimblą sučiups ir suims, kad išgelbėtų kitas moteris nuo panašaus pažeminimo.

Elina nusprendė tuoj pat grįžti į Indianapolį, nors leido suprasti, jog noriai liudys prieš Trimblą, jei byla pateks į teismą. Ji išvyko iš Čarlstono, taip ir nesužinojusi, kokią dovaną įteikė Čarlstono policijos departamentui.

– Negaliu sulaukti, kol pamatysiu Aleksės Lad veido išraišką, kai ji išgirs šį įrašą. Hamondai, tu tiesiog nepatikėsi, – džiūgavo Stefi. – Prašei manęs motyvo. Ir gavai jį. Su kaupu!

Hamondas įkvėpė per burną, slopindamas šleikštulį. Viskas atrodė grėsminga nuo tos minutės, kai jam pasakė, kad netikras Aleksės brolis sėdi areštinėje. Stefi ir Smilou taip didžiavosi savo prakeiktu įrašu. Jie rijo seiles, laukdami, kol Hamondas jį išgirs, o jis jau žinojo, kas ten įrašyta. Jis jau vakar girdėjo istoriją iš Loretos But. Tie nuogi faktai piešė labai nepatrauklų daktarės Lad portretą. Bobas Trimblas pritaikė praeities istoriją savo tikslams ir nupiešė tipišką žudikės portretą. Pasak Stefi, įrašas pateikia motyvaciją, kurios trūko bylai. Netgi su kaupu. Hamondas vylėsi, kad Smilou detektyvai nebus tokie uolūs kaip Loreta ir jis galės vilkinti bylą tol, kol sužinos, kas Aleksę siejo su Petidžonu, ir paaiškins jai, ko pats buvo susitikęs su Lučiu.

Hamondas ketino siūlyti, kad jie abu apie viską papasakotų Smilou. Reikėjo iš karto prisipažinti detektyvui, jog jis matėsi su Petidžonu. Tačiau tai buvo subtilus dalykas ir Hamondas tikėjosi, jog niekas apie tai nesužinos. Dar jis ketino patarti Aleksei papasakoti Smilou apie savo praeitį, kol jis pats to nesužinojo ir nepadarė išvadų, kaip tai susiję su Petidžono byla.

Deja, iš jo atėmė tą galimybę. Kai Stefi įsiveržė į jo butą, Aleksė jau buvo išėjusi. Jis buvo dėkingas, kad ji išėjo anksti, ir manė, kad jiems velniškai pasisekė, jog Stefi neaptiko jų lovoje, nes po to jų išpažintys Smilou būtų atrodžiusios mažiau įtikėtinos.

Ir štai.

Bobas Trimblas išniro iš nebūties pačiu netinkamiausiu laiku. Aleksė nė neįtaria, kokius spąstus jis jai paspendė. Hamondas bejėgis ją įspėti.

Supypsėjo pranešimų gaviklis. Visi trys pasitikrino.

– Mano, – pasakė Hamondas.

Smilou stumtelėjo telefoną.

Hamondas pasižiūrėjo, kas skambina.

– Ačiū, pasiskambinsiu iš mobilaus. – Jis atsiprašė ir išėjo į koridorių, kur galėjo netrukdomas kalbėtis. – Kas atsitiko, Loreta?

– Vakar mes nekaip užbaigėme.

– Ką turi galvoje?

– Tu atrodei labai nusivylęs.

– Nesijaudink dėl to.

– Bet aš jaudinaus. Aš tau norėjau padėti, todėl nuėjau į apygardos archyvą ir aptikau Harvį, perkantį meduolį iš automato.

– Loreta, aš turiu tik minutę laiko.

– Tuoj pasakysiu. Paklausiau, ar dar kas nors prašė jo informacijos, susijusios su Petidžono byla.

– Būtent apie Aleksę Lad?

– Ne, aš tik norėjau pažiūrėti, ar jis užkibs.

– Ir?

– Jis visas išprakaitavo. Kone girdėjau barškančius jo kelius.

– Kas prašė informacijos?

– Tas niekšelis nenorėjo pasakyti.

– Loreta...

– Aš viską išmėginau, Hamondai. Patikėk. Grasinau, kad atskleisiu jo darbelius, kankinsiu jį ir susidorosiu, derėjausi ir meilikavau, siūliau ir alkoholio, ir narkotikų, ir sekso su profesionalėmis, bet nieko nepešiau. Tas, kas jo prašė, matyt, išgąsdino jį ir privertė prikąsti liežuvį.

– Gerai, ačiū! – Hamondas išgirdo žingsnius ir atsigręžė. Iš už kampo išniro Frenkas Perkinsas su Alekse.

– Ar nori, kad dar ką nors padaryčiau? – paklausė Loreta.

– Ne, kol kas ne. Ačiū. Turiu eiti.

Jis išjungė telefoną ir atsigręžė, kai Perkinsas ir Aleksė priėjo prie Smilou kabineto durų. Pamatęs Hamondą, advokatas iš nuostabos išplėtė akis:

– Kas atsitiko?

– Mane užpuolė.

– Viešpatie! Atrodo, kad tai daugiau nei paprastas užpuolimas.

– Tuoj viskas praeis. – Jis pažvelgė į Aleksę. – Mane gerai gydo.

Jų žvilgsniai susitiko tik dalelę sekundės. Hamondas mėgino ją įspėti, bet advokatas pravėrė kabineto duris.

– Na, kas dabar atsitiko, detektyve?

– Turim įrašą ir norim, kad jūsų klientė jį išgirstų.

– Kokį įrašą?

– Šįryt apklausėme vieną suimtąjį. Patikėkit, jo teiginiai susiję su Petidžono byla.

Perkinsas pastūmė kėdę Aleksei. Kiti tame nedideliame kambaryje liko stovėti. Smilou pasiūlė Hamondui sėsti, bet šis atsisakė. Aleksė atsisėdo ir klausiamai pažvelgė į Hamondą, tačiau šis nežinojo, kaip įspėti ją, kas jos laukia.

Smilou trumpai papasakojo Aleksei ir Perkinsui Elinos Rodžers istoriją.

– Laimei, panelė Rodžers pasirodė drąsi moteris, pati surado tą vyrą ir pranešė policijai.

– Nematau jokio...

– Jis Bobas Trimblas.

Hamondas įdėmiai stebėjo Aleksės veidą. Vos tik Smilou prakalbo, ji suvokė, kas jos laukia. Ji trumpai užsimerkė ir giliai įkvėpė. Tačiau, išgirdusi Trimblo vardą, niekaip nereagavo.

– Jūs pažįstate poną Trimblą, daktare Lad? – paklausė Smilou.

– Norėčiau pasikalbėti su kliente, – įsiterpė Frenkas Perkinsas.

– Viskas gerai, Frenkai, – tyliai pasakė Aleksė. – Deja, negaliu teigti, kad nepažįstu Bobo Trimblo.

Perkinsui nespėjus nieko pasakyti, Smilou pareiškė:

– Įrašas viską paaiškins, Frenkai. – Jis paspaudė mygtuką.

Smilou balsas išvardijo dalyvaujančius, pranešė laiką, vietą ir datą, aplinkybes, kuriomis Trimblas pateikia pareiškimą. Trimblas prisipažino suviliojęs Eliną Rodžers, norėdamas ją apvogti. Ir nors niekas jam nežadėjo sušvelninti bausmės, Stefi Mandel patikino, jog apygardos prokuratūra bus dėkinga tiems, kurie savo noru pateiks informacijos, susijusios su Lučio Petidžono žmogžudystės byla.

Po to Smilou uždavė pirmą klausimą:

– Bobai, ar galiu jus vadinti Bobu?

– Aš nesigėdiju savo vardo.

– Bobai, ar pažįstate daktarę Lad?

– Aleksė – netikra mano sesuo. Mes vienos motinos, tik skirtingų tėvų. Tačiau nepažinojom nė vieno.

– Trimbl – tai jūsų motinos pavardė?

– Taip.

– Jūs užaugote vienuose namuose su seserimi?

– Galite ir taip vadinti, bet tai nebuvo tikri namai. Mūsų motina nebuvo Marta Stiuart, nors siūlė daug pramogų.

– Kokių pramogų?

– Vyrams, detektyve Smilou. Į mūsų namus visą laiką ateidavo vyrai. Tada mus su Alekse išsiųsdavo lauk. Jei karšta – blogai, jei šalta – irgi blogai. O jei mes dar ir alkani – visai blogai. Kartais išsikaulydavom mėsainį iš senutės juodaodės, kuri dirbo kavinėje. Aš jai nelabai patikau, bet ji gailėjo Aleksės. Tačiau jei jos šefas būdavo netoliese, nieko neduodavo. Tekdavo išeiti alkaniems.

– Ar jūsų motina gyva?

– O kas žino? Ji mus paliko, kai man buvo... gal keturiolika, o Aleksei dvylika. Įsimylėjo vieną vyrą ir išvažiavo paskui jį. Nežinau, ar jį susirado, ar ne. Nuo to laiko nei jos mačiau, nei apie ją girdėjau.

– Ar vaikų apsaugos tarnyba jumis nepasirūpino?

– Verčiau jau būčiau sėdęs į kalėjimą negu leidęs, kad tie biurokratai liptų man ant galvos. Todėl liepiau Aleksei niekam nesakyti, kad mūsų motina išvyko. Mes apsimetinėjom ir toliau ėjom į mokyklą, lyg viskas būtų normalu. Taip, – jis nusijuokė, – ir buvo. Nemanau, kad mūsų motina buvo kada nors peržengusi mokyklos slenkstį. Kiek žinau, raidės TMB (tėvų ir mokytojų bendravimas) jai reiškė tratintis, makštį ir...

– Atsargiau su žodžiais! – įspėjo Smilou.

– Atsiprašau, ponia, nenorėjau būti nepagarbus.

Hamondas suvokė, kad Bobas atsiprašė Stefi. Tačiau tai nuskambėjo nenuoširdžiai. Matyt, Aleksė manė taip pat, nes pasišlykštėjusi žiūrėjo į magnetofoną.

– Ar kaimynai nepastebėjo, kad jūsų motinos nėra? – paklausė Smilou.

– Mes su Alekse jau taip seniai patys rūpinomės savimi, jog niekas nesistebėjo, kad Aleksė neša drabužius į skalbyklą, o aš ieškausi atsitiktinių darbų.

– Jūs ieškodavot darbo, kad išlaikytumėt save ir seserį?

Bobas atsikrenkštė:

– Kurį laiką, – pauzė. – Prieš kalbėdamas toliau norėčiau, kad mes vieni kitus suprastume... Aš jau sumokėjau visuomenei savo skolą už tai, kas įvyko. Man dėl to nieko nebus, ar ne? Viskas vyko Tenesyje, o čia Pietų Karolina. Šioje valstijoje aš esu švarus.

– Papasakok, ką žinai apie Lučio Petidžono nužudymą, Bobai, ir galėsi eiti.

– Gerai.

Iki šiol Aleksė nepajudėjo. O dabar atsigręžė į Perkinsą.

– Ar mums reikia to klausyti?

Advokatas paprašė Smilou sustabdyti įrašą, kad galėtų pasikalbėti su kliente. Smilou mandagiai leido. Perkinsas kažko pašnibždomis paklausė, Aleksė tyliai atsakė. Jie dar maždaug minutę tyliai kalbėjosi.

Paskui Perkinsas tarė:

– Negalima rimtai žiūrėti į šio vyro teiginius. Jis derasi, kad jam panaikintumėte kaltinimus, ir tikriausiai pasakė tai, ką norėjote girdėti.

– Jei jis meluoja, tai daktarei Lad nesvarbu, ar ne?

– Bet svarbu, jei tai gali ją sutrikdyti.

– Apgailestauju, jei ją tai trikdo, bet manyčiau, kad daktarė Lad norės išgirsti, kuo ją kaltina. Ji gali bet kada paneigti jo teiginius.

Perkinsas atsigręžė į Aleksę:

– Spręsk pati.

Ji linktelėjo galvą.

– Gerai, Smilou, – pasakė Perkinsas. – Tačiau pats žinai, kad tai pigūs triukai.

Smilou nekreipė dėmesio į priekaištą ir spustelėjo mygtuką, paleisdamas juostą toje vietoje, kur jis kartoja klausimą, kaip Trimblas išlaikė save ir seserį.

– Kiek laiko gyvenome iš to, ką aš retkarčiais uždirbdavau, – atsakė jis. – Bet aš verčiausi per galvą, kad turėtume maisto, o Aleksė drabužių. Ji brendo kaip ir visos paauglės, pražydo. – Trimblas ėmė kalbėti tyliau. – Stebėdamas, kaip ji apvalėja, aš nutariau...

– Ką?

– Tuoj pasakysiu, – susierzinęs dėl Smilou nekantrumo tarė jis. – Pradėjau pastebėti, kaip mano draugeliai nužiūrinėja sesutę. Kitaip nei anksčiau. Išgirdau kelias jų pastabas. Ir man šovė į galvą vienas dalykas.

Hamondas parėmė kairę alkūnę ant parištos rankos kumščio ir prisidengė burną. Jis norėjo užsikimšti ausis, sviesti magnetofoną į sieną, norėjo gerai pakratyti Stefi, kuri šelmiškai šypsojosi Aleksei. Tačiau negalėjo padaryti nieko, tik klausytis, kaip ir ji.

Trimblo intonacija ir kalbos maniera pastebimai pasikeitė. Prisiminęs praeitį, jis prakalbo jaunystės žargonu. Jo kalba tapo šiurkštesnė, vulgaresnė, gašlesnė.

– Pirmą kartą tai įvyko atsitiktinai. Turiu galvoje, kad nieko nebuvau suplanavęs.. Mes su Alekse sėdėjome su vienu mano draugeliu. Jis pavogė šešias pakuotes alaus ir mes nuėjom į apleistą garažą išgerti. Jis pradėjo erzinti Aleksę ir... – kėdė sugirgždėjo, kai jis pasimuistė. – Galiausiai jis liepė Aleksei pakelti palaidinukę ir parodyti jam krūtinę. Aleksė pasakė: „Nė už ką, Chosė“. Bet ji taip nemanė. Ji kikeno, koketavo ir taip toliau. Bet galiausiai ji tai padarė. Aš liepiau draugeliui mainais už tai, kad pamatė mano sesers krūtis, duoti man dar vieną alaus. Jis pasiuntė mane po velnių, nes matė tik jos liemenuką. Tačiau kitą kartą...

Hamondas staigiai ištiesė kairę ranką ir išjungė magnetofoną.

– Mes visi jau supratom, Smilou. Netikras daktarės Lad brolis ją išnaudojo. Galima ginčytis, ar ji tą darė savo noru. Bet kuriuo atveju tai sena istorija.

– Ne tokia jau ir sena.

– Praėjo dvidešimt, gal net dvidešimt penkeri metai. Kaip tai galima susieti su Lučiu Petidžonu?

– Prieisim prie to, – pasakė Smilou. – Viskas susiję.

– Jūs čia galit sėdėti ir klausytis įrašo, – kildamas iš vietos tarė Perkinsas. – Bet aš neleisiu, kad verstumėt jo klausytis mano klientę.

– Bijau, kad negaliu leisti daktarei Lad išeiti, – pasakė Smilou.

– Ar ketinate jai pareikšti oficialų kaltinimą? – sarkastiškai paklausė Perkinsas. – Už nusikaltimą, kurį ji padarė aną dešimtmetį?

Smilou vengė atsakyti tiesiogiai:

– Jei nenorit išklausyti iki galo, tai paprašysiu palaukti kitame kabinete, kol ponas Krosas išgirs viską.

– Puiku.

– Ne, – tyliai, bet ryžtingai pasakė Aleksė. Visų akys nukrypo į ją. – Bobas Trimblas – šiukšlė. Per pastaruosius dvidešimt metų jis šiek tiek apsišlifavo, bet vis tiek liko padugnė. Aš noriu išgirsti viską, ką jis pasakys. Turiu teisę žinoti, ką jis apie mane šneka. Kad ir kaip man šlykštu girdėti jo balsą, aš privalau išklausyti, Frenkai.

– Ar neigiate, ką jis iki šiol pasakė? – paklausė Stefi.

– Neprivalai atsakyti, Alekse.

Nekreipdama dėmesio į advokato patarimą, ji pakėlusi galvą pažvelgė Stefei į akis.

– Tai įvyko labai seniai, panele Mandel, aš buvau vaikas.

– Jūs jau atsakėte už savo veiksmus.

– Blogai pasirinkau, kai neturėjau iš ko rinktis. Tie prisiminimai šlykštūs. Prieš daugelį metų aš nusikračiau jų ir gyvenau toliau. Pradėjau naują gyvenimą.

– Geras atsakymas, daktare Lad, – pasakė Stefi. – Kitaip tariant, kol kas jūs neneigiate nieko, ką jis pasakė.

Jei tuo metu Frenkas Perkinsas nebūtų įsikišęs ir įspėjęs daugiau nieko nesakyti, Hamondas pats būtų ją nutildęs. Aleksė paklausė advokato. Bjaurėdamasis tuo, kas vyksta, Perkinsas tarė:

– Baikim visa tai.

Smilou vėl įjungė įrašą. Hamondas perkėlė svorį ant kitos kojos, stengdamasis ištverti skausmą. Iš tikrųjų jis mėgino susivaldyti, kad neiškrėstų kokios nors kvailystės, pavyzdžiui, negriebtų Aleksei už rankos ir neišsitemptų lauk. Vakar jis pamatė, kad ją reikia saugoti. Jis pats ją gins. Jis jau beveik pasiruošęs viską išpasakoti, ir tegu visos pasekmės eina velniop.

Beveik. Šią akimirką šis prieveiksmis turėjo lemiamą reikšmę.

Blogiausia pasakojimo dalis dar tik priešaky ir ji bus kažkaip susijusi su dabartimi. Pagal Loretos pranešimą Bobas Trimblas apsivogęs Floridoje bėgo iš ten nuo jį sekusio skolų išmušinėtojo. Tai, kad jis dingo iš akiračio ir pasirodė Čarlstone praėjus kelioms dienoms po žmogžudystės, kuria įtariama jo netikra sesuo, buvo velniškai negeras sutapimas.

Aišku, kad šis faktas sukėlė Stefi ir Smilou įtarimą. Nors Hamondas žinojo, jog neįmanoma, kad Aleksė spėjo nužudyti Petidžoną ir atvykti į mugę, tačiau buvo daug neaiškumų ir neatsakytų klausimų, kurie jį kankino. Ypač atsižvelgiant į nerimastingą Aleksės praeitį.

Be abejonės, ji kažkam kėlė grėsmę ir tas žmogus norėjo ją nutildyti. Tačiau kokią grėsmę? Kaip liudytoja? Ar kaip žinanti kažkokią paslaptį ir nusprendusi ją atskleisti? Kol Hamondas neišgirs, kad Aleksė tikrai kalta (arba visiškai nekalta), tol jis kankinsis spąstuose tarp prokuroro ir gynėjo vaidmenų.

Juostoje Smilou klausinėjo Trimblą, kaip jis apgaule viliodavo iš draugų pinigus.

– Aš dirbdavau taip: nusižiūriu auką ir imu pasakoti jam apie Aleksę, kaip ji bręsta. Šnekėdavau, kad jai tiesiog niežti išmėginti savo naujus aparatus, ir panašiai. Užvesdavau jį, priversdavau galvoti apie ją ir svarstyti galimybes. Kartais tai užtrukdavo kelias dienas, kartais – tik valandas, kol prieidavom prie reikalo. Turėjau

nuojautą, kada galima užbaigti sandėrį. Tada pasakydavau sumą. Ir žinot ką? Tie gašlūnai niekada nenumušdavo kainos. Jie man užmokėdavo, o tada ateidavo Aleksės eilė.

– Kam?

– Na, paversti juos... pažeidžiamais.

– Lytiškai susijaudinti?

– Čia jūs gražiai pasakėt. Kai jie jau būdavo susijaudinę ir pasirengę, aš įsiveržsaid ir pareikalaudavau visų jų pinigų, nes kitaip...

– Kitaip kas?

– Pradėdavau pilti visokias teisines nesąmones apie nepilnamečių suvedžiojimą. Jei jie nenorėdavo mokėti arba grasindavo mus paskųsti policijai, sakydavau, kad mes liudysime priešingai. O kas nepatikėtų ta dvylikamete mergaite? Ir jie nusiramindavo. Taip mes vertėmės gana ilgai. Nė vienas nenorėjo prisipažinti draugams apsikvailinęs, todėl niekas nieko neplepėdavo.

– Ar jūsų netikra sesuo noriai dalyvavo tame versle?

– O kaip jums atrodo? Kad aš ją verčiau? Moterys mėgsta pasirodyti. Nenoriu būti nepagarbus, panele. Bet galiu kirsti, kad ponas Smilou sutinka su manimi, netgi jei pats su tuo ir nesusidūrė. Visos moterys širdyje ekshibicionistės. Žino, ką turi, ir žino, kad vyrai to nori. Joms patinka mus vilioti.

– Dėkui už psichologinį įžvalgumą.

Bobas suprato Stefi sarkazmą.

– Aš nerašiau taisyklių, panele, tik sakau, kaip yra, ir jūs tai žinote.

Smilou tęsė apklausą:

– Ar nepritrūko klientų?

– Mes eidavome į kitus rajonus. Aleksė atrodė tokia gaivi ir nekalta, kad kiekvienas pienburnis manė, jog jis bus jai pirmasis. Todėl supratau, kad užkibs ir pagyvenę vyrai.

– Papasakokit apie tai.

– Aleksė buvo puikus jaukas. Žinojo, kaip juos užvesti. Tikra profesionalė. Vaidindavo nekaltą ir jautrią. Visi mes neatsispiriame,

kai moteris drovi. Aleksė sugebėdavo tai suvaidinti geriau už visas mano pažinotas moteris.

Hamondas rankove nusibraukė prakaituotą kaktą, atsirėmė galva į sieną ir užsimerkė.

Jis išgirdo išjungiamo magnetofono spragtelėjimą.

– Tau negera?

Supratęs, kad Smilou klausimas skirtas jam, Hamondas atsimerkė. Visi, išskyrus Aleksę, žiūrėjo į jį. O jos akys buvo nukreiptos į sudėtas ant kelių rankas.

– Man viskas gerai. Kodėl klausi?

– Labai išbalai, Hamondai. Mes tau atnešim kėdę.

– Užleisiu savąją, pone Krosai. – Aleksė atsistojo ir žengtelėjo jo link.

– Ne! – griežtai atsakė jis. – Aš jaučiuosi gerai.

– Nori atsigert?

– Ačiū, Stefi. Man nieko nereikia.

Aleksė vis dar stovėjo žvelgdama į jį. Hamondas žinojo, kad ji supranta, jog jam visiškai blogai. Iš tiesų jis niekada gyvenime nesijautė blogiau.

– Kiek dar liko? – paklausė jis.

– Nedaug, – atsakė Smilou. – Daktare Lad?

Ji atsisėdo ir jis vėl paleido įrašą. Kambaryje buvo tylu, tik švelniai dūzgė magnetofonas ir skambėjo įsiteikiantis Bobo balsas. Jis pasakojo apie tai, kaip jie išplėtė veiklą su vyresniais, įtakingesniais žmonėmis, kuriuos jis verbuodavo viešbučių fojė ir baruose. Bobas buvo Aleksės sąvadautojas, reikalai klostėsi sėkmingai.

– Užtikęs juos su ja, aš palengvindavau jų pinigines, kurios buvo storesnės nei kaimynų vaikėzų. Daug storesnės.

– Atrodo, kad judu buvot puiki komanda.

– Taip! Pati geriausia, – Bobo balse pasigirdo nostalgija. – O paskui vienas vyrukas viską sugadino.

– Mėginai jį užmušti, Bobai.

– Tai buvo savigyna. Tas kalės vaikas puolė mane peiliu.

– Tu norėjai jį apvogti. Jis gynė savo nuosavybę.

– O aš gyniausi pats. Ne mano kaltė, kad peilis apsisuko ir užkliudė jam pilvą.

– Teisėjas manė, kad tai tavo kaltė.

– Tas šunsnukis pasiuntė mane į pragarą.

– Tau pasisekė, kad tas vyras liko gyvas. Jei būtų miręs, tau būtų pasibaigę liūdniau.

Hamondas girdėjo istorijos pabaigą iš Loretos. Trimblas sėdo į kalėjimą, Aleksei nuosprendis buvo atidėtas, ji turėjo lankytis pas psichologą, jai buvo paskirti globėjai. Taip Aleksė atsidūrė Ladų šeimoje. Sutuoktiniai ją pamilo. Pirmą kartą gyvenime su Alekse elgėsi maloniai ir gerai, mokė, kokie turi būti žmonių santykiai. Apsupta jų meilės ir teigiamos įtakos, ji pražydo. Ladai oficialiai ją įsidukrino ir davė savo pavardę. Neaišku, ar dėl jau mirusių ponų Ladų įtakos, ar pačios Aleksės pastangomis jos gyvenimas pasisuko šimtu aštuoniasdešimties laipsnių kampu. Bobui Trimblui buvo apmaudu dėl jos sėkmės.

– Aš sėdau į kalėjimą, o Aleksė išnešė sveiką kailį. Tai nesąžininga. Ne aš apakindavau tuos vaikinus.

– Ar Aleksė darė tik tai – juos apakindavo?

– O kaip jums atrodo? – paniekinamai prunkštelėjo Trimblas. – Iš pradžių – taip. O vėliau? Aišku, kad ji buvo kekšė. Jai tai patiko. Kai kurios moterys tam sukurtos. Aleksė viena iš jų. Todėl nors ji dabar ir psichologė ar panašiai, jai to labai trūksta.

– Ką turi galvoje, Bobai?

– Petidžoną. Jei jai nebūtų trūkę prostitutės darbo, ar būtų ėmusis jo vėl su Petidžonu?

Aleksė pašoko nuo kėdės ir suriko:

– Jis meluoja!

29 SKYRIUS

– Nesu girdėjęs nieko absurdiškesnio, – pasipiktinęs pratrūko Frenkas Perkinsas ir mostelėjo Aleksei pakilti iš vietos. – Bobas Trimblas – melagis, amoralus vagis, begėdiškai išnaudojęs savo netikrą seserį, kai ji dar buvo vaikas. Pridėkim dar tą melagingą kaltinimą išprievartavimu, kurį judu sukūrėt, kad paskatintumėte jo melagystes. Tokia manipuliacija nebūdinga netgi tau, Smilou. Aš išsivedu savo klientę namo.

– Prašau neišeiti iš pastato, – pasakė Smilou.

– Ar jau ketini pareikšti kaltinimą daktarei Lad? – puolė Perkinsas.

Smilou klausiamai pažvelgė į Stefi ir Hamondą, bet kai nė vienas neišreiškė savo nuomonės, jis tarė:

– Mums dar reikia kai ką aptarti. Prašau palaukti už durų.

Hamondas pasielgė bailiai ir net nepažvelgė į Aleksę jai išeinant su advokatu. Jo išraišką buvo galima suprasti kaip abejonę jos padėtimi. Žinoma, įkalčiai kaupiasi prieš ją. Labai negerai, kad Aleksė ir Trimblas buvo ankstesnių nusikaltimų, kurių nepavadinsi smulkiais nusižengimais, partneriai. Jei ne medikų atliktas stebuklas, peiliu sužeistoji auka būtų mirusi. Nesimatę daugelį metų, Aleksė

ir Trimblas susitiko tada, kai buvo likusios kelios savaitės iki Lučio Petidžono nužudymo. Jaunutė Aleksė viliojo aukas, kurias Trimblas apgaudavo. Seifas Aleksės namuose pilnas pinigų. Visa tai darė nekokį įspūdį.

Hamondo nuskausminamųjų vaistų poveikis jau seniai baigėsi. Norėdamas išlikti blaivaus proto, daugiau tablečių jis nebegėrė. Matyt, jo savijauta buvo akivaizdi, todėl vos Aleksei ir Perkinsui išėjus Stefi atsigręžė į jį:

– Atrodai, lyg tuoj nualpsi. Tau skauda?

– Dar galiu kentėti.

– Aš tau mielai ko nors atneščiau.

– Viskas gerai.

Tačiau jis nesijautė gerai.

Jis baisėjosi, kaip Smilou griebėsi Bobo Trimblo parodymų prieš Aleksę, bet negalėjo nieko padaryti – turėjo leisti žmogžudysčių tyrėjui kalbėti ir išklausyti, kaip jis apibendrina informaciją.

– Štai kaip viskas vyko. Praėjusį pavasarį Bobas Trimblas įsivėlė į muštynes vieno miesto bare. Ten jis puikiai pasirodė. Vienas iš talentingų Petidžono pavaldinių matė muštynes ir rekomendavo Trimblą įdarbinti Speklio saloje, kur jiems reikėjo to kieto vyruko, sugebančio paspausti savininkus, nenorinčius parduoti žemės.

– Teisingai, Stefi. Petidžonas mėgino nupirkti visą salą, bet netikėtai sutiko pasipriešinimą. Savininkai buvo paveldėję žemes iš savo protėvių vergų, kuriems jas davė jų buvę šeimininkai. Žemę dirbo jau kelios kartos. Jie daugiau nieko nemokėjo. Tai buvo jų teisėta nuosavybė ir paveldas, kurie svarbiau už pinigus. Šito Lutis nepajėgė suprasti. Taigi jie nenorėjo, kad jų žemėje kas nors pradėtų kokią nors veiklą.

– Gal Petidžonas nebūtų nieko daręs, – įsiterpė Stefi. – Tikriausiai jis norėjo tik įsigyti, palaikyti kelerius metus, o paskui pelningai parduoti. – Stefi atsigręžė į Hamondą. – Ar nori ką nors pridurti?

– Jums puikiai sekasi. Dar neišgirdau nieko, su kuo nesutikčiau. Toks tarakonas kaip Trimblas yra žemiau stiprių, sunkiai dirbančių

žmonių, kurie nori, kad jiems leistų ramiai gyventi. Tikriausiai jo veiksmai buvo daug blogesni, negu jis pasakojo.

– Taip, – pritarė Smilou. – Mano šaltiniai praneša, kad buvo ir padegimų, ir kitokios nusikalstamos veiklos. Trimblas surasdavo padugnių, kurie atlikdavo juodą darbą.

– Siaubas! – pasibaisėjęs šūktelėjo Hamondas.

Ar įmanoma įsivaizduoti, kad ir jo tėvas susijęs su tokiu žiaurumu? Prestonas teigė nežinojęs apie Petidžono terorizmą. Tikino, kad vos sužinojęs jis pardavė savo dalį. Hamondas meldė Dievą, kad tai būtų tiesa.

– Ir tai mūsų vienintelis patikimas liudytojas! – pasakė jis apie Bobą Trimblą.

Nekreipdama dėmesio į šį komentarą, Stefi tarė:

– Trimblas teigia supratęs, jog klydo, ir atsisakė daryti nešvarius Petidžono darbelius. Panašiau, kad jam nusibodo. Saloje nėra daug pramogų. Tikriausiai nebuvo taip įdomu, kaip dirbant striptizo klube.

– Lutis buvo šykštus tipas, – tarė Smilou. – Tikriausiai Trimblui nedaug mokėjo. Ir dar – Speklio saloje nėra kur dėvėti gražių drabužių.

Stefi pažvelgė į savo užrašus:

– Rodos, jis sakė, kad salos gyventojai užsispyrę. Gal jam sunkiai sekėsi juos spausti? Gal Petidžonas nebuvo patenkintas jo darbu ir grasino atleisti?

– Šiaip ar taip, Trimblas buvo nepatenkintas darbuotojas, kurio šefas pažeidinėjo įstatymus ir turėjo daug pinigų.

– Kitaip tariant, artinosi atpildo valanda.

– Būtent. Planas šantažuoti turėjo puikų ekonominį pagrindą, – pašaipiai šyptelėjo Smilou. – Trimblas nusprendė, kad dirba per sunkiai, kad gali uždirbti daug daugiau, pagrasinęs Petidžonui atskleisti, kas vyksta Speklyje.

– Manai, kad Petidžonas įsakė Bobui kenkti tiems žmonėms? Mušti juos? Padeginėti? Ar Bobas fantazuoja?

– Aš įsitikinęs, kad daug kas perdėta, – tarė Smilou. – Bet jei klausiat manęs, ar Lutis galėjo griebtis tokios niekingos taktikos, atsakau: taip. Jis nesiskaitė su priemonėmis, siekdamas gauti tai, ko nori.

– Kad ir ką jis darė, tai tikriausiai buvo blogi dalykai, nes jis sutiko sumokėti Bobui šimtą tūkstančių dolerių, kad šis tylėtų.

Toliau pasakojo Smilou:

– Bet, pasak Bobo, jis „ne vakar gimęs“. Lutis per greit sutiko su jo reikalavimais. Toks skubotumas kėlė Bobui įtarimą. Paimti pinigus – rizikingas dalykas. Netgi Bobas sugebėjo suvokti, kad tai gali būti spąstai.

– Čia ima veikti jo sesuo.

– Netikra sesuo, – pataisė Hamondas. – Ir ji neveikė.

– Gerai, Bobas ją surado ir užverbavo.

– Jis ją surado atsitiktinai – aptiko nuotrauką *Post and Courier* laikraštyje.

Be abejonės, Aleksė prakeikė tą dieną, kai sutiko dirbti savanore ir padėti organizuoti dešimties dienų kino filmų festivalį, kuris kiekvieną lapkritį vyksta Čarlstone. Atrodo, nekaltas laikraščio straipsnis ir grupės nuotrauka įstūmė ją į nelaimę.

Įraše Trimblas kalbėjo:

„Nepatikėjau savo akimis, laikraštyje pamatęs Aleksės nuotrauką. Du kartus perskaičiau pavardes, kol suvokiau, kad ji savąją bus pakeitusi. Telefonų knygoje radau jos adresą, patykojau prie namų ir įsitikinau, kad daktarė Lad – tai mano seniai prarastoji netikra sesuo.“

– Kol Trimblas nepamatė to straipsnio, jis netgi nežinojo, kad ji gyvena Čarlstone. Tiek metų slėpusis nuo jo, ji negalėjo apsidžiaugti jį pamačiusi, – kalbėjo Hamondas.

– Ar bent jau taip teigia, – pasakė Stefi.

– Jei jis būtų tavo brolis, ar labai apsidžiaugtum, kai jis vėl pasirodytų tavo gyvenime?

– Gal. Jei anksčiau mes būtume sėkmingai bendradarbiavę.

– Sėkmingai! Kurgi ne! Trimblas blogiausiu būdu išnaudojo sesers seksualumą.

– Manai, kad ji nekalta?

– Taip.

– Hamondai, ji buvo prostitutė!

– Jai buvo *dvylika* metų.

– Na ir kas? Ji buvo mažametė prostitutė.

– Ne, nebuvo!

– Teikė seksualines paslaugas už pinigus. Argi ne taip apibūdinama prostitutė?

– Vaikai, ramiau! – Smilou priekaištas privertė juos liautis rėkus. Detektyvas susegė lapus į segtuvą ir perdavė Hamondui.

– Čia viskas, ką turėsi pateikti teisme. Prisiekusieji renkasi kitą ketvirtadienį.

– Žinau, kad jie renkasi! – atšovė Hamondas. – Bet jie turi ir kitų bylų. Ar negalima mėnesį palaukti iki kito susirinkimo? Kur mes skubam?

– Ir tu dar klausi? – sardoniškai atkirto Smilou. – Ar aš turiu tau aiškinti, kokia svarbi ši byla?

– Tuo labiau turim įsitikinti, kad viskas savo vietose, prieš pristatydami ją prisiekusiesiems, – Hamondas griebėsi kito argumento. – Pavertėt Trimblą rožiniu herojumi. Tik nereikšminga piniginės vagystė. Už ją daugiausia gaus vieną naktį kalėjimo. Tikriausiai jis apsišlapino besijuokdamas.

– Ką turi galvoje?

– Kad Trimblas galėjo nužudyti Petidžoną ir dabar pakišo seserį.

Smilou akimirką pamąstė ir papurtė galvą:

– Nėra įrodymų, kad jis buvo nusikaltimo vietoje, tačiau galim įrodyti, kad Aleksė Lad buvo viename kambaryje su Petidžonu. Danielso liudijimas rodo, kad ji ten buvo numanomu mirties laiku.

– Frenkas Perkinsas lengvai sulaužys šiuos laiko rėmus. Be to, jūs neradot ginklo.

– Jei turėtume ginklą, aš jau šiandien liepčiau ją suimti, – pasakė Smilou. – Beje, primink prisiekusiesiems, kad Čarlstoną supa vanduo. Ji šeštadienį bet kada galėjo paskandinti pistoletą.

– Sutinku, – pritarė Stefi. – Galim ieškoti iki pat Paskutinio teismo dienos ir jo nerasti. Tau jo tikrai nereikia, Hamondai, – tvirtai pareiškė ji.

Hamondas perbraukė ranka per veidą ir pirmą kartą šiandien suvokė, kad jis rytą nenusiskuto.

– Bus labai sunku įrodyti, koks jos motyvas.

– Visiškai nesunku! – nesutiko Stefi. – Tu turi Trimblo liudijimą apie jos praeitį.

– Tu sapnuoji, Stefi, tai buvo daugiau nei prieš dvidešimt metų. Net jei viskas būtų įvykę vakar, Frenkas niekada neleistų to paviešinti. Jis teigtų, kad nepilnametės teistumas yra visiškai nesvarbus, ir bet kuris sąžiningas teisėjas neleistų to naudoti. Prisiekusieji neišgirs tų dalykų. Jei kokiu nors teisėtu būdu aš sugebėčiau priversti teismą priimti tuos faktus, nesu įsitikinęs, kad tuo pasinaudočiau, nes jie gali duoti priešingą rezultatą ir netgi pakenkti.

Smilou akys susiaurėjo:

– Pone prokurore, gal jūs atstovaujate ne tai pusei? Jūs pasiruošęs šioje byloje rasti vis naujų kliūčių, ar ne?

– Žinau, kas gali atsitikti teisme, Smilou. Aš tik realistas.

– Arba bailys. Gal Stefi turėtų pranešti Meisonui, kad tu išsigandai?

Hamondas nurijo įžeidžiančią pastabą. Smilou tyčia jį provokavo, tikėdamasis, kad Hamondas praras savitvardą. Todėl jis atsakė labai ramiai.

– Man kilo mintis. Kodėl tau neatsisakius visų legalių būdų kaltinimui pareikšti? Pažiūrėkim, kokius neteisėtus metodus galėtum panaudoti? Jau žinau, – Hamondas spragtelėjo pirštais. – Galėtum nuslėpti išteisinančius parodymus. Taip, tikrai galėtum taip pasielgti. Ir tai nebūtų pirmas kartas, ar ne?

Švariai nuskustą Smilou skruostą iškreipė įtūžis.

– Apie ką čia šneki? – pasiteiravo Stefi.

– Paklausk jo! – atrėžė Hamondas, nenuleisdamas akių nuo Smilou. – Paklausk apie Barlou bylą.

– Jei tu dar nebūtum sudaužytas...

– Tegul tai tau netrukdo, Smilou.

– Berniukai, liaukitės! – nekantriai nutraukė juos Stefi. – Negi jau nebėra ko veikti – tik kumščiuotis? – Ji pasisuko į Hamondą. – Ką ten sakei, kad nepilnametės Lad teistumas atsisuks prieš mus?

Hamondas tik po kelių sekundžių nukreipė žvilgsnį nuo Smilou ir atsigręžė į Stefi.

– Reikėjo stebėti daktarės Lad veidą, kai ji klausėsi Trimblo parodymų, būtum pamačiusi, kaip ji jo nekenčia. Prisiekusieji ją taip pat stebės.

– Gal ne taip atidžiai kaip tu.

Jei Stefi būtų dūrusi įkaitusiu žarstekliu, turbūt Hamondas nebūtų taip stipriai sureagavęs.

– Kokia čia velniava?

– Jokia.

– O vis dėlto?

– Tik pastebėjimas, Hamondai, – siutinamai ramiai pasakė ji. – Šiandien nepajėgei atitraukti akių nuo įtariamosios.

– Pavyduliauji, Stefi?

– Jai? Vargu.

– Tada pasilaikyk tas niekingas pastabas.

Hamondas įspėjo save nenueiti šiuo taku per toli, nes nepajėgs saugiai sugrįžti. Todėl jis tęsė nutrauktą temą:

– Trimblas šliužas. Jis netgi įžeidė tave, bet tave ne taip lengva įžeisti. Jo liudijimas atstums prisiekusiuosius.

– Mes jį paruošim, ką sakyti ir kaip sakyti.

– Ar esi mačiusi Frenką Perkinsą kryžminėje apklausoje? Jis gudriai privers Trimblą išdėstyti savo šovinistines teorijas. Trimblas per didelis tuščiagarbis, kad pastebėtų spąstus. Paklius tiesiai į juos, o mes nersim į dugną. Man bus labai sunku įtikinti prisiekusiuosius, kad daktarė Lad (jūs galit būti tikri, kad Frenkas pasikvies daugybę ją giriančių liudytojų) galėjo būti jo bendrininkė.

Stefi valandėlę pamąstė:

– Gerai, tarkim, ji švari lyg ką tik iškritęs sniegas. Tada kodėl ji iš karto nepranešė policijai, kai jos netikras brolis pasirodė ir ketino ją šantažuoti?

– Dėl praeities, – atsakė Hamondas. – Ji norėjo apsaugoti savo darbą ir reputaciją. Nenorėjo, kad ją užverstų praeities šiukšlės.

– Galbūt. Bet ji galėjo pasakyti, kad jis meluoja, ir pagrasinti užsiundyti policiją. Arba galėjo nekreipti dėmesio, kol jis būtų pasitraukęs.

– Man atrodo, kad sunku į jį nekreipti dėmesio. Jis būtų persekiojęs ją, grasinęs sukompromituoti ją prieš ligonius, draugus ir visuomenę. Jo grasinimai nebuvo tušti. Žmonės visada linkę patikėti blogiausiu. Ligoniai išsako daktarei savo problemas. Ar išgirdę Bobo kaltinimus jie taip pat pasitikėtų daktare? Ne, Stefi. Bobas galėjo pridaryti didelių nemalonumų, ir ji tai žinojo. Ji sukūrė savo reputaciją, tapo žinoma kaip rimtų nerimo sukeltų ligų specialistė. Žmonės žavisi ja, gerbia ją. Po visų tų ilgų metų, per kuriuos ji turėjo įveikti daugybę vaikystės nuoskaudų ir susikurti savo gyvenimą, ji viską padarytų, kad tiktai apsigintų.

– Būtent! – susijaudinusi šūktelėjo Stefi. – Tu ką tik pasakei esmę, Hamondai. Bobas grasino, kad viską paviešins, jei ji jam nepadės. Norėdama juo nusikratyti, daktarė sutiko paimti reikalaujamus pinigus. Viešbutyje kažkas įvyko ir daktarei neliko nieko kito, tik nužudyti Petidžoną.

Hamondas per vėlai suprato, kaip netinkamai jis parinko žodžius. Stefi teisi, jis ką tik pasakė, kaip laimėti bylą.

– Nebloga mintis, – sumurmėjo jis.

– O kaip kitaip galima paaiškinti, kodėl ji atsidūrė viešbutyje pas Lutį Petidžoną? Daktarė nepateikė kitos versijos.

Tai ir buvo blogiausia. Kad ir kaip Hamondas stengėsi apeiti šį klausimą, vis tiek prie jo sugrįždavo. Jei Aleksė visiškai nekalta, nieko nepadarė, tai kodėl ėjo susitikti su Petidžonu?

Smilou žengė durų link.

– Pasakysiu Perkinsui, kad kitą ketvirtadienį pristatysime bylą prisiekusiesiems.

– Kodėl tu jos nesuimi? – paklausė Stefi.

Mintis, kad Aleksei reikės praleisti nors kiek laiko kalėjime, Hamondui kėlė šleikštulį, tačiau jis pamanė, jog priešintis neprotinga.

Ačiū Dievui, Smilou padarė tai už jį.

– Todėl, kad Perkinsas ims rėkti, jog tai neteisėta, ir privers mus pareikšti kaltinimą, prieš ją įkalinant. Jis vis tiek per kelias valandas ją išlaisvins už užstatą.

– Jis teisus, Stefi, – pasakė Hamondas, jausdamasis taip, lyg jam būtų atidėtas mirties nuosprendis. – Kai jai pareikš kaltinimą, aš norėčiau turėti prisiekusiųjų pritarimą.

Smilou išėjo ir paliko juos vienus.

Stefi užjausdama pažvelgė į Hamondą.

– Ar tu pajėgsi pasiruošti bylai? Kad ir kaip tu prieštarautum, bet šis užpuolimas tave išsekino. Tikriausiai dar kelias dienas jausiesi netgi blogiau, kai tikrai ims skaudėti. Aš mielai nuimčiau nuo tavęs šią naštą.

Iš pažiūros atrodė, kad susirūpinusi bendradarbė siūlo pagalbą, bet Hamondas abejojo, ar tai tikrai nesavanaudiška parama. Stefi norėjo šios bylos ir labai nusiminė, kad ją paskyrė Hamondui. Be to, jos pasiūlymas galėjo būti rūpestingai parengti spąstai. Po Stefi pastabos, kad Hamondas neįstengęs atitraukti akių nuo Aleksės, jis tapo budrus. Jei Stefi pastebėjo, kad jam Aleksė patinka, tai dabar stebės lyg vanagas. Visus jo žodžius ir veiksmus ji dabar leis per savo įtarimų filtrą. Jei ji sužinos, kad Hamondo jausmai stipresni, nei ji įtarė, tai užtrauks nelaimę ir jam, ir Aleksei. Jam nereikėjo parodyti, kad patinka įtariamoji.

Kita vertus, Stefi pasiūlymas galėjo būti visiškai nesavanaudiškas, o susirūpinimas – nuoširdus. Ji turėjo teisę pykti ir liūdėti dėl jų išsiskyrimo, bet negalėjo leisti, kad tai sugadintų jų profesinius santykius. Juk tai jis turėjo slaptų motyvų.

Hamondas sudirgęs padėkojo už mandagų pasiūlymą.

– Aš tau dėkingas, bet turiu visą savaitę, kad atsigaučiau. Esu tikras, kad iki kito ketvirtadienio aš jausiuosi normaliai ir galėsiu dirbti.

– Bet jei persigalvosi...

30 SKYRIUS

– Lauke žurnalistai? – negalėdamas patikėti piktai paklausė Perkinsas.

– Man taip sakė, – abejingai ištarė Smilou. – Pamaniau, kad reikia jus įspėti.

– Kas išplepėjo?

– Nežinau.

– Aišku, kad nežinai! – paniekinamai atšovė advokatas. Jis apsigręžė, paėmė Aleksę už parankės ir nusivedė prie lifto.

Stefi prišoko prie Smilou ir pareiškė:

– Negaliu sulaukti ketvirtadienio.

– Bus nelengva.

Ji pažvelgė į detektyvą, nustebusi dėl jo neryžtingo tono.

– Tik jau nesakyk, kad užsikrėtei Hamondo pesimizmu. Maniau, kad jau vaišinsi cigarais savo detektyvus.

– Hamondo argumentuose yra tiesos, – mąsliai tarė Smilou. – Pirma, jis turės įtikinti prisiekusiuosius, kad Aleksė Lad turi būti apkaltinta. Jei jie sutiks, jis privalės įrodyti, kad ji neabejotinai kalta. Mūsų įkalčiai visiškai atsitiktiniai, Stefi. Trimblo liudijimas nukreiptas prieš jį patį. Prokuroras nedaug išspaus iš jo.

– Kol byla pateks į teismą, atsiras daugiau įkalčių.

– Jei jų daugiau yra.

– Turi būti daugiau.

– Nebus, jei ji nenužudė.

Stefi aštriai pažvelgė į Smilou, tačiau jis apsimetė, kad nepastebėjo, ir nusigręžė.

– Turiu daugybę darbo.

Nusiminusi dėl Smilou žodžių, Stefi slinko koridoriumi, kol susitiko Hamondą, išėjusį iš tualeto. Jie kartu įėjo į liftą.

– Lauke žurnalistai.

– Girdėjau.

– Ar tu tam pasiruošęs? – paklausė ji ir užjaučiamai paglostė sužeistos rankos petį.

Pirmajame aukšte per stiklines duris jie matė ant laiptų susibūrusią žurnalistų minią.

– Nesvarbu, pasiruošęs ar ne, bet privalau.

Vėliau Stefi turėjo pripažinti, kad jis puikiai susidorojo. Nors Hamondas ir stengėsi sumenkinti savo žaizdas, bet jos darė jį šlovingą, narsų karį, pasiruošusį pradėti naują mūšį.

Važiuodami į prokuratūrą šiauriniame Čarlstone, jie mažai kalbėjosi. Vos įėjęs į vidų Hamondas atsiprašė ir dingo už savo kabineto durų. Susimąsčiusi Stefi vos neatsitrenkė į Meisoną Monro, kai šis išniro iš už kampo. Jis buvo persimetęs per ranką smokingą.

– Bosas anksti nusiplauna, – paerzino Stefi.

Meisonas susiraukė:

– Mano žmona šįvakar įtraukė mus į tą nuobodų labdaros vakarą. Banketas, kuriame visi dalyviai bus apdovanoti. O kam manęs čia reikia? Jūs visi ir taip puikiai dirbat. Daktarės Lad netikras brolis Hamondui pateikė trūkstamą grandį, ar ne? Dabar jau turi motyvą. Atrodo, svarų.

– Trimblo pareiškimas viską pakeitė.

– Stačiau už mūsų komandą.

– Ačiū.

– O dabar užteks gražbylysčių, – geraširdiškai nusišypsojo Meisonas. – Ką sako tavo nuojauta, Stefi? Kaip baigsis byla?

– Mums reikia svaresnių įrodymų, – atsakė Stefi, prisiminusi Smilou susirūpinimą.

– Pasakyk bent vieną prokurorą, kuriam nereikėtų. Mes retai pagaunam nusikaltėlį, laikantį vis dar rūkstantį pistoletą. Kartais – ir dažniausiai – mes turime kažką sukurti iš smulkmenos ar visiškai iš nieko. Hamondas gaus prisiekusiųjų sutikimą, o kai byla paklius į teismą, privers juos priimti nuosprendį „kalta“. Aš neabejoju jo sugebėjimais.

Stefi per jėgą prisivertė nusišypsoti.

– Ir aš neabejoju. Jei tik jis neįklimps iki ausų.

Meisonas pažvelgė į laikrodį ir tarė:

– Turiu eiti. Dar reikia susitikti su fizioterapeutu ir masažuotoju, kad jie man raumenis pamankštintų. Paskui vilksiuosi šitą beždžionės kostiumą. Kokteiliai penktą valandą. Ponia Meison privertė mane prisiekti, kad nepavėluosiu.

– Linkiu gerai pasilinksminti.

– Šaipaisi, ar ne? – susiraukė Meisonas.

– Taip, sere, šaipausi, – juokdamasi ji palinkėjo jam malonaus vakaro.

Meisonas jau beveik priėjo koridoriaus galą, bet staiga sustojo ir atsigręžė:

– Stefi?

Ji buvo nusigręžusi, todėl Meisonas nepamatė jos veide atsiradusios šypsenos, kuri tuoj pradingo.

– Taip?

– Ką turėjai galvoje?

– Kada?

– Kai sakei, kad Hamondas iki ausų įklimpęs.

– A... – nusijuokė Stefi. – Aš pajuokavau. Nieko.

Meisonas sugrįžo prie jos.

– Tu jau antrą kartą užsimeni, kad Hamondas įsimylėjęs daktarę Lad. Nemanau, kad tai nesvarbu. Tokiais dalykais nejuokaujama.

Stefi krimstelėjo skruosto vidų.

– Jei aš jo nepažinočiau... – dvejodama tarė ji. O paskui tvirtai papurtė galvą. – Bet aš pažįstu. Mes visi pažįstam. Hamondas niekada nepraras objektyvumo.

– Jokio šanso!

– Žinoma!

– Tada... labanakt.

Apygardos prokuroras nusigręžė ir nuėjo koridoriumi. Kai jo nebesimatė, Stefi įsmuko į savo kabinetą. Ji jau anksčiau pasėjo sėklą, o dabar dar ir palaistė.

– Pažiūrėsim, koks imlus jo protas, – tarė ji, atsisėdo už stalo ir peržiūrėjo krūvą lapelių su telefono žinutėmis. Tarp jų nebuvo tos, kurios laukė. Susierzinusi ji surinko numerį.

– Laboratorija. Andersonas klauso.

– Čia Stefi.

– Taip.

Džimis Andersonas dirbo ligoninės laboratorijoje ir visada bjauriai ginčydavosi. Stefi tai žinojo, nes jau daug kartų buvo su juo susikirtusi.

Ji reikalavo ir tikslumo, ir greičio, o jis, matyt, to nesugebėjo.

– Ar jau ištyrėt?

– Sakiau jums, kad gavęs rezultatus paskambinsiu.

– Dar nepadarėt?

– Ar aš skambinau?

Jis netgi neatsiprašė ir nesiaiškino.

– Man kuo greičiau reikia rezultatų, nes tai labai svarbi byla. Labai. Gal aš rytą neaiškiai pasakiau?

– Aiškiai. Kaip ir *aš* aiškiai pasakiau, kad dirbu ligoninėje, o ne prokuratūroje. Man darbo iki kaklo ir lygiai tokio pat svarbaus.

– Nieko nėra svarbiau už tai.

– Laukit savo eilės, panele Mandel. Pas mus tokia tvarka.

– Klausykit, man nereikia nei DNR, nei ŽIV tyrimo. Nieko ypatingo, tik kraujo grupės.

– Suprantu.

– Man tik reikia žinoti, ar kraujas ant pašluostės sutampa su tuo, kurį Smilou atnešė prieš kelias dienas.

– Aš supratau, kai pirmą kartą paaiškinot.

– Tai argi taip sunku! – pakėlė balsą ji. – Juk reikia tik pažiūrėti pro mikroskopą.

– Viską gausit, kai bus baigta. – Andersonas padėjo ragelį.

– Šunsnukis, – sušnypštė ji, mesdama savo ragelį. Niekas jos taip nesiutino, kaip nesugebėjimas ir pasipūtimas.

Velniava! Jai reikėjo to kraujo tyrimo. Ją apėmė nuojauta, o nuojauta retai apgaudavo. Nuo pat ryto į galvą šovusi mintis visą laiką kirbėjo galvoje, kol visiškai užvaldė. Kad ir kaip atrodė neįmanoma, kad tarp Hamondo ir Aleksės Lad kažkas vyksta, Stefi kažką nujautė. Ir tas kažkas – seksas. Ar bent jau simpatija.

Stefi nedrįso pasidalyti įtarimais su Smilou. Tikriausiai jis būtų palaikęs juos absurdiškais. Ir ji geriausiu atveju pasirodytų kvailė, o blogiausiu – iš pavydo pakvaišusi meilužė.

Smilou išdėstytų jos hipotezę kitiems detektyvams, o jie imtų šaipytis iš Stefi. Detektyvas Maiklas Kolinzas ir kiti, kurie moterų nelaikė autoritetais, jau niekad nežiūrėtų į ją rimtai. Jie tyčiotųsi iš visko, ką Stefi sakytų ar darytų. Tai būtų nepakenčiama. Kietõs, protingos prokurorės įvaizdžiui, kurį ji taip sunkiai susikūrė, iškiltų pavojus todėl, kad pasidavė tokiai juokingai moteriškai silpnybei, įsivaizduodama meilę, kurios nebuvo. Bet lygiai taip pat blogai būtų, jei Smilou patikėtų jos hipoteze. Tada pats perimtų reikalus. Kitaip nei Stefi, jis turėjo žmonių, galinčių rimtai ištirti šį reikalą. Jis priverstų pašokinėti tokius žioplius kaip Džimas Andersonas, ir laborantas pats paklaustų, ar aukštai šokti. Smilou iš karto gautų kraujo tyrimo rezultatus ir, jei pavyzdžiai sutaptų, jam atitektų visa šlovė, kad susiejo Hamondą ir įtariamąją.

Jei Stefi kartais būtų teisi, ji nenorės dalytis garbe nei su Smilou, nei su kitais. Jai to pačiai reikėjo. Jei jau Hamondas patektų į nemalonę (ar galima drįsti tikėtis, kad jam atims licenciją?) už tai, kad trukdė žmogžudystės tyrimui, tai Stefi norės jį demaskuoti. Viena

pati. Užteks griežti antruoju smuiku, gana grupinių projektų! Ačiū, nebereikia!

Smagu bus stebėti, kaip Hamondas virsta nuo pjedestalo. Jo elgesys šiandien, kai jis klausėsi Trimblo įrašo, dar labiau sustiprino jos įtarimus. Jis reagavo kaip pavydus meilužis. Aišku, kad jis žiūri į Aleksę Lad kaip į jos netikro brolio išnaudojimo auką. Kur tik įmanoma, puolė ją ginti, ieškodamas įrodymų, kad ji nekalta. Taip prokuroras nesielga, kai nori įtikinti kitus, jog kaltinamasis yra kaltas.

O gal jam tiesiog buvo gaila, kad mergaitė prarado nekaltybę. Gal užjautė, kad gera specialistė praras kitų pasitikėjimą ir pagarbą. Šiaip ar taip, čia *kažkas* slypėjo. Be abejonės.

– Aš žinau! – piktai sušnibždėjo Stefi.

Ji buvo apdovanota dideliu įžvalgumu. Sugebėjo užuosti melą ir aptikti tokių įrodymų, kurių kiti prokurorai nepastebėdavo. Šie gabumai pravertė ir šiandien – instinktai atgijo ir ėmė triukšmingai grupuotis, kol Hamondas ir Aleksė buvo šalia vienas kito. Tačiau tokį įsitikinimą lėmė ne tik prokurorės instinktai, bet ir moteriška nuojauta. Kai ji stebėjo, kaip Hamondas ir Aleksė žiūri vienas į kitą, požymiai tapo visiškai akivaizdūs. Jie vengė tiesioginio akių kontakto, bet kai jų žvilgsniai susitikdavo, beveik pasigirsdavo spragtelėjimas. Aleksė Lad buvo labai sukrėsta, kai Trimblas atskleidė gašlius jos praeities faktus. Dauguma jos žodinių neiginių buvo skirti Hamondui. Jis paprastai sugebėdavo sutelkti dėmesį į dalyko esmę, bet tada nepajėgė nustygti vietoje – mindžikavo, perkėlinėjo svorį nuo kojos ant kojos, nuolat judino rankas, – elgėsi taip, lyg būtų niežėję visą kūną ir jis būtų norėjęs pasikasyti.

Stefi atpažino tuos požymius. Taip jis elgėsi, kai prasidėjo jų romanas. Mylėjimasis su kolege vertė jaustis nepatogiai. Jis kankinosi dėl nederamo elgesio. Stefi erzino jį, kalbėjo, kad reikia atsipalaiduoti. Kitaip jo nervingumas išduos jį.

„Bet aš nepavyduliauju, – mąstė Stefi. – Aš nepavyduliauju jo, ir, žinoma, nepavyduliauju jai. Tikrai ne“.

Iš pažiūros galėjo atrodyti, kad ji tipiška pamesta moteris. Bet ne pavydas vertė ją kastis iki esmės. Tai buvo daug stipriau. Didingiau. Nuo to priklausė jos ateitis. Ji kasis iki galo, kol gaus atsakymą, netgi jei nuojauta pasirodys neteisinga. Vėliau, kai daktarė Lad sėdės kalėjime, gal Stefi prisipažins Hamondui apie kvailą savo įsitikinimą. Ir jie abu skaniai pasijuoks.

Arba ji atskleis skandalingą paslaptį, kuri nepataisomai sugriaus Hamondo Kroso reputaciją ir atims galimybę tapti apygardos prokuroru.

O jei taip atsitiktų, tai spėkit, kas būtų pagerbtas ir pasiruošęs griebti tą kėdę?

Geriausias Čarlstono policijos departamento detektyvas ketino pareikšti, kad Aleksė Lad nužudė Lutį Petidžoną. Hamondas privalėjo atstovauti byloje valstybei. Tačiau ši byla buvo prieš moterį, kurią jis pamilo. Maža to, jis liudytojas toje byloje. Dėl šių dviejų galingų priežasčių jis troško išsklaidyti valstybės kaltinimus.

Tačiau buvo dar viena – daug stipresnė ir skubesnė – priežastis. Aleksės gyvybei grėsė pavojus. Žiniasklaida jau pranešė, kad jos name padaryta krata. Kažkas vakar kėsinosi į jos gyvybę. Tai negali būti sutapimas. Tas vyras skersgatvyje tikriausiai buvo pasamdytas tam, kad nutildytų Aleksę. Kadangi nepavyko, gali bandyti dar kartą. Smilou ir jo žmonės sutelkė dėmesį į Aleksę, o Hamondui teko ieškoti kito įtariamojo ar įtariamųjų.

Hamondas užsirakino savo kabinete, pasiėmęs segtuvą, kurį jam paliko Smilou. Mintyse jis pamėgino atsiriboti nuo bylos. Jis atmetė savo emocijas, sutelkė dėmesį tik į teisinius aspektus ir į viską pažvelgė tik iš šios pusės.

Kas galėjo norėti Lučio Petidžono mirties?

Verslo varžovai? Įmanoma. Tačiau pagal Smilou apklausų protokolus jie visi turėjo stiprius alibi. Netgi Hamondo tėvas. Hamondas pats patvirtino jo alibi. Deivė? Aišku, kad norėjo. Bet Hamondui atrodė, kad jei Deivė būtų nužudžiusi vyrą, tai to ne slėptų, bet didžiuotųsi tuo. Tai panašiau į ją. Pasikliaudamas savo sugebėjimu

sutelkti dėmesį, Hamondas rūšiavo ir siurbė į save visus duomenis iš bylos. Prie visų šių duomenų jis pridėjo dar ir tuos faktus, kurių nežinojo Smilou:

1. Pats Hamondas buvo pas Lutį Petidžoną prieš pat žmogžudystę.

2. Raštelis, kurį jam atidavė Deivė, rodė, kad Hamondas nebuvo vienintelis lankytojas, su kuriuo Lutis susitarė susitikti tą šeštadienio popietę.

3. Lučiu Petidžonu slapta domėjosi Generalinė prokuratūra.

***

Atskirai paimtas nė vienas iš šių faktų neatrodė svarbus. Tačiau visi kartu jie žadino tardytojo smalsumą, skatino kelti klausimus ir dėl kitų priežasčių, ne vien tik tam, kad Aleksė būtų išteisinta. Jei jis nieko jai ir nejaustų, vis tiek nenorėtų apkaltinti nekalto žmogaus. Nesvarbu, kas pagrindinis įtariamasis, bet šie klausimai užtikrino tolesnį tyrimą. Hamondas mintyse atkūrė kiekvieną pokalbį apie šią bylą – su Smilou, Stefi, savo tėvu, Meisonu Monro, Loreta. Jis pašalino iš lygties Aleksę, darydamas prielaidą, kad jos visiškai nėra, kad įtariamasis visai nesurastas. Tai leido jam iš naujo įsiklausyti į kiekvieną klausimą, teiginį ir atsitiktinę pastabą.

Keista, bet vienas iš jo paties teiginių privertė jį šoktelėti ir išplėšė iš aptingusio sąmonės srauto.

Tipiškos kulkos iš tipiško pistoleto. Šiame mieste šimtai 38-o kalibro pistoletų. Netgi tavo paties įkalčių sandėlyje, Smilou.

Staiga jį užplūdo energija ir stiprus ryžtas pateisinti savo neprotingą pastarųjų dienų elgesį. Jo karjera, gyvenimas, ramybė – viskas priklausė nuo to, ar jis įstengs išteisinti Aleksę ir įrodyti esąs teisus.

Hamondas pažvelgė į laikrodį ant rašomojo stalo. Jei paskubės, suspės dar šią popietę pradėti savo tyrimus. Jis greitai susegė dokumentus į segtuvą, įmetė jį į lagaminėlį ir išlėkė iš kabineto.

Išėjęs per pagrindines duris į kaitrą tarsi krosnyje, jis išgirdo, kaip kažkas jį pašaukė:

– Hamondai!

Buvo tik vienas toks įsakmus balsas. Atsigręždamas Hamondas viduje sudejavo.

– Sveikas, tėve.

– Ar galim grįžti į tavo kabinetą ir pasikalbėti?

– Kaip matot, aš išeinu. Privalau iki darbo pabaigos atlikti kelis svarbius reikalus. Ketvirtadienį prisiekusiesiems pristatome Petidžono bylą.

– Apie tai ir noriu pasikalbėti.

Prestonas Krosas nepripažino atsakymo „ne". Jis sugriebė Hamondą ir stumtelėjo į paunksnę po stogu pastato priekyje.

– Kas tavo rankai?

– Per ilgai pasakoti, – nekantriai atkirto Hamondas. – Kas čia tokio skubaus, kad negalit palaukti?

– Meisonas Monro, važiuodamas į sporto salę, man paskambino iš mobilaus. Jis labai sunerimęs.

– Dėl ko?

– Bijau net pagalvoti apie pasekmes, jei jo įtarimai pasitvirtins.

– Įtarimai?

– Kad tu neleistinai susipainiojai su ta daktare Lad.

Ta daktare Lad. Kai tėvas nepagarbiai kalbėdavo apie kokį nors žmogų, visada prieš jo pavardę pridėdavo „tas". Toks nuasmeninimas subtiliai išreikšdavo jo blogą nuomonę apie žmogų. Norėdamas laimėti laiko, Hamondas puolė:

– Žinot, mane pradeda siutinti, kad kiekvieną kartą, kai Meisonas manim nepatenkintas, jis skambina jums. Kodėl jis tiesiogiai nepasikalba su manim?

– Todėl, kad jis senas mano draugas. Matydamas, kad mano sūnus nori susiknisti ateitį, gerbdamas mane, jis nori įspėti. Manau, jis tikisi, jog aš įsikišiu.

– O jūs tai džiaugsmingai darot.

– Taip! Tu velniškai teisus!

Prestono veidas paraudo iki pat žilų plaukų šaknų. Jo lūpų kamputyje pasirodė putos. Tėvas retai prarasdavo savitvardą ir bet kokius emocijų proveržius laikė vaikų ir moterų silpnybe. Jis išsiėmė nosinę iš užpakalinės kelnių kišenės. Tvarkinga balta airiška medvilne nusišluostė prakaituotą kaktą. Paskui jau ramiau pasakė:

– Įtikink mane, kad Monro nuogąstavimai visiškai nepagrįsti.

– Kodėl jam šitaip atrodo?

– Pirmiausia dėl tavo abejingo požiūrio į šią bylą.

– Nenorėčiau sutikti. Aš dirbu, kiek leidžia jėgos. Žinoma, esu šiek tiek atsargus...

– Tiek, kad darai klaidas.

– Tai jūs taip manot.

– Matyt, ir Meisonas.

– Tada *jis* turi tarkuoti man užpakalį, o ne *jūs*.

– Tu jau nuo pat pradžių delsi. Mes su tavo mokytoju norėtume žinoti kodėl. Ar tai įtariamoji atėmė tau drąsą? Įsimylėjai tą moterį?

Hamondas neatitraukė žvilgsnio nuo tėvo, bet užsispyręs tylėjo.

Prestono Kroso veidą sustingdė įniršis:

– Viešpatie! Hamondai, negaliu patikėti. Ar tu išprotėjai?

– Ne.

– Dėl *moters?* Gali paaukoti visus savo tikslus...

– Ar tik nenorėjot pasakyti „mano“ tikslus?

– ...dėl moters? Tiek daug pasiekęs, kaip gali šitaip elgtis...

– Elgtis, – Hamondas paniekinamai nusijuokė. – Ir jūs dar drįstat priekaištauti man dėl elgesio? Kokiais moraliniais kriterijais jūs vadovaujatės, kad galėtumėt man rodyti pavyzdį? Gal aš pritaikiau savo moralę prie jūsiškės. Tačiau aš tikrai neperžengčiau ribos ir neimčiau padeginėti.

Tėvas ėmė tankiai mirksėti, ir Hamondas suprato pataikęs į dešimtuką.

– Priklausot tam klanui?

– Ne! Po velnių, ne!

– Bet žinot apie tai, ar ne? Labai gerai žinot, kas vyksta Speklio saloje. Maža to – pritarėt tam.

– Aš pasitraukiau.

– Ne visai. Lutis pasitraukė – jį nužudė, taigi jam jau tas pats. O jūs vis dar pažeidžiamas. Jūs darotės neatsargus, tėve. Jūsų parašas yra tuose dokumentuose.

– Aš jau atsiteisiau už tai, kas vyko Speklio saloj.

Taip, žinomas tėvo smūgis į pasmakrę. Kaip ir visada Hamondas jo nenumatė.

– Vakar nuvykau į Speklio salą, – ramiai pasakė Prestonas. – Susitikau su Lučio teroro aukomis, paaiškinau žmonėms, jog mane apėmė siaubas, kai sužinojau, ką jis daro, ir iš karto nutraukiau su juo partnerystę. Išdalijau šeimoms po tūkstantį dolerių už patirtus nuostolius ir nuoširdžiai visų atsiprašiau. Dar nemažai paaukojau jų parapijos bažnyčiai ir įkūriau stipendijų fondą mokykloje. – Prestonas nutilo ir užjaučiamai nusišypsojo Hamondui. – Dabar, kai aš atlikau tiek labdaringų darbų, negi manai, kad man iškels baudžiamąją bylą? Pamėgink, sūnau, ir pamatysi, kokios bergždžios tavo pastangos.

Hamondą ėmė pykinti, svaigo galva, tačiau ne dėl sužalojimų.

– Jūs juos nupirkot.

Ir vėl ta savim patenkinta šypsena:

– Pinigais, skirtais smulkioms išlaidoms.

Hamondas neprisiminė, kada labiau norėjo smogti žmogui. Jis troško daužyti kumščiu tėvui į lūpas, kol jos apsipiltų krauju ir nebepajėgtų šitaip maloningai šypsotis. Pasidavęs impulsui, jis palenkė veidą arčiau prie tėvo veido ir tyliai pasakė:

– Nesipūskit, tėve. Smulkių išlaidų neužteks viskam užglaistyti. Jūs dar neišsilaisvinot nuo kabliuko. Esat korumpuotas šunsnukis, tikras korupcijos pavyzdys. Todėl nemokykit manęs, kaip reikia elgtis. Niekada daugiau!

Tai pasakęs, jis apsigręžė ir žengė automobilių aikštelės link.

Prestonas sugriebė jo kairę ranką ir šiurkščiai trūktelėjo atgal.

– Žinai, aš tikrai tikiuosi, kad viskas apie tave ir tą paukštytę išaiškės. Viliuosi, kad kas nors nufotografavo tave jos tarpukojyje, išspausdins nuotraukas laikraštyje, parodys per televiziją. Labai

džiaugiuosi, kad įsivėlei į tą košę. Taip tau ir reikia, tu niekingas veidmaini. Mane seniai vemt verčia tas tavo teisingumas, geradarystės ir skautiškas garbingumas, – pro dantis iškošė tėvas ir skaudžiai dūrė smiliumi Hamondui į krūtinę. – Tu toks pat korumpuotas, kaip ir kiti. Tik tau iki šiol nepasitaikė progos. Ir kas gi tave privertė mesti kelią dėl takelio? Godulys? Pažadas suteikti valdžią? Ne! – jis pašaipiai nusijuokė. – Sijonas! Mano nuomone, tai visų gėdingiausia priežastis. Bent jau būtum parsidavęs dėl ko nors sunkiai gaunamo!

Vyrai varstė vienas kitą įtūžio kupinais žvilgsniais. Tiek metų giliai po storu apmaudo sluoksniu kunkuliavęs priešiškumas prasiveržė į paviršių. Hamondas žinojo, kad jokie jo žodžiai nepalauš geležinės tėvo valios, ir staiga suvokė, kad tai jam visai nerūpi. Kam teisinti save ir Aleksę prieš žmogų, kurio jis negerbia? Hamondas pripažįsta Prestoną tokį, koks jis yra, ir jo nemėgsta. Tėvo nuomonė apie jį ar kitus dalykus jo visiškai nedomina, nes nesiremia pagarba.

Hamondas nusigręžė ir nuėjo.

Smilou visą valandą laukė Čarlstono „Plazos" viešbučio vestibiulyje, kol jam atėjo eilė pas batų valytoją.

– Tepalas puikiai laikosi, pone Smilou.

– Tai tik nublizgink.

Batų valytojas ėmė kalbėti apie „Atlanta Braves" krepšininkų pralaimėjimą. Smilou jį nutraukė:

– Smiti, ar matei tą moterį viešbutyje tada, kai nužudė Petidžoną? – ir parodė Aleksės Lad nuotrauką popietiniame laikraščio numeryje. Jis buvo padidinęs nuotrauką, kad geriau išryškėtų bruožai.

– Taip, pone. Šiandien aš ją ir per televiziją mačiau. Tai ta, kuri, kaip jūs visi manot, jį nužudė.

– Prisiekusieji nuspręs, ar apkaltinti ją, ar ne. Viskas priklausys nuo to, ar mūsų įkalčiai tvirti. Kai ją matei, ji buvo viena?

– Viena.

– O jį kada nors matei? – Smilou parodė Bobo Trimblo nuotrauką.

– Tik per televiziją. Ten buvo tas pats pasakojimas, ta pati nuotrauka.

– Jis niekada nebuvo viešbutyje?

– Ne, pone.

– Esi tikras?

– Juk žinot, kaip gerai įsidėmiu veidus, pone Smilou. Retai ką nors užmirštu.

Detektyvas išsiblaškęs linktelėjo ir įsikišo nuotraukas į vidinę švarko kišenę.

– Kai matei daktarę Lad, ar ji atrodė pikta, prislėgta?

– Nelabai, bet aš neilgai į ją žiūrėjau. Aš ją pastebėjau, kai tik įėjo, nes jos gražūs plaukai. Žinot, kad ir senas, aš vis tiek žvilgčioju į gražias moteris.

– Čia jų daug užeina.

– Ir daugybė baidyklių, – nusikvatojo Smitis. – O šita atėjo viena ir atrodė susirūpinusi savo reikalais. Ji nuėjo tiesiai prie liftų. Vėliau nusileido žemyn ir nuėjo į aną barą. Paskui vėl mačiau ją einančią prie liftų.

– Palauk! – Smilou pasilenkė arčiau prie vyro, blizginančio jo batus. – Sakai, kad ji buvo viršuje du kartus?

– Man atrodo.

– Kiek ji užtruko pirmą kartą?

– Gal penkias minutes.

– O antrą?

– Nežinau. Nemačiau, kada ji nusileido žemyn.

Jis paskutinį kartą brūkštelėjo šepečiu per Smilou batus. Smilou nulipo nuo pakylos ir ištiesė rankas, kad Smitis šepečiu nuvalytų jo švarką.

– Smiti, ar kam nors sakei, kad tą dieną aš pas tave valiausi batus?

– Niekas neklausė, pone Smilou.

– Tegul tai žinosim tik mes, gerai? – Smilou nusigręždamas dosniai atsiskaitė su valytoju.

– Aišku, pone Smilou. Žinoma. Atleiskit dėl...

– Dėl ko?

– Dėl tos moters. Gaila, kad nemačiau, kai ji nusileido žemyn.

– Tu tikriausiai buvai užsiėmęs.

Valytojas nusišypsojo:

– Taip, pone, praėjusį šeštadienį čia viskas atrodė kaip centrinėje stotyje. Vaikščiojo daugybė žmonių. – Jis pasikasė galvą. – Keista, ar ne? Tą dieną aš jus visus čia mačiau.

– Mus visus?

– Jus, tą daktarę ir dar tą iš prokuratūros.

Smilou protas sureagavo kaip užkliudyti spąstai.

– Iš prokuratūros?

– Na taip, iš apygardos prokuratūros. Tą, kur šiandien rodė per televiziją.

31 SKYRIUS

Hamondas laukė koridoriuje, kol Harvis Naklas lygiai penktą valandą išėjo iš savo kabineto. Kompiuterių magas rūpestingai užrakino duris. Kai jis apsisuko, Hamondas prisiartino ir pasisveikino:

– Labas, Harvi.

– Pone, Krosai! – sušuko šis ir pasitraukė prie kabineto durų. – Ką jūs čia veikiat?

– Manau, kad žinai.

Liesame kakle išsikišęs Naklo Adomo obuolys dar labiau išryškėjo. Jis sunkiai nurijo seiles.

– Atleiskit, bet neturiu nė menkiausio...

– Tu melavai Loretai But, – pasikliaudamas nuojauta puolė Hamondas, – ar ne?

Harvis įžūlumu mėgino nuslėpti jaudulį, nes jautėsi kaltas.

– Nežinau, apie ką jūs kalbat.

– Apie nuosprendį nuo penkių iki dešimt metų kalėjimo už vagystę per kompiuterį.

– Ką?

– Galiu nė piršto nepajudinęs patraukti tave atsakomybėn už kelis nusižengimus. Todėl geriau bendradarbiaukim, Harvi. Kas tavęs prašė informacijos apie daktarę Aleksę Lad?

– Atsiprašau?

Hamondo žvilgsnis prismeigė Harvį prie kabineto durų.

– Puiku! Pasiieškok gero advokato, – pasakė Hamondas ir nusigręžė.

– Loreta! – skubiai pasakė Harvis.

Hamondas vėl atsigręžė:

– O kas dar?

– Niekas.

– Ha-a-a-arvi!

– *Niekas!*

– Gerai.

Harvis greit apsilaižė lūpas, bet jo liguista šypsena pradingo, kai Hamondas paklausė:

– O apie Petidžoną?

– Aš nesuprantu...

– Pasakyk man tai, ką noriu žinoti, Harvi.

– Aš visada pasiruošęs jums padėti, pone Krosai, juk jūs žinot. Bet dabar tikrai nesuprantu, apie ką jūs kalbat.

– Apie verslo dokumentus, Harvi, – nekantriai paragino Hamondas. – Kas prašė pasiknaisioti po Petidžono bylas? Jo veiklą, planus, partnerystės dokumentus ir panašiai.

– Kodėl jūs manot...

Hamondas žengė arčiau ir pritildė balsą:

– Tavęs kažkas prašė informacijos, todėl negaišk laiko ir nemėgink manęs apgauti ta kvaila nustebusiojo išraiška, nes aš tikrai supyksiu. Tokiam vaikinui kaip tu kalėjime gali būti sunku. – Jis nutilo, leisdamas Harviui suvokti tuos žodžius. – Taigi kas?

– Du žmonės. Skirtingu laiku.

– Neseniai?

Harvis linktelėjo taip staigiai, kad net dantys subarškėjo.

– Per pastaruosius du mėnesius ar panašiai.

– Kas jie?

– D-detektyvas Smilou.

Hamondo išraiška liko neįskaitoma.

– Ir kas dar?

– Turėtumėt žinoti, pone Krosai. Ji sakė, kad teiraujasi jūsų prašymu.

Niekada nepraleidžianti žinių, Loreta But žiūrėjo ankstyvąsias vakaro naujienas ir junginėdama kanalus lygino, kaip jie pasakoja daktarės Lad istoriją.

Pamačiusi Hamondą prieš televizijos kameras, ji nusiminė. Jis atrodė blogai, ranka parišta. Kada jį sužeidė? Ir kaip? Juk vakar vakare jie buvo susitikę.

Kai žinios pasibaigė ir prasidėjo „Laimės ratas“, į svetainę įėjo Loretos duktė Bju, apsirengusi darbui.

– Mama, pietums gaminausi makaronų troškinį. Palikau šaldytuve, vakarienei tau užteks. Dar yra salotų.

– Ačiū, mieloji. Dabar valgyti nenoriu, bet gal vėliau.

Bju padvejojo prie durų:

– Ar tau viskas gerai?

Dukters akyse Loreta įžvelgė susirūpinimą ir budrumą. Harmonija tarp jų buvo labai trapi. Jos abi beviltiškai norėjo, kad šįkart viskas baigtųsi gerai, ir bijojo, kad to nebus. Jau tiek kartų buvo žadėta ir neištesėta, kad nebepajėgė tikėti pastarosiomis Loretos priesaikomis. Viskas priklausė nuo to, gers ji ar ne. Tik tiek buvo reikalaujama, bet Loretai tai labai daug.

– Man viskas gerai, – ji ramindama nusišypsojo dukteriai. – Ar žinai, kad čia ta byla, kurioje ir aš padirbėjau? Kitą savaitę ją pristatys prisiekusiesiems.

– Remdamiesi tavo pateikta informacija?

– Iš dalies.

– Oho! Šaunu, mama. Tu dar nepraradai formos.

Bju pagyra ją sušildė.

– Ačiū, bet bijau, kad vėl likau be darbo.

– Po tavo sėkmės tau tikriausiai duos daugiau darbo. – Bju atidarė duris. – Linkiu gero vakaro. Susitiksim rytą.

Kai Bju išėjo, Loreta pažiūrėjo televizijos žaidimą, bet tik todėl, kad daugiau neturėjo ką veikti. Vakare butas jai ėmė kelti klaustrofobiją, nors kambariai nebuvo mažesni negu vakar ar užvakar. Nerimą kėlė ne aplinka. Jis sklido iš Loretos vidaus. Loreta svarstė, ar neiti pasivaikščioti, tačiau tai rizikinga. Visi jos draugai girtuokliai. Tos susitikimų vietos, kurias ji žinojo, gundys užsisakyti išgerti. Dabar net viena taurė sužlugdys visas jos pastangas ir ji vėl atsidurs ten, kur ir buvo, kai Hamondas nusamdė dirbti Petidžono byloje. Ji bijojo prarasti darbą. Ne dėl pinigų. Tačiau, kita vertus, nors Bju neblogai uždirbo, Loreta norėjo prisidėti apmokėdama sąskaitas. Tai padėtų išlaikyti savigarbą ir leistų likti nepriklausomai.

Be to, dirbdama Loreta nejautė potraukio išgerti. Nieko neveikimas – tai pavojus, kurio jai reikėjo vengti. Nedirbdama ji imdavo trokšti to, ko negalėjo pasiekti. Turėdama daug laiko, ji pradėdavo galvoti apie tai, koks niekingas jos gyvenimas, kaip nieko nereiškia mirtinai nusigerti, kad tai būtų geriausia išeitis ir jai pačiai, ir kitiems su ja susijusiems žmonėms. Pavojinga minčių grandinė.

Gerai pagalvojus, Hamondas tiesiai nepasakė, kad jam nebereikia jos paslaugų. Po to, kai ji perdavė jam surinktą medžiagą apie daktarę Lad, jis išlėkė iš baro, lyg jo kelnės būtų užsidegusios. Nors ir atrodė nusiminęs, tačiau nenustygo vietoje. Tikriausiai jo veiksmai davė rezultatų, nes byla jau buvo rengiama prisiekusiųjų tarybai.

Turbūt neverta šįvakar susitikti su Harviu Naklu. Neatrodė, kad Hamondas būtų susidomėjęs, kai ji išsakė savo nuojautą, jog Harvis rytą jai melavo. Tačiau kas čia tokio? Juk jai neskaudės, jei ji šiek tiek pasistengs. Nors Hamondas ir sužeistas, bet jo balsas skambėjo tvirtai ir buvo kupinas įsitikinimo, kai jis kalbėjosi su žurnalistais ant policijos nuovados laiptų. Hamondas paaiškino, kad Bobo Trimblo pasirodymas – lemtingas posūkis byloje.

– Remdamasis jo liudijimu, aš įsitikinęs, kad daktarei Lad bus pareikštas kaltinimas.

Daktarės Lad advokatas, apie kurį Loreta buvo tik girdėjusi, žiniasklaidai pasakė, kad tai pati didžiausia klaida, kokią yra padaręs Čarlstono policijos departamentas ir ypatingasis apygardos prokuroro padėjėjas Krosas. Perkinsas buvo įsitikinęs, kad faktams išaiškėjus daktarė Lad bus išteisinta ir tada valdžia turės jos viešai atsiprašyti. Jis jau ketino kai ką paduoti į teismą už šmeižtą.

Loreta atpažino advokatų kalbos manierą. Frenkas Perkinsas šnekėjo visiškai ramiai. Arba jis buvo puikus oratorius, arba nuoširdžiai tikėjo, kad jo klientė nekalta. Gal Hamondas tikrai surado ne tą įtariamąją? Jei taip, tada apsikvailins per svarbiausią savo karjeros bylą. Hamondas užsiminė apie nepatvirtintą Aleksės Lad alibi, tačiau tiksliai nepasakė, koks jis.

Loreta mechaniškai sprendė „Laimės rato" galvosūkį. Dar trūko vienos raidės.

Mugė Bjuforto priemiestyje. Štai kas. Ji staigiai pašoko ir nuėjo į virtuvę, kur Bju sudėdavo į krūvą laikraščius makulatūrai. Laimei, juos išveš tik rytoj, todėl čia buvo visõs savaitės laikraščiai. Loreta panaršė krūvoje, kol surado šeštadienio numerį.

Ji atsivertė renginių skyrių ir greit jį peržiūrėjo. Aptiko, ko ieškojo. Skelbimas apie mugę, jos laiką, vietą, bilieto kainą, atrakcionus užėmė ketvirtadalį puslapio.

– Visą rugpjūčio mėnesį ketvirtadienio, penktadienio ir šeštadienio vakarais, – garsiai perskaitė ji.

Po kelių minučių ji jau sėdėjo automobilyje ir važiavo Bjuforto link. Ji dar nežinojo, ką veiks ten nuėjusi. Matyt, eis nosies tiesumu. Bet jei pasiseks, jei įvyks stebuklas ir ji sugebės rasti plyšį daktarės Lad parodymuose, Hamondas iki gyvenimo pabaigos liks Loretai skolingas. O jei psichologės alibi pasitvirtins, tada Loreta bent jau įspės Hamondą ir jis nebus nemaloniai nustebintas teismo salėje. Bet kuriuo atveju jausis jai skolingas. Tai puiku.

Kol Hamondas oficialiai neatleido Loretos, ji vis dar jam dirbo. Jei ji ką nors sužinos, jis bus labai dėkingas ir galvos, ką būtų daręs be jos. Galbūt netgi rekomenduos nuolatiniam darbui apygardos prokuratūroje. Bent jau padėkos jai, kad ėmėsi iniciatyvos ir pasikliovė

savo aštriu kaip skustuvas instinktu, kurio nepaskandino alkoholio vandenyne. Jis ja didžiuosis.

***

– Seržante Basetai?

Uniformuotas policininkas nuleido laikraštį. Pamatęs Hamondą, stovintį priešais jo stalą, jis pašoko nuo kėdės.

– Labas, prokurore. Turiu jums tą sąrašą, kurio prašėt.

Čarlstono policijos departamento įkalčių sandėlį tvarkė seržantas Glenas Basetas. Jis buvo neaukštas, apkūnus, linkęs būti nepastebimas. Vešlūs ūsai kompensavo plikę. Būdamas neagresyvus, jis netiko patruliuoti mieste, tačiau puikiai tvarkėsi už šio rašomojo stalo. Basetas buvo malonus vyriškis, niekada nesiskųsdavo, jį tenkino turimas laipsnis. Seržantas buvo mielas ir draugiškas visiems, neturėjo priešų.

Hamondas jam anksčiau paskambino ir paprašė paslaugos, o seržantas mielai ją atliko.

– Jūs man davėt nedaug laiko, bet man reikėjo tik atsiversti praėjusio mėnesio įrašus ir juos išspausdinti. Galiu grįžti ir labiau atgal...

– Kol kas nereikia. – Hamondas peržvelgė sąrašą, tikėdamasis rasti vieną pavardę. Nerado.

– Ar turit laisvą minutę, seržante?

Supratęs, kad Hamondas nori pasikalbėti asmeniškai, Basetas kreipėsi į sekretorę, sėdinčią už kito stalo:

– Diana, ar negalėtum minutėlę pažiūrėti biuro?

Neatitraukdama akių nuo kompiuterio, ji atsakė:

– Būkit, kiek jums reikia.

Seržantas nusivedė Hamondą į nedidelį kambarį, kur darbuotojai per pertraukėles ateidavo pailsėti. Jis pasiūlė Hamondui puodelį stiprios kavos iš aparato.

Hamondas atsisakė ir tarė:

– Seržante Basetai, tai labai subtilus reikalas. Man labai nemalonu, kad turiu to klausti.

– Ko klausti? – seržantas tiriamai nužvelgė Hamondą.

– Tai tik spėjimas. Tikriausiai neįmanomas dalykas. Ar policininkai galėtų pasiskolinti... ginklą iš sandėlio jums nežinant?

– Ne, pone.

– Tikrai *neįmanoma?*

– Aš viską griežtai registruoju, pone Krosai.

– Aišku, – tarė Hamondas ir dar kartą peržvelgė kompiuteriu spausdintą lapą.

– Kas atsitiko? – nervinosi Basetas.

– Čia tik spėjimas,– nusivylęs tarė Hamondas. – Nerandu ginklo, kuriuo nužudė Petidžoną.

– Dvi 38-o kalibro kulkos nugaroje.

– Taip.

– Turiu čia šimtus 38-o kalibro pistoletų.

– Taigi suprantat mano rūpestį.

– Pone Krosai, aš didžiuojuosi savimi, kad registruoju labai tiksliai. Mano užrašai...

– Žinau, seržante, jie nepriekaištingi. Aš visiškai nenoriu pasakyti, kad jūs aplaidus. Kaip jau minėjau, tai labai subtilus dalykas ir net nenorėjau klausti, man tik buvo įdomu, ar policininkas gali išgalvoti priežastį, kad galėtų pasiimti ginklą.

Basetas mąsliai tampė ausies spenelį.

– Manau, kad galėtų, bet vis tiek turėtų užsiregistruoti.

Aklavietė.

– Atleiskit, kad sutrukdžiau. Ačiū.

Hamondas pasiėmė sąrašą, nors ir nemanė rasiąs jame mįslės raktą, kurio anksčiau tikėjosi. Jis įbaugino kompiuterių magą Harvį Naklą ir privertė prisipažinti, kad ir Smilou, ir Stefi jį spaudė, norėdami išgauti informaciją apie Petidžoną.

Tačiau pasvarsčius, ką tai rodo? Kad jie abu kaip ir jis pats labai troško, jog Lutis susilauktų pelnyto atpildo. Jokio prasiveržimo į priekį. Tai netgi nestebino.

Hamondas taip beviltiškai norėjo, kad Aleksė būtų nekalta, jog buvo pasiryžęs suabejoti visais, netgi savo kolegomis, kurie pastarosiomis dienomis labiau stengėsi laikytis įstatymo negu jis.

Jis užsigalvojęs įžengė į butą, nuėjo į svetainę ir įsijungė televizorių. Pranešėja su smaragdo spalvos kontaktiniais akių lęšiais kaip tik skelbė svarbiausią dienos naujieną. Hamondas mazochistiškai žiūrėjo. Nors jo ranka buvo parišta, tvarsčius slėpė rūbai, tačiau jis visas buvo lyg vaškinis ir sustingęs, nušviestas akinančių televizijos prožektorių, o neskusta barzda atrodė dar tamsesnė. Paklaustas apie sužeidimą atsakė, kad tai visai nesusiję, ir ėmė pasakoti, kaip ieškojo nusikaltėlio.

Jis žengė teisingą politinį žingsnį, pagirdamas Čarlstono policijos departamentą už puikų detektyvų darbą. Hamondas apėjo tiesioginius klausimus apie Aleksę Lad ir tik pasakė, kad Trimblo liudijimas – lemtingas posūkis byloje, kad įrodymai svarūs ir apkalta jau beveik paruošta. Stovėjusi už jo kairiojo šono Stefi linktelėjo ir pritardama nusišypsojo. „Ji fotogeniška“, – pamanė Hamondas. Šviesos atsispindėjo tamsiose Stefi akyse. Kamera pagavo jos gyvumą.

Televizija puolė ir Smilou. Jam buvo skirta atitinkama laidos laiko dalis. Kitaip nei Stefi, jis laikėsi ypač santūriai. Jo pastabos buvo diplomatiškos. Jis maždaug atkartojo tai, ką jau buvo sakęs Hamondas. Smilou apie Aleksės ryšį su Bobu Trimblu kalbėjo labai glaustai. Pasakė, kad suimtas vyriškis susijęs su byla, iškelta psichologei, tačiau atsisakė atskleisti Aleksės ryšius su Petidžonu.

Smilou neužsiminė apie Aleksės praeities faktus, bet Hamondas įtarė, kad jis tai padarė sąmoningai. Turėdamas galvoje, kad byla tuoj bus perduota teismui, Smilou nenorėjo iš anksto įspėti prisiekusiųjų ir suteikti Frenkui Perkinsui pagrindo pakeisti bylos svarstymo vietą ar apkaltinti, kad Čarlstono prokuratūra pažeidė procesą.

Kameros užgriebė Frenką Perkinsą, kuris akmeniniu veidu išlydėjo iš pastato Aleksę. Šią laidos vietą Hamondui buvo sunkiausia stebėti, nes jis žinojo, kokia pažeminta jaučiasi Aleksė, atsidūrusi dėmesio centre kaip pagrindinė įtariamoji įžymiausios pastarųjų metų Čarlstono žmogžudystės byloje. Aleksę pristatė kaip trisdešimt

penkerių metų gerbiamą psichologijos daktarę, turinčią įspūdingas kvalifikacijos pažymas. Be profesinių laimėjimų, daktarę gerbė už dalyvavimą visuomeninėje veikloje ir labdarą. Žurnalistų kalbinami kolegos ir kaimynai buvo priblokšti ir teigė, kad jai pareikšti kaltinimai – absurdiški ir juokingi.

Kai pranešėja dirbtinai žaliomis akimis perėjo prie kitos temos, Hamondas išjungė televizorių, užlipo į viršų ir prisileido vonią karšto vandens. Jis pasinėrė į vandenį, persvėręs dešinę ranką per kraštą. Karštas vanduo sumažino skausmą, bet Hamondui ėmė svaigti galva, pasidarė silpna.

Reikėjo pavalgyti, todėl Hamondas nusileido į virtuvę ir ėmė plakti kiaušinienę. Dirbdamas kaire ranka, jautėsi labai nerangus. O dar labiau jį stingdė niūri ateitis. Jis nenorėjo, kad būsimosios kartos laidytų apie jį nešvankius juokelius: „Ar atsimenat Hamondą Krosą? Buvo toks perspektyvus prokuroras, bet įstrigo moters tarpukojyje ir viskas nuėjo velniop“. Panašiai jie ir kalbės.

Jo bendradarbiai ir pažįstami dušo rūbinėje, tarp šlapių rankšluosčių ir prakaituotų kojinių, ar prie burbono stiklo sunkiai slėpdami juoką ir netikėdami purtys galvas, kad jis taip įkliuvo. Hamondą laikys kvailiu, o Aleksę – jį sužlugdžiusia kekše.

Hamondas troško sunaikinti tas įsivaizduojamas neteisingas paskalas, išdaužyti visus, laidančius gašlias pastabas apie Aleksę ir jų santykius. Viskas ne taip, kaip jie mano. Jis įsimylėjo. Naktį Hamondas nebuvo jau toks apsvaigęs nuo nuskausminamųjų, kad neprisimintų, kaip Aleksei sakė, jog viskas nuo pat pradžių tikra. Jie susipažino *mažiau nei prieš savaitę*, bet jis dar nė karto gyvenime nebuvo labiau įsitikinęs. Jokia moteris jo šitaip stipriai fiziškai netraukė. Dar niekada nejautė tokio dvasinio ir emocinio ryšio. Jie ilgai kalbėjosi toje kvailoje mugėje, vėliau lovoje jo namelyje apie muziką, maistą, knygas, keliones ir vietas, kurias norėtų aplankyti, filmus, treniruotes sporto klube, senuosius ir naujuosius Pietus, tris žymiausius Amerikos komikus ir apie tai, kodėl vyrams jie patinka, o moterys jų nekenčia. Šnekėjosi apie reikšmingus ir beprasmius

dalykus. Tai buvo begaliniai pokalbiai apie viską, išskyrus juos pačius.

Hamondas nepapasakojo Aleksei nieko svarbaus apie save. Žinoma, ir ji nieko neatskleidė apie savo gyvenimą – nei apie praeitį, nei apie dabartį.

Ar anksčiau ji buvo prostitutė? O gal ir dabar? Jei taip, ar jis nustos ją mylėjęs taip staiga, kaip ir pamilo? Jis baiminosi, kad nesugebės.

O gal jis iš tiesų kvailys. Bet jei ir taip, negalima nepateisinti jo neteisingo elgesio. Hamondą nuolat graužė sąžinė, buvo vis sunkiau sutarti su savimi. Nors Hamondas nė už nieką nenorėjo būti dėkingas tėvui, Prestonas šiandien atvėrė jam akis ir privertė pažvelgti ten, kur jis bijojo: Hamondas Krosas, kaip ir visi, buvo paperkamas. Jis nė kiek ne sąžiningesnis už savo tėvą.

Nepajėgdamas pakęsti nei šios minties, nei kiaušinienės kvapo, Hamondas išvertė ją į šiukšlių kibirą.

Norėjosi išgerti, bet alkoholis tik apsuks galvą ir jis pasijus dar blogiau.

Hamondas troško, kad jo ranka nustotų pasiutusiai dilgčiojusi. Taip pat troško rasti sprendimą tai velniavai, kuri kėlė grėsmę jo laukiamai šviesiai ateičiai. O labiausiai norėjo, kad Aleksė būtų saugi.

Seifas.

Pinigų pilnas seifas Aleksės namuose. Tuščias seifas Petidžono viešbučio kambaryje. Seifas sieninėje spintoje.

Sieninė spinta. Seifas. Pakabai. Chalatas. Šlepetės. Dar neišpakuotos.

Hamondas pašoko, lyg pervertas elektros srovės, o paskui sustingo, stengdamasis nusiraminti ir viską permąstyti.

Eik lėtai. Neskubėk!

Tačiau pasvarstęs kelias minutes visais įmanomais aspektais jis nerado jokio plyšelio. Visos dalelės suėjo.

Išvada nedžiugino, bet ilgai svarstyti jis negalėjo. Reikėjo veikti. Hamondas pašoko nuo kėdės ir sugriebė artimiausią nešiojamąjį

telefoną. Apsaugojęs numerį, kad jo nerodytų stotyje, jis paspaudė mygtukus.

– Čarlstono „Plaza“. Su kuo norite kalbėti?

– Su sveikatingumo klubu.

– Atleiskit, bet klubas jau uždarytas, jei norite užsiregistruoti...

Hamondas nutraukė operatorę, prisistatė ir pasakė, su kuo norėtų pasišnekėti.

– Man skubiai reikia pasikalbėti. Kol ieškosite, sujunkite su kambarių tvarkymo vadovu.

***

Loreta greit suprato, kad kelionė į mugę – nevykusi mintis. Ji pastatė automobilį dulkėtoje ganykloje ir penkiolika minučių ėjo iki vietos. Jautėsi suprakaitavusi ir purvina kaip kiaulė. Mugė buvo pilna vaikų – rėkaujančių, įžūlių, kimbančių. Jie atrodė susirinkę vien tam, kad ją erzintų. Žmonės karnavalo kostiumais atrodė niūrūs. Bet Loreta jų dėl to nekaltino. Kas galėtų dirbti tokioje kaitroje. Ji būtų pardavusi savo sielą už galimybę atsidurti jaukiame, tamsiame, vėsiame bare. Tabako dūmų ir alaus kvapas būtų puiki atgaiva nuo susimaišiusio cukraus vatos ir iš laukų sklindančio karvių mėšlo dvoko.

Vienintelis dalykas, sulaikęs Loretą čia, buvo nuolatinė mintis, kad ji padeda Hamondui. Ji jam skolinga. Ne tik už tą bylą, kurią sužlugdė, bet ir už tai, kad jis suteikė dar vieną galimybę, kai niekas kitas ja nebepasitikėjo.

Šis blaivus laikotarpis gali ir baigtis. Bet dabar Loreta negeria, turi darbą ir dukra jau nebepaniekinamai žiūri į ją. Už visa tai ji dėkinga Hamondui Krosui.

Loreta nuolankiai kiūtino nuo vieno atrakciono prie kito.

– Ar jūs kartais neprisimenate?..

– Ar išprotėjot, moteriške? Pro mus praeina tūkstančiai žmonių. Kaip galiu priiminti kažkokią mergšę? – Tirštų nuo tabako seilių spjūvis vos nekliudė jos peties.

– Atleiskit už sutrukdymą ir eikit velniop.

– Gerai, gerai. Judinkis, neužlaikyk eilės.

Kiekvieną kartą, kai ji rodydavo Aleksės Lad nuotrauką parodos dalyviams, atrakcionų operatoriams ar maisto pardavėjams, atsakymas būdavo panašus. Jie būdavo arba labai šiurkštūs, arba per daug užsiėmę, kad sutelktų dėmesį. Paklausti jie papurtydavo galvą ir tarstelėdavo „atleiskit“.

Nors saulė nusileido ir ėmė gelti uodai, Loreta dar ilgai slampinėjo po mugę. Po kelių valandų viso vargo rezultatas buvo tik ištinusios lyg kaladės pėdos. Apžiūrėjusi išburkusią masę, įsirėžusią tarp basučių dirželių, ji pagalvojo, jog labai blogai, kad mugėje nėra išsigimėlių pasirodymo.

– Mane čia įvertintų, – murmėjo ji.

Pagaliau ji nusprendė, kad ėmėsi kvailos misijos. Daktarė Lad tikriausiai melavo, kad buvo mugėje praėjusį šeštadienį ir kad galimybė sutikti žmogų, kuris prisimintų ją matęs, lygi nuliui.

Loreta pliaukštelėjo per ranką, kur buvo įsisiurbęs uodas. Šis sprogo kaip balionas, palikęs kraujo dėmę.

– Tikriausiai praradau kokią stiklinę kraujo. – Padariusi tokią išvadą, Loreta nusprendė nutraukti paiešką ir grįžti į Čarlstoną. Svajodama, kaip bus gera panardinti kojas į ledinį vandenį, ji pamatė šokių paviljoną, kurio kūgiškos lubos buvo nusagstytos lempučių girliandomis.

Prastas orkestrėlis derino stygas. Nuo garsaus šūkavimo smuikininko barzdelė kretėjo. Šokėjai vėdavosi lankstinukais, juokėsi ir plepėjo, laukdami, kol muzikantai ims groti.

Neturintieji porų stoviniavo aikštelėje, dairėsi galimų partnerių, vertino savo galimybes ir stengėsi apsimesti, kad jiems nerūpi, ar susiras porą.

Loreta pastebėjo minioje daug kariškių. Nuo jaunų švariai nusiskutusių ir trumpai apsikirpusių kareivukų sklido stiprus odekolono kvapas. Jie nužiūrinėjo merginas ir gėrė alų.

Žinoma, būtų labai gera atsigerti alaus. Tik vieną bokalą. Kas atsitiks? Juk čia ne alkoholis. Ji tik numalšintų tą mirtiną troškulį,

kurio neįstengė įveikti tie saldūs limonadai. Būdama paviljone, ji parodytų daktarės Lad nuotrauką. Gal kas nors iš minios prisimintų matęs ją prieš savaitę. Kareiviai visada atkreipia dėmesį į gražias moteris. Galbūt vienam iš jų krito į akį Aleksė Lad.

Mėgindama įtikinti save, kad ji nenori pritapti prie alų geriančios minios, ir raukydamasi nuo įsirėžusių į sutinusias kojas basučių, Loreta nušlubavo paviljono laipteliais.

32 SKYRIUS

Kai Frenkas Perkinsas atidarė savo namų duris, jo šypsena išnyko kaip žmogaus, kuris tikėjosi linksmo nuotykio, o išvydo nesprogusią miną.

– Hamondai!

– Ar galiu užeiti?

Frenkas Perkinsas atsargiai rinko žodžius:

– Man tai būtų labai nepatogu.

– Mums reikia pasikalbėti.

– Tam skirtos mano priėmimo valandos.

– Tai labai skubu, Frenkai. Negaliu laukti iki rytojaus. Tu privalai tai pamatyti dabar. – Hamondas iš vidinės kišenės ištraukė voką ir padavė advokatui. Frenkas paėmė jį ir pažvelgė į vidų. Ten buvo vieno dolerio banknotas.

– Kas čia per nesąmonė?

– Aš tave samdau advokatu, Frenkai. Tai tavo honoraro dalis.

– Kokį velnią čia sugalvojai?

– Aš buvau su Alekse tą vakarą, kai nužudė Petidžoną. Mes praleidome naktį kartu mylėdamiesi. Ar dabar galiu užeiti?

Kaip Hamondas ir tikėjosi, Frenkas Perkinsas neteko žado. Hamondas pasinaudojo jo akimirkos sutrikimu ir prasispraudė į vidų.

Perkinsas uždarė namo duris ir atsipeikėjęs užpylė Hamondą žodžių tirada:

– Ar supranti, kiek taisyklių tu ką tik pažeidei ir kiek *mane* privertei pažeisti?

– Tu teisus, – Hamondas atsiėmė savo dolerį. – Tu negali būti mano advokatas. Dėl interesų susidūrimo. Bet per tą trumpą laiką, kol tu laikei paėmęs honorarą, aš tau prisipažinau vieną dalyką, kurį tu privalai laikyti paslaptyje kaip profesinę paslaptį.

– Tu šunsnuki! – pykčiu pratrūko Frenkas. – Nesuprantu, ką čia sugalvojai, ir žinoti nenoriu. Dink iš mano namų. Tuojau pat!

– Ar negirdėjai, ką aš ką tik pasakiau? Kad praleidau...

Hamondas staiga užsičiaupė pamatęs, kad arka už Frenko pilna žmonių, atėjusių pažiūrėti, koks čia triukšmas. Hamondas iš minios išskyrė tik Aleksės veidą.

Frenkas pasekė Hamondo žvilgsnį ir sumurmėjo:

– Mege, ar prisimeni Hamondą Krosą?

– Žinoma, – atsakė Frenko žmona. – Labas, Hamondai.

– Mege, atsiprašau, kad taip įsiveržiau. Tikiuosi, kad nesutrukdžiau.

– Tiesą sakant, mes vakarieniaujam, – pasakė Frenkas.

Vienas iš jo devynmečių dvynukų buvo išsitepęs veidą spagečių padažu. Megė buvo kilminga Pietų ponia, kilusi iš žymių konfederatų žmonų ir našlių kartos. Nesmagi padėtis vestibiulyje jos nesutrikdė.

– Mes ką tik sėdome už stalo, Hamondai. Prašom prie mūsų prisidėti.

Hamondas pažvelgė pirmiau į Frenką, paskui į Aleksę.

– Ačiū, ne. Bet dėkui už pasiūlymą. Sutrukdysiu Frenką tik kelias minutes.

– Buvo malonu su tavim susitikti. Eime, vaikai! – Megė Perkins apsuko berniukus ir nusivedė ten, iš kur buvo atėję, tikriausiai prie stalo virtuvėje.

– Nežinojau, kad tu čia, – pasakė Hamondas Aleksei.

– Frenkas buvo toks malonus, kad pasikvietė mane pavakarieniauti su jo šeima.

– Gerai padarė. Po šiandieninės apklausos tu tikriausiai nenorėjai būti viena.

– Ne.

– Be to, labai gerai, kad tu čia. Privalai tai išgirsti.

Pagaliau grįžo Frenkas.

– Kadangi mane vis vien išmes iš advokatų, tai einu ir įsipilsiu išgerti, nes labai noriu. Gal ir jūs prisidėsit?

Jis mostelėjo sekti paskui jį į kabinetą kitame namo gale. Ant sienų, iškaltų medžio plokštėmis, kabojo daug visokiausių įrėmintų pažymų, liudijančių, koks garbingas ir nusipelnęs žmogus Frenkas Perkinsas.

Hamondas ir Aleksė atsisakė išgerti, o Frenkas įsipylė neskiesto viskio ir atsisėdo už masyvaus rašomojo stalo. Aleksė įsitaisė ant dvivietės kušetės, o Hamondas – krėsle. Advokatas pažvelgė į vieną, į kitą ir pagaliau sustojo ties savo kliente.

– Tai tiesa? Tu mylėjaisi su mūsų gerbiamu apygardos prokuroro pavaduotoju?

– Nereikia...

– Hamondai! – piktai nutraukė jį Frenkas. – Tu neturi jokios teisės mane taisyti ar netgi pertraukti, nes aš tave išspirsiu iš savo namų ir papasakosiu Meisonui Monro, ką tu man prisipažinai. O gal jis ir taip žino?

– Nežino.

– Vienintelė priežastis, kad tu dar čia, yra ta, kad gerbiu savo klientės privatumą. Kol nesužinosiu visų faktų, nedarysiu jokių skubotų veiksmų, nes tai gali dar labiau sutrikdyti Aleksę. Ji ir taip jau prisikentėjo per šį farsą.

– Nepyk ant Hamondo, Frenkai, – pasakė Aleksė. Jos balse skambėjo nuoširdus nuovargis, kurio Hamondas nebuvo girdėjęs. O gal tai buvo liūdesys. Ar netgi palengvėjimas, kad jų paslaptis pagaliau atskleista. – Aš kalta lygiai taip pat kaip ir jis. Aš iš karto turėjau tau prisipažinti, kad pažįstu Hamondą.

– Intymiai?

– Taip.

– Ir kiek toli tylėdama ketinai nueiti? Ar norėjai leisti jam pareikšti tau kaltinimą, suimti tave, nuteisti ir pasodinti į mirtininkų kamerą?

– Nežinau! – Aleksė staigiai atsistojo, nusisuko nuo jų ir prispaudė alkūnes prie šonų. Susitvardžiusi vėl atsigręžė į juos. – Iš tiesų aš kalta labiau už Hamondą. Jis manęs nepažinojo, bet aš jį pažinojau ir sekiau. Tyčia. Aš suvaidinau, kad mūsų susitikimas atsitiktinis, bet taip nebuvo. Tarp mūsų nieko nevyko atsitiktinai.

– Ir kada gi įvyko tas suplanuotas susitikimas?

– Praėjusio šeštadienio vakarą. Kai jau temo. Mes susipažinom, ir aš pasinaudojau visom moteriškom vilionėm, kad priversčiau Hamondą praleisti naktį su manim. Ir man pavyko, – kimiai ištarė ji ir pažvelgė į Hamondą. – Naktį praleidom kartu.

Frenkas vienu gurkšniu ištuštino taurę. Alkoholis privertė jį apsiašaroti ir nusikosėti į kumštį. Atsikrenkštęs jis paklausė, kur viskas vyko. Aleksė papasakojo viską nuo susitikimo šokių paviljone iki įvykių namelyje.

– Aš išslinkau prieš išauštant neketindama daugiau pasimatyti.

Frenkas purtė galvą, apsunkusią nuo nemažo alkoholio kiekio arba prieštaringų faktų, kuriuos buvo sunku surūšiuoti.

– Nieko nesuprantu. Tu su juo permiegojai, bet nepasinaudojai...

– Aš buvau jos draudimo polisas, – paaiškino Hamondas. Jam vis dar buvo sunku klausytis, kad Aleksė jį apgavo, kad jų susitikimas nebuvo romantiškas atsitiktinumas, kurio jis troško. Tačiau jis privalėjo įveikti šį nesmagumą. Aplinkybės reikalavo, kad jis susitelktų į daug svarbesnius įvykius. – Jei Aleksei būtų prireikę alibi, aš

turėjau juo būti. Aš tobulas alibi, nes negalėčiau demaskuoti jos nepakenkdamas sau.

Frenkas nieko nesuvokdamas žvelgė į jį:

– Gal paaiškintum?

– Aleksė atsekė mane į mugę iš Čarlstono „Plazos“ viešbučio, kur aš susitikau su Lučiu Petidžonu.

Frenkas kelias sekundes žvelgė į jį, paskui nukreipė žvilgsnį į Aleksę, laukdamas patvirtinimo. Kai ji vos linktelėjo, Frenkas atsistojo ir nuėjo viskio.

Kol jis pylėsi gėrimo, Hamondas pasinaudojęs proga pažiūrėjo į Aleksę. Jos akys buvo sudrėkusios, bet ji neverkė. Jis troško ją apkabinti, o dar labiau troško papurtyti ją taip, kad pagaliau „iškratytų“ tiesą. O gal ir ne. Gal jis nenorėjo žinoti, kad yra toks pat patiklus kaip spuoguoti jaunikliai ar nešvarūs seniai, mokėję Aleksės netikram broliui Bobui už jos paslaugas.

Jei Hamondas ją mylėjo taip, kaip teigė, turėjo visa tai pamiršti.

Frenkas grįžo į savo kėdę ir, sukiodamas stiklą ant odinio segtuvo, paklausė:

– Kuris šnekėsit pirmas?

– Aš buvau susitaręs su Petidžonu šeštadienį po pietų, – pradėjo Hamondas. – Jis kvietė mane. Aš nenorėjau eiti, bet jis reikalavo, kad susitiktume, nes tai būsią man labai naudinga.

– Kokiu tikslu?

– Apygardos prokuroras paskyrė mane ištirti jo reikalus. Petidžonas sužinojo apie tai.

– Kaip?

– Pasakysiu vėliau. O dabar pakaks žinoti, kad aš jau ketinau pateikti savo išvadas teismui.

– Manau, kad Petidžonas ketino pasiūlyti sandėrį.

– Teisingai.

– O ką siūlė mainais?

– Jei būčiau pranešęs apygardos prokurorui, kad neverta kelti bylos, ir leidęs Lučiui toliau varyti savo veiklą, jis būtų padėjęs man tapti Meisono Monro įpėdiniu ir dosniai finansiškai parėmęs mano

kampaniją. Dar siūlė, kad kai aš tapsiu generaliniu prokuroru, mes ir toliau abipusiškai naudingai bendradarbiautume. Būtų buvusi labai patogi sąjunga, leidžianti jam ir toliau pažeidinėti įstatymus, o man viso to nematyti.

– Spėju, kad tu atmetei jo pasiūlymą.

– Taip. Tada Lutis išsitraukė sunkiąją artileriją. Pasakė, kad mano tėvas – vienas iš jo partnerių pagal Speklio salos projektą. Jis pateikė įrodančius dokumentus.

– Kur tie dokumentai dabar?

– Pasiėmiau išeidamas.

– Jie ne klastotė?

– Deja, ne.

Frenkas buvo gudrus ir iš karto suprato:

– Jei būtum toliau tyręs Lučio reikalus, jis būtų priverstas apkaltinti ir tavo tėvą.

– Todėl jis man ir grasino.

Aleksės veidas sušvelnėjo iš gailesčio.

– Užjaučiu tave, Hamondai, – tyliai pasakė Frenkas.

Hamondas žinojo, kad Frenkas tai pasakė nuoširdžiai, bet jis nutraukė jį ir kalbėjo toliau:

– Aš pasiunčiau jį po velnių ir pasakiau ketinąs atlikti savo pareigą. Kai atsukau Lučiui nugarą, jis ėmė rėkti ir visaip man grasinti. Toks įniršio priepuolis galėjo sukelti insultą. Bet aš nežinau – neatsigręžiau. Aš ten buvau ne ilgiau kaip penkias minutes.

– Kiek buvo valandų?

– Mes buvom susitarę penktą valandą.

– Ar matei Aleksę?

Jie abu kartu papurtė galvas.

– Aš ją pastebėjau tik mugėje. Aš tiek įsiutau ant Petidžono, kad išeidamas iš viešbučio nieko nemačiau. – Hamondas nutilo ir giliai įkvėpė. – Ketinau nakvoti savo namelyje priemiestyje. Paskui paskutinę akimirką nusprendžiau apsilankyti mugėje. Aš pamačiau Aleksę šokių paviljone ir... – Hamondas nukreipė žvilgsnį

nuo Frenko į Aleksę, kuri sėdėjo ant dvivietės kušetės ir įdėmiai klausėsi. – Viskas prasidėjo ten.

Kambaryje pasidarė taip tylu, kad laikrodžio, stovinčio ant Frenko rašomojo stalo, tiksėjimas atrodė griausmingas. Pagaliau Frenkas prabilo:

– Ir ką tu tikėjaisi pasiekti, papasakodamas man visa tai?

– Man labai slėgė sąžinę.

– Na, aš ne kunigas, – atsargiai tarė Frenkas.

– Žinoma, ne.

– Ir mes esame priešingose žmogžudystės bylos pusėse.

– Ir tai žinau.

– Tada grįžkime prie mano pirmojo klausimo: kodėl tu čia atėjai?

– Nes žinau, kas nužudė Petidžoną, – pareiškė Hamondas.

33 SKYRIUS

Deivė tingiai pakėlė telefono ragelį.

– Deive, tu žinai, kas skambina! – tai buvo ne klausimas.

Nesugalvojusi, ko imtis, Deivė tysojo miegamajame ant šezlongo, gurkšnojo degtinę su ledu ir per klasikos kanalą žiūrėjo nespalvotą filmą su Džoana Krouford. Reiklus skambintojo balsas privertė ją atsisėsti. Deivei susvaigo galva. Ji pritildė televizorių.

– Ko...

– Nieko nesakyk. Ar gali susitikti su manim?

Deivė žvilgtelėjo į laikrodį ant senovinio arbatos stalelio prie šezlongo:

– Dabar?

Triukšmingais paauglystės metais vėlyvas telefono skambutis jai būtų pažadinęs nuotykių troškimą. Deivė būtų išslinkusi iš namo susitikti su vaikinų ar merginų grupele ir leistųsi į uždraustas klajones iki aušros: maudytis nuogiems paplūdimyje, gerti alaus ar rūkyti žolės. Tokie žygiai visad sukeldavo tėvų pyktį. Tačiau tai, kad ją sugaudavo ir nubausdavo, teikdavo dar daugiau malonumo.

Netgi ištekėjusi už Lučio, Deivė dažnai išklausydavo pašnekovą kitame laido gale ir leisdavosi į naktines keliones. Tačiau jos nie-

kada nesutrikdydavo namų rimties. Lutis nekreipė dėmesio, kur ji vaikšto. Jis ir pats išeidavo. Todėl naktiniai nuotykiai nebuvo tokie įdomūs. Nors neatrodė, kad dabartinis pasiūlymas bus įdomus, smalsumas nugalėjo.

– Kas atsitiko?

– Negaliu kalbėti telefonu, bet tai svarbu. Ar žinai Makdonaldo restoraną Upės prospekte?

– Rasiu.

– Prie Dorčesterio sankryžos. Kai tik tu atvažiuosi...

– Bet...

Deivė kelias akimirkas spoksojo į pypsintį ragelį, paskui numetė jį ant šezlongo ir atsistojo. Ji susverdėjo ir pasirėmė ranka į stalą, kad išlaikytų pusiausvyrą. Galiausiai atsigavo. Sugrįžo ir blaivus protas.

Kvailystė. Ji daug išgėrė. Jai negalima vairuoti. Po velnių, kas jis mano esąs, kad lieptų jai vidurnaktį trenktis į Makdonaldą? Nieko nepaaiškino, nepasakė nei „prašau“, nei „ačiū“. Nė nesirūpino, kad ji gali atsisakyti. Kodėl pats negalėjo ateiti, jei jau taip velniškai svarbu? Aišku, tai susiję su Lučio nužudymo tyrimu. Negi ji neaiškiai pasakė nenorinti kištis į nieką, išskyrus neišvengiamus dalykus?

Vis dėlto Deivė nuėjo į vonią, apsišlakstė veidą šaltu vandeniu, praskalavo burną gaivikliu. Ji nusivilko naktinius, ant nuogo kūno užsitempė baltas kelnes ir sintetinius marškinėlius, kurie beveik neslėpė kūno. Taip ir turėjo būti. Deivė neieškojo batelių. Plaukai priminė nešukuotą garbanų kupetą. Jei kas nors pamatys juos kartu, pasibaisės jau vien begėdiška Deivės išvaizda. Aišku, jai tai visiškai nerūpi, tačiau jam toks neatsargumas nebūdingas.

Sara Birč žiūrėjo filmą savo kambaryje už virtuvės.

– Išeinu, – pranešė Deivė.

– Tokiu vėlyvu metu?

– Noriu ledų.

– Ledų pilnas šaldiklis.

– Bet ne tokių, kokių noriu.

Ištikimoji tarnaitė visada suprasdavo, kai Deivė meluodavo, bet niekada neprieštaraudavo. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl Deivė ją dievino.

– Būsiu atsargi. Greit grįšiu. O jei kas nors klaus apie mane...

– Aš nuėjau gulti devintą valandą ir nieko negirdėjau.

Žinodama, kad Sara niekada neišduos jos paslapčių, Deivė nuėjo į garažą ir įsėdo į BMW. Gyvenamųjų rajonų gatvės atrodė tamsios ir mieguistos, greitkelyje ir komerciniuose bulvaruose automobilių buvo nedaug. Nors ji ir norėjo viršyti greitį, ir automobilis buvo tam tinkamas, to nedarė. Ją jau du kartus sulaikė už per didelį greitį, tačiau teisėjas buvo skolingas paslaugą Lučiui ir Deivės nenubaudė. Neverta mėginti sėkmės trečią kartą.

Makdonaldas buvo apšviestas kaip Las Vegaso kazino. Netgi tokią vėlyvą valandą aikštelėje stovėjo dešimtys automobilių, kuriais atvažiavę jaunuoliai sėdėjo viduje už staliukų.

Deivė pasuko į šešėlį aikštelės krašte, nuleido šoninio lango stiklą ir išjungė variklį. Priešais ją driekėsi tankių krūmų eilė, skirianti Makdonaldo automobilių aikštelę nuo jau nebeveikiančio greito maisto restorano aikštelės. Pastatas buvo apkaltas lentomis. Už Deivės iš vienos pusės plytėjo tuščias išvažiavimo kelias, iš kitos – vien tik tamsa.

Jo dar nebuvo, ir tai ją siutino. Jo paklaūsiusi, Deivė metė viską, netgi stiklą geros degtinės, ir atskubėjo čia. Ji nuleido skydelį nuo saulės, nustūmė veidrodžio dangtelį ir pažvelgė į savo atspindį.

Jis atsidarė automobilio dureles ir įlipo į vidų.

– Gražiai atrodai, Deive. Tu visada graži.

Roris Smilou greitai uždarė automobilio dureles, kad salone užgestų šviesa. Ištiesęs ranką, užstūmė veidrodėlio dangtelį, kad neatsispindėtų šviesos.

Komplimentas Deivei nutekėjo lyg gurkšnis šilto, labai brangaus likerio, tačiau ji stengėsi nuslėpti svaiginantį jo poveikį ir piktai puolė:

– Kokios čia apsiausto ir špagos laikų nesąmonės, Rori? Trūksta įkalčių?

– Kaip tik ne. Netgi per daug. Tik negaliu sugrupuoti.

Deivė ketino pajuokauti, tačiau, žinoma, jis suprato rimtai. Gaila, bet jis iš karto ėmėsi reikalų kaip ir tą vakarą, kai atėjo pranešti, kad jos vyras nužudytas. Elgėsi tiksliai pagal protokolą – profesionaliai, mandagiai, abejingai.

Stefi Mandel niekad gyvenime nebūtų įspėjusi, kad prieš daugelį metų jie buvo meilužiai, kad kartą besimylėdami duše sudaužė stiklines kabinos duris, kad iškyla viename parke baigėsi tuo, jog Roris sėdėjo atsirėmęs į medį, o Deivė jojo ant Rorio. Kartą visą savaitgalį – nuo penktadienio popietės iki pirmadienio paskaitų – jie maitinosi tik žemės riešutų sviestu ir meile.

Rorio elgesys tą dieną, kai mirė Lutis, visiškai neišdavė tos romantiškos beprotybės, kuri kadaise buvo apėmusi juos abu. Deivei plyšo širdis, kad Roris sugeba būti toks abejingas, kai ji ryte rijo jį akimis. Galima žavėtis tokia savitvarda. Arba jo gailėtis. Aistros stoka tikriausiai rodo, koks nuobodus ir sterilus jo gyvenimas.

Mėgindama nuslopinti savo jausmus, Deivė pasakė:

– Gali manyti, kad praradau sveiką protą, bet vis dėlto aš čia atvažiavau. Tai ko nori?

– Paklausinėti apie Lučio nužudymą.

– Maniau, kad byla jau baigta. Žiūrėjau per žinias...

– Taip, taip. Kitą savaitę Hamondas kviečia prisiekusiuosius.

– Tai kas yra?

– Ar kada nors anksčiau, dar iki šiandieninės žinių laidos, girdėjai apie daktarę Lad?

– Ne, bet Lutis turėjo daug meilužių. Kai kurias pažinojau, bet, aišku, kad ne visas.

– Nemanau, kad ji buvo jo meilužė.

– Tikrai?

Deivė atsigręžė į Smilou, užsikėlė pėdą ant sėdynės, prispaudė kulną prie sėdmenų ir smakru pasirėmė ant kelio. Tai buvo provokuojanti, nepadori poza, nukreipusi Smilou žvilgsnį žemyn. Užlaikęs akis kelias sekundes, vėl pakėlė aukštyn.

– Jei tikiesi išgirsti mano atsakymą, Rori, tu tikrai nusivilsi.

– Tu mano paskutinė viltis.

– Tada labai blogai, nes aš jau papasakojau viską, ką žinojau.

– Aš labai abejoju, Deive.

– Aš tau nemeluoju apie šitą Lad. Aš jos niekada...

– Ne tai, – jis nekantriai papurtė galvą. – Dar kai kas.

– Manai, kad sekate nekaltą asmenį?

Smilou neatsakė, bet jo veido bruožai sugriežtėjo.

– Aha! Aš teisi, ar ne? O tau netikrumas blogiau už mirtį. Juk tavo širdis ledinė, o tu visas iš plieno, – Deivė nusišypsojo. – Man labai nemalonu tave nuvilti, mielasis, bet mes abu gaištame laiką tuščiai plepėdami. Aš nežinau, kas nužudė Lutį. Prisiekiu, nežinau.

– Ar kalbėjaisi su juo tądien?

– Rytą išeidamas iš namų sakė, kad ketina žaisti golfą. Po to aš apie jį pagalvojau tada, kai jūs su ta kale Mandel atėjot pranešti man, kad jis mirė. Jo paskutiniai žodžiai man, matyt, buvo melas, ir tai puikiai apibūdina mūsų vedybas. Jis buvo baisus vyras, prastas meilužis ir niekinga asmenybė.Tiesą sakant, man nė kiek nesvarbu, kas jį nužudė.

– Nustatėm, kad tavo tarnaitė pamelavo.

– Gindama mane.

– Jei tu nekalta, kodėl tave reikia ginti?

– Geras klausimas. Bet jei būčiau pasakiusi, kad tą šeštadienio popietę aš ant žirgo nuoga šuoliavau Brodo gatve, Sara taip pat būtų patvirtinusi. Juk pats žinai.

– Taigi tu nepraleidai visos popietės savo miegamajame su skaudama galva?

Deivė nusijuokė ir panardino pirštus į plaukus, šukuodama susivėlusias garbanas.

– Tam tikra prasme tai tiesa. Aš visą dieną praleidau lovoje su savo masažuotoju, kuris pasirodė esąs ne tik galvos skausmas, bet ir rakštis užpakalyje. Sara nesakė tiesos, nes nenorėjo gadinti mano reputacijos.

Deivės sarkazmas neliko nepastebėtas. Smilou pasuko galvą į priekinį stiklą ir įsispoksojo į krūmus. Jo žandikauliai buvo tvirtai sukąsti. Deivė nesuprato, gerai tai ar blogai.

– Ar vėl mane įtari, Rori?

– Ne, tu nebūtum žudžiusi Lučio.

– Kodėl taip manai?

Jų akys vėl susitiko.

– Todėl, kad už jo ištekėjusi mėgavaisi mano kančiomis.

Vadinasi, Roris suvokė, kodėl ji ištekėjo už Lučio. Jis tai suprato ir netgi nervinosi dėl to. Kad ir koks abejingas stengėsi atrodyti, bet gyslose kraujas dar tekėjo ir bent jau tam tikrą jo dalį kaitino pavydas. Deivės širdis ėmė smarkiau plakti, bet ji stengėsi, kad nei veido išraiška, nei elgesys to neišduotų.

– O be to?

– O be to, tu nebūtum apsisunkinusi sau gyvenimo. Kam vargti, jei žinai, kad išsisuksi nuo kaltinimo žmogžudyste.

– Kitais žodžiais tariant, aš per daug turtinga, kad mane nuteistų?

– Taigi.

– Žmogžudystės byla nesukeltų daugiau vargo nei skyrybos.

– Tu dėl skyrybų patirtum daugiau rūpesčių.

Gėrėdamasi savimi, Deivė tarė:

– Be to, sakiau Hamondui, kad tos kalėjimo uniformos...

– Kada tu kalbėjai su Hamondu? – nutraukė ją Smilou.

– Dažnai pasikalbam. Juk mes seni draugai.

– Šitą labai gerai žinau. O tu ar žinojai, kad jis buvo susitikęs su Lučiu tą dieną, kai jį nužudė? Ir maždaug tokiu laiku, kai jį nužudė?

Deivė iš karto įsitempė ir tapo budri. Kažin kiek toli nueis Roris, versdamas ją sumokėti už jo patirtas kančias? Ar apkaltins, kad slėpdama įrodymus ji trukdo tyrimą? Deivė atidavė Hamondui tą Lučio raštelį dėl susitikimo šeštadienį po pietų. Galbūt ta informacija visai nesvarbi, o gal padėtų atskleisti Rorio tyrimo paslaptį.

Na, bet išsiaiškinti, kaip tai susiję su byla, – jau detektyvo, o ne našlės darbas. Netgi jei Hamondo ir Lučio susitikimas nesibaigė žmogžudyste, vis tiek jis galėjo sukompromituoti Hamondą kaip prokurorą. O jei antrasis įrašas lapelyje taip pat rodė susitikimą, matyt, jis neįvyko. Prie pažymėtos valandos nebuvo jokio vardo, o nurodytu laiku Lutis jau buvo negyvas. Deivė svyravo tarp melagingo liudijimo ir ištikimybės senam draugui.

– Ar pats Hamondas tau sakė? – paklausė Deivė.

– Jį matė viešbutyje.

Deivė nusijuokė, bet nelabai įtikinamai.

– Ir viskas? Jei jį ir Lutį matė tame pačiame pastate, ar tai reiškia, kad jie susitiko? Gal tau reikia atostogų, Rori? Atbuko protas.

– Įžeidinėji, Deive?

– Tavo išvada įžeidžia ir mano, ir tavo protą. Du vyrai maždaug tuo pačiu metu buvo viešoje vietoje. Kodėl manai, kad tai susiję?

– Todėl, kad per visą tą laiką, kai mes kalbėjomės apie viešbutį, Hamondas neužsiminė ten buvęs šeštadienio popietę.

– O kodėl turėjo užsiminti? Kam išpūsti atsitiktinumą?

– Jei tai atsitiktinumas, tai nėra prasmės slėpti.

– Gal jis atėjo ten į pasimatymą, gal mėgsta restorano pyragėlius su krabais, gal užsuko slėpdamasis nuo kaitros. Gali būti šimtai priežasčių.

Smilou pasilenkė arčiau prie Deivės kaip prieš daugelį metų.

– Jei Hamondas buvo susitikęs su Lučiu, aš privalau žinoti.

– Nežinau, ar buvo! – atšovė Deivė. Bent jau tai tiesa. Ji tik perdavė Hamondui Lučio raštelį, bet nepaklausė, ar jie susitiko.

– Dėl ko jie galėjo susitikti?

– Ką aš žinau?

– Ar Lutis užtiko tave su Hamondu?

– Ką?! – šūktelėjo Deivė ir nusijuokė. – Viešpatie, Rori, tavo vaizduotė visiškai į pievas nuėjo. Kas tau šovė į galvą? – Roris niūriai nužvelgė ją, ir ji puikiai suvokė, ką jis norėjo pasakyti. Tai susprogdino mažytį, trapų jų susitikimo laimės burbuliuką. Deivės šypsena tapo liūdna. – Aišku, tu teisus. Žinoma, aš galiu būti ne-

ištikima. Be negi tu manai, kad Hamondas Krosas mylėtųsi su svetima žmona?

Po trumpos, įtemptos tylos Smilou paklausė:

– O kokia dar galėtų būti susitikimo priežastis?

– Bet mes nežinom, ar buvo jie susitikę.

– Ar Hamondas minėjo, ką matė viešbutyje?

– Jei jis ten buvo, tai esu tikra, kad matė prakaituotų žmonių minias, kurios ten maišosi kiekvieną dieną.

– O ką nors konkrečiai?

– Ne, Rori! – susierzinusi riktelėjo ji. – Jau sakiau, kad jis nieko apie tai nekalbėjo.

– Jam kažkas darosi.

– Hamondui?

– Nežinau, bet tai man kelia nerimą. Jis visiškai nebe toks kaip anksčiau.

– Jis įsimylėjo.

Smilou įtraukė smakrą, lyg gavęs staigų, netikėtą smūgį.

– Įsimylėjo? Stefi?

– Dieve saugok, ne! – krūptelėjo Deivė. – Aš bijojau klausti, ar jų santykiai rimti, bet kai pasiteiravau, Hamondas patikino, jog viskas baigta. Ir aš tuo tikiu. Jo mylimoji – tikrai ne ta nežavingoji panelė Mandel.

– O kas?

– Nesakė. Jis neatrodė laimingas. Sakė, kad jo santykiai ne tik labai sudėtingi, bet ir iš viso neįmanomi. Ne, ta moteris netekėjusi. Aš klausiau.

Roris palenkė galvą. Atrodė, kad, apmąstydamas Deivės žodžius, jis įsižiūrėjo į jos basų kojų pirštus.

Deivė naudojosi tomis akimirkomis ir jį stebėjo – lygi kakta, griežta antakių linija, sustingęs žandikaulis, kietai suspaustos lūpos, kurios, kaip ji žinojo, gali būti labai minkštos. Ji buvo jautusi jas savo lūpomis ir kūnu. Jos buvo nekantrios ir švelnios.

– Tai sukelia galingą postūmį, – tyliai pratarė ji.

Roris pakėlė galvą:

– Kas?

– Meilė. – Jie nepajėgė atitraukti žvilgsnio vienas nuo kito. – Ji priverčia mus elgtis taip, kaip niekada nesielgtume. Pavyzdžiui, ištekėti už žmogaus, kurio nekenti.

– Arba jį nužudyti.

Deivė greit įkvėpė ir jos krūtys suvirpėjo po plonu prigludusiu audiniu.

– Norėčiau, kad tu mylėtum mane taip, kad net būtum galėjęs jį nužudyti. – Deivė palietė rankomis Rorio skruostus ir nykščiais perbraukė jo lūpas. – Ar tu pajėgtum, Rori? – karštai sukuždėjo ji. – Ar tu mane šitaip myli? Pasakyk, kad myli.

Nubraukusi mintyse visus širdgėlos bei liūdesio metus, Deivė pabučiavo Rorį. Jos lūpų prisilietimas atrodė lyg užžiebtas degtukas dujų pilname kambaryje. Rorio reakcija buvo lyg sprogimas. Jo lūpos stipriai, godžiai, beveik žiauriai įsisiurbė į Deivės lūpas.

Tačiau bučinys nutrūko taip pat staigiai, kaip ir prasidėjo. Roris nukėlė sau nuo veido Deivės ranką ir atstūmė.

– Rori! – suriko ji, tiesdama į jį rankas, kai jis atidarė automobilio dureles.

– Sudie, Deive.

– Rori!

Tačiau jis jau prasiskverbė pro gyvatvorę ir dingo tamsoje. Makdonaldas jau nebedirbo. Buvo tamsu, Deivė liko viena. Niekas negirdėjo jos graudaus kūkčiojimo.

34 SKYRIUS

– Aš žinau, kas nužudė Lutį.

Hamondo teiginys taip pribloškė Aleksę ir Frenką, kad jie iš pradžių neištarė nė žodžio, tačiau po kelių sekundžių užpylė Hamondą klausimais. Pirmiausia Frenkas norėjo sužinoti, kodėl Hamondas atėjo pas jį, o ne į policiją.

– Vėliau paaiškinsiu, – pasakė Hamondas. – Bet prieš kalbėdamas toliau norėčiau, kad Aleksė mums papasakotų, kas tada įvyko. – Jis pasisuko į ją ir pasilenkė. – Tiesą, Alekse. Visą tiesą. Šįvakar. Dabar.

– Aš...

Jai dar nepradėjus kalbėti, Frenkas kilstelėjo ranką:

– Hamondai, gal laikai mane idiotu. Aš neleisiu savo klientei nieko tau sakyti. Visai nenoriu dalyvauti šiame slaptame susitikime, į kurį prievarta mane įtraukei. Elgiesi labai smerktinai, neatsakingai, neprofesionaliai...

– Gerai, Frenkai, tu ne kunigas, – nutraukė jį Hamondas. – Ne mano sekmadieninės mokyklos mokytojas ir ne tėvas. Mes su Alekse abu pripažįstam, kad elgėmės netinkamai.

– Per švelniai pasakyta, – irzliai tarė Frenkas. – Jūsų intymaus ryšio pasekmės tiesiog pražūtingos. Mums visiems.

– O kodėl ir tau?

– Alekse, vos prieš penkias minutes tu prisipažinai, kad kaip įmanydama stengeisi įsivilioti Hamondą į lovą. Vienintelis tavo alibi – naktis su Hamondu. Tačiau kiek veiksmingas tas liudijimas po Bobo Trimblo pasakojimo apie tavo praeitį?

– Kaip jis gali tai panaudoti prieš mane? Tai buvo seniai. Aš jau nebe ta mergaitė. Aš esu aš! – Aleksė nukreipė žvilgsnį į Hamondą. – Taip, kiekviena šlykšti jo pasakojimo smulkmena teisinga. Išskyrus vieną dalyką. Jie tik *žiūrėdavo* į mane, nieko daugiau. – Aleksė smarkiai papurtė galvą. – Nieko! Aš saugojau mažą, asmeninę dalelę savęs, jei kartais išsipildytų mano svajonė apie geresnį gyvenimą. Tos linijos aš neperžengiau. Ačiū Dievui, sugebėjau išsaugoti tą gyvuonį. Bobas mane niekingiausiai išnaudojo, tačiau aš labai ilgai dėl to kaltinau save. Buvau įsitikinusi, kad aš labai bloga. Tačiau kai lankiausi pas psichologą ir pradėjau pati studijuoti, aš supratau, kad esu tipiškas išnaudojamo vaiko pavyzdys. Visi tie vaikai mano, kad dėl visko kalti jie patys. – Aleksė ironiškai nusišypsojo. – Pati sau buvau pirmoji pacientė. Privalėjau išsigydyti. Turėjau išmokti save mylėti ir laikyti verta kitų meilės. Man labai padėjo Ladai. Jie apsupo mane nesavanaudiška meile ir aš supratau, kad jei tokie geri ir padorūs žmonės įstengė mane pamilti, tai aš galiu palaidoti praeitį ir pamilti save tokią, kokia esu. Tačiau gyvenimas nenutrūkstantis. Kartais liga vėl atsinaujina ir aš klausiu savęs, ar tada nieko negalėjau padaryti. Ar galėjau tada pasipriešinti Bobui? Aš taip bijojau, kad jis, kaip ir motina, paliks mane ir aš būsiu visiškai viena. Jis rūpinosi manimi, aš visiškai priklausiau nuo jo.

– Tu buvai vaikas, – švelniai priminė Frenkas. Aleksė linktelėjo.

– Tada taip, Frenkai. Bet ne tą vakarą, kai atsidūriau Hamondo kelyje ir tikėjausi, kad jis užkibs. – Aleksė atsigręžė į jį ir maldaujamai tarė: – Atleisk man už visą žalą, kurią padariau. Aš bijojau to, kas atsitiko. Aš nenužudžiau Lučio Petidžono, bet bijojau, kad

mane apkaltins. Bijojau dėl teistumo, kai buvau dar nepilnametė. Aš ėjau pas Petidžoną į jo viešbučio kambarį...

– Alekse, aš dar kartą įspėju tave, kad daugiau nieko nesakytum.

– Ne, Frenkai, Hamondas teisus. Jūs abu privalot išgirsti mano pasakojimą.

Advokatas vis dar raukėsi nepritardamas, bet Aleksė neklausė jo tylaus įspėjimo.

– Pradėsiu nuo to, kas buvo prieš kelias savaites.

Aleksė papasakojo, kaip Bobas netikėtai vėl atsirado jos gyvenime, ir išdėstė savo sumanymą šantažuoti Petidžoną.

– Aš įspėjau Bobą, kad žaidžia ne savo lygoje, kad geriausia būtų išvykti iš Čarlstono ir užmiršti tą absurdišką planą. Bet jis buvo pasiryžęs jį įgyvendinti ir teigė, kad aš turinti jam padėti. Jei nesutiksiu, grasino atskleisti mano praeitį. Gėda prisipažinti, bet aš jo bijojau. Jei jis būtų buvęs toks pat nepraustaburnis, arogantiškas, prasčiokiškas Bobas, kokį pažinojau prieš dvidešimt penkerius metus, būčiau tik pasijuokusi iš jo grasinimų ir iš karto pakvietusi policiją.

Bet jis išmoko etiketo ar bent gerų manierų ir gražiai elgtis visuomenėje. Šis naujasis Bobas sugebėjo lengviau įsiskverbti į mano gyvenimą ir griauti jį iš vidaus. Kartą jis atėjo į mano paskaitą, prisistatė kaip psichologas iš kito miesto, o mano kolega visiškai nesuprato, kad jis apsišaukėlis. Vis dėlto aš nesutikau paklusti ir liepiau palikti mane ramybėje. Manau, kad jis įsiuto. Tačiau vis tiek susisiekė su Petidžonu. Matyt, Bobo kalba Petidžonui padarė įspūdį, nes jis sutiko sumokėti šimtą tūkstančių dolerių, kad Bobas užsičiauptų.

– Alekse, nė vienas pažinojęs Lutį Petidžoną tuo nepatikės, – ramiai pasakė Hamondas.

– Visiškai sutinku, – pritarė Frenkas.

– Aš ir pati nepatikėjau, – pasakė Aleksė. – Matyt, ir Bobas abejojo, nes vėl atėjo pas mane ir ėmė reikalauti, kad susitikčiau su Petidžonu ir paimčiau pinigus. Aš sutikau.

– Viešpatie mieliausias, kodėl? – paklausė Frenkas.

– Todėl, kad pamačiau galimybę nusikratyti Bobo. Maniau, kad susitiksiu su Petidžonu, tačiau pinigų neimsiu, paaiškinsiu padėtį ir paraginsiu jį perduoti Bobą policijai.

– O kodėl pati nenuėjai į policiją?

– Tada man atrodė, kad tai geresnis pasirinkimas, – atsiduso Aleksė. – Bet aš bijojau ryšio su Bobu. Jis gyrėsi pabėgęs nuo lupikautojo iš Floridos. Buvo daug priežasčių, kodėl norėjau likti nuošalyje.

– Taigi nuėjai į Čarlstono „Plazos" viešbutį nurodytu laiku.

– Taip.

– Ar negalėjai paskambinti telefonu?

– Gaila, kad to nepadariau, Frenkai, bet maniau, kad susitikimas akis į akį bus įtikinamesnis.

– Kas atsitiko, kai ten nuėjai?

– Jis buvo mandagus. Ramiai išklausė mano pasakojimą. – Aleksė atsisėdo ant dvivietės kušetės kraštelio ir ranka perbraukė kaktą.

– Paskui?

– Paskui ėmė iš manęs juoktis, – sutrikusi pasakė Aleksė. – Vos tik jis atidarė duris, aš turėjau suprasti, kad čia kažkas ne taip. Petidžonas visiškai nenustebo pamatęs mane, nors laukė Bobo. Bet aš tą supratau tik vėliau.

– Jis žinojo, kad ateis ne Bobas, o tu, ir juokėsi iš tavo pasakojimo.

– Taip, – nusiminusi atsakė ji. – Bobas paskambino Petidžonui ir pasakė, kad aš ateinu. Pasak jo, aš esu partnerė, norinti jį apgauti. Jis įspėjo, jog aš tikriausiai sukursianti ašaringą istoriją, kuri privers Petidžoną manęs gailėtis, o paskui įsiviliosiu jį į lovą, kad galėčiau reikalauti didesnės sumos negu Bobas.

– Aš nepakankamai įvertinau tą šunsnukį, – piktai sumurmėjo Hamondas. – Trimblas neatrodo toks protingas.

– Jis ne protingas, – pasakė Aleksė. – Tik sumanus. Bobas turi daugiau įžūlumo negu proto, todėl toks pavojingas. Pamatęs galimybę, jis rizikuoja taip, kaip neišdrįstų turintis sveiko proto. Jis moka

smogti pirmas. Kad ir kaip aš stengiausi, Petidžonas netikėjo, kad aš nedalyvauju jokiame grandioziškame plane, į kurį įeina seksas ir šantažas. Jis man pasiūlė neatsisakyti progos. Kadangi mes abu viename kambaryje, o aš ketinau jį įsivilioti į lovą... Suprantat, ką noriu pasakyti?

– Jis tave puolė? – paklausė Frenkas.

– Žinoma, aš priešinausi. Nustūmiau jo ranką. Tikriausiai tada tas gvazdikėlis ir užkrito jam ant rankovės. Tą rytą smaigsčiau apelsinus, matyt, vienas ir prilipo man ant rankos. Taigi aš jį atstūmiau, o jis įsiuto ir ėmė grasinti, kad yra susitaręs tuoj susitikti su apygardos prokuratūros prokuroru Hamondu Krosu. – Aleksė pažvelgė į Hamondą. – Ponas prokuroras, be abejonės, labai susidomėsiąs mano ir Bobo sąmokslu.

Ji patylėjo ir kalbėjo toliau:

– Aš išsigandau. Pamačiau, kaip skyla mano naujasis gyvenimas. Taip pasitikėję manimi Ladai bus pažeminti. Visi ims abejoti, ar aš buvau nuoširdi, nuvertins mano studijas. Pacientai, kurių pagarbą pelniau, pasijus išduoti. Taigi aš pabėgau. Lifte ėmiau visa drebėti. Nusileidusi į vestibiulį, užėjau į barą atsisėsti, nes kẽliai virpėjo. Bet kai išgąstis sumažėjo, suvokiau pasielgusi labai neprotingai. Per kelias sekundes mintimis grįžau į tuos laikus, kai Bobas valdė mano gyvenimą. Bare aš atsitokėjau. Juk mano teistumas likęs už dviejų dešimtmečių. Aš esu gerbiama visuomenės narė, pripažinta savo srities specialistė. Ko aš bijau? Aš nieko blogo nepadariau. Jei galėčiau reikiamą žmogų įtikinti, kad mano netikras brolis vėl mėgina mane išnaudoti, tikriausiai nusikratyčiau jo visiems laikams. O kas labiausiai galėtų manimi patikėti, jei ne...

– Hamondas Krosas, apygardos prokuroro padėjėjas.

– Teisingai, – Aleksė linktelėjo Frenkui. – Taigi aš vėl grįžau prie kambario penktajame aukšte. Kai priėjau, kambario durys buvo praviros. Priglaudžiau ausį, bet negirdėjau jokio pokalbio. Aš pastūmiau duris ir pažvelgiau į vidų. Petidžonas gulėjo veidu žemyn prie kavos staliuko.

– Ar supratai, kad jis miręs?

– Jis nebuvo miręs, – pasakė ji ir abu vyrai nustėro iš nustebimo. – Nenorėjau jo liesti, bet paliečiau. Užčiuopiau pulsą, bet Petidžonas buvo be sąmonės. Nenorėjau, kad mane užkluptų su juo, kai mano buvęs partneris jį šantažuoja. Taigi aš vėl išbėgau iš kambario. Šį kartą lipau laiptais. Matyt, tuo laiku mes ir apsilenkėm, – pasakė ji Hamondui. – Kai aš nulipau į vestibiulį, pamačiau tave, išeinantį per centrines duris.

– Iš kur mane pažinai?

– Buvau mačiusi per televiziją. Tu atrodei labai susierzinęs ir aš pamaniau...

– Kad aš užpuoliau Petidžoną?

– Ne, neužpuolei. Pamaniau, kad tu jį tik „išjungei“. Ir dar pamaniau, kad jei tavo susitikimas buvo toks kaip mano, tai jis to nusipelnė. Todėl ir nusekiau paskui tave. Vėliau, jei Petidžonas būtų parašęs skundą prieš mane ir Bobą, jei kaltintų mane padariusią nusikaltimą, tai geriausias mano alibi galėtų būti prokuroras, kuris pats susitiko ir susikirto su Petidžonu. – Aleksė pažvelgė į savo rankas. – Tą šeštadienio vakarą kelis kartus pasijutau kalta ir mėginau tave palikti.

Ji žvilgtelėjo į Hamondą, kuris lyg prasikaltęs žiūrėjo į Frenką, o šis spoksojo į jį lyg pragaro vartų sargas.

– Sekmadienio rytą man pasidarė labai gėda ir aš išėjau, kol Hamondas dar nebuvo pabudęs, – pasakė Aleksė advokatui. – Tą vakarą Bobas atėjo pinigų, kurių, aišku, nebuvo. Bet, mano nuostabai, jis pasveikino mane, nužudžiusią „mūsų vienintelį liudininką“.

– Tai tu nežinojai, kad Petidžonas negyvas?

– Ne. Važiuodama namo klausiausi kompaktinių plokštelių, o ne radijo. Aš neįsijungiau televizoriaus, nes buvau... užimta kitų minčių. – Ji trumpai patylėjo ir kalbėjo toliau: – Išgirdusi, kad Petidžonas nužudytas, patikėjau blogiausiu.

– Manei, kad tai aš jį nužudžiau, – pasakė Hamondas. – Kad jis mirė nuo mano užpuolimo.

– Taip, ir aš tuo tikėjau, kol...

– Kol išgirdai, kad jį nušovė, – pasakė jis. – Todėl tave taip pritrenkė jo mirties priežastis.

Ji linktelėjo:

– Tai jūs nesimušėt?

– Ne, aš tik labai rėkiau.

– Vadinasi, Petidžonas parkrito, kraujui išsiliejus į smegenis.

– Manyčiau, kad taip, – pasakė Hamondas. – Jis prarado sąmonę dėl smegenų trombozės, krisdamas atsitrenkė į stalą ir susižeidė kaktą.

– Šito aš nemačiau. Nesupratau, kad jam taip blogai. Dabar visą gyvenimą gailėsiuos, kad nieko nepadariau, – nuoširdžiai krimtosi Aleksė. – Jei būčiau pakvietusi pagalbą, tikriausiai būčiau išgelbėjusi jam gyvybę.

– O tuo metu atėjo kažkas kitas, pamatė jį gulintį ir šovė.

– Deja, Frenkai, tai tiesa, – pasakė ji. – Iš dalies todėl aš nepasinaudojau savo alibi.

– Ir todėl aš šįvakar atėjau čia, – pasakė Hamondas.

Advokatas permetė juos nustebusiu žvilgsniu:

– Ko dar aš nežinau?

– Dėl Smilou kruopštumo ir žurnalistų uolumo visi dabar žino, kad šeštadienį po pietų aš buvau Petidžono apartamentuose, – paaiškino Aleksė. – Bet vienintelis asmuo, kuris tikrai žino, kad aš jo nenušoviau, yra žudikas.

– Ir šis asmuo vakar kėsinosi į Aleksės gyvybę.

Frenko žandikaulis atvėpo iš nuostabos, kai jis išklausė Hamondo pasakojimą apie įvykius skersgatvyje.

– Jo taikinys – Aleksė. Tai nebuvo paprastas užpuolikas.

– Iš kur žinot, kad tai Petidžono žudikas?

Hamondas papurtė galvą:

– Tai buvo samdytas asmuo ir nelabai patyręs. O Lučio žudikas patyręs.

– Ar tikrai manai, kad išsprendei galvosūkį? – paklausė Frenkas.

– Na, susikaupkit, – pasakė Hamondas.

Jis nenutrauktas iškalbėjo penkiolika minučių. Frenkas atrodė pritrenktas, bet Aleksė nenustebo.

Kai Hamondas baigė, Frenkas giliai atsiduso:

– Ar jau kalbėjaisi su viešbučio personalu?

– Prieš ateidamas čia. Jų teiginiai patvirtino mano hipotezę.

– Skamba įtikinamai, bet bus labai sunku.

– Bus, – sutiko Hamondas.

– Ketini pjauti šaką, ant kurios sėdi.

– Žinau.

– O kur dabar eisi?

– Pirmiausia noriu įsitikinti, kad aš teisus, – Hamondas pasisuko į Aleksę. – Ar Petidžonas neminėjo kitų susitikimų, išskyrus su manimi? Žinau, kad su kažkuo turėjo susitikti šeštą valandą, bet nežinau su kuo.

– Ne, jis minėjo tik tave.

– Ar eidama į kambarį nieko nesusitikai lifte ar koridoriuje?

– Nieko, išskyrus tą vyrą iš Meikono, kuris vėliau mane atpažino.

– O lipdama laiptais nieko nematei?

– Ne! – Hamondas įdėmiai pažvelgė į Aleksę. Ir ji pridūrė: – Hamondai, dėl manęs tu ant plauko pakabinai savo karjerą. Aš jokiu būdu tau nemeluosiu.

– Aš tai tavim tikiu, bet nusikaltėlis gali kitaip manyti. Jei kažkas *įsitikinęs*, kad tu jį matei, tai visai nesvarbu, matei tu ar ne.

– Aleksė kelia grėsmę žudikui, – pasakė Frenkas.

– O tai jam visiškai nepatinka. Atsiminkit, kad įvykio vieta buvo praktiškai sterili. Nusikaltėlis – ne toks žmogus, kuris palieka pėdsakus.

– Tai ką siūlai? – paklausė Frenkas. – Saugoti Aleksę visą parą?

– Ne! – ryžtingai pasipriešino ji.

– Manyčiau, kad tai gera mintis, – pasakė Hamondas, – bet nors ir nenoriai su Alekse sutinku. Pirma, aš ją gerai pažįstu ir žinau,

kad ji to nepakęs ir kad neverta dėl to ginčytis. Antra, sargybiniai ar panašūs dalykai švies lyg raudona pavojaus vėliava.

– Kiek laiko tau reikia, Hamondai?

– O, kad aš žinočiau!

– Na, toks neribotas laikas verčia mane labai nervintis, – tarė Frenkas. – Kol tu renki įrodymus, Aleksei gresia pavojus. Tau reikėtų pasiimti...

– Taip, – sutiko Hamondas, atspėjęs jo mintį. – Kas man galėtų padėti? Kuo aš pasitikiu? Ir kas manimi patikės? Tos hipotezės atrodys lyg rūgščios vynuogės, ypač jei kas nors sužinos, kad mes su Alekse esam meilužiai.

– Esam? Nori pasakyti, kad nuo to šeštadienio vakaro jūs vis dar kartu? – Jų veidų išraiškos viską išdavė. – Tiek to, nesvarbu, – sudejavo Frenkas. – Aš nenoriu žinoti.

– Kaip jau sakiau, – toliau kalbėjo Hamondas, – turiu tai padaryti pats ir turiu veikti greit.

Jis jiems išdėstė savo planą. Baigęs pirmiausia kreipėsi į Frenką:

– Ar aš turiu tavo sankciją?

Advokatas ilgai svarstė.

– Norėčiau tikėti, kad žmonės laiko mane sąžiningu. To aš visada siekiau. Dabar pirmą kartą pažeidžiu etiką. Jei įvyks nelaimė ir tu pasirodysi neteisus, aš tikriausiai gausiu tik papeikimą ir mano nepriekaištinga reputacija nukentės tik šiek tiek. Bet tu, Hamondai, rizikuoji gyvybe. Manau, kad pats žinai.

– Žinau.

– Maža to, nemanau, kad tau pavyks.

– Kodėl ne?

– Jei nori, kad pavyktų, turėsi pasikliauti Stefi Mandel.

– Manau, kad tai neišvengiamas blogis.

– Tokį žodį ir aš būčiau pavartojęs.

Supypsėjo Hamondo pranešimų gaviklis. Jis pažiūrėjo į numerį:

– Nežinomas, – ir nekreipdamas dėmesio paklausė, ar Frenkui viskas aišku.

– Ar tu rimtai? – liūdnai paklausė advokatas.

– Pralinksmėk, – nusijuokė Hamondas. – Argi ne gera būti nuodėminguoju, kuris pakartas tampa šventuoju?

– Geriau, kad manęs visai nepakartų.

Hamondas nusišypsojo ir atsigręžė į Aleksę:

– Apie ką mąstai?

– Ką man daryti?

– Daryti?

– Noriu padėti.

– Jokiu būdu, – griežtai pasakė jis.

– Aš sukėliau šį sąmyšį.

– Praėjusį šeštadienį Petidžoną vis tiek būtų nužudę, nesvarbu, ar tu su juo mateisi, ar ne. Kaip jau sakiau, tai visiškai nesusiję su tavimi.

– Net jei ir taip, aš nenoriu stovėti ir nieko neveikti.

– Kaip tik tai tu ir darysi. Negalim pasirodyti, kad žaidžiame vienoje lygoje.

– Jis teisus, Alekse, – pasakė Frenkas. – Jis pats turi viską sutvarkyti.

Aleksė susirūpinusi pažvelgė į Hamondą:

– Ar nėra kitokio būdo? Juk susigadinsi karjerą.

– O tu gali prarasti gyvybę. Tai man svarbiau už karjerą.

Hamondas ištiesė ranką. Aleksė suėmė ją ir suspaudė. Jie žvelgė vienas kitam į akis, kol tyla pasidarė per ilga ir nejauki. Frenkas atsargiai atsikrenkštė:

– Alekse, šiąnakt liksi pas mane. Be kalbų!

– Sutinku, – pasakė Hamondas.

– O tu eisi namo! – šis griežtas įsakymas buvo skirtas Hamondui.

– Nors ir nenoromis, bet sutinku, – pasakė Hamondas.

– Miegosi svečių kambaryje, Alekse. Antros durys į kairę nuo laiptų aikštelės.

– Ačiū, Frenkai.

– Jau vėlu, o man dar reikia daug ką apmąstyti. – Frenkas nuėjo prie kabineto durų, sustojo ir pažvelgė į juos. Jis ketino kažką pa-

sakyti ir susivaldė, bet galiausiai tarė: – Norėjau paklausti, ar šeštadienio naktis verta viso to, kas įvyko paskui. Bet jūsų atsakymas aiškus. Labanakt.

Kai jie liko vieni, tyla tapo dar nesmagesnė, o laikrodžio ant Frenko stalo tiksėjimas dar garsesnis. Tarp jų atsirado įtampa, bet ne dėl to, kas gali atsitikti rytoj.

Pirmas prakalbo Hamondas:

– Nesvarbu, Alekse.

Jai net nereikėjo klausti, ką jis turi galvoje.

– Žinoma, svarbu, Hamondai.

Jis ištiesė ranką, bet ji išsisuko ir nuėjo prie knygų spintos su teisine literatūra.

– Mes norim apgauti save.

– Kodėl?

– Čia nebus laimingos pabaigos. Jos negali būti.

– Kodėl ne?

– Nebūk naivus.

– Trimblas – šiukšlė. Tai sena istorija. Aš ją žinojau vakar, kai pasakiau, kad myliu tave, – jis nusišypsojo. – Aš nepersigalvojau.

– Mūsų meilės romanas prasidėjo, kai aš tave bjauriai apgavau.

– Bjauriai apgavai? Aš visai ne taip atsimenu šeštadienio naktį.

– Hamondai, aš tau melavau nuo pat pradžių ir pasąmonėje tave tai visada slėgs. Tu niekada visiškai nepasitikėsi manimi. Nenoriu būti su žmogumi, kuris nuolat abejoja tuo, ką aš darau, ir svarsto, ar aš sakau tiesą.

– To nebus.

Aleksė nusišypsojo, bet liūdnai.

– Tada tu ne žmogus. Aš esu žmogaus emocijų ir elgesio specialistė. Žinau, kokią įtaką mūsų gyvenimui turi įvykiai, skausmas, kurį mums kiti suteikia kartais tyčia, kartais nenoromis. Kiekvieną dieną priimdama pacientus matau to skausmo pasekmes. Aš ir pati tai patyriau. Turėjo praeiti daug laiko, kol emociškai pasveikau. Hamondai, aš labai stengiausi išsivaduoti iš Bobo Trimblo įtakos

ir man pavyko, Dievui padedant pavyko. Todėl aš ir pajėgiu mylėti tave taip...

– Tai tu mane myli?

Aleksė nesąmoningai pakėlė ranką ir prisidėjo prie širdies.

– Taip stipriai, kad net skauda.

Hamondo pranešimų gaviklis vėl supypsėjo. Tyliai nusikeikęs, jis išjungė jį. Atstumas tarp jų buvo didelis, ir Hamondas suvokė, kad šiandien jo nedera peržengti.

– Noriu tave pabučiuoti.

Ji linktelėjo.

– Bet jei pabučiuočiau, tai norėčiau ir mylėtis su tavim.

Aleksė vėl linktelėjo ir jie apsikeitė ilgais, reikšmingais žvilgsniais.

– Man patinka su tavim mylėtis.

Jos krūtinė pakilo ir švelniai nusileido.

– Tu privalai eiti.

– Taip, – kimiai atsakė jis. – Kaip žinai, rytą turėsiu labai anksti keltis, – Hamondas suraukė antakius. – Nežinau, kaip viskas pavyks, Alekse. Aš nuolat tau skambinsiu. Ar tau bus gerai?

– Man viskas bus gerai, – ramindama nusišypsojo Aleksė.

Hamondas pasuko durų link.

– Gerai išsimiegok!

– Labanakt, Hamondai.

– Velnias! – Loreta žvelgė į telefono automatą, tarsi nuo to jis galėtų suskambėti. Ji jau du kartus skambino į Hamondo pranešimų gaviklį po to, kai niekas neatsiliepė nei namuose, nei mobiliuoju. Telefonas užsispyręs tylėjo. Loreta pažvelgė į laikrodį. Beveik antra valanda. Kur jį velnias nešioja? Ji minutę luktelėjo, įmetė dar vieną monetą ir surinko Hamondo namų numerį.

– Klausyk, avigalvi, nežinau, kodėl aš blaškausi vidurnaktį ir jau šimtąjį kartą mėginu pagauti tave, kad išgelbėčiau tavo subinę. Aš važiuoju iš tos sumautos mugės, prisirišusi tikrą liudininką.

Tučtuojau man paskambink. Jis užsispyręs, o mano žavesys jau baigiasi.

– Ponia But?

Loreta pakabino ragelį ir šūktelėjo vyrui jos automobilyje.

– Ateinu.

Iš pradžių jis norėjo kalbėtis apie bylą ir Aleksės Lad suėmimą. Paskui, kai Loreta pasakė jam, kad jis galėtų būti liudytojas, vyras ėmė greit trauktis atgal. Sakė nenorįs kištis. Jis, aišku, suprantąs, kad reikia atlikti pilietinę pareigą, bet...

Loreta ištisas valandas jį įkalbinėjo, panaudojusi visą savo įtikinėjimo meną, kad jis privalo bendradarbiauti, bet vis tiek juo nepasitikėjo. Jis bet kada galėjo persigalvoti, ar pamiršti viską, ką matė praėjusį šeštadienį.

– Ponia But?

Loreta bakstelėjo didžiuoju pirštu į telefoną ir grįžo į automobilį.

– Juk liepiau vadinti mane Loreta. Ar dar nori alaus?

– Dabar, kai gerai pagalvojau... – neryžtingumas iškreipė jo bruožus. – Aš nežinau, ar noriu kištis... Žinot, galiu ir klysti. Aš taip gerai į ją neįsižiūrėjau.

Loreta jį vėl nuramino, visą laiką galvodama: „Na kur, po velnių, tas Hamondas?“

PENKTADIENIS

35 SKYRIUS

Stefi krūptelėjo, kai atidariusi savo kabineto duris, kitoje pusėje rado Hamondą, pasiruošusį belstis.

– Ar turi minutę laiko?

– Tiesą sakant, ne. Aš kaip tik...

– Palauks! Tai labai svarbu. – Hamondas įstūmė Stefi į kabinetą ir uždarė duris.

– Kas atsitiko?

– Sėskis.

Ji nustebo, bet atsisėdo. Hamondas ėmė vaikščioti skersai kabinetą. Jis atrodė ne geriau negu vakar. Ranka vis dar buvo parišta, plaukai sutaršyti, skusdamasis buvo įsipjovęs smakrą, o įbrėžimas priminė Stefi laboratorijos išvadas, kurias ji visiškai neseniai gavo.

– Atrodai nusikamavęs. Kiek kavos gėrei rytą? – paklausė ji.

– Visai negėriau.

– Tikrai? Panašu, kad tau į veną sušvirkšta kofeino.

Staiga Hamondas liovėsi žingsniavęs ir pažvelgė į ją per stalą.

– Stefi, mūsų santykiai ypatingi, ar ne?

– Atsiprašau?

– Mes daugiau nei bendradarbiai. Kai buvom kartu, aš tau patikėdavau paslaptis. Tas praeities intymumas mūsų santykiams suteikia ypatingą atspalvį, ar ne? – Jis įdėmiai pažvelgė į ją, nusikeikė ir pamėgino susiglostyti plaukus. – Viešpatie, tai sunku.

– Hamondai, kas čia darosi?

– Prieš pasakydamas tai, noriu išsiaiškinti kitą dalyką.

– Viskas baigta, Hamondai, man nereikia vyro, kuris...

– Ne apie mus. Apie Harvį Naklą.

Šis vardas nuskambėjo taip, lyg ant Stefi rašomojo stalo būtų nukritęs akmuo. Ji pamėgino nuslėpti nuostabą, bet veido išraiška ją išdavė. Kai Hamondas šitaip spoksojo, buvo neįmanoma neigti.

– Viskas aišku, tu žinai. Aš prašiau, kad jis surastų slaptos informacijos apie Petidžoną.

– Kodėl?

Stefi žaidė sąvaržėle, svarstydama, kaip su Hamondu tai išsiaiškinti, ir galiausiai tarė:

– Prieš kelis mėnesius Petidžonas kreipėsi į mane. Iš pradžių tai atrodė gana nekalta. Paskui jis atskleidė kortas: pasakė, kad mums abiem būtų labai patogu, jei aš būčiau apygardos prokurorė. Jis pažadėjo man padėti.

– Jei?

– Jei stebėsiu ir pranešinėsiu jam viską, kas galėtų būti įdomu. Pavyzdžiui, apie slaptą jo verslo veiklos tyrimą.

– Ir ką tu atsakei?

– Bijau, kad kažką nelabai moteriško. Aš atmečiau jo pasiūlymą, bet man pasidarė įdomu, ką jis slepia, ką rezga. Juk jei Stefi Mandel prismeigtų didžiausią Čarlstono apskrities sukčių, laimėtų nemažai taškų. Todėl ir kreipiausi į Harvį. – Stefi sulenkė sąvaržėlę į S raidės formą.

– Gavau informaciją, kurios prašiau, ir...

– Pamatei mano tėvo pavardę partnerystės dokumentuose.

– Taip, Hamondai, – rimtai atsakė ji.

– Ir tylėjai.

– Nusikalto tavo tėvas, o ne tu. Neįmanoma nubausti Prestono, nepakenkus tau. Nenorėjau, kad taip įvyktų. Tu žinai, kad aš siekiu aukščiausio posto, niekada to neslėpiau.

– Bet ne per Petidžono lovą?

Stefi krūptelėjo:

– Manau, kad tu neturėjai to galvoje.

– Ne. Ačiū, kad buvai atvira.

– Aš taip pat džiaugiuosi, kad viską išsiaiškinom. Man tai buvo lyg pūlinys, – Stefi numetė sąvaržėlę. – O dabar sakyk, kas atsitiko.

Hamondas atsisėdo ant krėslo kraštelio priešais ją ir palinkęs į priekį prašneko:

– To, ką tau pasakysiu, niekas neturi sužinoti, – tyliai, bet įsakmiai pasakė jis. – Ar galiu tavimi pasitikėti?

– Visiškai.

– Gerai, – Hamondas giliai įkvėpė. – Aleksė Lad nenužudė Lučio Petidžono.

Ir čia didysis jo pranešimas! Po tokios įžangos Stefi tikėjosi širdį sukrečiančio prisipažinimo apie Hamondo ir Aleksės Lad romaną, galbūt nuoširdaus maldavimo atleisti. O čia – tik dar vienas apgailėtinas mėginimas įrodyti, kad jo slapta meilužė nekalta.

Stefi vos valdėsi, tačiau prisivertė atsipalaiduoti ir atsilošė kėdėje:

– Vakar jau buvai pasiryžęs atiduoti bylą prisiekusiųjų komisijai. Kodėl taip staiga pakeitei nuomonę?

– Ne staiga. Aš niekada nebuvau tvirtai pasiryžęs. Visą laiką jaučiau, kad įtariame ne tą žmogų. Yra per daug faktų, kurie nesueina.

– Trimblas...

– Trimblas – sąvadautojas.

– O ji buvo jo prostitutė, – atšovė Stefi. – Atrodo, kad yra ir iki šiol.

– Nebegrįžkim atgal, gerai?

– Sutarta. Tai jau nusibodęs argumentas. Tikiuosi, kad turi geresnių.

– Petidžoną nužudė Smilou.

Stefi žandikaulis nevalingai atvėpo. Šįkart ji tikrai pamanė blogai išgirdusi.

– Tu juokauji?

– Ne.

– Hamondai, ką tu čia, po galais...

– Paklausyk, – tarė Hamondas, sumojavęs rankomis. – Tik paklausyk, ir jei nesutiksi, aš mielai priimsiu tavo kontrargumentus.

– Gali nesivarginti, aš beveik tikra, kad mano požiūris skirsis.

– Prašau.

Praėjusį šeštadienį, kai Stefi šaipydamasi paklausė Smilou, ar ne jis nužudęs savo svainį, ji tikrai norėjo pajuokauti. Ir pasirodo, kad netinkamai. Būdama bjauraus charakterio, ji mėgino jį išprovokuoti. Tačiau Hamondas kalbėjo labai rimtai. Matyt, tikrai laikė Smilou pagrindiniu įtariamuoju.

– Gerai, – pasiduodama gūžtelėjo pečiais Stefi. – Klok.

– Pagalvok. Nusikaltimo vieta buvo beveik sterili. Smilou pats pabrėžė, kokia ji tvarkinga. Kas geriau nei detektyvas žinotų, kaip nepalikti pėdsakų. Juk detektyvas tiria žmogžudystes ir iš to užsidirba pragyvenimui?

– Gera mintis, Hamondai, bet tu fantazuoji.

Jis kūrė nebūtas istorijas, norėdamas apsaugoti savo naująją meilužę. Stefi jautėsi labai įžeista, kad Hamondas taip smuko dėl Aleksės Lad. Mikčiojo lyg mokinukas, kad jie su Stefi artimi, norėjo pasidalyti savo paslaptimis, išsiaiškinti tiesą, šnekėjo nesąmones apie jų ypatingus, pakylėtus santykius. Ir visa tai darė siekdamas pasinaudoti Stefi ir išlaisvinti savo meilę.

Stefi norėjo pasakyti žinanti apie jų nederamą romaną, bet taip elgtis būtų labai neapdairu ir kvaila. Nors būtų labai smagu pamatyti Hamondą pažemintą, vėliau ji iš to sulauks didesnio malonumo. Tai, kad ji žino apie jų slaptą romaną, bus pagrindinis jos koziris, kuris per anksti išmestas neteks savo galios.

Kuo ilgiau Hamondas kalbėjo, tuo daugiau ginklų įdavė Stefi, kad panaudotų prieš jį patį. Pats to nesuvokdamas, jis dovanojo jai

apygardos prokurorės vietą. Stefi įstengė susitvardyti ir išlaikyti pokerio žaidėjos išraišką.

– Tikiuosi, tavo įtarimai remiasi kuo nors daugiau, o ne tik tuo, kad nėra fizinių įkalčių.

– Smilou nekentė Petidžono.

– Daug žmonių nekentė Petidžono.

– Bet ne taip, kaip Smilou. Jis kelis kartus grasino užmušti Petidžoną dėl to skausmo, kurį jis suteikė Margaretei. Man sakė, kad kartą jis puolė Lutį ir būtų nužudęs, jei kiti jo nebūtų sulaikę.

– Kas tau sakė, įslaptintas liudytojas?

Nepritardamas Stefi linksmumui, jis rimtai tarė:

– Tam tikra prasme taip. Bet kol kas aš stengiuosi niekam neprasitarti.

– Hamondai, ar esi tikras, kad tavo proto neveikia tas tavo ilgalaikis konfliktas su Smilou?

– Tiesa, man jis nepatinka. Bet niekada negrasinau jo nužudyti, o Smilou grasino užmušti Petidžoną.

– Impulsyviai? Pagautas įniršio? Liaukis, Hamondai. Į tokius grasinimus nužudyti niekas rimtai nežiūri.

– Smilou dažnai eina išgerti į Čarlstono „Plazos“ viešbučio barą.

– Šimtai žmonių eina. Mes taip pat.

– Jis ten valosi batus.

– O! Jis ten valosi batus! – sušuko Stefi ir pliaukštelėjo ranka per stalą. – Viešpatie! Tai tikrai tas pats, kas rankoje rūkstantis pistoletas!

– Aš neįsižeisiu, Stefi, nes kaip tik ketinau kalbėti apie pistoletą.

– Žmogžudystės ginklą?

– Smilou prieina prie konfiskuotų ginklų. Tikriausiai jų bent pusė yra neregistruoti ir neištirti.

Pirmą kartą Stefi rimtai susimąstė. Jos pašaipi šypsena išnyko. Ji atsisėdo tiesiau.

– Turi galvoje pistoletus...

– Įkalčių sandėlyje. Jie konfiskuoti per narkotikų reidus, suėmimus. Laikomi iki teismo ar paprasčiausiai, kol juos sunaikins ar parduos.

– Ten griežta apskaita.

– Smilou žinotų, kaip tai apeiti. Galėjo pasinaudoti pistoletu ir grąžinti. O gal ir išmesti. Jo niekada nepasiges. Gal paėmė tokį, kuris dar nepatekęs į sandėlį. Yra daug būdų.

– Suprantu, ką tu turi galvoje, – mąsliai tarė Stefi, bet paskui papurtė galvą. – Bet tai tik samprotavimai, Hamondai. Kaip mes neturime ginklo, įrodančio, kad Aleksė Lad nušovė Petidžoną, taip neturime ir pistoleto, rodančio į Smilou.

Hamondas atsiduso, pažvelgė į grindis, o paskui vėl į Stefi.

– Yra dar kai kas. Dar vienas motyvas, turbūt svaresnis negu kerštas už sesers savižudybę.

– Koks?

– Negaliu apie tai kalbėti.

– Ką? Kodėl ne?

– Nes pažeisiu kito žmogaus privatumą.

– Ar ne tu prieš penkias minutes taip vaizdingai kalbėjai apie mūsų ypatingus santykius ir abipusį pasitikėjimą?

– Aš tavim pasitikiu, Stefi. Bet kai kas pasitiki *manimi.* Negaliu išduoti to žmogaus pasitikėjimo, kol ta informacija netaps sudėtine bylos dalimi.

– Bylos? – ironiškai paklausė ji. – Nėra jokios bylos.

– Manau, kad yra.

– Ar tikrai ketini tai vystyti?

– Žinau, kad lengva nebus. Smilou nemėgstamas policijos departamente, bet jo bijo ir gerbia. Be abejonės, sukelsiu pasipriešinimą.

– „Pasipriešinimą“. Per švelniai pasakei, Hamondai. Jei užkabinsi policininką, nė vienas miesto policininkas tau nepadės.

– Žinau, kokios kliūtys iškils, ir suprantu, kiek man tai kainuos, bet aš pasiryžęs nepasiduoti. Ir tu turėtum suvokti, kaip tvirtai aš įsitikinęs, kad esu teisus.

„Arba apsvaigęs nuo savo naujos meilės“, – pamanė ji.

– O kaip Aleksė Lad ir byla prieš ją? Juk negali taip imti ir mesti, kad ji pranyktų, lyg visai nieko nebūtų buvę.

– Ne, jei taip padaryčiau, Smilou ką nors užuostų. Ketinu tęsti, tačiau netgi jei prisiekusieji ją pasmerks, mes nelaimėsime bylos prieš ją. Neįmanoma, – atkakliai pakartojo jis, pamatęs, kad Stefi ketina prieštarauti. – Trimblas – niekingas prostitutas, prisiekusieji iškart permatys jį. Manys, kad jis liudija prieš save, ir jie bus teisūs. Juo netikės, nors jis kartais ir sakys tiesą. Be to, Aleksė Lad daug kartų nuoširdžiai neigė nužudžiusi Petidžoną.

– Žinoma, kad ji ir toliau neigs. Visi neigia.

– Bet ji kitokia, – sumurmėjo Hamondas.

Netgi žinodama apie Hamondo romaną, Stefi bjaurėjosi, kad jis šitaip beatodairiškai ją saugo ir gina. Ji įdėmiai pažvelgė į Hamondą, net nemėgindama slėpti nusivylimo.

– Tik tiek? Jau viską man pasakei?

– Jei atvirai, tai ne. Vakar kai ką patikrinau, bet įkalčiai dar nekonkretūs.

– Kokie įkalčiai?

– Dabar nenoriu apie tai kalbėti, Stefi. Turiu įsitikinti, kad neklystu. Padėtis labai rizikinga.

– Tu velniškai teisus! – piktai pritarė ji. – Jei nesakai man visko, kodėl iš viso pradėjai? Ko tu iš manęs nori?

***

Deivė mažiausiai tikėjosi, kad šį rytą ją aplankys moteris, kuri įtariama padariusi ją našle.

– Ačiū, kad priėmėte mane.

Sara Birč nuvedė Aleksę Lad į kasdieninę svetainę, kur Deivė gėrė kavą. Net jei tarnaitė ir nebūtų pasakiusi moters pavardės, Deivė būtų ją atpažinusi. Jos nuotrauka buvo pirmajame rytinio laikraščio puslapyje, be to, prieš nerimastingą ir skaudų susitikimą su Smilou Deivė žiūrėjo vakaro žinias.

– Aš jus priėmiau labiau iš smalsumo nei iš mandagumo, daktare Lad, – atvirai tarė Deivė. – Sėskit. Ar norit kavos?

– Taip, jei galima.

Laukdamos, kol Sara Birč atneš dar vieną puodelį ir lėkštelę, moterys sėdėjo ir tyliai vertino viena kitą. „Televizijos kameros ir laikraščiai neatskleidė tikrosios Aleksės Lad“, – pamanė Deivė.

Padėkojusi tarnaitei už kavą ir jos gurkštelėjusi, Aleksė tarė:

– Šeštadienį aš buvau susitikusi su jūsų vyru jo viešbučio apartamentuose, – ji parodė į išmėtytus rytinio laikraščio lapus. – Laikraščių straipsniuose subtiliai užsimenama, kad mes su ponu Petidžonu buvome meilužiai.

Deivė pašaipiai nusišypsojo:

– Na, jis stengėsi išlaikyti tokią nuomonę apie save.

– Bet tai netiesa. Šie teiginiai visiškai nepagrįsti. Nors kai mano netikras brolis liudys prieš mane, jūs tikriausiai pagalvosit, jog aš meluoju.

– Skaičiau ir apie jį. Spaudoje Bobas Trimblas atrodo kaip tikras šunsnukis.

– Jūs sakot jam komplimentą.

Deivė nusijuokė, bet stebėdama Aleksę suprato, kad ši tema jai nemaloni.

– Jūsų vaikystė buvo sunki? – paklausė ji.

– Aš tai įveikiau.

– Manau, kad mes visi turim vaikystės randų, – linktelėjo Deivė.

– Tik kai kurie labiau matosi, – sutiko Aleksė. – Dirbdama sužinojau, kaip gudriai žmonės juos slepia. Netgi nuo savęs.

Deivė dar įdėmiau pažvelgė į ją.

– Jūs visai nepanaši į tai, ko tikėjausi. Iš laikraščių straipsnių jūs man atrodėt... na, šiurkštesnė. Sukta. Netgi vulgari, – ji vėl nusijuokė. – Maniau, kad jūs panaši į mane.

– Aš turiu savų trūkumų, ir nemažai. Bet prisiekiu, kad jūsų vyrą mačiau tik vieną kartą – šeštadienį. Ir pasirodo, kad paskui neilgai trukus jį nužudė. Aš ėjau pas jį į viešbutį ne mylėtis. Man svarbu, kad jūs tai žinotumėt.

– Aš linkusi jumis patikėti, – pasakė Deivė. – Pirma, jūs visai be reikalo atėjot čia prisipažinti. Antra, tik nepagalvokit, kad noriu jus įžeisti, – jūs ne tokia, kokias mėgo mano brangusis velionis.

Aleksė nuoširdžiai nustebusi nusišypsojo ir paklausė:

– O kodėl aš ne jo skonio?

– Fiziškai jūs tiktumėt. Bet ir vėl neįsižeiskit: Lutis dulkindavo bet kokią moterį, kurios kūnas šiltas. Kas žino? Gal tai ir netinkamas apibūdinimas. Bet jam patiko, kad moteris jaustų jam pagarbią baimę, būtų paklusni ir kvaila, daugiausia tylėtų, išskyrus per orgazmą. Jūs jam nebūtumėt patikusi, nes esat per daug pasitikinti savimi ir protinga.

Deivė vėl prisipylė kavos iš sidabrinio kavinuko, įsimetė du cukraus gabaliukus taip, kad jie švelniai pliumptelėjo.

– Po velnių, daktare Lad, kai kurie jus kaltinantys žmonės patys netiki, kad jūs nužudėt.

Aleksė nustebusi paklausė:

– Jūs kalbėjotės su Hamondu?

– Ne, nesikalbėjau... – Staiga suvokusi tiesą, Deivė nutraukė mintį. – Su Hamondu? Jūs savo bylos prokurorą vadinate vardu?

Aleksė sutrikusi pastatė puodelį ir lėkštelę ant kavos staliuko.

– Tikiuosi, kad aš jums nelabai sutrukdžiau, ponia Petidžon. Aš netgi nebuvau tikra, ar jūs mane priimsit. Ačiū už...

Deivė nutraukė Aleksės kalbą suimdama jai už rankos. Po akimirkos Aleksė pakėlė galvą, ramiai ir oriai pažvelgė į Deivę. Dabar jų bendravimas perėjo į kitą lygmenį. Nebereikėjo gintis. Dvi moterys stebėjo viena kitą, vertino, suprato, pripažino.

Deivė, įdėmiai žiūrėdama Aleksei į akis, tarė:

– Jūs ta, su kuria viskas ne tik labai sudėtinga, bet ir iš viso neįmanoma.

Aleksė prasižiojo kalbėti, bet Deivė ją aplenkė:

– Ne, nieko nesakykit. Tai būtų lyg perskaityti intriguojančio romano pabaigą. Bet nekantrauju sužinoti, kaip judu įsipainioję į šią maišatį. Manau, kad buvo ir nevykusių, ir žavių aplinkybių. Hamondas to nusipelno, – ji liūdnai šyptelėjo. – Vargšas Hamondas. Jis susidūrė su velniška dilema.

– Labai.

– Ar aš galiu kaip nors padėti?

– Galbūt Hamondui greitai reikės draugų. Būkit jo draugė.

– Aš esu jo draugė.

– Jis irgi taip sako. – Aleksė pasikabino rankinę ant peties. – Man reikia eiti.

Deivė nekvietė tarnaitės, bet pati palydėjo Aleksę iki durų.

– Jūs nieko nepasakėt apie mano namą, – tarė ji, kai jos ėjo per vestibiulį. – Dauguma žmonių, atėjusių pirmą kartą, ką nors pasako. Taigi ką manot?

Aleksė greit apsidairė:

– Atvirai?

– Juk aš paklausiau.

– Turit gražių daiktų. Bet pagal mano skonį šiek tiek perkrauta.

– Juokaujat? – nusikvatojo Deivė. – Viskas labai neskoninga. Dabar, kai Lučio nebėra, ketinu viską pertvarkyti.

Moterys nusišypsojo viena kitai. Deivė retai jausdavo artumą kitai moteriai. Ji pasakė atvirai kaip visada:

– Alekse, man visai nesvarbu, ar tu miegojai su Lučiu, ar ne. Tu man patinki.

– Ir tu man patinki.

Aleksė jau buvo nuėjusi pusę kelio iki vartų, kai Deivė ją pašaukė:

– Tu buvai pas Lutį visai prieš jo mirtį, ar ne?

– Taip.

– Hmm. Galbūt žudikas mano, kad tu ką nors slepi. Kad kažką girdėjai ar matei. Ar slepi? – tiesiai paklausė ji.

– Ar nereikėtų tų klausimų palikti policijai?

Aleksė pasiekė vartus ir išėjo. Deivė uždarė duris ir apsisuko. Prie jos priėjo Sara Birč.

– Kas atsitiko, mažyte? – Ji ištiesė ranką ir nubraukė nuo Deivės kaktos susirūpinimo raukšles.

– Nieko, Sara, – išsiblaškiusi sumurmėjo ji. – Nieko.

36 SKYRIUS

Labai anksti rytą, prieš išeidamas į biurą, kur kalbėjosi su Stefi, Hamondas patikrino balso pašto žinutes ir atsakė tik į vieną:

„Loreta, čia Hamondas. Tavo žinutes gavau tik rytą. Atsiprašau, kad vakar pridariau tau rūpesčių. Kai tu skambinai į pranešimų gaviklį, aš maniau, kad kažkas apsiriko. Klausyk, aš dėkingas už tai, ką dėl manęs padarei, bet nenoriu, kad tu įtrauktum tą vyrą, su kuriuo kalbėjai mugėje. Bent jau ne dabar. Patikėk, tam turiu savų priežasčių ir viską paaiškinsiu vėliau. Kol kas jį užšaldyk. Jei man jo reikės, pranešiu. O jei ne, tai tiesiog... Manau, kad gali... Noriu pasakyti, kad gali imtis kito darbo. Jei man tavęs reikės, susisieksiu. Dar kartą ačiū. Tu šaunuolė. Sudie. Ak, tiesa, aš tau atsiųsiu čekį už darbą vakar vakare ir per naktį. Padarei daugiau, negu reikia. Iki.“

Bju But išklausė žinutę du kartus, o paskui ilgai žiūrėjo į telefoną, barbendama pirštais į skaitmeninį skydelį, ir svarstė, ką daryti – išsaugoti žinutę ar ištrinti.

Labiausiai ji norėjo liepti ponui Krosui susikišti šią žinutę į ...

Ji buvo pavargusi ir susierzinusi. Kažkas personalo aikštelėje prie ligoninės įlenkė jos automobilį. Po dvylikos valandų budėjimo

ligoninėje jai skaudėjo juosmenį, o labiausiai nerimą kėlė motina, kurios kambarys buvo tuščias, lova nepaliesta. Kur ji buvo visą naktį ir kur yra dabar? Bju prisiminė, kad jai išeinant į ligoninę Loreta atrodė susimąsčiusi ir liūdna. Žinutė rodė, kad motina pusę nakties vykdė kažkokią nemalonią prokuroro užduotį. Atrodė, kad tas šunsnukis nelabai įvertino jos motinos pastangas.

Bju piktai paspaudė skaitmenį 3 ir ištrynė žinutę.

Už penkių minučių, kai Bju baigė praustis po dušu, išgirdo motinos balsą.

– Bju, tik norėjau pasakyti, kad jau grįžau.

Bju sugriebė rankšluostį ir apsivyniojo. Ji basa nutrepseno koridoriumi į motinos kambarį, palikdama šlapių kojų pėdsakus. Loreta sėdėjo ant lovos ir avėsi nuo kojų basutes, kurių dirželiai buvo palikę ryškius raudonus dryžius ištinusiose kojose.

– Mama, aš jaudinaus! – sušuko Bju, lengviau atsikvėpusi, kad motina blaivi, nors atrodė išvargusi ir netvarkinga. – Kur buvai?

– Ilga istorija, kuri palauks, kol abi numigsim. Aš visiškai išsekusi. Ar patikrinai balso paštą? Ar yra žinučių?

Bju sekundę padvejojusi atsakė:

– Ne, mama, nėra.

– Negaliu patikėti, – nusitraukdama suknelę sumurmėjo Loreta. – Aš verčiuosi per galvą, o Hamondas kažkur pradingęs.

Ji nusimetė apatinius ir palindo po antklode. Kai galva palietė pagalvę, Loreta jau beveik miegojo.

Bju nuėjo į savo kambarį, apsivilko naktinukus, nusistatė žadintuvą, pasuko šilumos reguliatorių ties žemesne temperatūra ir atsigulė.

Šįkart Loreta grįžo blaivi, o kaip bus toliau? Ji taip stengiasi nepradėti gerti. Ją nuolat reikia skatinti ir stiprinti. Ji privalo jaustis naudinga ir reikalinga.

Paskutinė Bju mintis prieš užmiegant buvo tokia: jei ponas Hamondas Krosas nori atimti iš motinos darbą, nuo kurio taip beviltiškai priklauso ir jos dabartis, ir ateitis, tai jis gali tai padaryti asmeniškai, o ne per šitą suknistą atsakiklį.

– Kas čia?

Roris Smilou pažvelgė į rudą voką, kurį Stefi numetė ant popieriais apkrauto rašomojo stalo.

Vos tik Hamondas išėjo iš jos kabineto, ji negaišdama laiko nuvažiavo į policijos departamentą. Stefi rado Smilou dideliame atvirame kriminalinių tyrimų biure. Ji nė neabejojo, kad turi pranešti Smilou apie pastaruosius įvykius. Jai nė į galvą nešovė, kad privalo būti lojali savo buvusiam meilužiui. Jos nevaržė ir duota priesaika išlaikyti paslaptį. Nuo šiol ji žaidžia dėl išlikimo.

– Tai pranešimas iš laboratorijos. – Ji pasiėmė voką ir priglaudė prie krūtinės, lyg jis būtų labai brangus. – Ar galim pasikalbėti tavo kabinete?

Smilou pakilo ir linktelėjo į tą pusę. Kai jie ėjo rašomųjų stalų labirintu, detektyvas Maiklas Kolinzas dainingai pasveikino Stefi:

– Labas rytas, panele.

– Ir tau, Kolinzai.

Stefi nekreipė dėmesio į juoką ir ūkavimus. Trumpu koridoriumi ji žingsniavo pirma, iš paskos – Smilou. Uždaręs kabineto duris, Smilou paklausė, kas atsitiko.

– Ar atsimeni kraujo dėmes ant Aleksės Lad paklodžių?

– Ji sakė įsipjovusi skusdamasi kojų plaukelius.

– Ne, ji neįsipjovė. O kad ir taip, vis tiek ne ji sutepė paklodę. Palyginau šitą kraują su kitu pavyzdžiu. Jie tapatūs.

– Ir tas kitas pavyzdys yra...

– Hamondo.

Per visą tą laiką, kiek jie pažįstami, Smilou pirmą kartą atrodė visiškai nepasiruošęs tam, ką išgirdo. Jis nepajėgė ištarti nė žodžio.

– Tą naktį, kai jį užpuolė, – paaiškino Stefi, – jis kraujavo. Manau, kad gausiai. Aš atėjau pas jį anksti rytą pasakyti, kad Trimblas sėdi mūsų kalėjime. Hamondas elgėsi keistai. Iš pradžių maniau, kad dėl tos bjaurios nakties ir vaistų. Bet vis tiek kažkas buvo ne taip. Mane apėmė nuojauta, kad jis meluoja, slėpdamas kažką gėdinga. Taigi, prieš mums išeinant, aš pavogiau kruviną servetėlę iš jo vonios kambario.

– Kodėl taip sumanei? Ir kodėl nusprendei palyginti su kraujo dėmėmis ant Lad paklodės?

– Jo elgesys su ja man pasirodė įtartinas! – šūktelėjo Stefi ir iškėlė rankas. – Kaip jis ryja ją akimis. Ir tu tai pajutai, Smilou, žinau, kad pajutai.

Smilou perbraukė ranka sau per sprandą ir pasakė tai, ko Stefi visai nesitikėjo:

– Viešpatie, aš sutrikęs.

– Sutrikęs?

– Aš ir pats turėjau padaryti tokią išvadą. Jau seniai. Tu teisi. Nujaučiau, kad kažkas juos sieja. Bet niekaip nesuvokiau kas. Nė į galvą nešovė, kad tai galėtų būti lytinis potraukis.

– Tik jau nesisielok, Smilou. Moterys geriau nujaučia tokius dalykus.

– O tu dar turi vieną privalumą prieš mane.

– Kokį?

– Aš niekada nemiegojau su Hamondu.

Jis ironiškai šyptelėjo, bet Stefi tai nepasirodė juokinga.

– Dabar tikrai nesvarbu, kas kada ką nujautė ir kas pirmas suprato, kad kažkas juos sieja. Faktas tas, kad Hamondas miega su Alekse Lad nuo tada, kai jį paskyrė prokuroru byloje, kurioje ji pagrindinė įtariamoji. – Stefi pakėlė voką, lyg jame būtų skalpas ar mūšio trofėjas. – Ir mes galime tai įrodyti.

– Nelegaliu būdu gautais įkalčiais.

– Tai tik techninis dalykas, – gūžtelėjusi pečiais atsakė ji. – O dabar pažiūrėkim į bendrą vaizdą. Hamondas įklimpęs į didelę balą. Atsimeni tą akivaizdų melą apie tai, kas išlaužė užpakalinių durų spyną? Aš įsitikinusi, jog tai buvo Hamondas. Jis įsilaužė į jos namus...

– Kokiu tikslu? Vogti sidabro?

Stefi susiraukė, kad Smilou į viską žiūri taip lengvabūdiškai.

– Jie buvo susitikę anksčiau. Kol dar ji nebuvo įtariama. Abu apsimetė, kad vienas kito nepažįsta. Jie turėjo sulyginti parodymus,

todėl Hamondas nuėjo pas ją. Tarkim, tai buvo antradienį, kai mes ją kelis kartus sugavom meluojančią.

– Jis negalėjo paskambinti prie priekinių durų, todėl įslinko į vidų. Laužydamas spyną, jis susižeidė nykštį. Tai ir iškruvino jos paklodę. Atsimenu, kad kitą dieną jo nykštys buvo užklijuotas. Ir dar manau, kad tą naktį, kai Hamondą užpuolė, ji buvo kartu su juo. Paklausiau, koks gydytojas jį apžiūrėjo, kodėl jis nevažiavo į ligoninę. Hamondas man sukūrė kažkokį nevykusį paaiškinimą.

Detektyvas vis dar skeptiškai žvelgė į ją.

– Aš jį pažįstu, Smilou, – atkakliai teigė Stefi. – Juk mes beveik kartu gyvenom. Žinau jo įpročius. Nors Hamondas gana tvarkingas, bet jis *vyras* – išmėto daiktus, paskui pats būna priverstas susitvarkyti arba laukia, kol ateis namų darbininkė ir išvalys. Tą rytą, po užpuolimo, kai jautėsi visiškai prastai, žinai ką puolė daryti? Pasiklojo lovą! Dabar suprantu kodėl. Nenorėjo, kad aš pamatyčiau, jog dar kažkas joje miegojo.

– Nežinau, Stefi, – raukėsi Smilou. – Kad ir kaip aš norėčiau, kad tas skautas nukristų keliomis pakopomis žemyn, vis tiek negaliu patikėti, kad jis galėtų šitaip elgtis, šitaip susikompromituoti. Ar išsakei jam visa tai?

– Ne, bet aš lyg erzindama mečiau kelias užuominas. Visa tai buvo tik nuojauta, kol šiandien gavau laboratorijos išvadas.

– Vien kraujo grupės negana.

– Jei reikės įrodyti tarnybinį nusižengimą, galėsime užsakyti DNR tyrimą.

– Jei tu teisi, o aš manau, kad tavo argumentai gana svarūs, tai paaiškintų jo reakciją į Bobo Trimblo pareiškimą vakar.

– Hamondas nenorėjo girdėti, kad Aleksė Lad yra prostitutė.

– Buvo.

– Dėl laiko vis dar galima ginčytis. Tačiau kaip tik todėl jis ir prieštaravo, kad remtumės Trimblo liudijimu.

Smilou vėl susiraukė, ir Stefi paklausė:

– Kas yra?

– Čia aš linkęs su juo sutikti. Hamondo argumentuose yra tiesos. Trimblas toks įžūlus, kad jis kaip tik gali sukelti užuojautą daktarei Lad. Ji – gerbiama psichologė. O jis – narkomanas ir prostitutas, laikantis save dievaičiu ir ypatinga dovana moterims. Jis mūsų bylai gali labiau pakenkti negu padėti, ypač jei tarp prisiekusiųjų daugumą sudarys moterys. Gal būtų geriau, jei jo nekviestume.

– Jei Hamondui pavyks, tai iš viso nebus bylos prieš Aleksę Lad, bent jau ji nepaklius į teismą.

– Čia sprendžia ne vien tik jis. Ar jis ketina...

– Jis ketina prisiūti Petidžono nužudymą kitam žmogui.

– Ką?

– Tu nesiklausai, Smilou. Aš tau sakau, kad jis padarys viską, kad tik apsaugotų tą moterį. Vieną akimirką jis nori pasidalyti savo spėjimais, kitą – jau prašo, kad padėčiau jam sukurti bylą prieš žmogų, kuris turi motyvą ir galimybę tai padaryti, kurio kritimą jam būtų labai malonu matyti. – Stefi pasimėgavo akimirka prieš kirsdama lemiamą smūgį. – Spėk, ką jis turi galvoje.

***

– Hamondai, aš tavęs ieškau visą rytą.

– Labas, Meisonai. – Hamondui pranešė, kad Meisonas jo ieško, bet jis tikėjosi, kad pavyks išvengti susitikimo. Jis neturėjo laiko netgi trumpam pokalbiui. – Aš labai užsiėmęs šįryt. Dabar kaip tik ketinau išeiti.

– Tada neužlaikysiu tavęs.

– Ačiū, – pasakė Hamondas, eidamas durų link. – Aš jus susirasiu vėliau.

– Tik suspėk iki penktos valandos.

Hamondas sustojo ir atsigręžė:

– O kas bus tada?

– Spaudos konferencija, kurią tiesiogiai transliuos visos vietinės stotys.

– Šiandien penktą valandą?

– Rotušėje. Nusprendžiau oficialiai pareikšti apie atsistatydinimą ir paskirti tave savo įpėdiniu. Nematau priežasčių atidėlioti. Vis tiek visi jau žino. Per lapkričio rinkimus tavo pavardė bus biuletenyje. – Jis plačiai nusišypsojo savo globotiniui ir išdidžiai pasisuko ant kulno.

Hamondas pasijuto lyg gavęs smūgį į galvą.

– Aš... aš nežinau ką ir pasakyti, – sumikčiojo jis.

– Nereikia nieko sakyti, – gera nuotaika spinduliavo Meisonas. – Pasilik savo pastabas popietei.

– Bet...

– Aš pranešiau tavo tėvui. Jis su Amelija ketina dalyvauti.

Viešpatie mieliausias!

– Žinai, Meisonai, kad dabar aš labai užsiėmęs su Petidžono byla.

– Kaip tik tinkamas metas. Tu ir taip visuomenės dėmesio centre. Puiki proga padaryti taip, kad tavo pavardę minėtų visuose Čarlstono namuose.

Šis teiginys vėl priminė neseniai įvykusį pokalbį. Hamondas užsimerkė ir papurtė galvą.

– Jus įkalbėjo mano tėvas, ar ne?

– Vakar mes kartu šiek tiek išgėrėm mūsų klube, – nusijuokė Meisonas. – Manau, tau nereikia sakyti, kaip jis moka įtikinėti.

– Ne, nereikia, – piktai sumurmėjo Hamondas.

Prestonas niekada nesėdėjo laukdamas, kokios kortos iškris. Jis visada išmaišydavo malką savo naudai. Tėvo labdara Speklio saloje nuginklavo Hamondą ir užtikrino, kad jo nelaikys atsakingu už jokią padarytą žalą salos gyventojams. Tačiau jei kartais Hamondas sumanytų ir toliau tirti, Prestonas pakėlė lošiamą sumą ir padidino spaudimą.

– Klausykit, Meisonai. Turiu bėgti. Šiandien dar daug reikia padaryti.

– Gerai. Tik nepamiršk – penktą valandą.

– Ne, nepamiršiu.

37 SKYRIUS

Loreta pajudino kojas šalto vandens dubenyje, kur jau visą pusvalandį jas mirkė.

Žiovaudama ir rąžydamasi koridoriumi atėjo Bju.

– Mama? Jau atsikėlei? Mažai miegojai.

– Mano protui net per daug, – išsiblaškiusi atsakė Loreta, paskui pažvelgė į Bju ir paklausė: – Ar tikrai išklausei atsakiklio žinutes?

– Neatsitiko nieko blogo, mama, – Bju atsigręžė su kalta išraiška veide. – Buvo žinutė iš pono Kroso. Aš tik nenorėjau tau perduoti.

– Kodėl? Ką jis sakė?

– Jis liepė nekreipti dėmesio į tą vyrą iš mugės.

Loreta apstulbusi pažvelgė į dukterį:

– Tu įsitikinusi?

– Man atrodo, kad jis pasakė „mugė“.

– Ne, ar tikrai liepė nekreipti dėmesio?

– Taip, visiškai. Todėl aš ir įsiutau. Po viso tavo sunkaus darbo... Mama, atsargiai, išliesi vandenį ant grindų.

Loreta pašoko ir įsisprendė rankomis į klubus.

„Ar jis išprotėjo?“

***

Bobas Trimblas nesitikėjo pakliūti į kalėjimą. Kalėjimas dvokė, kalėjimas – nevykėliams. Kalėjimas tiko galbūt tam senajam Bobui, bet tik ne tam, kuo jis tapo.

Jis visą naktį praleido kameroje su girtuokliu, kuris visą naktį vienodai garsiai knarkė ir gadino orą. Trimblui žadėjo, kad rytą jį išleis, kai tik sutvarkys popierius. Tai įėjo į sandėrį, sudarytą su detektyvu Smilou ir ta kale iš apygardos prokuratūros, – jam teks praleisti areštinėje tik vieną naktį. Bet atėjo rytas, o jie vis vilkino laiką. Atnešė pusryčius. Užuodęs maisto kvapą, jo kameros draugas nusirito nuo viršutinio gulto ir vos suspėjo prie klozeto, kur penkias minutes vėmė. Pagaliau išsituštinęs, jis vėl ėmė ropštis ant viršutinio gulto, atsitrenkė į Bobą ir ištepė vėmalais jam drabužius. Dabar ir jis dvokė.

Žinoma, Bobas nesitaikstė su tokiu blogu elgesiu. Jis garsiai ir dažnai skundėsi, rėkė ir daužėsi, bet be jokio atsako. Jis pradėjo vaikščioti po kamerą. Slinko valandos, ir Bobas puolė į gilią neviltį, jį apėmė pesimizmas ir įniršis. Atrodo, kad atokvėpio nebus. Nuo Petidžono nužudymo jo gyvenimas iš rojaus virto pragaru. Tai neįėjo į Bobo planus. Jis ne šventasis, bet būti įpainiotas į žmogžudystę nenorėjo. Jei suversdamas kaltę Aleksei, – o kas žino, gal ji iš tiesų kalta, – Bobas pats išsisuks, tai jis ir suvers. Bet vėliau laikys save už trumpo pavadėlio. Iki Aleksės teismo Bobui reikės likti Čarlstone. Jokių vakarėlių. Jokių narkotikų. Jokių linksmybių.

Bobas nepraturtėjo šimtu tūkstančių dolerių, kaip tikėjosi. Taip pat negavo pinigų už šantažą. Neaišku, ar Aleksė paėmė juos iš Petidžono, bet esmė ta, kad jis jų *neturi*.

Ateitis labai miglota, vienintelis tikras dalykas tas, kad kol kas Bobas nieko nepasieks, nes įstrigo čia.

Jis pakilo nuo gulto ir prisispaudė prie grotų.

– Kodėl mane čia tiek ilgai laiko?

Jo klausimai liko be atsako. Sargybiniai nekreipė dėmesio į jo reikalavimus.

– Jūs nesuprantat! Aš nesu paprastas kalinys, – pasakė jis prižiūrėtojui, einančiam pro kamerą. – Aš neturėčiau čia būti.

– O kad aš gaučiau bent po penkis centus kiekvieną kartą, kai tai išgirstu, Bobai.

Bobas pasuko galvą į šoną. Prižiūrėtojas atlydėjo nematytą vyrą, vilkintį lengvą vasarinį kostiumą ir ryšintį kaklaraištį. Jis buvo švariai nusiskutęs, tačiau atrodė išblyškęs, turbūt todėl, kad dešinė ranka buvo parišta. Jis prisistatė esąs Hamondas Krosas.

– Girdėjau, kad jūs iš apygardos prokuratūros, ar ne?

– Ypatingasis apygardos prokuroro padėjėjas.

– O, kaip įspūdinga! – Bobo balsas vėl tapo melodingas. – Tiesą sakant, man nesvarbu, kas jūs. Galit būti ir skardininkas, kad tik išlaisvintumėt mane iš čia.

– Taip buvot susitarę, ar ne?

Krosas buvo kietas tipas. Bobui iš karto nepatiko jo natūralus rafinuotumas.

Jis mostelėjo, kad atrakintų Bobo kamerą, bet tada jį nuvedė į kambarį, skirtą kalinių susitikimams su advokatais.

– Aš neabejoju, kad mane išleis, pone Krosai. Vakar mes susitarėm. Ar jūs jau pamiršot?

– Aš žinau apie susitarimą, Bobai.

– Labai gerai! Tik kodėl mes čia marinuojam laiką?

– Pirmiausia reikia pasikalbėti.

– Aš kalbėsiuos su jumis tik dalyvaujant advokatui.

– Aš ir esu advokatas.

– Bet jūs...

– Bobai, sėsk ir užsičiaupk.

Šitas Hamondas Krosas buvo sportiškas, bet nestambus. Be to, jis sužeistas. Bobas arogantiškai kilstelėjo pečius.

– Taip šiurkščiai kalba žmogus parišta ranka?

Kroso akys žybtelėjo beveik taip pat pavojingai ir šaltai kaip Smilou. Nors tai Bobo ir neišgąsdino, bet privertė atsisėsti. Jis piktai įsisteibeilijo į Hamondą:

– Na! Atsisėdau. Kas toliau?

– Tu net neįsivaizduoji, kaip aš norėčiau tau gerai įkrėsti.

Bobas spoksojo netekęs žado.

Kroso lūpos vos judėjo, jis kalbėjo tyliai, bet priešiškumas jo balse privertė Bobą pašiurpti. Atrodė, kad kiekvienas Kroso raumenėlis pasirengęs perskrosti Bobui odą.

– Klausykit, nesuprantu, ką jūs čia kalbat, bet aš sudariau sandėrį.

– O aš sudariau kitą, – griežtai nukirto Krosas. – Su vienu iš investuotojų, tebūnie buvusiu investuotoju, dalyvavusiu Speklio salos projekte.

Jis patylėjo, kad Bobas suvoktų. Šis iš visų jėgų stengėsi nesujudėti ant kėdės.

– Tas asmuo nori liudyti prieš tave mainais už mūsų atlaidumą jam. Mes jau sudarėm ilgą kaltinimų sąrašą dėl tavo veiklos Speklio saloje. Tai visai nesusiję su vakarykščiu susitarimu. Turbūt tau bus nuobodu klausytis jo viso, bet pirmiausia būtų padegimas.

Bobo delnai prakaitavo, jis juos nusišluostė į kelnes.

– Klausykit, aš papasakosiu jums apie savo seserį viską, ko tik norit.

– Nėra prasmės, – numojo ranka Krosas. – Ji nenužudė Petidžono.

– Bet jūsų pačių žmonės...

– Ji to nepadarė, – pakartojo Krosas ir nedraugiškai nusišypsojo. – Nebeturi žetonų, Bobai. Nebėra kaip derėtis. Taigi reikės pasėdėti kuriame nors mūsų kalėjime. O kai Pietų Karolinai nusibos tave prižiūrėti ir šerti, tavęs nekantriai lauks Floridos policija.

– Velniop tai! Ir velniop tave! – Bobas rėkdamas pašoko nuo kėdės. – Man reikia advokato.

Jis žengtelėjo du žingsnius Kroso link, tačiau šis kaire ranka taip stipriai trinktelėjo jam į krūtinkaulį, kad Bobas vėl atsisėdo vos nenuvertęs kėdės. Tada Krosas pasilenkė taip arti, kad Bobas turėjo pakreipti galvą.

– Ir dar vienas dalykas pabaigai, Bobai, – sušnabždėjo Krosas. – Jei dar kartą prisiartinsi prie Aleksės, aš tau sprandą sulaužysiu. Ir

taip sudarkysiu tavo gražų veidelį, kad jo niekas neatpažins. Baigsis tavo, moterų numylėtinio, dienelės. Vieninteliai moterų žvilgsniai, nukreipti į tave, bus kupini užuojautos ir pasibjaurėjimo.

Bobas apstulbo, bet tik kelias sekundes. Paskui viskas sulipo į visumą – ir grasinimas, ir prokuroro teigimas, kad Aleksė nekalta. Bobas ėmė juoktis:

– Viskas aišku! Tavo pimpalas nenustygsta dėl mano sesutės. – Bobas žaismingai dūrė pirštu Hamondui į krūtinę. – Ar aš neteisus? Nesvarbu, žinau, kad teisus. Aš tai matau. Žinai ką, pone ypatingasis patarėjau, ar kaip ten tu save vadini. Kai norėsi ją dulkinti, kreipkis į mane. Gausi, kaip tik norėsi – iš užpakalio, iš priekio, iš šono. Viską galiu suorganizuoti.

Kėdė nuvirto, o kartu su ja ir Bobas. Jo skruostikaulį persmelkė žvėriškas skausmas ir bangomis pasklido po visą galvą. Sutraškėjo šonkauliai, kai į juos nežmoniška jėga trinktelėjo kumštis.

– Pone Krosai?

Bobas išgirdo artėjančius žingsnius ir prižiūrėtojų balsus. Jie sklido iš juodžiausios tamsos.

– Ar nieko neatsitiko, pone Krosai?

– Man nieko, tačiau bijau, kad kaliniui reikia pagalbos.

38 SKYRIUS

– Tai įdomu.

Stefi petimi spaudė telefono ragelį prie ausies:

– Hamondai, kur tu?

– Ką tik išėjau iš kalėjimo. Bobas Trimblas kol kas mūsų.

– O kaip mūsų susitarimas?

– Jo nusikaltimai Speklio saloje viską keičia. Papasakosiu vėliau.

– Gerai, tai kas ten įdomaus?

– Basetas, – pasakė Hamondas. – Ar prisimeni Gleną Basetą? Seržantą, kuris prižiūri įkalčių sandėlį?

– Taip. Maždaug. Toks su ūsais?

– Taip. Jis turi šešiolikmetę dukterį, kuri pernai buvo suimta už narkotikų laikymą. Pirmą kartą. Šiaip gera mergaitė, bet mokykloje susidėjo su netinkama kompanija. Bendraamžių spaudimas. Izoliacija...

– Supratau. Bet kaip tai susiję?

– Basetas prašė Smilou patarimo ir pagalbos. Smilou ir mūsų biuras užstojo Baseto dukterį.

– Jie apsikeitė paslaugomis?

– Aš taip spėju, – pasakė Hamondas.

– Tik spėji?

– Kol kas taip. Aš pašniukštinėjau. Policininkai nenori kalbėti apie kolegas, o aš dar nešnekėjau su Basetu.

– Norėčiau eiti kartu su tavim. Kas dar?

– Turiu sustoti dar vienoj vietoj, o paskui užeisiu į Čarlstono „Plazą“.

– Ko?

– Ar atsimeni frotinius chalatus?

– Kuriuos žmonės dėvi eidami į baseiną? Tie balti, purūs, su kuriais visi atrodo lyg poliariniai lokiai?

– O kur Petidžono chalatas? – paklausė Hamondas.

– Ką? Aš nesuprantu...

– Tą popietę jam darė masažą. Jis nusiprausė po dušu sveikatingumo klube, bet nepersirengė. Aš kláusiau masažuotojo. Petidžonas ir atėjo, ir išėjo su chalatu. Jo kambaryje turėjo būti panaudotas chalatas ir šlepetės. Bet tarp surinktų įkalčių jų nebuvo. Tai kur jie dingo?

– Geras klausimas, – iš lėto tarė Stefi.

– Yra dar geresnis. Ar žinojai, kad Smilou nuolat darosi manikiūrą sveikatingumo klube? Supranti? Niekas nė nesusimąstytų, pamatęs jį ten apsivilkusį tuo chalatu. Einu, dar patikrinsiu apartamentus, gal mes ko nors nepastebėjom. Aš tik norėjau, kad tu žinotum. Beje, ar matei jį šiandien?

– Smilou? – Stefi padvejojo ir atsakė: – Ne.

– Jei pamatysi, sulaikyk, kad galėčiau netrukdomas veikti.

– Gerai. Pranešk, jei ką sužinosi.

– Tau pačiai pirmai.

– Ačiū, kad atėjai, Hamondai.

Jis atsisėdo nišoje priešais Deivę.

– Kas atsitiko? Sakei, kad svarbu.

– Nori valgyti?

– Ne, ačiū, negaliu. Daug darbo. Man sodos vandens, – Hamondas paprašė padavėjo, kuris tuoj nuėjo atnešti.

Hamondas pasklaidė dūmus aplink veidą ir paklausė:

– Kada vėl pradėjai rūkyti?

– Prieš valandą.

– Kas čia darosi, Deive? Atrodai nusiminusi.

Ji gurkštelėjo iš taurės, kuri, kaip Hamondas manė, buvo jau ne pirma ir joje buvo ne limonadas. Jis nustebęs atsakė į Deivės prašymą, gautą pranešimų gavikliu, susitikti restorane centre. Hamondo dienotvarkė buvo labai įtempta, bet jis važiavo į tą pusę, todėl sutiko su netikėtu prašymu pasimatyti.

– Man vakar skambino Roris. Buvau su juo pasimatyme. Tik ne romantiškame, – paaiškino Deivė.

– Tai kokiame?

– Jis daug klausinėjo apie tave ir Lučio nužudymo tyrimą. – Deivė palaukė, kol padavėjas padėjo Hamondo sodos vandenį, ir kalbėjo toliau. – Jis žino, kad jūs su Lučiu šeštadienį buvot susitikę. Bet ne aš jam pasakiau. Prisiekiu, kad ne aš.

– Aš tavim tikiu.

– Jis sakė, kad kažkas tave matė viešbutyje. Jis tik spėja, kad mateisi su Lučiu. Bet mes žinom, kaip jam puikiai sekasi atspėti.

– Tai tik nekaltas spėjimas.

– O gal ir ne. Tu turi žinoti dar kai ką. – Deivės rankos drebėjo, kai ji kėlė cigaretę prie lūpų. Hamondas atėmė ją ir užspaudė peleninėje.

– Kalbėk toliau.

– Aš žinau apie tave ir Aleksę Lad.

Hamondas pasvarstė, ar neapsimesti kvailiu, bet nusprendė, kad Deivė jo vaidybą tikrai įžvelgs.

– Iš kur?

Hamondas išklausė, ką Deivė papasakojo apie Aleksės apsilankymą pas ją.

– Aš nežinau, nei kaip jūs susitikot, nei kur, nei kada. Aš nieko neklausinėjau, o ji pati nesakė. Beje, ji miela.

– Taip, – pritarė Hamondas. – Tikrai.

– Aš įsitikinusi, kad tu žinai, jog šis romanas ir ne laiku, ir ne vietoj.

– Labai gerai žinau.

– Kodėl iš visų Čarlstono moterų, kurios tavęs nori...

– Deive, aš labai neturiu laiko klausytis paskaitos. Aš neplanavau įsimylėti Aleksės Lad šią savaitę. Tiesiog taip atsitiko. Beje, tu labai tinkama asmenybė sakyti pamokslams apie moralę.

– Aš tik įspėju tave, kad būtum atsargus. Aš nebuvau su jumis viename kambaryje, bet jau vien iš to, kaip Aleksė ištarė tavo vardą, man aišku, kad ji tave myli. Visi, kas būna kartu su jumis, gali nujausti tas požemines sroves, netgi toks neromantiškas žmogus kaip Roris. Todėl aš tau paskambinau. – Deivės akys prisipildė ašarų ir tai jį gąsdino, nes Deivė niekada neverkdavo. – Aš bijau dėl tavęs, Hamondai. Ir dėl jos.

– Kodėl, Deive? Ko tu bijai?

– Bijau, kad Roris nužudė Lutį ir norėdamas tai nuslėpti gali dar ką nors nužudyti.

Hamondas ilgai ir įdėmiai žvelgė į ją, o paskui švelniai nusišypsojo:

– Ačiū, Deive.

– Už ką?

– Kad rūpiniesi manimi. Myliu tave už tai. O dar labiau myliu, kad rūpiniesi Alekse. Tikiuosi, kad jūs susidraugausit. – Hamondas pakilo iš savo vietos nišoje, pasilenkė ir pabučiavo Deivės viršugalvį. – Tau nėra ko nerimauti.

– Hamondai! – šūktelėjo Deivė, kai jis išskubėjo iš nišos.

– Aš išsikapstysiu, – riktelėjo nueidamas. – Pažadu tau.

Hamondas iš restorano nulėkė į automobilį. Važiuodamas į viešbutį, surinko Aleksės numerį.

Virtuvės durų spyna vis dar buvo nesutaisyta. Jai buvo nesaugu. Kaip jis prisiminė iš anksčiau, virtuvė jauki ir tvarkinga, tačiau čiaupas varvėjo.

Tuo metu, kai jis ėjo pro telefoną, šis suskambo. Vyriškis krūptelėjo. Po antro skambučio kitame laido gale prašneko moteris:

– Hamondai, ar tau viskas gerai?

Ji sėdėjo kabinete, atsukusi nugarą į duris. Vyriškis užuodė gvazdikėlių prismaigstytus apelsinus vazoje ant stalelio. Ji sėdėjo krėsle, pacientų bylos buvo sudėtos ant stalo krašto prie jos alkūnės. Vienas segtuvas gulėjo atverstas ant jos kelių šalia delno dydžio diktofono. Jos plaukai lyg magnetas traukė saulės šviesą, sklindančią pro aukštus langus.

– Nesijaudink dėl manęs. Man viskas gerai. O kaip seržantas Basetas? Buvai dėl jo teisus. Man jo šiek tiek gaila. Neaišku, kokiais grasinimais jį privertė bendradarbiauti... Taip, gerai. Paskambink, kai tik galėsi.

Ji baigė kalbėti ir padėjo ant stalo nešiojamo telefono ragelį. Akies krašteliu pastebėjusi judesį, ji staiga atsigręžė. Atverstas segtuvas nuslydo nuo kelių ant grindų, o jo turinys išsibarstė ant rytietiško kilimo. Diktofonas trinktelėjo į grindis. Žinoma, moteris manė esanti kambaryje viena.

– Detektyve Smilou, jūs mane išgąsdinot, – aiktelėjo ji.

Kai Hamondas ėjo pro Smitį liftų link, jis valė klientui batus.

– Labas, Smiti. Ar šiandien nematei detektyvo Smilou?

– Ne, pone Krosai, tikrai nemačiau.

Paprastai būdamas smalsus, Smitis dabar nepakėlė akių ir nesulėtino ritmo, kuriuo pakaitomis brūžavo šepečiais kliento batą. Hamondas neužtruko; jis mąstė, kaip pasiekti penkto aukšto apartamentus.

Geltona juosta vis dar buvo kryžmai užklijuota ant durų. Vakar Hamondas paėmė raktą iš valdytojo, todėl dabar pralindo pro juostą ir įėjo į vidų, palikęs praviras duris. Užuolaidos buvo užtrauktos, todėl kambaryje tvyrojo prieblanda. Hamondas apžiūrėjo svetainę, kur kraujo dėmė ant kilimo atrodė beveik juoda. Kambarių tarnybos darbuotojai sakė, kad užsakytas naujas kilimas. Stovėdamas šalia dėmės, Hamondas mėgino nors kiek apgailestauti dėl Petidžono

mirties, tačiau nepavyko. Jis visą gyvenimą buvo niekšas ir netgi po mirties nešė sumaištį į kitų gyvenimus.

Hamondas nuėjo tiesiai prie miegamojo kambario spintos. Jis pažvelgė į kabantį chalatą su diržu per juosmenį. Chalatas buvo toks pat, kokį Lutis vilkėjo eidamas į sveikatingumo centrą. Kambaryje palikęs drabužius, nuėjo į dušą centre ir sugrįžęs į apartamentus persirengė.

– Niekada nebūčiau apie tai pagalvojęs, jei tu nebūtum užsiminusi, kai mes gėrėm bare tą popietę, – pasakė Hamondas. Jis atsigręžė ir pažvelgė į Stefi, kuri manė įslinkusi iš paskos nepastebėta. Iš tiesų Hamondas jos laukė.

– Tu retoriškai paklausei, ar aš įsivaizduoju, kaip Lutis stypčioja vilkėdamas frotinį chalatą. Tada neįsivaizdavau. O vakar vakare ėmiau svarstyti, iš kur tu žinai, kad jis vaikštinėjo vilkėdamas frotinį chalatą. Ir tada susidomėjau, kur dingo jo panaudotas chalatas. – Hamondas mąsliai pažvelgė į Stefi. – Ir žinai, ką sugalvojau? Kad tai tu išeidama iš jo kambario ant savo drabužių apsivilkai tą chalatą.

– Ant sportinio kostiumėlio. Man atrodė, kad tai gera mintis. Kas eitų žudyti šitaip apsirengęs? Jau geriau su chalatu.

– Tu jį palikai sveikatingumo centre.

– Kartu su rankšluosčiu, kurį, matyt, Petidžonas atsinešė iš centro. Aš jį užsivyniojau ant galvos kaip turbaną, užsidėjau juodus akinius. Praktiškai nebuvo įmanoma manęs atpažinti. Sveikatingumo centre viską susitvarkiau. Ten buvo daugybė žmonių su chalatais, grįžusių iš sporto salės ir baseino persirengti. Niekas į mane nekreipė dėmesio. Išėjusi iš viešbučio aš nubėgau kelias mylias, o kai grįžau, lavonas jau buvo surastas ir tyrimas prasidėjęs.

– Labai gudrus sumanymas.

– Ir man taip atrodė, – suktai šypsodamasi pritarė ji.

Stefi laikė nukreipusi į Hamondą revolverį. Jis klausiamai pažvelgė į ginklą.

– Ar čia tas pats?

– Žinoma, ne. Manai, aš tokia kvaila, kad du kartus šaučiau tuo pačiu ginklu. Kai atidaviau tą, kuriuo nušoviau Petidžoną, pasiėmiau kitą. Dėl viso pikto.

– Kol mes čia kalbamės, Basetas kaupia drąsą, atgailauja, jį graužia sąžinė.

– Tik jis liudys prieš mane. Daugiau niekas niekada nesusies tų ginklų su manimi. Aš nepasirašiau registracijos žurnale, jis taip pat. Basetas šmeižia mane, nes jaučia nuoskaudą.

– Smilou paprašė tavęs, kad būtum nuolaidesnė Baseto dukteriai.

– Pirmą kartą aš sutikau. Aš nekalta, kad ji vėl įkliuvo. Jos bylą svarstys po kelių savaičių.

– O ką tu pažadėjai Basetui?

– Kad nebūsiu griežta, siūlydama nuosprendį teisėjui.

– Arba?

– Arba mieloji Amanda atsakys, kaip priklauso. Jis galėjo rinktis.

– Labai griežtai deriesi.

– Kai mane priverčia.

– O kas tave privertė nužudyti Petidžoną?

– Jis mane apgavo! – Stefi suspiegė taip, kaip Hamondas niekada nebuvo girdėjęs. Ji prarado ryšį su realybe. – Aš šnipinėjau jo prašymu. Patarinėjau, kaip sužlugdyti varžovus ir pačiam nenukentėti, kaip neperžengti teisėtumo ribos. Petidžonas sakė ketinąs panaudoti medžiagą prieš Prestoną ir susidoroti su jumis abiem. Jis siekė tave išstumti ir į aukščiausią kėdę pasodinti mane. Paskui jis sulaužė žodį, – Stefi žvilgsnis tapo niūrus. – Jis pamatė, kad gali geriau pasinaudoti medžiaga prieš Prestoną – patraukti tave į savo pusę. Manė šitaip priversiąs tave dirbti jam. Petidžonas padėkojo man už vargą ir sugaištą laiką ir paklausė, kodėl turėtų rinktis gerą prokurorą, kai gali gauti patį geriausią.

– Todėl tą popietę atėjai jo nužudyti.

– Neturėjau iš ko rinktis, Hamondai. Aš žaidžiau pagal taisykles, tačiau tai nepadėjo. Kai atėjau į prokuratūrą, aš dirbau daugiausia

ir labiausiai stengiausi, tačiau visus svarbiausius darbus, kaip ir paskutiniąją bylą, atiduodavo tau. Petidžonas pasiūlė man galimybę iškilti. Nors kartą aš būčiau ko nors pasiekusi. O paskui, kai pergalė atrodė taip arti, tas kalės vaikas nusprendė manęs neberemti. Mane ir anksčiau yra nuvylę, bet ne taip skaudžiai. Atrodė, kad kiekvieną kartą, kai tik jį pamatysiu, prisiminsiu, kad esu nevykėlė. Tikriausiai Petidžonas mane laikė naivia vištele. Jis manė esąs viršesnis, o aš negalėjau to pakęsti. Galima sakyti, manyje kažkas nutrūko. Negalėjau leisti, kad jis šitaip išsisuktų. Petidžonas man viską išdėstė telefonu, bet aš reikalavau susitikti akis į akį. Atėjau keliom minutėm anksčiau, nei buvom susitarę, ir kai pamačiau jį sudribusį ant grindų, pamaniau, kad mane kažkas aplenkė ir atėmė tą malonumą.

– Galbūt Aleksė.

– Aš nieko nežinojau apie Aleksę Lad, kol tas Danielsas jos neapibūdino. Net neįsivaizduoji, kaip mane prakaitas mušė toje ligoninės palatoje. Bijojau, kad jis pirštu parodys tiesiai į mane. Aš jo viešbutyje nemačiau, tačiau negalėjau būti tikra, kad ir jis manęs nematė. Tačiau kai Danielsas apibūdino Lad, negalėjau patikėti savo sėkme. Atsirado tikra įtariamoji. O kai dar išniro tas Trimblas, įsivaizdavau turinti angelą sargą, – nusijuokė Stefi.

– Tu kėsinaisi į Aleksės gyvybę.

– Tai buvo klaida. Niekam neturėjau patikėti tokio darbo.

– Kas jis?

– Žmogus, prieš kelis mėnesius išvengęs teisingumo. Buvo kaltinamas užpuolimu ir sumušimu. Advokatas jį išsuko, o aš pamaniau, kad tokį žmogų naudinga turėti, nes jo pagalbos tikrai gali prireikti. Gal nujaučiau, kad mano sąjunga su Petidžonu blogai baigsis, – gūžtelėjo pečiais Stefi. – Taigi padariau taip, kad to vaikino nepasodintų, bet jo pėdsakų nepamečiau. Jis sutiko perrėžti gerklę už niekingą šimtinę, bet jam nepavyko ir jis pabėgo iš miesto su tais penkiasdešimt dolerių, kuriuos sumokėjau iš anksto. Jis net nesusisiekė su manim.

Stefi pliaukštelėjo delnu per kaktą:

– Kokia aš kvaila. Aš nesusiejau tavo užpuolimo su savo samdytu žudiku, kol nesužinojau, kad Aleksė Lad gyva ir sveika.

– Bijojai, kad tą šeštadienį ji matė tave Petidžono kambaryje?

– Maniau, kad visko gali būti. Nuo pat pirmos apklausos jaučiau, kad ji kažką slepia, ir bijojau, jog ji mane atpažino ir tik laukia tinkamos progos išmesti slaptą kozirį. Mane baisiai pribloškė, kad ta paslaptis buvai tu. Kada jūs susipažinot?

Hamondas neatsakė.

– Na, tiek to, – tyliai atsiduso Stefi. – Tu teisus, manau, kad tai nesvarbu, nors mano savimeilė buvo labai įžeista, kad tu taip lengvai iš mano lovos įšokai į josios. Žinoma, suprantu, kodėl tu ją taip trauki. Miegoti su tavimi ir man nebuvo sunki pareiga. Būčiau ir pati tave pasirinkusi, net jei Petidžonas nebūtų pasakęs, kad pašnekesiai lovoje – neblogas informacijos šaltinis. Stefi pakėlė pistoletą: – Nesakau, kad nekenčiu tavęs, Hamondai, bet meluočiau, kad man patinka, jog tu viską lengvai gauni. Aš nuėjau labai toli ir tu – paskutinė mano kliūtis. Atleisk man.

– Stefi!

Ji šovė jam į krūtinę.

Stefi apsisuko ir nuskubėjo per svetainę durų link. Kitoje pusėje pistoletus atstatę laukė detektyvas Maiklas Kolinzas ir du uniformuoti policininkai.

– Atiduokit ginklą, panele Mandel, – įsakė Kolinzas. Jo balsas rodė, jog šį kartą jis nejuokauja. Vienas policininkas žengė pirmyn ir paėmė iš jos pistoletą.

– Kaip tu? – paklausė Kolinzas Hamondą.

Kai Stefi, prasižiojusi iš nuostabos, atsigręžė, Hamondas žiūrėjo į ją. Neperšaunama liemenė jį išgelbėjo, nors prie visų kitų savaitės žaizdų dar prisidėjo bjauri mėlynė.

– Tu mane apgavai!

Kolinzas „deklamavo“ Stefi jos teises, tačiau jos dėmesys buvo nukreiptas į Hamondą.

– Aš tai supratau vakar. Šiandien prieš auštant susitikau su Smilou ir viską jam papasakojau. Viską! Taigi mes surežisavom šį „spektaklį“. Aš apsimečiau, kad renku įkalčius prieš jį, bet iš tiesų mes dirbom kartu. Jis manė, kad tu imsi nerimauti, kai aš išsakysiu savo nuomonę apie įkalčius prieš tave. Jis liepė man prisisegti mikrofoną ir apsivilkti neperšaunamą liemenę. Džiaugiuosi, kad jo paklausiau.

Stefi tiesiog degė neapykanta. Hamondui buvo sunku patikėti, kad dar taip neseniai jie buvo meilužiai. Jis liūdnai tarė:

– Žinojau, kad laikai mane savo varžovu, bet niekada nemaniau, jog mėginsi mane nužudyti.

– Tu nepakankamai mane įvertinai, Hamondai. Niekada manęs negerbei. Niekada nemanei, kad aš esu tokia pat protinga kaip ir tu.

– Matyt, iš tikrųjų nesi.

– Bet aš buvau pakankamai nuovoki, kad suprasčiau apie tavo romaną su Alekse Lad! – riktelėjo ji. – Ir nemėgink to neigti, nes turiu įrodymų, kad šią savaitę su ja gulėjai!

Hamondas mostelėjo Kolinzui, kad išvestų Stefi. Ji atsisuko į Hamondą ir šūktelėjo per petį:

– Štai kuo aš tave pribaigsiu, Hamondai! Tavo romanu su ta moterimi. Galėsi kalbėti apie poetišką teisingumą!

– Aš laukiau jūsų, detektyve, bet negirdėjau, kaip įėjot, – tarė Aleksė, lyg sau priekaištaudama.

– Mes nežinom, ką ir kada Stefi gali pulti. Aš patikrinau, ar už namo nieko nėra, ir įėjau pro užpakalines duris. Spyna vis dar sugadinta. Reikėjo ją iš karto sutaisyti.

– Mano galva šią savaitę buvo pilna svarbesnių rūpesčių.

– Pragariška savaitė.

– Švelniai tariant.

Smilou priklaupė ir surinko išmėtytus popierius. Aleksė padėkojo ir sudėjo juos atgal į segtuvą.

– Aš girdėjau, – pasakė jis, – kaip Hamondas jums pasakojo apie Basetą.

– Taip.

– Na ir nuovokus gi jis. Viską suprato.

– Bet jis nedaug jus aplenkė. Hamondas sakė, kad kai šįryt pasidalijo su jumis savo įtarimais, jūs prisipažinot, kad ir jums dingtelėjo, jog čia gali būti įsipainiojusi Stefi.

– Taip, bet aš nesiėmiau tos versijos. Atvirai kalbant, tikriausiai todėl, kad labai džiaugiausi, jog Petidžonas negyvas. – Smilou pažvelgė Aleksei į akis. – Daktare Lad, aš iš tikrųjų niekada nemaniau, kad jūs jį nužudėt. Atleiskit man dėl kai kurių klausimų.

Ji linktelėjo galvą, priimdama atsiprašymą.

– Kai perduodate bylą teismui, sunku ją atsiimti. Aš buvau pagrindinė įtariamoji, o jūs nenorėjot suklysti.

– Maža to. Aš nenorėjau, kad Hamondas būtų teisus.

Tarp jų stojo nesmagi tyla. Ją nutraukė sučirškęs Smilou mobilusis telefonas.

Smilou atsiliepė ir ramiai išklausė pašnekovą.

– Jau einu, – galiausiai tarė jis ir išjungė telefoną. – Stefi šovė į Hamondą. Jis nesužeistas, – greit paaiškino jis. – Jam pavyko įrašyti, kaip Stefi prisipažįsta nužudžiusi Petidžoną. Dabar ji areštinėje.

Aleksė nesuvokė, kaip visą laiką jaudinosi. Susikaupusi įtampa atlėgo ir ji krito į krėslą.

– Hamondui nieko neatsitiko?

– Visiškai nieko.

– Vadinasi, viskas baigta, – tyliai tarė ji.

– Ne visai. Hamondas už pusvalandžio kalbės spaudos konferencijoje. Ar galiu jus pavėžėti?

39 SKYRIUS

Laikinieji Čarlstono apygardos teismo rūmai nebuvo labai dideli, todėl Meisonas Monro paklausė, ar negalėtų surengti spaudos konferencijos rotušėje. Jam leido.

Gerbdami taip ilgai ir gerai tarnavusį visuomenei pareigūną, daugelis žmonių, penktadienį paprastai skubančių namo, susirinko išklausyti oficialaus pareiškimo apie Meisono Monro išėjimą į pensiją. Tačiau atėję išgirdo ne tik tai.

Praėjusio savaitgalio įvykiai nebeatrodė tokie svarbūs, kol nepasklido gandai apie tai, kas įvyko tame pačiame viešbučio kambaryje, kur mažiau nei prieš savaitę buvo nužudytas Petidžonas. Dėl žmogžudystės suimta apygardos prokuroro padėjėja.

Kai Hamondas paskui Meisoną ir kitus apygardos prokuratūros darbuotojus įėjo į salę, ji jau buvo sausakimša. Atvyko net prokuroro pavaduotojas Valisas papilkėjusiu nuo chemoterapijos veidu. Kai visi pareigūnai susėdo scenoje, trūko tik Stefanijos Mandel. Pirmoje eilėje sėdėjo žurnalistai ir operatoriai, už jų trys eilės buvo rezervuotos miesto, apskrities ir valstijos pareigūnams, dvasininkams bei kitiems įžymiems žmonėms. Likusios vietos salėje buvo skirtos svečiams. Tarp jų sėdėjo Hamondo tėvai. Motina pasisveikindama

linksmai pamojavo Hamondui. Hamondas linktelėjo ir motinai, ir tėvui, tačiau Prestono veido išraiška liko akmeninė. Tą rytą Hamondas paskambino tėvui ir pasiūlė sandėrį, apie kurį vėliau minėjo Bobui Trimblui: Hamondas rekomenduos generaliniam prokurorui nereikšti Prestonui kaltinimų, jei jis liudys prieš Trimblą. Žinoma, tai rodytų, jog Prestonas žinojo apie teroristinius veiksmus Speklio saloje. Jis atsiribojo nuo šių įvykių, bet per vėlai, kad išliktų visiškai nekaltas.

– Toks mano pasiūlymas, tėve. Galit sutikti arba nesutikti.

– Tik jau nekelk ultimatumo!

– Arba pripažinsit savo kaltę, arba sėsit į kalėjimą, – ryžtingai pareiškė Hamondas. – Kaip norit.

Hamondas leido tėvui tris dienas pagalvoti ir viską aptarti su advokatu. Jis galėjo lažintis, jog tėvas sutiks su jo sąlygomis. Nuojauta sustiprėjo, kai rūstus tėvo žvilgsnis iš pradžių susvyravo ir nukrypo į šoną.

Ar galima tikėtis, kad tėvui pabudo sąžinė? Nors ir išliks ta praraja, kurios peržengti jie nepajėgs, Hamondas tikėjosi, kad pavyks sutarti bent dėl kai kurių dalykų. Jis troško vėl kada nors pavadinti Prestoną tėčiu.

Deivė taip pat sėdėjo salėje ir atrodė lyg kino žvaigždė. Ji pasiuntė Hamondui oro bučinį, bet kai žurnalistas pakišo jai mikrofoną ir kažko paklausė, Hamondas matė, kaip ji, maloniai šypsodamasi, pasiuntė jį velniop.

Hamondas žvelgė į užpakalines duris, pro kurias Smilou įvedė Aleksę. Jų žvilgsniai susitiko. Jie akimis ryte rijo vienas kitą. Pakeliui į konferenciją Hamondas šnekėjosi su Alekse mobiliuoju telefonu. Tačiau įsitikinimas, kad ji pagaliau saugi ir nuo Stefi, ir nuo Bobo, jam teikė daug daugiau džiaugsmo nei pats pokalbis.

Smilou palydėjo Aleksę iki laisvos vietos šalia Frenko Perkinso. Advokatas atsistojo ir šiltai ją apkabino. Smilou paliko Aleksę Perkinso globai ir nuėjo pakylos link. Jis linktelėjo Hamondui, kviesdamas ateiti. Šis sumišęs atsiprašė ir nulipo nuo pakylos.

– Šauniai padirbėjai, – pagyrė Smilou.

Suprasdamas, kiek Smilou reikėjo pastangų, kad ištartų tokį komplimentą, Hamondas pasakė:

– Aš tik nuėjau ir padariau, ką tu man patarei. Jei nebūtum vadovavęs, nieko nebūtų išėję. – Jis patylėjo ir pridūrė: – Vis dar negaliu patikėti, kad Stefi kėsinosi į mane. Tikėjausi, kad ji pasiduos ir prisipažins.

– Tada tu jos nepažįsti.

– Aš per vėlai tai suvokiau. Ačiū tau už pagalbą.

– Nėr už ką.

Smilou pažvelgė į Deivę ir pamatė, kad ji taip pat žiūri į jį. Jei Hamondo akys neapgavo, detektyvas šiek tiek paraudo. Smilou vėl greit nukreipė žvilgsnį į Hamondą.

– Čia tau, – jis ištiesė rusvą voką.

– Kas čia?

– Laboratorijos pranešimas, kurį Stefi man atidavė rytą. Sutampa su tavo krauju ant daktarės Lad paklodžių. – Hamondo lūpos prasivėrė, bet Smilou papurtė galvą. – Nieko nesakyk. Tik paimk ir sunaikink. Be jo visi Stefi kaltinimai, kad tu miegojai su įtariamąja, bus nepagrįsti. Žinoma, dabar, kai išaiškėjo, kad daktarė Lad nekalta, tai tik techninis dalykas.

Hamondas pažvelgė į apgaulingai nekenksmingą voką. Jei paims jį, bus lygiai taip pat susitepęs, kaip ir Smilou byloje „Valstybė prieš Antonį Barlou“. Barlou buvo kaltinamas nužudęs septyniolikmetę draugę ir kūdikį, kurio ji laukėsi, bet Smilou suklastojo kai kuriuos išteisinamuosius įrodymus, kuriuos Hamondas privalėjo atskleisti.

Laimėjęs kaltinimą, Hamondas sužinojo, kad Smilou esą netinkamai vedęs bylą. Jis nepajėgė įrodyti, kad Smilou tyčia neįtraukė švelninančių aplinkybių. Nuteistas kalėti iki gyvos galvos, Barlou parašė prašymą persvarstyti bylą. Prašymą patenkino. Dabar byla bus svarstoma dar kartą, nepriklausomai nuo jaunuolio kaltės.

Hamondas niekada neatleido Smilou už tai, kad jis įvėlė teisme klaidą.

– Nebūk skautas, – tyliai pasakė detektyvas. – Negi dar negavai visų reikalingų ženkliukų?

– Šitaip nesąžininga.

Smilou ėmė kalbėti dar tyliau:

– Mes nemėgstam vienas kito ir abu žinom kodėl. Mes veikiam skirtingai, bet dirbam toje pačioje pusėje. Ir man, ir prokuratūrai reikia tokio kieto prokuroro kaip tu, o ne geraširdžio politiko kaip Meisonas. Tu daug daugiau gero padarysi šioje apskrityje tapęs aukščiausiu teisėtvarkos pareigūnu, negu prisipažinęs apie netinkamą seksualinį elgesį, į kurį niekas nekreipia dėmesio. Pagalvok, Hamondai.

– Hamondai!

Jį kvietė ant pakylos, norėdami pradėti konferenciją. Jis neatsigręždamas atsakė:

– Ateinu.

– Kartais mes turim pakeisti taisykles, kad padarytume geresnį darbą, – pasakė Smilou, įsmeigęs veriantį žvilgsnį. Tai buvo įtikinamas argumentas. Hamondas paėmė voką.

Meisonas kalbėjo labai ilgai. Žurnalistų akys atrodė lyg stiklinės. Kai kurie operatoriai nukėlė nuo pečių kameras, juos užbūrė pasakojimas apie tai, kaip Stefi kėsinosi į Hamondo gyvybę ir buvo suimta. Bet šita Meisono kalbos dalis jiems pasirodė nuobodi.

– Nors man labai skaudu, kad viena iš mano darbuotojų dabar sėdi policijos areštinėje ir greit bus apkaltinta sunkiu nusikaltimu, aš labai didžiuojuosi, kad mano ypatingasis patarėjas prokuroras Hamondas Krosas padėjo ją suimti. Jis šiandien parodė didelę drąsą. Tai viena iš priežasčių, kodėl aš patvirtinu jį savo įpėdiniu.

Sukilo plojmų audra. Kol Meisonas gyrė Hamondo talentą, sąžiningumą ir atsidavimą darbui, šis žvelgė į jo profilį. Vokas su kaltinančiu laboratorijos pranešimu gulėjo ant jo kelių. Hamondas įsivaizdavo, kaip jis skleidžia piktus raudonus spindulius, kovojančius su Meisono pagyrimais.

– Daugiau nekankinsiu jūsų, – storu balsu, bet geraširdiškai pasakė Meisonas. Už tai jį ir mylėjo žurnalistai. – Leiskite pristatyti dienos didvyrį. – Jis pasisuko ir linktelėjo Hamondui ateiti prie jo.

Operatoriai vėl užkėlė kameras ant pečių. Žurnalistai išsitiesė ir beveik vienu metu paspaudė tušinukus. Hamondas padėjo voką ant tribūnos ir atsikrenkštė. Padėkojęs Meisonui už pastabas ir pareikštą pasitikėjimą, jis tarė:

– Tai buvo nepaprasta savaitė. Atrodo, kad praėjo labai daug laiko nuo tada, kai sužinojau, kad Petidžonas nužudytas. Iš tiesų aš nelaikau savęs didvyriu ir nedžiūgauju sužinojęs, kad mano kolegė Stefi Mandel bus apkaltinta šia žmogžudyste. Manau, kad įkalčiai prieš ją yra įtikinami. Būdamas susipažinęs su byla...

Į salę įsiveržė Loreta But.

Hamondo širdis nusirito į kulnus. Jis užsikirto ir nutilo.

Iš pradžių Loretą pastebėjo tik buvusieji prie durų, bet kai Hamondas nutilo, visi atsigręžė pažiūrėti, kas jam sutrukdė. Nesuvokdama, kokį sąmyšį sukėlė, Loreta karštligiškai mojo Hamondui ateiti. Dabar, kai įvykiai klostėsi taip greitai, Hamondas neturėjo laiko jai pasakyti, kad Aleksė jau nebe įtariamoji, todėl visai nesvarbu, kur ji buvo praėjusį šeštadienį. Bet dabar Loreta čia ir tikriausiai atsitempė iš mugės vieną tų drąsiųjų jūreivių. Nebuvo kaip jos išvengti.

– Minutėlę atsiprašysiu.

Nekreipdamas dėmesio į susirinkusiųjų murmėjimą, Hamondas nulipo nuo pakylos ir nuėjo į salės galą. Eidamas mąstė apie tuos, kurie dabar labai sutriks: Meisonas Monro, Smilou, Frenkas Perkinsas, jis pats, Aleksė. Praeidamas pro ją, jis žvilgsniu atsiprašė dėl to, kas dabar bus.

– Norėjai pasikalbėti su manim, Loreta?

Ji net nemėgino nuslėpti susierzinimo:

– Visą parą!

– Buvau užsiėmęs.

– Aš taip pat.

Ji priėjo prie durų ir pakvietė tą, kuris buvo likęs koridoriuje:

– Ateik čia!

Hamondas laukė, galvodamas, ką sakys, kai jūreivis durs pirštu į jį ir pareikš: „Čia jis! Tai jis šoko su Alekse Lad". Tačiau pro duris įėjo ne tas neseniai užverbuotas naujokas, o susirūpinęs, neaukštas juodaodis, užsidėjęs akinius metalo rėmeliais.

Hamondas apstulbęs nusijuokė.

– Smiti? – šūktelėjo jis, suvokęs, kad net nežino to vyro pavardės.

– Kaip jums sekasi, pone Krosai? Aš sakiau, kad nereikia jūsų trukdyti, bet ji neklausė.

Hamondo žvilgsnis nukrypo nuo batų valytojo į Loretą.

– Maniau, kad tu buvai mugėje, – išgirdo jis savo kvailą teiginį. – Taip sakei žinutėje.

– Buvau. Ten sutikau Smitį. Jis vienas sėdėjo paviljone ir klausėsi muzikos. Mes pradėjom plepėti ir užsivedėm apie Petidžono bylą. Smitis persikėlė į Čarlstono „Plazą".

– Aš jį šiandien ten mačiau.

– Atsiprašau, kad nepasikalbėjau su jumis, pone Krosai, man buvo gėda.

– Dėl ko?

– Kad nepapasakojo tau, kaip Stefi Mandel persirenginėjo praėjusį šeštadienį, – pertraukė jį Loreta. – Iš pradžių Smitis pamatė ją su bėgikės drabužiais, paskui su viešbučio chalatu, o paskui vėl pasiruošusią bėgioti. Viskas labai keista.

– Aš apie tai nepagalvojau, pone Krosai, kol vakar nepamačiau per televiziją. Tada ir prisiminiau.

– Smitis nenorėjo sukelti nereikalingų rūpesčių, todėl niekam nesakė, išskyrus Smilou.

– Smilou?

Detektyvas, atėjęs Hamondui iš paskos, pasakė Smičiui:

– Kai tu vakar kalbėjai apie žmogų iš prokuratūros, kurį matei per televiziją, maniau, kad turėjai galvoje poną Krosą.

– Ne, pone, tą moterį prokurorę, – paaiškino Smitis. – Atleiskite, jei sukėliau rūpesčių.

Hamondas uždėjo ranką Smičiui ant peties:

– Ačiū, kad atėjote pas mus. Mes užrašysime jūsų liudijimą vėliau. – Paskui jis padėkojo Loretai: – Ačiū tau.

Ji susiraukė ir sumurmėjo:

– Tu viską išsiaiškinai ir be mano pagalbos, bet vis tiek turėsi pamasažuoti kojas ir pavaišinti viskiu.

Hamondas atsigręžė į salę. Kameros dūzgė, prožektoriai akino, kai jis brovėsi atgal prie pakylos. Jis norėjo šokinėti kaip vaikas. Įtampa krūtinėje atslūgo, jis vėl ėmė normaliai kvėpuoti. Nebus jokio netikėto liudytojo, mačiusio jį ir Aleksę kartu praėjusį šeštadienį. Niekas nežinojo, išskyrus ją, Frenką Perkinsą, Rorį Smilou ir Deivę.

Na... ir jį patį. Jis žinojo. Staiga noras šokinėti dingo. Hamondas vėl grįžo į tribūną. Meisonas Monro mirktelėjo jam ir pakėlė į viršų nykščius. Hamondas pažvelgė į tėvą. Prestonas nuoširdžiai linksėjo, rodydamas pritarimą. Reikėjo sutikti su Smilou, viską nuslėpti, užimti pareigas, daryti gerus darbus, ir jo netinkamas elgesys bus pateisintas.

Nebuvo jokių kliūčių. Jis lengvai laimės rinkimus, tikriausiai net varžovo neturės. Tačiau ar bet kokios pareigos vertos to, kad būtų paaukota savigarba? Ar ne geriau pasakyti tiesą negu išlaikyti paslaptį, nors dėl to jis pralaimės rinkimus? Kuo ilgiau paslaptis laikoma, tuo nešvaresnė darosi. Jis nenorėjo, kad jo su Alekse pirmąją naktį temdytų paslaptis.

Hamondas žvilgsniu susirado Aleksę ir iš jos akių suprato, kad ji suvokia, apie ką jis mąsto. Ji *vienintelė* žino jo mintis. Tik ji supranta, kodėl jis taip galvoja. Aleksė labai intymiai ir drąsinamai jam nusišypsojo. Tą akimirką Hamondas mylėjo ją labiau, negu manė, kad įmanoma.

– Prieš kalbėdamas toliau... Aš norėčiau kreiptis į žmogų, kuris šią savaitę buvo neleistinai sukrėstas. Daktarė Aleksė Lad bendradarbiavo su Čarlstono policijos departamentu ir mano biuru, aukodama savo pacientus, laiką ir, svarbiausia, orumą. Ji patyrė didžiulį sukrėtimą. Visos apygardos vardu aš jos už tai atsiprašau. Taip pat noriu atsiprašyti asmeniškai. Nes aš iš pat pradžių žinojau,

kad ji nenužudė Lučio Petidžono. Ji prisipažino, kad tą popietę buvo su juo susitikusi, bet daug anksčiau prieš jo mirtį. Kai kurie faktai rodė, kad ji galėjo turėti motyvą nužudyti. Bet netgi tada, kai ji buvo priversta dalyvauti žeminančiose apklausose, aš žinojau, kad ji negalėjo nužudyti Lučio Petidžono, nes turėjo alibi.

Niekas nežino. Tai tik techninis dalykas. Kodėl nori būti skautas? Padarysi daugiau gero... Niekam vis tiek nerūpi...

Hamondas nutilo ir giliai atsiduso, bet ne iš sielvarto, o nuo palengvėjimo.

– Aš buvau jos alibi.

Brown, Sandra
Br291 Alibi: romanas / Sandra Brown; iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė. – Vilnius: Alma littera, 2007. – 462 p., [2] p.

ISBN 978-9955-24-582-7
Aukščiausios klasės detektyvas, kurį puikiu, patraukliu stiliumi parašė amerikiečių rašytoja Sandra Brown. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija – tai romanas „Alibi“. Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

UDK 820(73)-3

Sandra Brown
Alibi
Romanas

Iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė

Redaktorės Jurgita Gailiūnaitė, Bronė Balčienė
Korektorė Dalia Bliumienė
Dailininkas Edvardas Jazgevičius
Maketavo Zita Pikturnienė

25,44 Lt.

Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Logotipas", Utenos g. 41 a, LT-08217 Vilnius

Sandra Brown gimė Teksase, baigė Teksaso ir Oklahomos universitetus, prieš atsidėdama vien rašymui vaidino teatre, turėjo kosmetikos parduotuvę, dirbo modeliu, vedė TV laidą.
Garsiosios amerikietės Sandros Brown plunksnai priklauso daugiau nei 60 knygų, išplatintų 70-čia milijonų kopijų, išverstų į 30 kalbų, daugelis yra tarptautiniai bestseleriai. Ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai skleisti puslapį po puslapio iki knygos pabaigos. Lietuviškai išleisti šie jos trileriai – „Pavydas", „Baltasis karštis", „Šalčio faktorius".

„Alibi" – tikrai aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi.
Hamondas Krosas siekia apygardos prokuroro posto. Jei jis būtų valstybės kaltintojas nekilnojamojo turto magnato Lučio Petidžono nužudymo byloje, šios pareigos tikrai tektų jam. Tačiau kol Hamondas tiki savo sėkme, kažkas kuria sąmokslą, kaip jį sužlugdyti.
Stefi Mandel – Hamondo kolegė, buvusi meilužė ir varžovė, taip pat siekia apygardos prokurorės kėdės. Roris Smilou, neprilygstamas žmogžudysčių detektyvas, – senas Hamondo priešas; vylingoji gražuolė Deivė Petidžon, Lučio našlė, Hamondo šeimos draugė, per daug sąžininga, kad gedėtų savo vyro... Ir Hamondo pagrindinė įtariamoji – slėpininga moteris, turinti paslaptį, kuri gali tapti lemtinga Hamondo karjerai. Pirmą kartą gyvenime Hamondas pažeidžia taisykles įtariamosios naudai. Tačiau moteris turi puikų alibi – Hamondą Krosą...

Žmogžudystė, apgavystė – šio trilerio ašis.
People Magazine

Jaudinanti įtampa.
Dallas Morning News

Talentinga pasakotoja sumaniai intriguoja skaitytoją iki paskutinio puslapio.
USA Today

